Chika-Devaraja Binnapam

Being A Discourse On

THE ESSENCE OF VISISHTADVAITA

BY

MAHARAJA CHIKADEVARAJA WADAYAR.

[*In three Parts—Kannada original, free Tamil translation, and free English translation with notes.*]

WITH A FOREWORD BY

SRI G. R. JOSYER, M.A., F.R.E.S.

PUBLISHED BY

R. TIRUNARANA IYENGAR, B.A.,
Rtd. Asst. Commissioner,
Vanivilas Mohalla, Mysore.

MYSORE:
Printed at the Coronation Press.
1949

Rs. 5-0-0.

FOREWORD.

Chikadevaraja Wodayar, Maharaja of Mysore, has left a name embalmed in peoples' memory, like that of Louis XIV of France, Queen Elizabeth of England, Augustus of Rome, Akbar of Delhi, and Krishnadevaraya of Vijayanagar.

He ascended the throne in 1673 and reigned for 31 years. He was a contemporary of Aurangzeb and Shivaji, and had to fight and repulse the armies of both.

He was a Ruler, gifted alike with military talents, administrative talents, and literary talents. His military achievements were equal to those of Maharaja Kantheerava Narasaraja Wodayar. He was the first Ruler to appoint a Council of Ministers to conduct the administration. He inaugurated the Postal system, established what are called "Regulated Markets," and provided facilities for industries and commerce by fixing weights and measures, and by other means. He imposed checks on the acquisition of unlimited wealth, and three centuries ago anticipated the modern socialist trend.

And like good king Bhoja he was a patron of poets, and a poet himself. Three of his Minis-

ters, Tirumalarya, Chikkupadhyaya and Shadakshariah were distinguished poets. Singararya, the dramatist of Kannada, Sanchia Honnamma, the moral poetess, and Lakshmeesa, the most beloved of Kannada poets, are of his time.

He himself was the author of two devotional works, "Chika-devaraja Binnapam," and "Geeta Gopalam," and of several songs in tripadi and shatpadi metres.

Having repulsed invaders, and curbed neighbours bent on aggression, he had ensured security to his peoples' life and property. Timely rains, by the grace of God, had given them peace and plenty in this world. He did not however rest content with that. He wanted to secure their welfare also in the other world, and therefore sought to place before them the truths of life and salvation, simply, succinctly, understandably.

"ಎಲ್ಲರುಮಱಿವಂತೆ ಕನ್ನಡವಾತಿನೊಳಂ ಮೆಲ್ಲುಡಿಗಳಿಂದೆ ಅಖಿಲತತ್ತ್ವಾರ್ಥಂಗಳಂ ಸಂಗತಿಗೊಳಿಸಿ, ತಾನ್ತನ್ನ ಕುಲದೇವತೆಯುಪ್ಪ ಯಾದವಗಿರಿ ನಾರಾಯಣನಡಿದಾವರೆಗಳ್ಗೆ ಬಿನ್ನಪಂಗೆಯ್ವ ನೆವದೊಳ್ ಮೂವತ್ತುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳಂ ಪವಣ್ಗೆಯ್ವಂ," he says in the preamble to "Chikadevaraja Binnapam." The aim, the purpose, the execution, of the works, all deserve praise.

To have analysed the theories, doctrines, and inculcations of Sree-Vaishnavism into 30 groups, and expounded them in 30 one-page paragraphs of mellifluous prose, bespeaks a mental attainment which would be praise-worthy in a scholar, and is especially so in a king.

Chikadevaraja Wadiyar wrote the work for the benefit of his vernacular subjects. Three centuries after its birth, the work is now found to be trebly useful, because Tamil-knowing Sree-Vyshnavas and English-knowing Sree-Vyshnavas are as ignorant of their faith as the Kannada subjects of the Royal author.

Mr. R. Tirunarana Iyengar, who has brought out the Tamil and English translations of the work besides the original work itself, deserves the grateful thanks of all three classes of readers for his altruistic endeavours. Also, in the words of H. E. The Governor General, the "very interesting publication serves the double purpose of expressing his devotion to Sri Ramanuja and loyalty to the Mysore Royal Family."

What distinguishes man from animals is not his political organisation, or his social organisation, because the animals, and even insects, have

got them, such as the elephants, the bees, the ants; but his religious enlightenment. If he has not got that, he is an animal and not a man.

Maharaja Chikadevaraja Wadayar's effort to provide that illumination, and Mr. R. Tirunarana Iyengar's effort to spread that illumination to an ever-expanding circle, are well-nigh beyond praise. I trust that the book will find a place in every Sree-Vyshnava household.

MYSORE,
7th April, 1949.

G. R. JOSYER,
M.A., F.R.E.S.

PUBLISHER'S SUBMISSION.

This work is one of the holy works (Divya-Prabandhas) of the royal author, Sri Chikadeva Maharaja, Ruler of Karnataka, whose capital was Srirangapattana and whose reign was from 1672 A.D. to 1704 A.D. The work should have been written during this period.

This work was first printed from Palm-leaf manuscripts more than fifty years ago in the journal "Aryamatha Sanjeevini," which was then being conducted by the late M. A. Ramanuja Iyengar. Some 3 or 4 years afterwards, the work appeared in the Kavya Kalanidhi Series, a journal which was being jointly edited by the late erudite scholars, S. G. Narasimhachariar and the said M. A. Ramanuja Aiyengar.

To this work attaches the unique distinction of collecting together and presenting in a concise and easily digestible form all the essential doctrines of the Visishtadvaita School of the Vedanta Philosophy. Such a work is hardly to be found in any other language. From a study

of the work it will be found that what the author says in his introduction about his own work is fully justified. The majority of the modern generation of the *Srivaishnavas*, though otherwise educated, I feel, are not adequately conversant with the basic principles of their own *Siddhanta*. This is just the work which will give them the necessary grounding. It justly deserves to be in the hands of every Vaishnava who calls himself a follower of Sri Ramanuja and an adherent of the Visishtadvaita Siddhanta. It is a work which has to be read, re-read and pondered over, and to which one should go again and again for light and guidance. Each study will throw fresh light on the truths of the *Siddhanta*. A clear knowledge of this work will enable the reader to understand better the significances conveyed in the *Prasthana-traya*—*i.e.*, the *Upanishads*, the *Vedanta Sutras* and the *Bhagavadgita* —the *Divya Prabandhas* of the Alwars and the lucid commentaries thereon, the *Rahasyas*, and other works of the Acharyas.

The present publication is divided into three parts. The First Part contains the Kannada original; the Second Part is a free Tamil translation with a few notes here and there, and the

Third Part is an English translation with some notes. This arrangement is adopted to suit the convenience of both the Karnataka and Tamil-Nad Vaishnavites. The significances and the religious devotional pleasure which dawn in the minds of the readers, by the Sanskrit-Kannada and Sanskrit-Tamil terms cannot be had by a mere study of the English translation.

I am grateful to my young cousin, Sri M. R. Sampatkumaran M.A., the learned scholar and son of the celebrated Professor M. Rangacharyar, who went through the manuscripts in English and Tamil, and made corrections and helpful suggestions. I am also indebted to Sri G. R. Josyer, M.A., the Editor of the *Rationalist*, a weekly journal of Mysore, for kind permission to put in book-form the English translation and notes which were first published in his journal in 1947 and 1948. I am thankful to the Coronation Press for getting printed the first and the third parts.

Arakere House,
Mysore.

R. TIRUNARAYANA AIYENGAR.

|| ಶ್ರೀಃ ||

ಪ್ರಥಮ ಭಾಗ

ಕರ್ಣಾಟಕಮಂಡಲಾಧೀಶ್ವರ
ಶ್ರೀ ಚಿಕದೇವರಾಯವಿರಚಿತವಾದ

"ಚಿಕದೇವರಾಯ ಬಿನ್ನಪಂ."

॥ ಶ್ರೀರಸ್ತು ॥

ಚಿಕದೇವರಾಜ ಬಿನ್ನಪಂ

॥ ಪೀಠಿಕೆ ॥

ಶ್ರೀರಮಣನಖಿಲಸದ್ಗುಣ ।
ವಾರಿಧಿಯಾನಂದಮಯವಿಮಾನೋದರವಿ ॥
ಸ್ಫಾರಿತರೂಪಂ ಯದುಗಿರಿ ।
ನಾರಾಯಣನಾಳ್ದನಕ್ಕೆ ನರಪತಿಗನಿಶಂ ॥ ॥ ೧ ॥

ಆನಂದೈಕರಸಂ ಸಮಸ್ತಜಗದಾನಂದಂಗೆ ಚಕ್ರಾಯುಧಂ ।
ಸೇನಾಚಕ್ರವಿಮರ್ದಿತಾಹಿತಮಹೀಚಕ್ರಂಗೆ ವೈಕುಂಠ ನ ॥
ನ್ಯೂನೋಪಾಯವಿಕುಂಠಿತಾರಿಧರಣೀಭೃದ್ದುರ್ಗವರ್ಗಂಗೆ ಲ ।
ಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣನೀವನಕ್ಕೆ ಚಿಕದೇವೇಂದ್ರಂಗೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಮಂ ॥ ೨ ॥

ಶ್ರೀಮದ್ಯಾದವಶೈಲವಲ್ಲಭಪದಾಂಭೋಜಾತಭೃಂಗಂ ಗುಣಾ ।
ರಾಮಂ ಪಶ್ಚಿಮರಂಗಧಾಮನಗರೀಸಿಂಹಾಸನಾಧೀಶನು ॥
ದ್ದಾಮಶ್ರೀಯದುವಂಶಕಲ್ಪಕತರುಪ್ರೌಢಪ್ರವಾಳಂ ಜಗ ।
ತ್ರೀಮಂಬೆತ್ತು ನೆಗಳ್ಗೆ ಬಾಳ್ಗೆ ಚಿಕದೇವೇಂದ್ರಂ ಮಹೀಚಂದ್ರಮಂ ॥

ಮಯನೋ ಶಂಬರನೋ ದಶಾಸ್ಯಸುತನೋ ಮಾರೀಚನೋ ಎಂಬಿನಂ ।
ಭಯದಿಂದಾಗರೆ ಢಿಳ್ಳಿ ಭಾಗನಗರ ಪ್ರಾಂತಂಗಳೊಳ್ ನಾಡುಗರ್ ॥
ಜಯಜೀಯೆಂದಿದಿರಿಟ್ಟು ಕಪ್ಪದೊದವಿಂ ಪೆಂಪೇಱು ಬಂದಾಶಿವಾ ।
ಜಿಯ ಸೊರ್ಕಂ ಮುರಿದಿಕ್ಕಿಯಪ್ರತಿಮವೀರಾಭಿಖ್ಯೆಯಂ ತಾಳ್ದಿದಂ ॥ ೪ ॥

ಢಿಳ್ಳಿಯ ಬಾಗಿಲೊಳ್ ಪರಿದು ಕೊಳ್ಳಿಯ ಕೊಂಡುಬಿಸಿ ಗೋಲಕೊಂಡೆಯಂ
ಜಳ್ಳಿಸಿಯೊಕ್ಕಲಿಕ್ಕಿ ವಿಜಯಾಪುರಮಂ ಬಱಗೆಯ್ದು ಸೊರ್ಕಿನಿಂ ॥
ದಳ್ಳಿಱಿವಾಶಿವಾಜಿಸುತಶಂಭುಜಿಯೇಱಿಗೆಯನುರ್ಬು ಕೊರ್ಬುವಮಂ ।
ತೆಳ್ಳನೆಗೆಯ್ದನದ್ಭುತಪರಾಕ್ರಮದಿಂ ಚಿಕದೇವಭೂವರಂ ॥ ೫ ॥

ಮೂಗಂ ಕೊಯ್ದು ಸವಂತರಾವುವನವಂಗಿತ್ತತ್ರಸನ್ಯಾಸಮಂ ।
ಲೋಗರ್ ಭಾಪೆನೆ ಪೊಯ್ದು ಚಿತ್ರವಧೆಗೆಯ್ದಾ ಜೈತಜೀಘಾಟಿಯಂ ॥
ಬೇಗಂ ದಾದಜಿಕಾಕಡಾಂಕನಣಲಂ ಕೊಯ್ದೆಲ್ಲ ದೇಶಕ್ಕವಂ ।
ದ್ವೇಗಂ ಪ್ರೋಕ್ಷಿಸಿನವಾಳ್ದನಪ್ರತಿಮವೀರಂ ಮೇದಿನೀಚಕ್ರಮಂ ॥ ೬ ॥

ನೆರೆವ ಸುರಾಸುರರ್ ಶರಧಿಯಂ ಕಡೆಯುತ್ತಿರೆಯೆಂಟುದಿಕ್ಕಿನೊಳ್ ।
ತೆರೆ ಕವಿವೆಯ್ದೆ ನುರ್ಗುನುಸಿಗೆಯ್ದು ಪಳಂಚುವ ಮಂದರಾದ್ರಿವೋಲ್ ॥
ಪಿರಿಕಿಱಿವೆನ್ನಪೆಣ್ದೆಸೆಯ ಮನ್ನೆಯರೊಟ್ಟನೊಳೊನ್ದು ವೇಳೆಯೊಳ್ ।
ಪರಿತರೆ ಪೊಯ್ದುಪೊಯ್ದು ಭರದಿಂ ಬಱಗೆಯ್ದನಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮಂ ॥ ೭ ॥

ಬಳಸಿಯುಮೊನ್ದುಗೂಡಿ ಪರಿತಂದ ರಿಪುಕ್ಷಿತಿಪಾಲವರ್ಗಮಂ ।
ಘಳಿಲನೆ ಪೊಯ್ದನೆಂದೊಡದು ಪೆರ್ಮೆಯೆ ಯುಪ್ರತಿಮಂಗಿದಿರ್ಚಿದಾ ॥
ಬಳಯುತರಪ್ಪ ಬಲ್ಲುಕುಪಶಾಹನನೇದುಲಶಾಪನಂ ಕರಂ ।
ಮುಱಿಗಿಸಿ ವೈಮೆವೆತ್ತನೆನಲೊಪ್ಪುಗುಮೀ ಚಿಕದೇವಭೂವರಂ ॥ ೮ ॥

ತಳ್ವದೆ ಢಿಳ್ಳಿಯಾಳ್ವ ದೊರೆಯಂ ಕರೆತಂದವನತ್ತಣಿಂದಮೇ ।
ತೋಳ್ವಳಿವೆತ್ತ ಭಾಗನಗರಾಧಿಪನಂ ವಿಜಯಾಪುರೇಶನಂ ॥
ಬಾಳ್ವಿಣನೆಂಬಿನಂ ಪಿಡಿಪು ಕೈಸೆಱಿಗೊಂಡುಱಿ ಪಾಡುಪಂತದಿಂ ।
ಬಾಳ್ವನಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮನೆನಲ್ ಚಿಕದೇವನರೇಂದ್ರಚಂದ್ರಮಂ ॥ ೯ ॥

॥ ಲಯಗ್ರಾಹಿವೃತ್ತ ॥

ಅಂದಿವನಿನಳ್ಕಿ ಭಯದಿಂದೆ ಮಣಿವಿರ್ದ ನೃಪ
ಬೃಂದಮನಿತುಂ ಭರಮೊಳೊಂದುವರೆದೊಳ್ಪಿಂ ।
ಸಂದಿಸಿ ಶಿವಾಜಿಗನುವಿಂದೊರೆಯೆ ಮರ್ಮಮನ
ಮಂದಿರೊಡಗೂಡಿಯುವನಂದು ಕವಡಿಂದಂ ॥

ಸಂದಣೆಯು ಕಾಳೆಗದೊಳೊಂದಿನಿಸು ಮುಂಬರಿಯೆ
ಬಂದೆಱಗಿ ಪಾವುಗಳ ಗೊಂದಣದೆ ವಿಷ್ಣು ।
ಸ್ಯಂಧನದ ಮಾಱ್ಕೆಯೊಳೆ ಕೊಂದು ಕೊಲೆಯಾಡಿದಳ
ವಿಂದೆ ಚಿಕದೇವನೃಪನಿಂದು ಸೊಗವಾಱ್ಗಂ ॥ ॥ ೧೦ ॥

ಒಂದು ದೆಸೆಯೊಳ್ ತರುಕರೊನ್ದುಕಡೆಯೋೞ್ ಮೊಱಸ
ರೊಂದೆಸೆಯೊಳಾರೆಯರ ಬಿಂದಮುಳವಿಂ ಬೇ ।
ರೊಂದು ಬಱಿಯೊಳ್ ತಿಗುಳರೊಂದಿರವಿನೊಳ್ ಕೊಡಗ
ರೊಂದು ಕೆಲದೊಳ್ ಮಲೆವರೊಂದುವೆರೆದೆಲ್ಲರ್ ॥
ಸಂದಣಿಸಿ ಕಾಳೆಗಕೆ ಮುಂದುವರಿವನ್ನವುದ
ಟೆಂದವರ ತಟ್ಟುಗಳ ಪಂದಲೆಗಳಂ ದಿ ।
ಗ್ಬೃಂದಬಲಿಯಿತ್ತು ನಲವಿನ್ದ ಚಿಕದೇವನೃಪ
ನಂದಮಿಗೆ ಪೆರ್ಜಸಮನೊಂದಿ ಸೊಗವಾಱ್ಗಂ ॥ ॥ ೧೧ ॥

ಶ್ರೀಪತಿಯು ಸೇವೆಯೆಂದೇ ।
ಈಪರಿಯೊಳ್ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮಮೆಸಗುತೆ ಶಾಸ್ತ್ರಾ ॥
ಲಾಪಂಗಳ ತತ್ತ್ವಾರ್ಥನಿ ।
ರೂಪಣದಿಂ ಪೊಱ್ತುಗಳೆವನಪ್ರತಿಮಾಂಕಂ ॥ ॥ ೧೨ ॥

ಓದಿ ತಿಳಿದೊಳ್ಪಿನಿಂದಂ ।
ವೇದಾಂತದ ತತ್ತ್ವಗತಿಯನೆಲ್ಲರುಮಱಿವಂ ॥
ತಾದರದಿಂದಪ್ರತಿಮಂ ।
ಯಾದವಗಿರಿಯೊಡೆಯನಡಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ॥ ೧೩ ॥

ಮೂವತ್ತುಂ ಬಿನ್ನಪದಿಂ ।
ದಾವೇದಾನ್ತಾರ್ಥ ತತ್ತ್ವಮನಿತುಂ ಸೊಗದೊಳ್ ॥
ಭಾವನೆಗೆ ಬರ್ಪಿನಂ ಚಿಕ ।
ದೇವಂ ಯದುಶೈಲನಾಥನಡಿಗುಸಿರ್ದನಿದಂ ॥ ॥ ೧೪ ॥

ಕ್ಷಿಪ್ರದೊಳೆಲ್ಲರುಮುಱಾವಂ ।
ತಪ್ರತಿಮತ್ವಾದಿ ದೋಷಮಮಂ ಕಳೆದೊಪ್ಪಿಂ ॥
ದಪ್ರತಿಮವೀರನರಪತಿ ।
ಯುಪ್ರಾಕೃತನಡಿಗೆ ಮಣಿದು ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ॥ ೧೫ ॥

ಅದೆಂತೆನೆ :—

ಸ್ವಸ್ತಿ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜಾಧಿರಾಜಂ ರಾಜಪರಮೇಶ್ವರಂ ಪ್ರೌಢಪ್ರತಾಪಸಪ್ರತಿಮವೀರನರಪತಿ ಶ್ರೀ ಚಿಕದೇವಮಹಾರಾಯಂ ಶ್ರೀರಂಗಪಟ್ಟಣದೊಳ್ ಸಿಂಹಾಸನಾರೂಢನಾಗಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದೀಕ್ಷೆಯಂ ತಳೆದು ದೇವಬ್ರಾಹ್ಮಣಪರಿಪಾಲನಮಂ ಪ್ರಧಾನಂಗೆಯ್ದು ಸಕಲ ಪ್ರಜೆಗಳಂ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿರ್ಪನಂ ; ಉತ್ತರದೇಶದೊಳುದ್ವೃತ್ತಚರಿತ್ರನೆನಿಸಿ ಅಱುವತ್ತುಂಸಾಸಿರಂ ವಾರುವಂಗಳುಂ ಲಕ್ಕದೆಣಿಕೆಯುಕಾಲ್ಗಳುಂ ಬೆರಸು ನಡೆವ ಢಿಳ್ಳಿಯ ನಾಡನನಿತುಮಂ ಕೊಳ್ಳೆಯೊಳಂ ಕಳ್ಳಗಾಳೆಗದೊಳಂ ಜಳ್ಳುಗೆಯ್ದು, ವಿಜಯಾಪುರದರಸಂ ಜಯಿಸಿ, ಅವರ ನಾಡುಬೀಡುಗಳಂ ಕೊಂಡು, ಗೋಲಕೊಂಡೆಯನವನಂ ಬಂಡುಗೆಯ್ದು ಅವನಿತ್ತ ಕಪ್ಪಮನೊಪ್ಪುಗೊಂಡು, ಆ ಸೊರ್ಕಿನಿಂ ಗಳ್ಕನೆ ಕನ್ನಡನಾಡಂ ಪೊಕ್ಕ ಶಿವಾಜಿಯುಂ ಅಜಿರಂಗದೊಳೋಜೆಗೆಡಿಸಿ, ಅವನ ಸೇನಾನಿಗಳೊಳ್ ಜೈತಜಿಕಾಟಿಕರನಂ ಘೋಟಕಖುರಪುಟಂಗಳಿಂ ತೊತ್ತುಳಿದುಬಾಸಿ, ಮೂಗುಕಿವಿಕೊರಲ್ಕೆಯ್ಕಾಲ್ಗಳಂ ಖಂಡಿಸಿ, ಆತುಂಡುಗಳಿಂ ಪ್ರೇತಪಿಂಡುಗಳಂ ತಣಿಯಿಸಿ, ಮತ್ತಮಾದಾದಜಿಕಾಕಡೆಯೆನಿಪನ ಅಣಲಂ ಕೊಯ್ದು, ಆಪನ್ನಲಿಯುಂ ಮುನ್ನಿಯೊಳ್ ಮೆಱೆಯಿಸಿ, ಆ ರಭಸದಿಂ ಶಂಭೋಜಿಯುಂ ಭಯಾರ್ಣವದೊಳ್ ಮುಳುಂಗಿಸಿ, ಆವಂಗೆ ನೆರವಾಗಿ ಬಂದ ಎಕ್ಕೋಜಿಯ ಜನ್ಮವಂ ಸಾಕುಮಾಡಿ, ಅವನ ಮಹಾಪ್ರಧಾನನೆನಿಸುವ ಎಸವಂತರಾವುವ ನಾಸಾಚ್ಛೇದನಂಗೆಯ್ದು, ಮತ್ತಮಾ ಶಂಭೋಜಿಗೆ ಕಪ್ಪವಿತ್ತುಂ ಕೂಟಮಂ ಕಳಿಪಿ ಪೆಂಪುಗೆಯ್ದ ಗೋಲಕೊಂಡೆ ವಿಜಯಾಪುರದವರಂ ಕೇಣಂಗೊಂಡು, ಅವರನಂಡಲೆವುದರ್ಕೆ ಢಿಳ್ಳಿಯಾಳ್ವ ಮಹಾಪಾದುಶಾಹನೆನಿಸುವ ಅವರಂಗಶಾಹನಂ ಬರಿಸಿ, ಅವನಿಂದವರಿರ್ವರ ದೇಶಕೋಶಂಗಳಂ

ಕವರ್ದು ಕೈಸೆಜಿಗೊಂಡು, ಮತ್ತಮಾವುರಾಟರಾಟೋಪಮುಂ ನಂಬಿ ಮುುಂಬರಿದು ಎಡಬಲದೊಳನಿಸಿನಿಸುಂ ಪೊಣರ್ದ ಮೊಬಿಸತಿಗುಳಕೊಡಗ ಮಳೆಯಾಳನಾಡ ಮನ್ನೆಯರಂ ಬನ್ನಂಬಡಿಸಿ, ಈ ತೆಜದೊಳೆಣ್ದೆಸೆಯಂ ಗೆಲ್ದು, ಸುಖಸಂಕಥಾವಿನೋದದಿಂದಿರುತ್ತಿ; ಚಿತ್ತದೊಳ್ ದಯಾರಸ ಮುಣ್ಮೆಯಾಳೋಚಿಸಿದಂ :—

ಎಣ್ದೆಸೆಯ ಪಗೆಗಳಡಂಗಿದುದಱಿಂ ಪ್ರಜೆಗಳ್ಗೆ ರಾಜಿಕಭಯ ಮಿಲ್ಲದೆಯುಂ, ದೇವತಾಪ್ರಸಾದದಿಂ ಮೞೆಬೆಳೆಗಳುಂಟಾದುದಱಿಂ ದೈವಿಕಭಯಮಿಲ್ಲದೆಯುಮಿರ್ಪುದಱಿಂ, ಪ್ರಜೆಗಳನಿಬರುಂ ಇಹದೊಳ್ ಸೊಗವಾಳ್ದಪರ್. ಇವರ್ಗೆ ಪರಗತಿಯುಮಂ ಸಂಪಾದಿಸವೇಳ್ಪುದೆನ್ದಾ ರಯ್ದು,

ಶ್ಲೋ॥ “ಮಾಂ ಹಿ ಪಾರ್ಥ ವ್ಯಪಾಶ್ರಿತ್ಯ ।
ಯೇಽಪಿ ಸ್ಯುಃ ಪಾಪಯೋನಯಃ ॥
ಸ್ತ್ರಿಯೋ ವೈಶ್ಯಾ ಸ್ತಥಾ ಶೂದ್ರಾ ।
ಸ್ತೇಽಪಿ ಯಾನ್ತಿ ಪರಾಂ ಗತಿಮ್ ॥”

ಎಂದು ಗೀತೆಯೊಳ್ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಂ ತಾನೇ ನಿರೂಪಿಸಿದ ತೆಱ ದೊಳ್ ಪಿಂತಣ್ಗೆನಿತಾನುಂ ಪಾಪಿಗಳಾದೊಡಂ ಆವ ಜಾತಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿ ದೊಡಮಾಗಳುಂ ತತ್ವಜ್ಞಾನದಿಂ ತನ್ನೊಳ್ಭಕ್ತಿಗೆಯ್ದು ನಂಬಿದವರ್ಗೆ ಮುಕ್ತಿ ತಪ್ಪದೆನ್ದೆಣಿಸಿ, ಅಕ್ಕರಮನಱಿಯದೊಕ್ಕಲಿಗರ್ಗಂ ಪೆಣ್ಗಳ್ಗಂ ಸಕ್ಕದದಿಂ ತತ್ವಜ್ಞಾನಮುಪ್ಪದರಿದು, ಎಂದು—ಎಲ್ಲರುಮಱಿವಂತೆ ಕನ್ನ ಡವಾತಿನೊಳಂ ಮೆಲ್ನುಡಿಗಳಿಂದೆ ಅಖಿಲತತ್ವಾರ್ಥಂಗಳಂ ಸಂಗತಿಗೊಳಿಸಿ, ತಾನ್ತನ್ನ ಕುಲದೇವತೆಯುಪ್ಪ ಯಾದವಗಿರಿ ನಾರಾಯಣನಡಿದಾವರೆಗಳ್ಗೆ ಬಿನ್ನಪಂಗೆಯ್ವ ನೆವದೊಳ್ ಮೂವತ್ತುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳಂ ಪವಣ್ಗೆಯ್ದಂ. ಅವಱಲ್ಲಿ :—

ಒಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಅವಾಪ್ತಸಮಸ್ತಕಾಮನಾದ ಶ್ರೀ ಮನ್ನಾರಾಯಣಂ ಪರವ್ಯೂಹವಿಭವಾನ್ತರ್ಯಾಮ್ಯರ್ಚಾವತಾರಂಗಳನಂಗೀ

ಕರಿಸಿರ್ಪುದು ಭಕ್ತಾನುಗ್ರಹಾರ್ಥವೆಂದವನ ದಯಾತಿಶಯಮಂ ಪ್ರಕಟಿಸಿದಂ.

ಎರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನೇ ಜಗತ್ಕಾರಣನೆಂದು ನಿರೂಪಿಸಿದಂ.

ಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ಜಗತ್ಕಾರಣವಸ್ತುವಂ ತಿಳಿಯಕೂಡದೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ಪರಿಹರಿಸಿದಂ.

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ಜಗತ್ಕಾರಣವಸ್ತುವಂ ತಿಳಿವುದುಂ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳಿಂದಮೇ ಎಂದು ಬಣ್ಣಿಸಿದಂ.

ಐದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳನಿತುಂ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನನೆ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ತೆಱನಂ ತಿಳುಪಿದಂ.

ಆಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳ್ ತೋಱುವ ವಿರೋಧಂಗಳಂ ಮಾಣಿಸಿದಂ.

ಏೞನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಸಿದ್ಧಮಾಗಿ ನಾರಾಯಣಂಗೆ ಶರೀರಮಾದ ಜಗತ್ತು ಮಿಥ್ಯೆಯಲ್ತು, ಸತ್ಯಮಾಗಿರ್ಪುದೆಂಬುದುಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದಂ.

ಎಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಸ್ವಾಪ್ನದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂ ಪ್ರಪಂಚಂ ಮಿಥ್ಯೆಯೆಂದು ಭ್ರಮಿಸದಂತೆ ಕನಸಿನೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುಗಳಂ ತತ್ಕಾಲದೊಳ್ ಜಗದೀಶ್ವರನುಂಟುಮಾಳ್ಪುದಱಿಂ ಸತ್ಯಮೆಂದುಪಪಾದಿಸಿದಂ.

ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಜಗಮಂ ವಿಷಮಮಾಗಿ ಸೃಜಿಸುವುದಱಿಂ, ಜಗದೀಶ್ವರಂ ವಿಷಮನುಂ ನಿರ್ದಯನುಮಕ್ಕು ಮೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ತೀರ್ಚಿದಂ.

ಪತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಘಟಪಟಾದಿದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂ ಜಗಕ್ಕೆ ಮೂಱುಂತೆಱದ ಕಾರಣಂಗಳ್ ಬೇಱೆಬೇಱಕ್ಕೊಳವೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ಚಿದಚಿದ್ವಸ್ತು ಶರೀರಕನಾದ ಜಗದೀಶ್ವರನೊರ್ವನೇ ಮೂಱುಂತೆಱದ ಕಾರಣಮಾಗಿರ್ಕುಮೆಂದು ಸಮಾಧಾನಂಗೆಯ್ದಂ.

ಇಂತು ಪತ್ತುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳೊಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನೇ ಪರಮದಯಾಳುವುಂ, ಜಗತ್ಕಾರಣನುಂ, ಅಪರಿಚ್ಛೇದ್ಯಮಹಿಮನುಂ, ಸಕಲವೇದವೇದ್ಯನುಂ, ಆಶ್ಚರ್ಯಚರಿತ್ರನುಂ, ಚೇತನಾಚೇತನಶರೀರಕನುಂ, ಅಘಟಿತಾರ್ಥ ಘಟಕನುಂ, ಸರ್ವಸಮನುಂ ತ್ರಿವಿಧಕಾರಣನುಮೆಂದು ತಿಳಿಪಿದುದಱಿಂದೀಶ್ವರತತ್ವನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ದಂ.

ಪನ್ನೊಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಜೀವತತ್ವಸ್ವರೂಪವುಂ ವಿವರಿಸಿದಂ

ಪನ್ನೆರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ತತ್ವಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮುಮಂ ತೋಱಿಸಿದಂ.

ಪದಿಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್, ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಸೃಷ್ಟಿಪ್ರಕಾರಮಂ ಬಗೆಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಪದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದೊಳಿರ್ಪ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳ ನೆಲೆಯುಂ ನಿರ್ಣಯಿಸಿದಂ.

ಪದಿನೈದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಭೂಮಣ್ಡಲಪರಿಮಾಣಮಂ ಗಣನೆಗೆಯ್ದಂ.

ಪದಿನಾಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಸುಖಾನುಭವಸ್ಥಾನಮಾದ ಭೂಸ್ವರ್ಗಂಗಳ ತೆಱನನಱಿವುಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಪದಿನೇೞನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ದುಃಖಾನುಭವಸ್ಥಾನಂಗಳಾದ ನರಕಂಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯುಂ ಬಿತ್ತರಿಸಿದಂ.

ಪದಿನೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಪಾಪಫಲಂಗಳ್ ಕ್ರೂರಮಾಗಿರ್ಪುವೆಂದು ತೋಱಿ ಆ ಪಾಪಂಗಳನಿತುಂ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ಚರಣಾರವಿಂದ ಭಕ್ತಿಯೊಳೇ ಪರಿಹರಿಪುದೆಂಬುದನೆರ್ದೆಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಇಂತು ಪರತತ್ವಸ್ವರೂಪಮೆಂಬುದಾದಿಯಾಗಿ ಈವರೆಗಮೇೞಿಂ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಪ್ರಾಕೃತ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮುಮಂ ಆ ತತ್ವಂಗಳಿಂ ಪುಟ್ಟಿದ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡವಿಸ್ತಾರಮುಂ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದೊಳಿರ್ಪ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳ

ನೆಲೆಯಂ ಅವಱೊಳ್ ಭೂಮಣ್ಡಲದ ಪರಿಮಾಣಮಂ ಭೂಸ್ವರ್ಗಗಳಂ ನರಕಯಾತನೆಗಳಂ ಆಯಾತನಾಪರಿಹಾರೋಪಾಯಮಂ ಪೇಳ್ದುದಱಿಂದೆ ಅಚಿತ್ತತ್ವಸ್ವರೂಪನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ದಂ.

ಇಂತು ಪದಿನೆಂಟುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳಿಂ ಈಶ್ವರಚೇತನಾಚೇತನಂಗಳೆಂಬ ತತ್ವತ್ರಯಮಂ ನಿರೂಪಿಸಿದಂ. ಈ ಮೂಱುಂ ತತ್ವಂಗಳ ನೆಲೆಯಂ ವಿಚಾರಿಸೆ, ಚಿದಚಿತ್ತತ್ವಂಗಳೆರಡುಂ ಅಲ್ಪಸುಖಂಗಳುಂ ಅನಿತ್ಯಮುಮೆಂದು ಅವಱೊಳ್ ವೈರಾಗ್ಯಮುಂ ಈಶ್ವರತತ್ವಮೊಂದೇ ನಿರದಧಿಕಾನಂದಮೆಂದು ಅದಱೊಳನುರಕ್ತಿಯುಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಇಂತು ವಿಷಯವಿರಕ್ತಿಯುಂ ಪರಮಾತ್ಮಭಕ್ತಿಯುಂ ಪುಟ್ಟಿದವರ್ಗೆ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮಪೇಕ್ಷಿತಮೆಂದು ಇನ್ನೀರಾಱುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳಿಂದಂಬಿತ್ತರಿಸಿದಪಂ.

ಅದೆಂತೆನೆ:—

ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಪುರುಷಾರ್ಥಂಗಳೊಳ್ ಮೋಕ್ಷಮೇ ಪಿರಿದೆಂದು ಪಡಿಗಟ್ಟಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳಿಂದಮೇ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮಂ ತಿಳಿಯವೇಳ್ಪುದೆಂದೊರೆದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳೆಲ್ಲಾ ತಂತ್ರಂಗಳೊಳಂ ಶ್ರೀಪಾಂಚರಾತ್ರಮೇ ಪ್ರಬಲಪ್ರಮಾಣಮೆಂಬುದಂ ನಿಱಂಗೆಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೆರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಮೋಕ್ಷೋಪಯೋಗಿಯಾದ ವಿಷಯವೈರಾಗ್ಯಂ ದುರ್ಘಟಮೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ನಿವಾರಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಕೇವಲಕರ್ಮದಿಂ ಮುಕ್ತಿಯಿಲ್ಲೆಂಬುದಂ ದೃಢೀಕರಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಬಯಸಿದನಿತುಮನೀವ ಸರ್ವೇಶ್ವರಂ ಮಿಕ್ಕ ಪುರುಷಾರ್ಥಮಂ ಬಯಸಿದವರ್ಗೆ ಅವರ್ ಬಯಸುವ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂ ಆಯಾಪುರುಷಾರ್ಥಮನೀವಂ, ಮೋಕ್ಷಮಂ ಬಯಸುವರ್ಗೆ ಮನಮೊಲ್ದು ಮೋಕ್ಷಮನೇ ಸಂತೋಷದಿಂದೀವನೆಂಬುದಂ ಕಾಣಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೈದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಕಾಲಕರ್ಮಸ್ವಭಾವಾದಿಗಳಿಂದಮೇ ಅಪೇಕ್ಷಿತಫಲಮಕ್ಕುಮೆಂಬ ಭ್ರಮೆಯಂ ತೊಲಗಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತಾಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಂಗಲ್ಲದೆ ಮಿಕ್ಕಿನವರ್ಗೆ ರಕ್ಷಣಸಾಮರ್ಥ್ಯಮಿಲ್ಲೆಂಬುದಂ ಸೊಲ್ಲಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೇೞನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಮೋಕ್ಷಮಂ ಬಯಸುವಂ ತನ್ನ ದೋಷಂಗಳನೆಣಿಸಿ ಅೞ್ಕವೇಡ ಭಗವದ್ಗುಣಂಗಳನೇ ಎಣಿಸಿ ಧೈರ್ಯಮಾಗಿರ್ಪುದೆಂದು ಪಸರಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಸಂಸಾರದ ಬೇರೆನಿಸಿದ ಅವಿದ್ಯಾಕರ್ಮವಾಸನಾರುಚಿಪ್ರಕೃತಿಸಂಬಂಧಂಗಳಂ ಜಗದೀಶ್ವರಂ ತಾನೇ ಬಿಡಿಸುವನೆಂಬುದಂ ಪ್ರಕಾಶಂಗೆಯ್ದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ದಿವ್ಯರೂಪಂ ಅಪ್ರಾಕೃತಮಾಗಿ, ಮುಕ್ತಭೋಗ್ಯಮಾಗಿರ್ಪುದೆಂಬುದಂ ಅನುವದಿಸಿದಂ.

ಮೂವತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಪರವಾಸುದೇವನರೂಪಂ ಮುಕ್ತರ್ಗೆ ಪರಮಭೋಗ್ಯಮಾಗಿರ್ಪುದೆಂಬುದಂ ಪೇೞ್ದು ಕೃತಿಯಂ ನಿವೇದಿಸಿದಂ.

ಅವೆನ್ತೆನೆ:—

॥ ಒಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ಪರವಾಸುದೇವ ಭಕ್ತರ ।
ಪೊರೆಯಲ್ ವ್ಯೂಹಾದಿಭಾವಮುಂ ತಳೆದೈಯೆಂ ॥
ದೊರೆದು ಯದುಶ್ಶೈಲನಾಥನ ।
ಚರಣಾಬ್ಜಕೆ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನಪ್ರತಿಮಾಂಕಂ ॥ ॥ ೧೬ ॥

ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಾ! ನೀಂ ಶ್ರಿಯಃಪತಿಯುಂ ಅಖಿಲದೋಷಪ್ರತ್ಯನೀಕನುಂ ಸಕಲ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಾಕರನುಂ ಅವಾಪ್ತಸಮಸ್ತಕಾಮನುಮೆನಿಸಿ ವೈಕುಂಠದೊಳ್ ದಿವ್ಯಮಹಿಷೀವರ್ಗಸಮೇತನಾಗಿ ಅನಂತಗರುಡವಿಷ್ವಕ್ಸೇನಾದಿ ನಿತ್ಯವರ್ಗಂ ಮುಕ್ತವರ್ಗಂ ನಿನ್ನ ಸೇವಾಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದೊಳ್ ನಿರವಧಿಕಾನಂದಮನೆಸಗುತ್ತೆ ಚಿತ್ತದೊಳ್ ಪೊಣ್ಮಿದ ಅಕಸ್ಮಿಕದಯೆಯಿಂ ಪ್ರಳಯಕಾಲದೊಳವ್ಯಕ್ತಸೂಕ್ಷ್ಮಪ್ರಕೃತಿಯೊಳಡಂಗಿ ಮೇಣದೊಳ್ ಪುಗಿದ ಚಿನ್ನದೊರೆವುಡಿಯಂತೆ ರೂಪಬಾದಿರ್ಪ ಬದ್ಧಾತ್ಮವರ್ಗಮುಂ ನಿತ್ಯ ಮುಕ್ತರಂತೆ ಮೋಕ್ಷಾನಂದಮನೊಳಿಸವೇಳ್ಪುದೆಂದು ನಿನ್ನ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪದಿಂ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳ್ ಪೊಕ್ಕು ಮಹದಹಂಕಾರಗಳಂ ಪಂಚತನ್ಮಾತ್ರೆಗಳಂ ಪಞ್ಚ ಮಹಾಭೂತಂಗಳನುಂಟುಮಾಡಿ ಅವಱಿಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಮನೊಡರ್ಚಿ ಅದಱೊಳ್ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಸುರರುಂ ನರರುಂ ತಿರ್ಯಕ್ಕುಗಳುಂ ಸ್ಥಾವರಂಗಳುಮೆಂದು ನಾಲ್ಕುಂ ತೆಱದೊಳವರವರ ಪೂರ್ವಕರ್ಮಾನುಗುಣಮಾದ ದೇಹಂಗಳಂ ತತ್ತದ್ದೇಹೋಚಿತಮಾದ ಜ್ಞಾನಶಕ್ತ್ಯಾದಿಗಳುಮನಿತ್ತು ನೀನಿತ್ತಕರಣಕಳೇಬರಾದಿಗಳಿಂದೆ ಅವರ್ ಏನಾನುಂ ಪೊಲ್ಲದುದಂ ಎಸಗಿ ಪುರುಳಱಿಯದಂತೆ ತಕ್ಕುದಿದು ಮಿಕ್ಕುದಿದು ಎಂದು ತಿಳಿಪುವಾವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳನಿತ್ತು ಕರುಣಿಸಿದೈ. ಅಂತಾದೊಡಂ ಒಡೆಯನಾಣತಿವಿಡಿದು ನಡೆಯಲಾಱದ ಜಡರೆಡರಂ ಬಿಡಿಸಿ ಕಾಪಿಡಲ್ಕೆ ಅವರೊಡನೆ ಇಪ್ಪೆನೆಂದು ಮೂರ್ತಿತ್ರಯಮಧ್ಯದೊಳಂ ಕ್ಷೀರಾಬ್ಧಿಯೊಳಂ ಸಗ್ಗಂ

ಮೊದಲಾದ ಬಿಡುಗಣ್ಣರ ಬೀಡುಗಳೊಳಂ ನಿಂದ್ದೈ. ಅಂತಾದೊಡಂ
ದೇವರ್ಗ್ಗಂ ಮುನಿಗಳ್ಗಂ ಯೋಗಿಗಳ್ಗಮಲ್ಲದೆ ಮಿಕ್ಕಮನುಜಾದಿಗಳ್ಗೆ ಪತ್ತಿ
ಸಾರಲುಂ ಸಲ್ಲದುದಱಿಂ ಮನುಜರೊಳಾಬಾಲಗೋಪಾಲಕರ್ಗಂ ಕಱು
ತುಱು ಕರಡಿ ಮುಸು ಕೋಡಗಂ ಮೊದಲಾದ ತಿರ್ಯಗ್ಜಾತಿಗಳ್ಗಂ ಸೇರಿ
ಬರ್ದುಂಕುವಂತೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾದ್ಯವತಾರಂಗಳಂ ತಳೆದ್ದೈ. ಅಂತಾದೊಡ
ಮಾಯಾ ದೇಶದೊಳಂ ಆಯಾ ಕಾಲದೊಳಂ ಇರ್ಪರ್ಗ್ಗಲ್ಲದೆ ಉೞಿದರ್ಗೆ
ಉಪಕಾರಮಲ್ತೆಂಬುದಱಿಂ ಸರ್ವ್ವದೇಶಸರ್ವ್ವಕಾಲಸರ್ವ್ವಾವಸ್ಥೆಯೊಳಿರ್ಪ ಸ
ರ್ವ್ವಚೇತನಾಚೇತನವರ್ಗ್ಗದೊಳ್ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ರ್ದ ಮನೋವಾಕ್ಕಾಯಂಗಳಂ
ಪ್ರೇರಿಸುತ್ತೆ ಅನ್ತರ್ಯ್ಯಾಮಿಯೆನಿಸಿದ್ದೈ. ಅಂತಾದೊಡಂ ಎತ್ತಾನುಂ ಓರ್ವ್ವಂ
ಗೆ ಅನೇಕಜನ್ಮಸಾಧ್ಯಯೋಗಧ್ಯಾನ ವಿಷಯನೆಂಬುದಲ್ಲದೆ ಮಿಕ್ಕೆಲ್ಲರ್ಗಂ
ಒಡನಿರ್ದುಂ ಇಲ್ಲದಂತಾದುದಱಿಂ ಸಕಲಜನಮುಂ ಚರ್ಮಚಕ್ಷುಸ್ಸಿಂ
ದಮೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿ ತಂತಮ್ಮ ಮನಮೊಳಸಿದ ಸೇವೆಗಳನೆಸಗಿ ಕೃತಾರ್ಥ
ರಪ್ಪಂತೆ ಸರ್ವ್ವಸುಲಭಮೆನಿಸಿದ ಅರ್ಚಾವತಾರಮನೆಸಗಿ ಕೆಲವುಂ ಕಾಲಂ
ಸತ್ಯಲೋಕದೊಳ್ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂ ಪೂಜೆಗೊಂಡು ಬೞಿಕ್ಕೆ ಸನತ್ಕುಮಾರಂ
ಗೊಲ್ದು ಆತನೊಡನುತ್ತರಬದರಿಕಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಾದಷ್ಟಾಕ್ಷ
ರೋಪದೇಶ ದೇಶಿಕನೆನಿಸಿ ನಿನ್ನ ರೂಪಾನ್ತರಮಾದ [1]ನರಮುನಿಯಿಂದ
ರ್ಚನಂಬೆತ್ತು ಮತ್ತಮೀ ಕರ್ಣಾಟಮಂಡಲಮಂಡನಮೆನಿಪ ಯದುಶಿಖ
ರಿಶಿಖರಮಂ ನೆಲೆವೀಡುಗೊಂಡು ನಿಂದು ಸಕಲಜನರಕ್ಷಣದೀಕ್ಷಿತನೆನಿ
ಸಿದ್ದೈ. ಅಂತು ಸರ್ವ್ವಜನ ಸಾಧಾರಣಮಲ್ಲದೆ ಈ ಯದುವಂಶದೊಳ್
ಪುಟ್ಟಿದವರ್ಗೆ ಕುಲದೇವತೆಯೆನಿಸಿ ದಯಾವಿಶೇಷದಿಂ ಪೊರೆವನಪ್ಪುದಱಿಂ
ದೆನ್ನೊಳಂ ಅಕಾರಣಕರುಣಾಬ್ಧಿಕಲ್ಲೋಲಂಗಳಂ ಕವಿಸಿ ಮನ್ನಿಪುದು
ಮನ್ನಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

[1] ಪಾಠಾಂತರ—ನಾರಾಯಣ.

॥ ಎರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ಸಿರಿಯರಸ ನೀನೆ ಜಗಮಂ ।
ಪರಿವಿಡಿಯಿಂ ಪಡೆದು ಪೊರೆದು ಪೊಡೆಯೊಳ್ ಕೊಳ್ವೈ ॥
ಪರಬೊಮ್ಮಮದಱಿನೆಂದೀ ।
ನರಪತಿ ಯದುಗೋತ್ರಪತಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೧೭ ॥

ಪರಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಾ ! ಈಜಗಮಾವ ವಸ್ತುವಿನಿಂ ಪುಟ್ಟುವುದು, ಆವುದಱಿಂ ಬರ್ದುಂಕಿರ್ಪುದು, ಆವುದಱೊಳಡಂಗುವುದು, ಆ ವಸ್ತುವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೆಂದು ಕುಱುಪುಗೆಯ್ದು, ಇಂತಪ್ಪ ಜಗತ್ಕಾರಣವಸ್ತುವುಂ ನೀನೇ ಎಂದು ವೇದಾಂತಂಗಳ್ ಪಲವುಂ ತೆಱದೊಳ್ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಶೇಷಶಬ್ದಂಗಳಿಂ ನಿನ್ನನೆ ಪೊಗಳ್ದುವು. ಇಂತಿರ್ಪ ನೀಂ ಮಹದಾದಿ ತತ್ವಕ್ರಮದಿಂ ಪಞ್ಚ ಮಹಾಭೂತಂಗಳನುಂಟುಮಾಡಿ ಅವಱಿಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮಂ ಸಮೆದು ಅವಱೊಳ್ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿದೇವತೆಗಳಂ ಸೃಜಿಸಿ ಅವರವರ್ಗೊಂದೊಂದಧಿಕಾರಮಂ ಮಿತಿಮಾಡಿ ಕೆಲಂಬರಂ ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿ ಸಂಹಾರಂಗಳಪ್ಪ ನಿನ್ನಾಟಗದೊಳ್ ನಿಯಮಿಸಿದೈ. ಅವರುಂ ಜಗದೊಳೇಕದೇಶಮಂ ನಿನ್ನನುಮತಿವಿಡಿದು ಪುಟ್ಟಿಪುದುಂ ಪೊರೆವುದುಂ ಅೞಿಯಿಪುದುಂ ಆಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಅವರಂ ಕೊಂಡಾಡುವೆಡೆಯೊಳ್ ನಾಲ್ಮೊಗನೇ ಜಗತ್ಕಾರಣಮೆಂದುಂ ರುದ್ರನೇ ಜಗತ್ಕಾರಣಮೆಂದುಂ ಕೊಂಡಾಡುವರ್. ಈ ನೆಲೆಯಂ ತಿಳಿಯದವರ್ ಭ್ರಮಿಸುವರ್ ಓರ್ವನಂ ಸ್ತುತಿಗೆಯ್ವ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಿಲ್ಲದೆ ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮಮಂ ಪೇೞ್ವೆಡೆಯೊಳ್ ವಿಚಾರಿಸೆ, ಆದಿಯೊಳ್ ನಾರಾಯಣನೊರ್ವನೇ ಉೞಿದಿರ್ದನೆಂದುಂ ಅವನ ನಾಭೀಪದ್ಮದೊಳ್ ಬ್ರಹ್ಮನೊಗೆದನೆಂದುಂ ಅವನ ಪಣೆಯ ಬೆಮರಿಂ ರುದ್ರಂ ಪುಟ್ಟಿದನೆಂದುಂ ಪೇೞ್ದುದದಱಿಂ ನೀನೇ ಜಗದಾದಿಕಾರಣಮಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೆಂಬುದಂ ಸಾತ್ವಿಕರಿಂ ತಿಳಿದೆನ್ನತಾಪತ್ರಯಮಂ ಕಳೆಯಲೆಂದು ನಿನ್ನಡಿನೆೞಲಂ ಸೇರಿದೆಂ; ಎನ್ನಂ ತಣ್ಪುಗೊಳಿಪುದು ತಣ್ಪುಗೊಳಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಅಗಣಿತಕಲ್ಯಾಣಗುಣಾ ।
ದಿಗಳಿಂತೆಂದಳವುಗೆಯ್ಯಲರಿದಾದೊಡಮೇಂ ॥
ಬಗೆವುಗುಮೈ ನೀನೆಂದಾ ।
ಜಗದಾಣ್ಮಂಗಣ್ಮಿನಾಣ್ಮನೆಱಕದೊಳೊಱೆದಂ ॥ ೧೮ ॥

ಅಪ್ರಮೇಯಾ! ಜಗದೊಳ್ ಪ್ರಮೇಯಮೆನೆ—ತಿಳಿಯಲ್ತಕ್ಕ ವಸ್ತು. ಆ ವಸ್ತುವಂ ತಿಳಿವ ಪ್ರಮಾಣಂಗಳ್ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆಂದುಂ, ಅನುಮಾನಮೆಂದುಂ, ಶಬ್ದಮೆಂದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅವಱೊಳ್ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನೆ—ಇನ್ದ್ರಿಯಾರ್ಥಸಂಬನ್ಧದಿಂ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು. ಇದುಮಾಱುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ ಅದೆಂತೆನೆ:—ಕಣ್ದೆಱೆದೊಂದು ವಸ್ತುವಂ ನೋಡೆ ಈ ವಸ್ತು ಕಱಿದಿದು ಬಿಳಿದು ಎಂಬಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಚಾಕ್ಷುಷಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪುದು. ಕಿವಿಯಿಂದಾಲಿಸೆ, ಇದೀಬಗೆಯ ದನಿ ಇದೀಬಗೆಯ ನುಡಿ ಇದೀಯಕ್ಕರಂ ಎಂದಿವು ಮುಂತಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಶ್ರಾವಣಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪುದು. ನಾಲಗೆಯಿಂ ಸವಿಯೆ, ಇದು ಮಧುರಂ ಇದು ಪುೞಿ ಇದುಪುರ್ ಎಂದಿವು ಮುಂತಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಜಿಹ್ವಾಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪುದು. ನಾಸಿಕದಿಂದೊಂದನಾಘ್ರಾಣಿಸೆ, ಇದು ನಲ್ಗಂಪು ಇದು ಪೊಲಸುಗಂಪು ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಘ್ರಾಣಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪುದು. ಮೆಯ್ಯೊಡಲಂಸೋಂಕೆ ಇದು ಬಿಸುವು ಇದು ತಣ್ಪು ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಸ್ಪಾರ್ಶನಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪುದು. ಮನಸ್ಸಿನೊಳ್ ಭಾವಿಸೆ, ತನಗೀಗಳ್ ಸುಖಮಾಗಿರ್ಕುಂ, ಈಗಳ್ ದುಃಖಮಾಗಿರ್ಕುಂ ಎಂಬಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಮಾನಸಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪುದು. ಇಂತು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮಾಱುಂತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅನುಮಾನಮೆಂಬುದು—ಪೆಱತೊಂದುವನುೞಿದು ತಾನೊಂದೆಡೆಯೊಳಮಿರದವಸ್ತುವಂ ಕಂಡು ಆಯೆಡೆಯೊಳ್ ಪೆಱತೊಂದ ತಿಳಿವುದು. ಅದೆಂತೆನೆ:—ಬೆಂಕಿಯನುೞಿದು ಪೊಗೆಯಿರದೆಂಬ ನೇಮಮಂ ಅಡಿಗೆಮನೆಯೊಳ್ ನಿಶ್ಚ

ಯುಂಗೆಯ್ದು ಬೆಟ್ಟ ಮೊದಲಾದ ಪೆಱತೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಪೊಗೆಯಂ ಕಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯುಂಟೆಂದು ತಿಳಿವುದು ಅನುಮಾನಪ್ರಮಾಣಮೆನಿಪ್ಪುದು. ಶಬ್ದಪ್ರಮಾಣಮೆನೆ:—ಇದರ್ಱದನಿರ್ದಂತೆ ತಿಳಿಪುವ ನುಡಿ. ಅದುಂ ಲೌಕಿಕಮೆಂದುಂ ವೈದಿಕಮೆಂದುಂ ಎರಡುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಲೌಕಿಕಮೆಂಬುದು ಲೋಕದೊಳಾಪ್ತರ್ ನುಡಿವ ನುಡಿ. ವೈದಿಕಮೆಂಬುದು ವೇದಂ ಮೊದಲಾದ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ವಿದ್ಯೆಗಳ್. ಈ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾನುಮಾನಶಬ್ದಂಗಳೆಂಬ ಮೂಱುಂ ಪ್ರಮಾಣಂಗಳಿಂದಂ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪರೂಪಗುಣ ವಿಭವಾದಿಗಳೊಳಿನಿಸಿನಿಸಂ ತಿಳಿವುದಲ್ಲದೆ, ಇಂತೆಂದು ಪರಿಚ್ಛೇದಂಗೆಯ್ವುದರಿದಾದುದಱಿಂ ನೀನಪ್ರಮೇಯನೆನಿಸುವೈ. ಆದೊಡಂ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಸುಲಭತೆಯಂ ಮೆಱೆದೆನ್ನೆರ್ದೆವನೆಯೊಳ್ ನೆಲೆಗೊಂಬುದು ನೆಲೆಗೊಂಬುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯಡುಶ್ಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ವೇದ ತದೇಕಾರ್ಥ ಪುರಾ ।
ಣಾದಿಗಳೊಳ್ ವ್ಯಕ್ತಮಾಗಿ ತೋರ್ಪೈ ನೀನೆಂ ॥
ದಾದರದಿಂದೆ ಸುಶೀಲಂ ।
ಯಾದವಗಿರಿನಾಥನಡಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೧೯ ॥

ಸಕಲವಿದ್ಯಾ ಪ್ರವರ್ತಕಾ ! ವಿದ್ಯೆಗಳ್—ವೇದಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಅಂಗಂಗಳಾಱುಂ, ತರ್ಕಮುಂ, ಮೀಮಾಂಸೆಯುಂ, ಪುರಾಣಮುಂ, ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಮುಂ, ಆಯುರ್ವೇದಮುಂ, ಧನುರ್ವೇದಮುಂ, ಗಾಂಧರ್ವಮುಂ, ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಮುಮೆಂದು ಪದಿನೆಂಟುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಪುವು. ಅವಱೊಳ್ ಋಗ್ಯಜುಸ್ಸಾಮಾಥರ್ವಣಂಗಳೆಂಬ ನಾಲ್ಕುಂ ವೇದಂಗಳುಂ ಪೂರ್ವಭಾಗದೊಳ್ ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮಮೆಂಬ ತ್ರಿವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸಾಧನಮಾದ ಕರ್ಮಮಂ ಪೇೞ್ವುದು ; ಉತ್ತರಭಾಗದೊಳ್ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪ ರೂಪ ಗುಣ ವಿಭವಾದಿಗಳಂ ಪೇೞ್ದು ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮಂ ತೋಱುಸುಗುಂ. ಅಂಗಂಗಳೊಳ್ ಶಿಕ್ಷೆಯೆಂಬುದು—ಸ್ವರವರ್ಣಮಾತ್ರಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ವ್ಯಾಕರಣಮೆಂಬುದು—ಪ್ರಕೃತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಾದಿ ಮುಖದಿಂದ ಅರ್ಥಮಂ ಪೇೞ್ವ ಪದಂಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಛಂದಸ್ಸೆಂಬುದು—ಗಾಯತ್ರಿತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪನುಷ್ಟುಪ್ಪು ಮೊದಲಾದ ಛಂದೋಲಕ್ಷಣಮಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಕಲ್ಪಸೂತ್ರಮೆಂಬುದು ವೇದೋಕ್ತ ಕರ್ಮಪ್ರಯೋಗಮಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಜ್ಯೋತಿಷಮೆಂಬುದು ಕರ್ಮಾಚರಣಕ್ಕೆ ಕಾಲಮಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ವೇದಪುರುಷಂಗೆ ಛಂದಸ್ಸು ಪಾದಂಗಳುಂ, ಕಲ್ಪಸೂತ್ರಂ ಕೆಯ್ಗಳುಂ, ವ್ಯಾಕರಣಂ ಮೊಗಮುಂ, ಶಿಕ್ಷೆ ಘ್ರಾಣಮುಂ, ಜ್ಯೋತಿಷಂ ಕಣ್ಗಳುಂ, ನಿರುಕ್ತಂ ಕಿವಿಗಳುಮಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂದಿವಾಱುಂ ವೇದಾಂಗಂಗಳೆನಿಪುದು. ತರ್ಕಮೆಂಬುದು—ವೇದಾರ್ಥಂಗಳಂ ಯುಕ್ತಿಗಳಿಂ ನೆಲೆಗೆಯ್ವುದು. ಮೀಮಾಂಸೆಯೆಂಬುದು—ವೇದಾರ್ಥಂಗಳಂ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತ ರೂಪದಿಂ ವಿಚಾರಿಸಿ ನಿಶ್ಚಯಂಗೆಯ್ವುದು. ಪುರಾಣಂಗಳೆಂಬುವು—ಜಗತ್ಸೃ

ಷ್ಟಿಯುಂ ಸಂಹಾರವುಂ ಮನ್ವಂತರಂಗಳುಮಂ ವಂಶಮುಂ ವಂಶದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದವರ ಚರಿತ್ರಮುಮಂ ಪೇಳ್ದಿಬ್ರಾಹ್ಮಂ ಪಾದ್ಮಂ ಮೊದಲಾದ ಪದಿನೆಂಟುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಮೆಂಬುದು— ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಂಗಳಂ ಪೇಳ್ವ ಮನು ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯಂ ಮೊದಲಾಗಿ ಪದಿನೆಂಟುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಆಯುರ್ವೇದಮೆಂಬುದು–ವ್ಯಾಧಿನಿದಾನಚಿಕಿತ್ಸಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವದು. ಧನುರ್ವೇದಮೆಂಬುದು— ಅಸ್ತ್ರಶಸ್ತ್ರ ಪ್ರಯೋಗೋಪಹಾರಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಗಾಂಧರ್ವಮೆಂಬುದು— ನೃತ್ತಗೀತ ವಾದ್ಯಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಮೆಂಬುದು– ಪ್ರಜಾಪರಿಪಾಲನಾದಿ ರಾಜನೀತಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು ಈ ಪದಿನೆಂಟು ವಿದ್ಯೆಗಳಂ ನೀನೇ ಲೋಕಹಿತಾರ್ಥವಾಗಿ ನೆಗಟ್ದುದುದಱಿಂ ನೀನೇ ಸಕಲವಿದ್ಯಾಪ್ರವರ್ತಕನೆನಿಸುವೈ. ಇನಿತುಂ ವಿದ್ಯೆಗಳೊಳಂ ಪ್ರಧಾನಮಾದ ವೇದಾಂತದೊಳ್ ಪ್ರಕಾಶಮಾದ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪಮಂ ತಿಳಿಪಿ ಎನ್ನ ಮನದ ಜಡರಂ ಕಳೆದು ನಿನ್ನಡಿಯೊಳ್ ಜ್ಞಾನಭಕ್ತಿಗಳಂ ಬಲಿಯಿಪುದು ಬಲಿಯಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಐದನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ಸಕಲಜಗದ್ವ್ಯಾಪಾರಂ ।
ಸಕಲಾತ್ಮಕ ನಿನ್ನದಾಗೆ ವೇದಂ ಸಕಲಂ ॥
ಪ್ರಕಟಿಪುದು ನಿನ್ನನೆಂದಾ ।
ಸುಕಲಂ ಯದುಶೈಲಪತಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೨೦ ॥

ಸಕಲ ವೇದವೇದ್ಯಾ ! ವೇದಂಗಳ್—ಪೂರ್ವಭಾಗದೊಳ್ ಯಜ್ಞಾದಿ ಸತ್ಕರ್ಮಂಗಳಂ ಸಾಂಗವಾಗಿಯಾಚರಿಸುವ ಕ್ರಮಮಂ, ಅದ ಱಿಂದೊಳ್ ಬರ್ಪ ಫಲಮಂ ಪೇೞ್ದಪುದು ; ಉತ್ತರಭಾಗದೊಳ್ ಸಂಸಾರ ಮಂ ಜಱೆದು, ಜೀವಸ್ವರೂಪಮಂ ಪರಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಮಂ ನಿರೂಪಿಸಿ, ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮಂ ವಿಧಿಸಿ, ಮೋಕ್ಷಾನಂದಮಂ ಪೊಗೞ್ದಪುದು. ಇಂತು ನಾನಾವಿಧವಾಗಿರ್ಪ ವೇದಮನಿತುಂ ನಿನ್ನನೇ ಪೊಗೞ್ದಪುದೆಂದು ಪಿರಿ ಯರ್ ಪೇೞ್ದರ್. ಆ ನೆಲೆಯುಂ ಭಾವಿಸೆ, ಲೋಕದೊಳ್ ಕೈವಾರಿಗಳ ರಸನಂ ಪೊಗೞ್ವೆಡೆಯೊಳ್ ನಾಡುಬೀಡುಗರ್ ಅರಸನಾಣತಿವಿಡಿದು ನಡೆವ ಬಗೆಯುಂ, ಅದಱೊರ್ಲಿದರಸನವರ್ಗೆ ತಕ್ಕುದನೀವ ಬಗೆಯುಂ, ಆಳ್ಗಳ ನೆಲೆಯುಂ, ಅರಸನ ನೆಲೆಯುಂ, ಅರಸನ ಸಮ್ಮುಖಮಂ ಪಡೆವ ತೆಱನಂ, ಸಮ್ಮುಖದೊಳಿರ್ಪರ ಸುಖಮಂ ಬಣ್ಣಿಸಿದೊಡಂ ಅರಸನನೆ ಪೊಗೞ್ದರೆಂಬರ್. ಇಂತು ವರ್ಣಾಶ್ರಮದವರೆನಿಪ ನಿನ್ನ ನಾಡುಬೀಡು ಗರೊಡರ್ಚುವ ಯಜ್ಞಾದಿ ಕರ್ಮಂಗಳೆನಿಪ ನಿನ್ನಾಣತಿಯಾಳ್ತಗಮಂ, ಅದಱೊರ್ಲ್ದು ನೀಂ ಕೊಡುವ ಐಹಿಕಾಮುಷ್ಮಿಕ ಫಲಮೆನಿಪ ಜೀವಿತಮಂ, ಜೀವಾತ್ಮರೆನಿಪ ನಿನ್ನೋಲಗದವರ ನೆಲೆಯುಂ, ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೆನಿಪ ನಿನ್ನ ನೆಲೆಯುಂ, ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮೆನಿಪ ನಿನ್ನ ಸಮ್ಮುಖಮಂ ಪಡೆಯ ಲ್ತಕ್ಕ ನಡತೆಯುಂ, ಮೋಕ್ಷಾನಂದಮೆನಿಪ ನಿನ್ನ ಸಮ್ಮುಖದೊಳಿರ್ಪಕ ಸುಖಮಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದಱಿಂದೀವೇದಮೆಲ್ಲಮುಂ ನಿನ್ನನೆ ಪೊಗೞ್ದ ವೆಂಬುದು ಸಿದ್ಧಂ. ಈಯರ್ಥಮಂ ಚಿತ್ತದೊಳಿಟ್ಟೇ

" ವೇದೈಶ್ಚ ಸರ್ವೈರಹಮೇವ ವೇದ್ಯಃ "

ಎಂದು ಗೀತೆಯೊಳ್ ಪೇೞ್ದುದು. ಇಂತು ವೇದವೇದ್ಯನಪ್ಪ ನಿನ್ನತಿಶಯು ಮನೆ ಸಕಲಸ್ಮೃತೀತಿಹಾಸಪುರಾಣಾಗಮಂಗಳುಂ ಬಣ್ಣಿಪುವು. ಬಣ್ಣಿಸಿಯುಂ ಕಡೆಗಾಣಲಾಱವೆನೆ, ಮಿಕ್ಕಿನ ಮಾನಸರ್ ಸ್ವಯತ್ನದಿಂ ನಿನ್ನ ನೆಲೆಯಂ ತಿಳಿದು ಭಜಿಸಿ ಕಡೆಗಾಣ್ಬರೆಂಬುದು ಮನೋರಥಮಾತ್ರಮೆ. ಅದಱಿಂ ನೀನೆ ದಯೆಗೆಯ್ದು ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪಮಂ ತಿಳಿಪಿ ಎನ್ನಂ ನಿನ್ನೊ ೞಂಗದವನೆನಿಪುದೆನಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಆಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ಪಡಿಬಱಿಸಿ ತೋರ್ಪ ವೇದದ ।
ನುಡಿಗಳುಮವಿರುದ್ಧಮಕ್ಕುಮುಪದೇಶದೊಳೆಂ ॥
ದಡಿಗೆಱಗಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದಂ ।
ಪೊಡೆಯುಲರಂಗರಿನೃಪಾಲಮಸ್ತಕಶೂಲಂ ॥ ೨೧ ॥

ಅದ್ಭುತಚರಿತಾ! ವೇದಂಗಳ್ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪರೂಪಗುಣವಿಭವಂಗಳಂ ಪಲವೆಡೆಯೊಳ್ ಪಲವುಂ ತೆಱದಿಂ ಪೇೞ್ದು ತಿಳುಪ್ಪುಗುಂ. ಗುರುಮುಖದಿಂ ಕೇಳ್ವರ್ಗೆ ಈಯರ್ಥಂ ಸುವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ ತೋರ್ಕುಂ. ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಬಲದಿಂದೂಹಿಸುವರ್ಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧಮಾಗಿ ತೋರ್ಕುಂ. ಅದೆಂತೆನೆ:—ನಿನ್ನಂ ಸಗುಣನೆಂದುಂ ನಿರ್ಗುಣನೆಂದುಂ, ಪಿರಿದರ್ಕಂ ಪಿರಿಯನೆಂದುಂ ಕಿಱಿದರ್ಕಂ ಕಿಱಿಯನೆಂದುಂ, ಸಾಕಾರನೆಂದುಂ, ನಿರಾಕಾರನೆಂದುಂ, ಅವಾಙ್ಮನಸಗೋಚರನೆಂದುಂ, ವೇದವೇದ್ಯನೆಂದುಂ, ಪುಟ್ಟು ಪೊಂದುಗಳಿಲ್ಲದವನೆಂದುಂ, ಮತ್ಸ್ಯಾದಿರೂಪಂಗಳಿಂ ಪುಟ್ಟಿದವನೆಂದುಂ, ಪೇೞೆ ಮಂದಮತಿಗಳ್ಗೆ ವಿರೋಧಂ ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ನಿಶ್ಚಯಂ ಪುಟ್ಟದು. ಪಿರಿಯರುಪದೇಶದಿಂ ತಿಳಿವರ್ಗೆ ಈ ವಿರೋಧಮೆಂದುಂ ತೋಱದು. ಸಗುಣನೆನೆ—ವಾತ್ಸಲ್ಯಾದಿ ಗುಣಂಗಳುಳ್ಳವನೆಂದುಂ, ನಿರ್ಗುಣನೆನೆ—ರಾಜಸತಾಮಸಾದಿಗಳಿಲ್ಲದವನೆಂದುಂ ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ಸದ್ಗುಣಂಗಳನಿತುಮೊಳವು, ದುರ್ಗುಣಂಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲೆಂದು ನಿರ್ಣಯಮಕ್ಕುಂ. ಪಿರಿದರ್ಕಂ ಪಿರಿಯನೆನೆ—ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳುಂ ತನ್ನುದರದೊಳ್ ಕೊಣ್ಡವನೆಂದುಂ, ಕಿಱಿದರ್ಕಂ ಕಿಱಿಯನೆನೆ—ಕಿಱಿದಾದ ಜೀವಾತ್ಮನೊಳಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿರ್ಕುಮೆಂದುಂ ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ಸಕಲಪದಾರ್ಥಂಗಳೊಳಗುಂ ಪೊಱಗುಂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರ್ಪನೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಕ್ಕುಂ. ಸಾಕಾರನೆನೆ—ಅಪ್ರಾಕೃತ ಶರೀರಮುಳ್ಳವನೆಂದುಂ, ನಿರಾಕಾರನೆನೆ—ಸಕಲ ಹೇಯಾಸ್ಪದಮಪ್ಪ ಪ್ರಾಕೃತಶರೀರಮಿಲ್ಲದವನೆಂದುಂ, ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕನುಗುಣಮಾಗಿ ತನ್ನಿಚ್ಛಾನುಗುಣಮಾಗಿರ್ಪ ದಿವ್ಯಮಂಗಳವಿಗ್ರಹ

ವುಳ್ಳವನೆಂದುಂ ವ್ಯಕ್ತಮಕ್ಕುಂ. ಅವಾಙ್ಮನಸಗೋಚರನೆನೆ—ಸ್ವರೂಪ ಮುಂ ವಿಗ್ರಹಮುಂ ಗುಣಂಗಳುಂ ಐಶ್ವರ್ಯಮುಮಿನಿತೆಂದು ಮಿತಿಗೆಯ್ದು ನುಡಿಯಲುಂ ತಿಳಿಯಲುಂ ಶಕ್ಯನಲ್ಲೆಂಬುದು. ವೇದವೇದ್ಯನೆನೆ—ಶ್ರೀಯಃ ಪತಿಯುಂ ಅಖಿಲಹೇಯಪ್ರತ್ಯನೀಕನುಂ ಜಗತ್ಕಾರಣನುಂ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾ ಮಿಯುಂ ಮೋಕ್ಷಪ್ರದನೆಂಬಿವು ಮೊದಲಾದ ಮಹಿಮೆಗಳುಂ ವೇದ ದೊಳ್ ತಿಳಿಯಬರ್ಕುಮೆಂದು ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ತಾನ್ತಿಳಿವನಿತುಮಂ ತಿ ಳಿದು ಇನ್ನುಂ ಮಹಿಮೆಗಳುಂಟೆಂದಿರವೇಟ್ಪುದೆಂಬುದು ದೃಢಮಾದುದು. ಪುಟ್ಟುಪ್ಪೊಂದುಗಳಿಲ್ಲನೆನೆ—ಕರ್ಮಾಧೀನಮಾದ ಜನನಮಿಲ್ಲೆಂದುಂ. ಮತ್ಸ್ಯಾ ದಿರೂಪದಿಂ ಪುಟ್ಟಿದನೆನೆ—ದುಷ್ಟನಿಗ್ರಹ ಶಿಷ್ಟಪರಿಪಾಲನ ಧರ್ಮಸಂಸ್ಥಾಪ ನಾರ್ಥವಾಗಿ ತನ್ನಿಚ್ಛೆಯಿಂ ಮನುಷ್ಯಾದ್ಯಾಕಾರದಿಂದಾವಿರ್ಭವಿಸುವ ನೆನ್ದುಂ ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ಕರ್ಮಾಧೀನಮಲ್ತು ಲೋಕಾನುಗ್ರಹಾರ್ಥಮೆನ್ದು ಸಿದ್ಧಮಾಪುದು. ಇಂತು ವಿರೋಧಮಿಲ್ಲದೆ ಸಕಲ ವೇದಾಂತಂಗಳನೊಂ ದುಗೆಯ್ದು ತಿಳಿದವರ್ ನಿನ್ನಂ ಸರ್ವಾಶ್ಚರ್ಯಮಯನೆಂಬರ್. ನಿನ್ನ ನೆಲೆ ಯಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಕಾನೆನಿತವಂ. ಎನ್ನಂ ನಿನ್ನ ನಿರ್ವ್ಯಾಜದಯಾಮೃ ತಾಬ್ಧಿತರಂಗದೊಳ್ ತೇಲಿಸಿ ಲಾಲಿಪುದು ಲಾಲಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಏಬಿನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ನನ್ನಿ ಜಗವೆಲ್ಲಮುಂ ಕೇಳ್ ।
ನಿನ್ನೊಡಲಾಗಿರ್ಪ ಬಗೆಯೊಳೆಂದು ಯದುಕ್ಷ್ಮಾ ॥
ಭೃನ್ನಾಥನಡಿಗೆ ನಲವಿಂ ।
ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಿಸೆದನೊಲ್ದು ನನ್ನಿಯ ನಲ್ಲಂ ॥ ೨೨ ॥

ಸಮಸ್ತಚಿದಚಿದ್ವಸ್ತು ಶರೀರಕಾ ! ಜಗವೆಲ್ಲಮುಂ ನಿನಗೆ ಶರೀರಮಾಗಿಯುಂ ನೀನೀಜಗಕ್ಕೆ ಪರಮಾತ್ಮನಾಗಿಯುಮಿರ್ಪುದಱಿಂ ಜಗಮೆಲ್ಲಮುಂ ನೀನೊರ್ವನಲ್ಲದೆ ಬೇಱಿಲ್ಲೆನ್ದು ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳ್ ಪೇೞ್ವುದು. ಆದಱ ತತ್ವಮಂ ತಿಳಿಯದೆ ಕೆಲಂಬರ್ ಭ್ರಮಿಸಿ ಜಗಕ್ಕಂ ನಿನಗಂ ಸ್ವರೂಪಭೇದಮಿಲ್ಲೆನ್ದು ಪೇೞ್ವರ್ ಅವರಾಡುವ ನುಡಿಗಳನಿತುಂ ಯುಕ್ತಿವಿರುದ್ಧಮಾಗಿರ್ಪುವು. ಅದೆನ್ತೆನೆ :—ಲೋಕದೊಳ್ ವಸ್ತುರೂಪಮೆರಡಾಗಿರ್ದು ಎರಡಱಾಕಾರಗುಣಂಗಳೊಂದಾಗಿರ್ದೊಡೆ, ಆವೊಂದೇ ವಸ್ತುವಂ ಕಂಡು ಇದರ್ಕಮಿದರ್ಕಂ ಭೇದಮಿಲ್ಲೆಂದು ಬುದ್ಧಿವಂತರ್ ಪೇೞ್ವರ್. ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕಂ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕಂ ಭೇದಮಿಲ್ಲೆಂಬವಂ ಈಪ್ರಪಂಚಮೇ ಬ್ರಹ್ಮಮೆಂದೊಡೆ ಬೇಱೆ ಬ್ರಹ್ಮಮಿಲ್ಲೆಂಬ ಶೂನ್ಯವಾದಿಯಕ್ಕುಂ ; ಬ್ರಹ್ಮಮೇ ಪ್ರಪಂಚಮೆಂದೊಡೆ ಬ್ರಹ್ಮಮೊಂದೆಯಲ್ಲದೆ ಬೇಱೊಂದುಮಿಲ್ಲೆಂದು ನುಡಿವ ತಾನುಂ ತನ್ನ ನುಡಿಯುಂ ತನಗುಪದೇಶವಿತ್ತ ಗುರುವುಂ ಆಗುರುವೋದಿದ ವೇದಾಂತಮುಮಿಲ್ಲೆಂಬುದಱಿಂ ನಾಸ್ತಿಕವಾದಿಯಕ್ಕುಂ. ಇಂತು ಶುದ್ಧಾದ್ವೈತಂ ಶಾಸ್ತ್ರವಿರುದ್ಧಮಾಗಿರ್ದೊಡಂ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷವಿಷಯರಲ್ಲದ ಮನುಜರ್ ಈ ಪಕ್ಷಮನೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ನಿನ್ನ ಜ್ಞಾನಬಲೈಶ್ವರ್ಯ ವೀರ್ಯ ಶಕ್ತಿ ತೇಜಸ್ಸೌಶೀಲ್ಯ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಮಾರ್ದವಾರ್ಜವ ಸೌಹಾರ್ದ ಸಾಮ್ಯ ಕಾರುಣ್ಯ ಮಾಧುರ್ಯ ಗಾಂಭೀರ್ಯೌದಾರ್ಯ ಚಾತುರ್ಯ ಸ್ಥೈರ್ಯ ಶೌರ್ಯ ಪರಾಕ್ರಮ ಸತ್ಯಕಾಮ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪ ಕೃತಿತ್ವ ಕೃತಜ್ಞತಾದ್ಯಸಂಖ್ಯೇಯ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಗಣಂಗಳುಂ, ದಿವ್ಯಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹಮುಂ, ದಿವ್ಯಭೂಷಣಂಗಳುಂ, ದಿವ್ಯಾಯುಧಂಗಳುಂ, ದಿವ್ಯಮ

ಹಿಷೀವರ್ಗಮುಂ, ನಿತ್ಯಮುಕ್ತರುಂ, ಶ್ರೀ ವೈಕುಂಠಮುಂ—ಇನಿತಿಲ್ಲಂ ಘುಂ, ಮತ್ತಂ ನಿನ್ನ ಲೀಲಾಪರಿಕರಮಾದ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಮುಂ, ಅದಱೊಳಿರ್ಪ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳುಂ, ಬ್ರಹ್ಮರುದ್ರಾದಿ ದೇವರ್ಕಳುಂ, ಸಪ್ತದ್ವೀಪಂಗಳುಂ, ಸಪ್ತಸಾಗರಂಗಳುಂ, ಪರ್ವತಂಗಳುಂ, ನದಿಗಳುಂ, ದೇಶಂಗಳುಂ, ಗ್ರಾಮಂಗಳುಂ, ತಮ್ಮಂ ಪೆತ್ತ ತಂದೆತಾಯ್ಗಳುಂ, ತಾಮುಮಿಲ್ಲೆಂದುಂ, ಇಲ್ಲದಿರ್ಪ ವೇದಾಂತಂಗಳಿಂದೆ ಇವೆಲ್ಲಮಂ ತಿಳಿದೆವೆಂದುಂ, ಈ ಪರಿಯೊಳ್ ನಿನ್ನ ನಿತ್ಯವಿಭೂತಿ ಲೀಲಾವಿಭೂತಿಗಳನಪಲಪಿಸುವರ್. ಅವರೊಳ್ ನೀಂ ನೆಲಸಿರ್ಪ ತೆಱನೆಂತೋ! ಅದಂತಿರ್ಕೆ. ನಿನ್ನನೆ ನೆಱೆ ನಂಬಿ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷಮಂ ಪಡೆದ ಮಹಾತ್ಮರ್ ಸಕಲ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಾನುಗುಣಮುಂ ಯುಕ್ತಿಯುಕ್ತಮುಮಾದ ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತಮನೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಿರ್ಪರ್. ಅದೆಂತೆನೆ:—ಓರ್ವನ ಶರೀರದೊಳ್ ಪೃಥಿವ್ಯಾದಿ ತತ್ವಂಗಳಿರ್ಪತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಜೀವಾತ್ಮನುಂ ಅನ್ತರ್ಯಾಮಿಯಾದ ನೀನುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪತ್ತಾಱುಂ ತತ್ವಂಗಳಿರ್ದೊಡಂ ಮನುಜನೊರ್ವನಿರ್ದಪನಂತೆ ಈ ಚೇತನಾಚೇತನಂಗಳೆಲ್ಲಮುಂ ಬೇಱಾಗಿರ್ದೊಡಂ ನಿನ್ನ ಶರೀರಮಪ್ಪುದಱಿಂ ನೀನೊರ್ವನೆ ಎಂಬುದು ಯುಕ್ತಂ. ಈ ತತ್ವಜ್ಞಾನಮೆನ್ನ ಮನದೊಳ್ ನೆಲೆಗೊಂಬಂತೆ ನೀಂ ಕರುಣಿಪುದು ಕರುಣಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಎಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ಕನಸಿನೊಳೀಕ್ಷಿಪ ವಸ್ತುಗ ।
ಳನಿತುಂ ನೀಂ ಸೃಷ್ಟಿಗೆಯ್ದ ಬಗೆಯಿಂ ದಿಟಮೆಂ ॥
ದನುಗೊಳಿಸಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದಂ ।
ಮನವೊಲ್ದಸುರಾರಿಯಡಿಗೆ ಮಲೆವರ ಗಂಡಂ ॥ ೨೩ ॥

ಅಘಟಿತ ಘಟನಾಸಮರ್ಥಾ ! ಮನುಜರ್ಗೆ ಜಾಗರ ಸ್ವಪ್ನ ಸುಷುಪ್ತಿಗಳೆಂದು ಮೂಱವಸ್ಥೆಗಳೊಳವು. ಅವಱೊಳು ಸುಷುಪ್ತಿಯೆಂಬುದು–ನಿದ್ದೆ, ಸ್ವಪ್ನಮೆಂಬುದು—ಕನಸು ; ಜಾಗರಮೆಂಬುದೆಚ್ಚಱಿಕೆ. ನಿದ್ದೆಯೊಳ್ ಜೀವಾತ್ಮಂ ಪರಮಾತ್ಮನಾದ ನಿನ್ನೊಳ್ ಪುದುಗಿ, ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯವ್ಯಾಪಾರಮನುೞಿದಿರ್ಪುದಱಿಂ ಪೊಱಗುಮೊಳಗುಂ ತಿಳಿವಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ. ಎಚ್ಚಱೊಳಂ ಕನಸಿನೊಳಂ ತಿಳಿವುಂಟಾಗಿರ್ಕುಂ. ಎಚ್ಚಱೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುಗಳಂ ನೀಂ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮದಿಂ ಸೃಜಿಸುದುದಱಿಂ ದೀವಸ್ತುವಿದಱಿಂ ಪುಟ್ಟುವುದು ಇದರ್ಕಿದೇಪೆಸರ್ ಈಯಾಕಾರಂ ಈ ಗುಣಂ ಇದಱಿಂದಪ್ಪ ಕಜ್ಜಮಿದು ಈ ವಸ್ತುವಿನಿತು ಕಾಲಮಿರ್ಪುದೆಂದು ಮಿತಿಯಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇರ್ಪ ಕಾಲಮೊಳೆಲ್ಲರ್ಗಂ ತಿಳಿಯಬರ್ಕುಂ. ಕನಸಿನೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುಗಳಂ ನೀಂ ತತ್ಕಾಲದೊಳ್ ಸಂಕಲ್ಪಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಸೃಜಿಸಿವುದಱಿಂದೆ ಈ ವಸ್ತುವಿದಱಿಂ ಪುಟ್ಟುವುದೆಂದುಂ ಇದರ್ಕಿದೇಯಾಕಾರಂ, ಇದೇ ಗುಣಂ ಇದೇ ಕಜ್ಜಂ—ಎಂಬಿವು ಮೊದಲಾದ ಮಿತಿಯೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ವಿಚಿತ್ರಮಾಗಿ ನಿನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪಮಿರ್ದಂತಿರ್ಕುಂ. ಆ ಕಾಲದೊಳ್ ಕನಸಂ ಕಾಣ್ಬಂಗೊರ್ವಂಗೆ ಕಾಣಿಸಿದಲ್ಲದೆ, ಮಿಕ್ಕನೊರ್ವಂಗಂ ಕಾಣಿಸದು. ಇಂತು ಜಾಗರದೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುವೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಕಾಣಿಸುತ್ತುಂ ಸ್ಥಿರಮಾಗಿಯುಂ ಕನಸಿನೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತು ಒರ್ವಂಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತೆಚ್ಚಱುವುದುಂ ಪೋಪುದಱಿಂದ ನಿತ್ಯಮುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಲೋಕಮರ್ಯಾದೆಯಿಂತಿರ್ದೊಡಂ ನೀನೊರ್ವರೊಳ್ ದಯೆಗೆಯ್ದು ಮಿತಿಯಂ ಪಲ್ಲಟಿಸಿ ತೋಱ

ಸುವೈ. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ಮುಂ ಗೋಕುಲದೊಳ್ ಬಲಭದ್ರನ ಚಾಡಿಮಾತಂ ಕೇಳ್ದು ಮಣ್ಣಂ ಮೆಲ್ಲದಿರೆಂದು ಬೆದಱಿಸುವ ಯಶೋದೆಗೆ ನಿನ್ನ ಕಿಱಿದಪ್ಪ ಚೆಮ್ಬಾಯ್ದೆಱೆದು ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳನಾರುಮಱಿಯದಂತೆ ತೋಱಿಸಿದ್ದೈ. ಅಂತೆರಡು ತಟ್ಟಿನ ನಟ್ಟನಡುವೆ ಆರುಮಱಿಯದಂತೆ ವಿಶ್ವರೂಪಮನರ್ಜುನಂಗೆ ತೋಱಿಸಿದ್ದೈ. ಮತ್ತಂ ಸೈಂಧವನ ಕೊಲಿಸಿಯರ್ಜುನನುೞಿಪವೇೞ್ಪುದೆಂದು ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಪಗಲೊಳೆ ಇರುಳನುಂಟುಮಾಡಿದ್ದೆ. ಮತ್ತಂ ಗಂಗೆಯೊಳ್ ಮುೞುಂಗಿದ ಸುಚರಿತನೆಂಬ ಪಾರ್ವನಂ ಕಲ್ಯಾಣೀ ತೀರ್ಥಮಧ್ಯದೊಳುಣ್ಮಿಸಿದ್ದೈ. ಇಂತು ಪರೋಕ್ಷಮಲ್ಲದೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಾಗಿ ಎನಗೆ ಕನಸಿನೊಳ್ ನೀಂ ಕರುಣಿಸಿದ ನಂದಕಮೆಂಬ ಪೆಸರ್ವಡೆದತ್ಯುತ್ತಮಮಪ್ಪುದೊಂದು ಕತ್ತಿಯಂ ಸ್ವಾಪ್ನಪದಾರ್ಥದಂತೆ ತತ್ಕಾಲಮಾತ್ರಾನುಭಾವ್ಯಮಲ್ಲದೆ ನಿತ್ಯಮೆನಿಸಿ ಎಲ್ಲಿಱೊಳಮೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಕಾಣಿಸುತ್ತೆ ನೀನಿತ್ತ ಮೈಮೆಯಿಂದೊಂದೆ ಗೂಡಿಯೊಳ್ ಕವಿದು ಮುತ್ತಿದ ನಾಲ್ದೆಸೆಯ ಪಗೆವರ ಪೊತ್ತಮಂ ಕತ್ತರಿಸಿ ಗೆಲ್ಲಮಂ ಕೈಕೊಂಡೆನ್ನಂ ನಿನ್ನಾಳ್ಗಕ್ಕೀಡಪ್ಪಂತೆ ನೆಗೞ್ಚಿದ್ದೈ. ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಾದ್ಭುತ ಗುಣಾಬ್ಧಿಯೊಳ್ ವೇದಂಗಳುಂ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳುಮೊಂದು ತುಂತುರ್ವನಿಯನಿತುಮಂ ಈಣ್ಟಲರಿಯರ್, ಆನೆನಿತಱವಂ. ನಿನ್ನ ಮಹಿಮಾರ್ಣವಮಂ ವರ್ಣಿಪೆನೆಂದು ಪೂಣ್ದೆನ್ನ ಸಾಹಸಮಂ ಸೈರಿಸಿ, ನಿನ್ನವನೆಂದು ನಲಿಯಿಪುದು ನಲಿಯಿಪುದನನ್ಯಜನ ಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಮಿತಿಗೆಯ್ದು ಕರ್ಮಗತಿಯಂ ।
ಜತೆಗೊಂಡೇ ಸೃಷ್ಟಿಗೆಯ್ವ ನೀಂ ಸರ್ವಸಮಂ ॥
ಸತಮೆಂದು ಶೌರಿಯೊಳ್ ಬಿ ।
ನ್ನತಿಯಂ ಲೋಕೈಕವೀರನೊರೆದುಱಿ ನೆಗೞ್ದಂ ॥ ೨೪ ॥

ಸಕಲಲೋಕ ನಿಯಾಮಕಾ! ನೀನೀಸಂಸಾರದೊಳೋರೊರ್ವಂಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಾದಿ ಸುಖಮಂ ಓರೊರ್ವ್ವಂಗೆ ಶಿರಶ್ಛೇದನಾದಿ ದುಃಖಮನೆಸೆಗುವುದಱಿಂ ವಿಷಮನೆಂದುಂ, ಕರ್ಮಾನುಗುಣಮಾದ ಫಲಮನೀವುದಱಿಂ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪರತಂತ್ರನೆಂದುಂ, ಪಾಪಿಗಳ್ ಪಡುವ ದುಃಖಮಂ ಪರಿಹರಿಸದೆ ನೋಡುತಿರ್ಪುದಱಿಂ ನಿರ್ದಯನೆಂದುಂ ಸ್ವಲ್ಪಬುದ್ಧಿಗಳ್ಗೆ ತೋರ್ಕುಂ. ಇದಱ ನೆಲೆಯಂ ವಿಚಾರಿಸೆ, ನೀನಾಳ್ದನಾದುದಱಿಂ ನಿನ್ನಾಳ್ಗಳೆನಿಪ ಜೀವರನಿಬರೊಳಂ ಸಮಬುದ್ಧಿಯಿಂದೆಲ್ಲರುಂ ನಿನ್ನ ಮನಂ ಬರ್ಪನ್ತೆ ಊೞಿಗಮನೆಸಗಿ ಬರ್ದುಂಕವೇೞ್ಪುದೆಂದೆಣಿಸಿ ಇನ್ತಿನ್ತು ನಡೆವರ್ಗೆ ಮೋಕ್ಷಮೆನ್ದುಂ ಇನ್ತಿನ್ತು ನಡೆವರ್ಗೆ ಇಹಪರಸೌಖ್ಯಮೆನ್ದುಂ ಮಿತಿಮಾಡಿ ಆ ಮಿತಿಯೊಳಾರಾರಾವ ತೆಱದೊಳ್ ನಡೆವರ್ ಅವರವರ್ಗೆ ಆಮಿತಿಮಾಡಿದ ಫಲಮಂ ತಪ್ಪದೆ ಕುಡುವುದಱಿಂ ನೀಂ ಸರ್ವಸಮಂ, ನಿನಗೊರ್ವರೊಳಂ ವೈಷಮ್ಯಮಿಲ್ಲ. ಇನ್ತು ಅವರವರ ಕರ್ಮಾನುಗುಣಮಾಗಿ ಫಲಂಗಳನಿತ್ತುಂ ನೀಂ ಸ್ವತಂತ್ರನಲ್ಲದೆ ಪರತನ್ತ್ರನಲ್ತು. ಪಾಪಿಗಳ್ಗೆ ಪಾಪಾನುಗುಣಮಾದ ದುಃಖಮನೀಯುತುಂ ಅಜಾಮಿಳಂ ಮೊದಲಾದ ಓರೊರ್ವರೊಳ್ ಮಿತಿಮೀಱಿ ದಯೆಗೆಯ್ದುದಱಿಂ ಪರಮದಯಾಳುವೆನಿಸುವೈ. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ಲೋಕದೊಳ್ ಧಾರ್ಮಿಕನಾಗಿರ್ಪನರಸನೊರ್ವಂ ತನ್ನ ನಾಡೊಳಿನ್ತು ನಡೆವರಂ ಮನ್ನಿಪೆಂ ಇನ್ತು ನಡೆವರಂ ದಂಡಿಪೆನೆಂದು ಮುನ್ನಮೇ ಮಿತಿಮಾಡಿ, ಆ ಮಿತಿಯಿರ್ದಂತೆ ಇವರವರೆನ್ನದೆ ನಿಗ್ರಹಾನುಗ್ರಹಂಗಳಂ ನಡೆಯಿಸಿದೊಡೆ ಪಕ್ಷಪಾತಮಿಲ್ಲದೆ ಸರ್ವಸಮನೆಂಬರ್; ತಾಂ ಮಿತಿಮಾಡಿದ ಮಿತಿಯಂ ಬಿಡದೆ ತಾಂ ನಡೆಯಿಸುವುದಱಿಂ ತಾಂ ಸ್ವತ

ನ್ರ್ರನೆಂಬರ್ ; ತಪ್ಪಿದರಂ ದಣ್ಡಿಸುವೆಡೆಯೊಳೆತ್ತಾನುಮೊರ್ವನೊಳ್ ತಪ್ಪಿ ರ್ದುಂ ಮನ್ನಿಸಿಮೊಡಂ ದಯಾಳುವೆಂಬರ್. ಅಂತು ನೀಂ ನಿನ್ನಾಜ್ಞಾ ರೂಪವಾದ ಕರ್ಮಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಫಲಮನೀವುದಱಿಂ ಸರ್ವಜ್ಞನುಂ, ಆ ಮಿತಿ ತಪ್ಪದನ್ತೆ ನಡೆಯಿಸುವುದಱಿಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರನುಂ, ಓರೊರ್ವರ ತಪ್ಪಂ ಮನ್ನಿಪುವಱಿಂ ದಯಾಳುವೆನ್ದುಂ ಪಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ದು, ನಿನ್ನಂ ನೆರೆ ನಮ್ಬಿ ದೆನೆನ್ನ ತಪ್ಪನೊಪ್ಪುಗೆಯ್ದು ಕರುಣಿಪುದು ಕರುಣಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ಪರಿಪರಿಯ ಜಗಕೆ ಮೂಱುಂ ।
ಪರಿಯೆನಿಸುವ ಕಾರಣಂಗಳುಂ ನೀನೆಂದಾ ॥
ಬಿರುದಂತೆಂಬರಗಣ್ಡಂ ।
ಮುರವೈರಿಯ ಪದಕೆ ಮುದವೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೨೫ ॥

ಸಕಲಜಗದೇಕಕಾರಣಾ ! ಕಾರ್ಯಮನುಣ್ಟುಮಾಡುವ ವಸ್ತು ಕಾರಣಮೆನಿಪ್ಪುದು. ಅದು ಉಪಾದಾನಕಾರಣಮೆಂದುಂ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣ ಮೆಂದುಂ ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಮೆಂದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪೊಸ ತೊಂದು ಕಾರಣಮಂ ಪಡೆದು ತಾನೇ ಕಾರ್ಯಮೆನಿಪ ವಸ್ತು ಉಪಾದಾನ ಕಾರಣಂ ; ಈ ಉಪಾದಾನಕಾರಣದಿಂ ಕಾರ್ಯಮನುಣ್ಟುಮಾಡುವ ತೆಱನ ಱಿತು ಉಣ್ಟುಮಾಡುವ ಕರ್ತೃ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣಂ ; ಈ ಕರ್ತೃ ಕಾರ್ಯಮ ನಂಟುಮಾಡುವುದರ್ಕೆ ಬೇಕ್ಕ ಉಪಕರಣಂಗಳ್ ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಂ. ಇವು ಆವಾವುವೆನೆ ?—ಸ್ವರ್ಣಮಯಮಾದ ಕಟಕಮಕುಟಾದಿಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ವರ್ಣಮುಪಾದಾನಕಾರಣಂ, ಸ್ವರ್ಣಕಾರಂ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣಂ, ಸುತ್ತಿಗೆ ಅಡಿ ಗಲ್ಲಿರ್ಕುಳ ಜೆಂಕಿ ನೀರ್ ಮೊದಲಾದುವು ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಂ. ಮತ್ತಂ ಮೃಣ್ಮಯಮಾದ ಘಟಶರಾವಾದಿಗಳ್ಗೆ ಮೃತ್ಪಿಣ್ಡಮುಪಾದಾನಕಾರಣಂ, ಕುಲಾಲಂ ನಿಮಿತ್ತ ಕಾರಣಂ, ಚಕ್ರಂ ಮೊದಲಾದುವು ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಂ. ಇಂತು ಲೋಕದೊಳ್ ಪುಟ್ಟುವ ಕಾರ್ಯಮನಿತರ್ಕ್ಕಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾದ ಕಾರಣಂಗಳುಂ ಬೇಱೆಬೇಱಾಗಿರ್ಪುವು. ಈ ಲೋಕಮರ್ಯಾದೆಯಂ ಮೀಱಿ ಜಗಮೆಂಬ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನೀನೊರ್ವನೆ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾದ ಕಾರಣ ಮಾಗಿರ್ಪೆ. ಅದೆಂತೆನೆ ?—ಮಹಾಪ್ರಳಯದೊಳ್ ಪಞ್ಚ ಮಹಾಭೂ ತಂಗಳುಂ ಪಞ್ಚತನ್ಮಾತ್ರೆಗಳುಂ ಏಕಾದಶೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳುಂ ಅಹಂಕಾರ ತತ್ವಮುಂ ಮಹತ್ತತ್ವಮುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪತ್ತು ಮೂಱುಂ ತತ್ವಂಗಳುಂ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳಡಂಗಿ, ಉೞಿದ ಪ್ರಕೃತಿಯುಂ ಜೀವನುಮೆಂಬ ಎರಡುಂ ತತ್ವಂಗಳುಂ ಪೆಸರುಮಾಕಾರಮುಂ ಬೇಱೆನಿಸಿ ತಿಳಿಯದನ್ತೆ ನಿನ್ನೊಳ್

ವುದುಗಿ ನಿನ್ನ ಶರೀರ ಮಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ, ನೀನೊರ್ವನೇ ಉೞಿದಿರ್ಪೆ. ಆ ವೇಳೆಯೊಳ್ ನೀನೇ ಮೂಱಿಂ ತೆಱದ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಜಗಮನುಂಟು ಮಾಳ್ಪುದಱಿಂ ಜಗವೇಕ ಕಾರಣಮೆಂಬುದು ಸಿದ್ಧಂ. ಇಂತು ಸೂಕ್ಷ್ಮಪ್ರಕೃತಿಜೀವಶರೀರಕನಾದ ನೀನುಪಾದಾನಕಾರಣಮಾದೊಡಂ ಪೊಸತೊಂದು ಆಕಾರಮಂ ಪಡೆವುದೆಂಬ ಪರಿಣಾಮದೋಷಂ ಪ್ರಕೃತಿಮಾತ್ರಕ್ಕಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಾತ್ಮಸ್ವರೂಪಕ್ಕಿಲ್ಲೆನ್ದು ಸಕಲವೇದಾನ್ತಂಗಳುಂ ನಿನ್ನ ಮೈಮೆಯಂ ಪೊಗೞ್ದು ಅಚ್ಚರಿವಡುವುವು. ಈ ಜಗದುತ್ಪತ್ತಿ ಸ್ಥಿತ್ಯಾದಿಗಳಪ್ಪ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಾದ್ಭುತ ಲೀಲೆಗಳಂ ನಿರವಿಸಲಾನೆನಿತಱವಂ. ನಿನ್ನವರೆನಿಪ ಪಿರಿಯರ್ ಪಲರ್ಮೆಯಿಂ ಕಲಿಸೆ ಒನ್ದೊನ್ದು ನುಡಿಯಂ ಕಲ್ತೋದುವಗಿಳಿವಱಿಯನ್ತೆನ್ನ ನುಡಿಗೆ ಚಿತ್ತದೊಳ್ ಸಂತಸಂಬಡೆವುದು ಸನ್ತಸಂಬಡೆವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪನ್ನೊಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಊಹಿಸೆ ಜೀವನ ಚೇತನ ।
ದೇಹಾದಿಗಳತ್ತಣಿಂದಮನ್ಯಂ ದಿಟಮೆಂ ॥
ದೀಹದನಂ ಶೌರಿಗೆ ತಾ ।
ನಾಹವಮಲ್ಲಾಂಕನೊಲ್ದು ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೨೬ ॥

ಪರಮಾತ್ಮಾ ! ನೀಂ ಸಕಲ ಜೀವಾತ್ಮವರ್ಗಕ್ಕಂ, ಪಿರಿಯನಪ್ಪ ದಱಿಂ ನಿನ್ನಂ ಪರಮಾತ್ಮನೆಂಬುದು. ಜೀವಾತ್ಮಸ್ವರೂಪಮಂ ವಿಚಾರಿ ಪೆಡೆಯೊಳ್ ಶರೀರಮೇ ಜೀವಾತ್ಮನೆನ್ದಂ, ಬಾಹ್ಯೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳೇ ಜೀ ವಾತ್ಮನೆನ್ದಂ, ಸಕಲಶರೀರದೊಳಮಿರ್ಪ ಜೀವಾತ್ಮನೊರ್ವನೆ ಎನ್ದಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರನೆನ್ದಂ ಪೇಳ್ವರ್. ಈ ಪಕ್ಷಂಗಳನಿತುಂ ಯುಕ್ತಿವಿರುದ್ಧಂಗ ಳಾಗಿಯುಂ ಶಾಸ್ತ್ರವಿರುದ್ಧಂಗಳುಮಾಗಿರ್ಪುವು. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ಶರೀರ ಮೇ ಜೀವಾತ್ಮನಾದೊಡೆ ಮೃತಶರೀರಮುಚ್ಚಟಿಯುದಿರ್ದುಂ ಜೀವಂ ಪೋದುದೆಂಬ ನಾಣ್ನುಡಿ ಕೂಡದು. ಚಕ್ಷುರಾದೀನ್ದ್ರಿಯಂಗಳೇ ಜೀವಾ ತ್ಮನಾದೊಡೆ, ಅನ್ಧಬಧಿರಾದಿಗಳೊಳ್ ಜೀವಾತ್ಮನಿಲ್ಲೆನವೇಳ್ಪುದು. ಮ ನಸ್ಸುಂ ಪ್ರಾಣವಾಯುವುಂ ಜಡಮಪ್ಪುದಱಿಂ ಜೀವಾತ್ಮನಲ್ತು. ಜ್ಞಾನ ಮೇ ಜೀವಾತ್ಮನಾದೊಡೆ ತಾಂ ಜ್ಞಾನಮುಳ್ಳವನೆನಕೂಡದು, ಮೇಣ್ ತಾಂ ಜ್ಞಾನಮೆನವೇಳ್ಪುದು ; ಅದಱಿಂ ಜೀವಾತ್ಮಂ ಶರೀರಬಾಹ್ಯೇನ್ದ್ರಿ ಯಮನಃಪ್ರಾಣಜ್ಞಾನಂಗಳತ್ತಣಿಂ ಬೇಱಾಗಿ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಸಕಲಶರೀರಂಗಳೊಳಂ ಜೀವಾತ್ಮನೊರ್ವನೆ ಆದೊಡೆ, ಒರ್ವನ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿಂ ಗೊರ್ವಂ ಕಱುಬುವುದು ಒರ್ವಂಗೊರ್ವನೆ ಪಗೆಯಪ್ಪುದುಂ, ಒರ್ವನೊರ್ವಂ ಕೊಲ್ವುದುಂ ಕೂಡದು ; ಎಲ್ಲರನ್ತರಂಗಮನೆಲ್ಲರುಂ ತಿಳಿಯವೇಳ್ಪುದು ; ಮೇ ಮತ್ತಮೊರ್ವಂಗೆ ವೇದಾಂತಜ್ಞಾನಂ ಪುಟ್ಟಿದಮಾತ್ರದೊಳೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಮುಕ್ತಿ ಯಪ್ಪುದಱಿಂ ಪಲರುಂ ವೇದಾನ್ತಶ್ರವಣಂಗೆಯ್ವುದು ವ್ಯರ್ಥಮಕ್ಕುಂ. ಜೀವಾತ್ಮಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರನಾದೊಡೆ ದುಃಖಮಯಮಾದ ಸಂಸಾರಮನಂಗೀಕ ರಿಸಂ. ಈ ಯುಕ್ತಿಗಳೊಡಗೂಡಿದ ಶಾಸ್ತ್ರವಚನಂಗಳಿಂ ಜೀವಾತ್ಮರ್

ಪಲರಾಗಿ ನಿನ್ನಾಳ್ಗಳಾಗಿರ್ಪರ್. ಈ ಜೀವಾತ್ಮರೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಒಡೆಯನಾಗಿ ಪರಮಾತ್ಮನೆನಿಸುವೈ. ಇಂತು ನೀನೊಡೆಯನುಮಾನೊಡಮೆಯುಮೆನಿಪ ಸ್ವಸ್ವಾಮಿಸಮ್ಬನ್ಧಮಂ ಇನ್ನೆವರಮಱಿಯದೆ ಪುರುಳಱಿದಿರ್ಪೆನಗೆ ನೆವಮಿಲ್ಲದ ದಯೆಯಿಂದೀಗಳಱಿಪಿ ಸ್ವರೂಪಮನುಣ್ಮುಮಾಡಿದ ಮೇಲಿನ್ನುಂ ಶ್ರೇಯಃಪರಂಪರೆಗಳಂ ಪೆಂಪುಗೆಯ್ವುದು ಪೆಂಪುಗೆಯ್ವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

|| ಪನ್ನೆರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ||

ನಿನ್ನಿಚ್ಛಾಮಾತ್ರದೊಳೇ |
ಮುನ್ನಿಗಲ್ದುದು ತತ್ವಸೃಷ್ಟಿಯೆನ್ದು ಯದುಕ್ಷ್ಮಾ ||
ಭೃನ್ನಿಧಿಯ ಪಾದಪಂಕಜ |
ಸನ್ನಿಧಿಯೊಳ್ ಬೊಗ್ಗಿಜಗದಲ್ಲಣಂ ನಿರವಿಸಿದಂ || ೧೨ ||

ಪರತತ್ವಸ್ವರೂಪಾ ! ನಿನ್ನಧೀನವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಶರೀರಮೆನಿಸಿರ್ಪ ತತ್ವಂಗಳ್ ಜೀವನೆನ್ದುಂ ಪ್ರಕೃತಿಯೆನ್ದುಂ ಎರಡಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅವಱೊಳ್ ಜೀವತತ್ವಂ ನಿನ್ನೊಡಮೆಯಾಗಿ ಜ್ಞಾನಾನನ್ದಸ್ವರೂಪವಾಗಿ ನಿತ್ಯವಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪ್ರಕೃತಿಯೆಂಬುದು ತಾನೊಂದು ತನ್ನಿಂದಂ ಪುಟ್ಟಿದ ತತ್ವಙ್ಗಳಿರ್ಪತ್ತಮೂಱುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕುಂ ತತ್ವವಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದೆನ್ತೆನೆ?—ಮಹಾಪ್ರಳಯದೊಳ್ ಪ್ರಕೃತಿ ನಿನ್ನೊಳ್ ಪುದುಗಿರ್ಪುದು. ಅದಱೊಳ್ ಸತ್ವರಜಸ್ತಮಸ್ಸುಗಳೆಂಬ ಮೂಱುಂ ಗುಣಂಗಳ್ ಪೆರ್ಚುಗೆಯಿಲ್ಲದೆ ಇರ್ಪುವು. ಆ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಮಾಯೆಯೆನ್ದುಂ ಅವಿದ್ಯೆಯೆನ್ದುಂ ಪ್ರಧಾನಮೆನ್ದುಂ ಪೆಸರಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈಪ್ರಕೃತಿ ಕೀೞ್ಗಡೆಯೊಳಂ ಎಣ್ದೆಸೆಯೊಳಂ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದೆ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಮೇಗಣ್ಗೆ ವೈಕುಣ್ಠಲೋಕಪರ್ಯನ್ತಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಪೂರ್ಣಮಾಗಿರ್ಪ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಕೆಲವೆಡೆಯೊಳ್ ಸತ್ವರಜಸ್ತಮೋ ಗುಣಂಗಳ್ ಪೆರ್ಚುಗೆವಡೆದ ಮಹತ್ತತ್ವಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಇಂತೊಂದೇ ಸರಿಯೊಳ್ ಪೆರ್ಚುಗೆವಡೆದ ಮೂರುಂ ಗುಣಮುಳ್ಳ ಮಹತ್ತತ್ವದ ಒಂದೊಂದೆಡೆಯೊಳೊಂದೊಂದು ಗುಣಂಗಳ್ ಮಿಕ್ಕೆರಡು ಗುಣಂಗಳಂ ಮೆಟ್ಟಿ ಮಿಗೆಯುಂ ಪೆರ್ಚುಗೆವಡೆಗುಂ. ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ವಂ ಪೆರ್ಚಿದೆಡೆಯೊಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಮೆನ್ದುಂ, ರಜಸ್ಸು ಪೆರ್ಚಿದೆಡೆಯೊಳ್ ರಾಜಸಮೆನ್ದುಂ, ತಮಸ್ಸು ಪೆರ್ಚಿದೆಡೆಯೊಳ್ ತಾಮಸಮೆನ್ದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱದ ಅಹಂಕಾರತತ್ವಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಇದಱೊಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಾಹಂಕಾರದಿಂ ಶಬ್ದಮಂ ತಿಳಿವ ಶ್ರೋತ್ರಮುಂ, ಸ್ಪರ್ಶಮಂ ತಿಳಿವ ತ್ವಕ್ಕುಂ, ರೂಪಮಂ ತಿಳಿವ ಚಕ್ಷುಸ್ಸುಂ, ರಸಮಂ ತಿಳಿವ ರಸನೆಯುಂ, ಗನ್ಧಮಂ ತಿಳಿವ ಘ್ರಾಣಮುಮೆಂಬ—ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯಂಗಳೈದುಂ, ಮತ್ತಂ ನುಡಿವ ವಾಕ್ಕುಂ, ಕುಡಿವ

ಪಾಣಿಯುಂ, ನಡೆವ ಪಾದಮುಂ, ಶರೀರ ಧರ್ಮಂಗಳನೆಸಗುವ ಪಾಯು ಗುಹ್ಯೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳೆಂಬ ಕರ್ಮೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳೈದುಂ, ಮತ್ತಂ ಜ್ಞಾನೇನ್ದ್ರಿಯ ಕರ್ಮೇನ್ದ್ರಿಯಮೆರಡರ್ಕಂ ಸಹಾಯಮಾದ ಮನಸ್ಸೆಂಬ ಅಂತರಿನ್ದ್ರಿಯಮೊಂದುಂ ಕೂಡಿ ಪನ್ನೊಂದಿನ್ದ್ರಿಯಂಗಳ್ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ತಾಮಸಾಹಂಕಾರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಶಬ್ದಗುಣಮುಳ್ಳ ಶಬ್ದತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ಶಬ್ದತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಶಬ್ದಗುಣಮುಳ್ಳಾಕಾಶಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈಯಾಕಾಶಮೊಡಗೂಡಿದ ಶಬ್ದತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಸ್ಪರ್ಶಗುಣಮುಳ್ಳ ಸ್ಪರ್ಶತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈಸ್ಪರಶತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಸ್ಪರ್ಶಗುಣಮುಳ್ಳ ವಾಯು ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈವಾಯುವೊಡಗೂಡಿದ ಸ್ಪರ್ಶತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ರೂಪಗುಣಮುಳ್ಳ ರೂಪತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ರೂಪತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ರೂಪಗುಣಮುಳ್ಳ ತೇಜಸ್ಸು ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ತೇಜಸ್ಸಿನೊಡಗೂಡಿದ ರೂಪತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ರಸಗುಣಮುಳ್ಳ ರಸತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ರಸತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ರಸಗುಣಮುಳ್ಳ ಜಲಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ಜಲದೊಡಗೂಡಿದ ರಸತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಗನ್ಧಗುಣಮುಳ್ಳ ಗನ್ಧತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ಗನ್ಧತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಗಂಧಗುಣಮುಳ್ಳ ಪೃಥಿವಿ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ರಾಜಸಾಹಂಕಾರಮೆಂಬುದು ಸಾತ್ವಿಕಾಹಂಕಾರದಿಂದೇಕಾದಶೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳ್ ಪುಟ್ಟುವುದರ್ಕಂ, ತಾಮಸಾಹಂಕಾರದಿಂ ಪಞ್ಚತನ್ಮಾತ್ರಂಗಳಂ ಪಞ್ಚಭೂತಂಗಳುಂ ಪುಟ್ಟುವುದರ್ಕಂ ಸಹಾಯಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಇಂತು ಪ್ರಕೃತಿಮಹತ್ತುಂ ಅಹಂಕಾರಂಗಳುಂ ಏಕಾದಶೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳುಂ ಪಂಚತನ್ಮಾತ್ರಂಗಳುಂ ಪಞ್ಚಭೂತಂಗಳುಂ ಎಂದಿರ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕುಂ ತೆಱನಾದ ಅಚೇತನ ಪ್ರಕೃತಿತತ್ವಕ್ಕಂ ಚೇತನಮಾದ ಜೀವತತ್ವಕ್ಕಂ ಪಿರಿಯನಪ್ಪುದಱಿಂ ನೀನೇ ಪರತತ್ವಮೆಂದು ಪಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ದು ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆನಮ್ಬಿದೆನ್ನಂ ದಯಾಮೃತದೊಳ್ ನನೆದು ತಣ್ಪುವೆತ್ತ ನಿನ್ನ ಕಡೆಗಣ್ಬೆಳಗನೆನ್ನೊಳ್ ಸುಱಿಸಿ ಎನ್ನರಜಸ್ತಮೋಗುಣಂಗಳೆಂಬ ಕಳೆಯಂ ಕಳೆದು ಸತ್ವಗುಣಮಂ ಪೆರ್ಚಿಪುದು ಪೆರ್ಚಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪದಿಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಪಲವುಮಜಾಣ್ಡಂಗಳ ನೀಂ ।
ಜಲಬುದ್ಬುದದನ್ತೆ ಪೊಣ್ಮೆಪ್ಪೆಯೆಂದೊಱೆದಂ ॥
ಜಲರುಹನಾಭನ ಮೆಲ್ಲಡಿ ।
ಗೊಲವಿಂ ಸಂಗ್ರಾಮರಾಮನೊಳ್ ಬಿನ್ನಪವಂ ॥ ॥ ೨೮ ॥

ಅನೇಕ ಕೋಟಿಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡನಾಯಕಾ ! ನೀಂ ಜೀವರೊಳ್ ಪಯೊಗೆಯ್ದು ಅವರ್ಗೆ ಕರಣಕಳೇಬರಾದಿಗಳಂ ಕುಡಲೆಳಸಿ, ಅಶರೀರದಿಂದವರ್ ಕರ್ಮಂಗಳನೆಸಗಲುಂ ಆಕರ್ಮಫಲಂಗಳನನುಭವಿಸಲುಂ ತಾಣಮಾದ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮಂಸಮೆದ್ದೆ. ಅದೆನ್ತೆನೆ?—ಮುಂ ನೀಂ ಸೃಜಿಸಿದ ಪಞ್ಚ ಮಹಾಭೂತಂಗಳುಮೊಂದಱೊಳೊನ್ದಂ ಬೆರಸದೆ ಬೇಱೆವೇಱಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂದೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ಕಂ ಬಾರದಿರ್ಪುದಂ ಕಂಡು, ಅವೆಲ್ಲಮಂ ಪಂಚೀಕರಣಪ್ರಕಾರದಿಂದೊಂದುಗೂಡಿಸಿದ್ದೆ. ಪಂಚೀಕರಣಮೆನೆ:—ಪಞ್ಚ ಮಹಾಭೂತಂಗಳೊಳೊಂದು ಮಹಾಭೂತದಂಶದರ್ಧಮಂ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಮಹಾಭೂತಂಗಳ ನಾಲ್ಕಂಶಂಗಳುಮರ್ಧಮಾಗಿ ಕೂಡಿಸೆ ಒಂದು ವಸ್ತುವೆನಿಪುದು. ಅದಱೊಳಾಕಾಶಮರ್ಧಮುಂ ವಾಯುತೇಜೋಜಲಪೃಥ್ವಿಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳುಮರ್ಧಮಾಗಿ ಈ ಎರಡರ್ಧಂಗಳನೊಂದುಗೂಡಿಸೆ, ಇದು ಪಂಚೀಕೃತಾಕಾಶಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ವಾಯ್ವಂಶಮರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೂಡಿ, ಪಂಚೀಕೃತವಾಯುವೆನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ತೇಜೋಂಶಮರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೂಡಿ, ತೇಜಸ್ಸೆನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಜಲಾಂಶಮರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೂಡಿ ಜಲಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಪೃಥ್ವ್ಯಂಶಮರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೂಡಿ ಪೃಥಿವಿಯೆನಿಕ್ಕುಂ. ಇಂತು ಪಂಚೀಕೃತ ಮಹಾಭೂತಂಗಳೊಂದಱೊಳ್ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳ್ ಬೆರೆದಿರ್ದೊಡಂ ಒಂದು ಭೂತದಂಶದರ್ಧಮುಂ

ಮಿಕ್ಕ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟವಾಂಶಮುಮಾಗಿ ಪೆರ್ಚುಗೆಯಾಗಿ ಐದು ರಾಶಿಗಳಿ ರ್ಪುದವಱಿಂದಾವ ರಾಶಿಯೊಳಾವ ಭೂತಾಂಶಮಧಿಕಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಆರಾ ಶಿಗಾಭೂತದ ಪೆಸರಕ್ಕುಂ. ಇಂತಿರ್ಪ ಪಂಚಮಹಾಭೂತಂಗಳುಂ ಮಹ ದಹಂಕಾರತತ್ವಂಗಳುಂ ಕೂಡಿ ಏೞುಂ ವಸ್ತುಗಳಿಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮನುಣ್ಟು ಮಾಳ್ಪಲ್ಲಿ, ಮಡಕೆಗೆಯ್ವ ಕುಲಾಲಾದಿಗಳಂತೆ ಶರೀರಾಯಾಸಮಿಲ್ಲದೆ ನೀರೋಳ್ ಬೊಬ್ಬುಳಿಯಿಂ ಪ್ರೋಣ್ಗೆಸುವನ್ತೆ ನಿಚ್ಛಾಮಾತ್ರದಿಂ ಪ್ರೋಣ್ಗೆ ಸಿದ್ದೈ. ಆಬೞಿಕೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿಪ ದೇವಮನುಷ್ಯತಿರ್ಯಕ್ಸ್ಥಾವ ರಸೃಷ್ಟಿಗಳನಾಳಿಟ್ಟು ಗೆಯ್ಯುವೆನೆಂದು ನಾಲ್ಮೊಗನಂ ಪಡೆದೈ. ಇಂತು ನೀನೆ ಗೆಯ್ವ ತತ್ವಸೃಷ್ಟಿಯುಂ, ಅಣ್ಡಸೃಷ್ಟಿಯುಂ, ಬ್ರಹ್ಮಸೃಷ್ಟಿಯುಂ ಸಮಷ್ಟಿಸೃಷ್ಟಿಯೆನಿಕ್ಕುಂ. ಬೞಿಕೆ ಚತುರ್ಮುಖನಿಂ ಗೆಯ್ಯುವ ದೇವಾ ದಿಸೃಷ್ಟಿ ವ್ಯಷ್ಟಿಸೃಷ್ಟಿಯೆನಿಕ್ಕುಂ. ಈ ಪೇೞ್ದ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದನ್ತೆ ಪಲವುಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಂಗಳಂ ನೀನೊರ್ವನೇ ಸೃಜಿಸಿ ಆಳಿಟ್ಟು ಕಜ್ಜಂಗೊಂಬುದ ಱಿಂದೆ ಅನೇಕ ಕೋಟಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡನಾಯಕನೆನಿಸುವೈ. ಈ ಜಗದ್ವ್ಯಾಪಾರವ್ಯಾಸಂಗದೊಳೆನ್ನಂ ಮಱೆಯದೆ ನಿನ್ನ ದಯಾದ್ರ್ರಚಿತ್ತದಿಂ ನೆನೆ ವುದು ನೆನೆವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಪದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಅನಿತುಂ ಕರ್ಮಫಲಂಗಳ ।
ನನುಭವಿಸುವ ತಾಣಮಾದ ಭುವನಂಗಳ ನೀ ॥
ನನುಗೊಳಿಸಿದಪ್ಪೆಯೆಂದಾ !
ದನುಜಾರಿಗೆ ಪೇಳ್ದನೊಲ್ದು ಗಣ್ಡರಗಣ್ಡಂ ॥ ॥ ೨೯ ॥

ಸಕಲಭುವನಾಧಾರಾ ! ಭುವನಂಗಳ್ ಪದಿನಾಲ್ಕು, ಅವೆಲ್ಲಮುಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದೊಳಿರ್ಕುಂ. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡವೆಂಬುದು ಭರಣಿಯನ್ತೆ ಬಟ್ಟಿತ್ತಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳಗಣಿಮ್ಬು ಆವ ದಿಕ್ಕಿನೊಳಮಯ್ವತ್ತುಕೋಟಿ ಯೋಜನದಳತೆಯಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಕೆಳಗಣಂದಣ್ಡಭಿತ್ತಿವಿಡಿದು ಮೇಗಣ್ಗೆ ಗರ್ಭೋದಕಮಿರ್ಪ ತಾವು ಎಪ್ಪತ್ತಮೂಱು ಲಕ್ಷದಯ್ವತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಬಯಲಾಗಿರ್ಪ ತಾವು ಇರ್ಪತ್ತ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿಯುಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷಮುಂ ನಾಲ್ವತ್ತೆಂಟು ಸಾವಿರಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಲ್ಲಿ ತೆಂಕಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ರೌರವಾದಿ ನರಕಂಗಳಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಶೇಷಲೋಕವೆಂಬುದು ಮೂವತ್ತೆರಡು ಸಾವಿರ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಭೂಮಿ ಎಪ್ಪತ್ತುಸಾವಿರ ಯೋಜನದೊಳಗೆ ಒಂದೊಂದು ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಯೋಜನಮಾಗಿ ಮೇಲ್ಮನೆಯ ಮರ್‍ಯಾದೆಯಲ್ಲಿ ಪಾತಾಳಾದಿಯಾಗಿ ಸಪ್ತಲೋಕಂಗಳಾಗಿರ್ಪುವು. ಭೂಮಿಗೆ ಮೇಲೆ ಸೂರ್ಯಮಂಡಲಪರ್ಯನ್ತಮೊಂದು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಂತು ಕೆಳಗಣಂಡದ ಭಿತ್ತಿವಿಡಿದು ಸೂರ್ಯಮಣ್ಡಲ ಪರ್ಯನ್ತಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಚಂದ್ರಮಂಡಲಂ ಒಂದು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಲ್ಲಿಯುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ನಕ್ಷತ್ರಮಂಡಲಮೊಂದು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಲ್ಲಿಯುಮಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಬುಧನುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಶುಕ್ರನುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಮಂಗಳನುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಲಕ್ಷ

ಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನ ದಲ್ಲಿ ಸಪ್ತರ್ಷಿಮಣ್ಡಲಮುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೊಂದು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಜ್ಯೋತಿಶ್ಚಕ್ರಕೂಟಸ್ಥನಾದ ಧ್ರುವನುಮಿರ್ಕುಂ. ಅಂತು ಸೂರ್ಯಮಣ್ಡ ಲದಿಂದೆ ಧ್ರುವಮಣ್ಡಲಪರ್ಯನ್ತಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ ಸುವ ರ್ಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೊಂದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಂ ಮಹರ್ಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಮೊದಲಿಂ ದ್ರಾದಿಪದದೊಳಿರ್ದು ಪಟ್ಟಮಂ ತೆಗೆದ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಂ ಜನೋಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮಪುತ್ರರಾದ ಸನಕಾದಿಮುನಿಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆಣ್ಟುಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಂ ತಪೋಲೋಕ ಮೆನಿಸಿ ಓಂಕಾರಾದಿ ಪರಮಮುಮುಕ್ಷುಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಪನ್ನೆರಡುಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಂ ಸತ್ಯಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಚತುರ್ಮುಖ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ಥಾನಮಾ ಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೊಂದು ಕೋಟಿಯುಮೆಣ್ಬತ್ತಾರು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ ಬಯಲಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಂತು ಸೂರ್ಯಮಣ್ಡಲದಿಂದೆ ಮೇಗ ಣಣ್ಡಭಿತ್ತಿಪರ್ಯಂತಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿಯುಂ, ಕೆಳಗಣಣ್ಡ ಭಿತ್ತಿಪರ್ಯ ನ್ತಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಮಾಗಿ, ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮೈವತ್ತು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುದ್ದಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಱೊಳ್ ನೆಲೆಯುಪ್ಪರಿಂಗೆ ಯನ್ತೆ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಭುವನಂಗಳೊಳಿರ್ಪ ಸಕಲಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸ್ವರೂಪ ಸ್ಥಿತಿಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ್ಗೆ ನೀನೇ ಕಾರಣಮಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಸಕಲಭುವನಾಧಾರ ನೆನಿಸುವೈ. ಅದಱಿಂದೆ ಎನ್ನ ಸ್ವರೂಪರೂಪಸ್ಥಿತಿಗಳ್ ನಿನ್ನಧೀನಮಾ ಗಿರ್ಪುದೆಂದು ಪಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ದು, ಎನ್ನ ಹಿತಾಹಿತದೊಳಾಂ ಕೈದೆಗೆ ದಿರ್ಪೆಂ; ಎನ್ನಂ ಸಲಹುವ ಸೈಪು ನಿನ್ನದು ನಿನ್ನದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪದಿನೈದನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಅರ್ಣವಭೂಧರತಟಿನೀ ।
ಕೀರ್ಣಧರಾವಲಯಮುನಿಕುಮಂ ಸಮೆದ್ದೈ ನೀಂ ॥
ನಿರ್ಣೀತವೊಂದು ಶೌರಿಗೆ ।
ಕರ್ಣಾಟಕಚಕ್ರವರ್ತಿ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ॥೩೦॥

ಅಖಣ್ಡಭೂಮಣ್ಡಲಾಧೀಶ್ವರಾ! ಭೂಮಿ ಬಳಸಿ ಅಣ್ಡಭಿತ್ತಿ ಬಟ್ಟಿತ್ತಾಗಿರ್ಪುದರಿಂದಾವ ನಿಟ್ಟಿನೊಳಂ ಐವತ್ತು ಕೋಟಿ ಯೋಜನ ಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದೆಂತೆನೆ:—ಭೂಮಧ್ಯದೊಳ್ ಜಂಬೂದ್ವೀಪಂ ಬಟ್ಟೆತ್ತಾಗಿ ಆವ ನಿಟ್ಟಿನೊಳಂ ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪ ಮಧ್ಯದೊಳ್ ಮಹಾಮೇರು ಸುವರ್ಣಮಯಮಾಗಿ ಕೆಳಗೆಪ್ಪತ್ತಿನಾಱು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಂ, ಮಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿ ಚತುರಶ್ರಮಾಗಿ ಬೆಲ್ಲಮಂ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿರಿಸಿದಂತೆ ಇರ್ಪುದು. ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪಮಂ ಬಳಸಿದ ಲವಣಸಮುದ್ರಮೊಂದು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಗಲಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಪ್ಲಕ್ಷದ್ವೀಪ ಮೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನದಗಲಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಇಕ್ಷುಸಮುದ್ರ ಮೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಶಾಲ್ಮಲಿದ್ವೀಪಂ ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಸುರಾಸಮುದ್ರಂ ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಕುಶದ್ವೀಪಂ ಎಣ್ಟು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಘೃತಸಮುದ್ರಂ ಎಣ್ಟು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಕ್ರೌಂಚದ್ವೀಪಂ ಪದಿನಾಱು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ದಧಿಸಮುದ್ರಂ ಪದಿನಾಱು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಶಾಕದ್ವೀಪಂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಕ್ಷೀರಸಮುದ್ರಂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಪುಷ್ಕರದ್ವೀಪಂ ಅಱುವತ್ತುನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಸ್ವಾದೂದಕಸಮುದ್ರಂ ಅಱುವತ್ತು ನಾಲ್ಕು

ಲಕ್ಷ ಯೋಜನವಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ಪರ್ಯನ್ತಂ ಮನುಷ್ಯಾದಿಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸಂಚಾರಯೋಗ್ಯಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಱ ಪೊಱವಲಯಂ ಪ್ರಾಣಿಸಂಚಾರಯೋಗ್ಯಮಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡಿಯನ್ತೆ ನಿರ್ಮಲವಾಗಿ ಸುವರ್ಣಮಯಮಾಗಿರ್ಪ ಭೂಮಿ ಪತ್ತು ಕೋಟಿಯುಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಲೋಕಾಲೋಕ ಪರ್ವತಂ ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದುದ್ದಮುಂ, ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಅನ್ಧಕಾರ ಭೂಮಿ ಅಣ್ಡಕಟಾಹ ಪರ್ಯನ್ತಕ್ಕೆ ಪನ್ನೆರಡು ಕೋಟಿಯುಂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಲಕ್ಷಮುಂ ನಾಲ್ವತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಭೂಮಧ್ಯದಿಂದವೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನಣ್ಡಭಿತ್ತಿಪರ್ಯನ್ತಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿಯೋಜನವಿಸ್ತಾರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದೆಂತೆನೆ:—ಜಮ್ಬೂದ್ವೀಪಮಧ್ಯದಿಂದೆ ಲವಣಸಮುದ್ರಪರ್ಯನ್ತಕ್ಕೆ ಅಯ್ವತ್ತುಸಾವಿರ ಯೋಜನಮುಂ ಮಿಕ್ಕಾಱು ದ್ವೀಪಂಗಳುಮೇೞುಂ ಸಮುದ್ರಂಗಳುಂ ಕೂಡಿ ಎರಡು ಕೋಟಿಯುಮೈವತ್ತಮೂಱು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಸುವರ್ಣಭೂಮಿ ಪತ್ತು ಕೋಟಿಯುಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಲೋಕಾಲೋಕಪರ್ವತಂ ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನಮುಂ, ಅನ್ಧಕಾರಭೂಮಿ ಪನ್ನೆರಡು ಕೋಟಿಯುಂ ಮೂವತ್ತೆರಡುಲಕ್ಷಮುಂ ನಾಲ್ವತ್ತುಸಾವಿರ ಯೋಜನಮುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಮೇರುಮಧ್ಯದಿಂದೊಂದು ನಿಟ್ಟು ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನ ವಿಸ್ತಾರಮಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಭೂಮಣ್ಡಲ ಮಿತ್ತಣಣ್ಡಭಿತ್ತಿಯಿಂದತ್ತಣಂಡಭಿತ್ತಿ ಪರ್ಯನ್ತಕ್ಕೆ ಐವತ್ತು ಕೋಟಿ ಯೋಜನವಿಸ್ತಾರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇನ್ತಪ್ಪ ಭೂಮಂಡಲಂ ಪ್ರಳಯಾಮ್ಬುಧಿಯೊಳ್ ಮುೞುಂಗಿದಂದು ನೀಂ ಪೊತ್ತು ಪೊರೆದುದಱಿಂದ ಖಂಡಭೂಮಂಡಲಾಧೀಶ್ವರನೆನಿಸುವೈ. ನಿನ್ನೈಶ್ವರ್ಯಮಂ ಕಡೆಗಾಣ್ಬೊಡೆ ಅಂಬುಜಸಂಭವಾದಿಗಳ್ಗ ಮರಿದಾದೊಡಂ ಮಱುಕದಿಂದಾನೆನ್ನ ಬಿನ್ನಣ ಮಿರ್ದನಿತು ಬಿನ್ನವಿಪೆನಿದಂ ಮನ್ನಿಪುದು ಮನ್ನಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯಾದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

|| ಪದಿನಾಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ||

ಮೇದಿನಿಯೊಳೆಸೆವ ಸಗ್ಗದ |
ಭೇದಂಗಳನುಂಟುಮಾಡಿದೈ ನೀನೆಂದಾ ||
ಕೈದುವಿಡಿದರೊಳ್ಗಂಡಂ |
ಯಾದವಗಿರಿನಾಥನಡಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ || || ೩೧ ||

ನಿಖಿಲಭೋಗಪ್ರದಾ! ಭೋಗವೆಂಬುದು ಸುಖದುಃಖಾನುಭವಂ. ದುಃಖಾನುಭವದೇಶಂ ನರಕವೆನಿಪುದು; ಸುಖಾನುಭವದೇಶಂ ಸ್ವರ್ಗವೆನಿಪುದು. ಈ ಸುಖಾನುಭವಮಾದ ಸ್ವರ್ಗಂಗಳ್ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳೊಳವೊಳವು. ಅವಱಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯೊಳಿರ್ಪ ಸ್ವರ್ಗಂಗಳ್ ಭೂಸ್ವರ್ಗಂಗಳೆನಿಪುವು. ಅವಾವುವೆಂದೊಡೆ:—ಜಮ್ಬೂದ್ವೀಪದ ನವ ವರ್ಷಂಗಳೊಳ್ ಭಾರತವರ್ಷಮೊಂದನುೞಿದು ಮಿಕ್ಕೆನೆಣ್ಬು ವರ್ಷಂಗಳುಂ, ವರ್ಷಪರ್ವತಂಗಳುಂ, ಮಹಾಮೇರುವುಂ, ಪ್ಲಕ್ಷಶಾಲ್ಮಲಿಕುಶ ಕ್ರೌಂಚಶಾಕಂಗಳೆಂಬಯ್ದುಂ ದ್ವೀಪಂಗಳೊಳಿರ್ಪ ಮೂವತ್ತೈದುಂ ವರ್ಷಂಗಳುಂ, ಅನಿತುಂ ವರ್ಷಪರ್ವತಂಗಳುಂ, ಪುಷ್ಕರದ್ವೀಪದೊಳಿರ್ಪ ಎರಡುಂ ವರ್ಷಂಗಳುಂ, ವರ್ಷಪರ್ವತವೊಂದುಂ ಇನಿತುಂ ಭೂಸ್ವರ್ಗಂಗಳೆನಿಪುವು. ಇವಱಲ್ಲಿ ಜಮ್ಬೂದ್ವೀಪದೊಳಿರ್ಪ ಎಣ್ಬುಂ ವರ್ಷಂಗಳೊಳಂ, ಪುಷ್ಕರದ್ವೀಪಮೊಳಿರ್ಪ ಎರಡುಂ ವರ್ಷಂಗಳೊಳಂ, ಮನುಜರೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಬರಿಸದಾಯುಸ್ಸುಂಟಾಗಿರ್ಕುಂ; ರೋಗಮುಂ ಈರ್ಷ್ಯಾಸೂಯಾದಿಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ; ಎಲ್ಲರುಮುತ್ತಮಜಾತಿಯಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಜಾತಿಯೋಳ್ ಪೆರ್ಚುಕುಂದುಗಳಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ; ಜಾತಿಭೇದಮಿಲ್ಲದುದಱಿಂದೆ ಆಚಾರಭೇದಮಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ. ಇಲ್ಲಿರ್ಪ ಮನುಜರೆಲ್ಲರುಮಾವಗಂ ಪಸಿವುಂ ತೃಷೆಯುಮಿಲ್ಲದೆ ಪರಮಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿ ದೇವತೆಗಳುಂ ತಾಮುಂ ಸಮಾನವೇಷಮುಂ, ಸಮಾನಬುದ್ಧಿಯುಂ, ಸಮಾನಶಕ್ತಿಯುಮಾಗಿರ್ಪರ್. ಪ್ಲಕ್ಷಶಾಲ್ಮಲಿಕುಶ ಕ್ರೌಂಚ ಶಾಕದ್ವೀಪಂಗಳೊಳಿರ್ಪ ಮೂವತ್ತೈದುಂ ವರ್ಷಂಗಳೊಳಂ, ವರ್ಷಪರ್ವತಂಗಳೊಳಂ, ಕಾಲಮಾವಗಂ ತ್ರೇತಾಯುಗಸಮಮಾಗಿಯೇ ಇರ್ಪುದು.

ಇಲ್ಲಿಯ ಮನುಷ್ಯರುಂ ದೇವಗಂಧರ್ವರುಮೊಡನಾಡುತ್ತೆ ಐದು ಸಾಸಿರಂ
ಬರಿಸದಾಯುಸ್ಸುಂಟಾಗಿ, ಆಧಿವ್ಯಾಧಿಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ಸುಖದೊಳಿ
ರ್ಪರ್. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವೈಶ್ಯ ಶೂದ್ರರೆಂಬ ಶುದ್ಧಜಾತಿಯವರಾಗಿ
ಸದಾಚಾರಸಂಪನ್ನರಾಗಿರ್ಪರಲ್ಲದೆ ಒರ್ವರುಂ ಸಂಕರಜಾತಿಯವರಲ್ಲದಿ
ರ್ಪರ್. ಇವಱೊಳಂ ಇಳಾವೃತವರ್ಷದೊಳ್ ಪಲವುಂ ಪಲವು ಭೋ
ಗಂಗಳ್ಗಾಸ್ಪದವಾಗಿ ರಮಣೀಯಮಾದ ಸ್ಥಾನಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಅವಾವು
ವೆನೆ:—ಮಹಾಮೇರು ಚಲಿಸದಂತೆ ನಾಲ್ಕುಂ ದೆಸೆಯೊಳಂ ಬಲಿದ ಕೀಲ್ಗ
ಳಂತೆ ನಾಲ್ಕುಂ ಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಅದಱೊಳ್ ಮೂಡದೆಸೆಯಲ್ಲಿ
ಮಂದರಪರ್ವತಮಿರ್ಪುದು. ಅದಱ ಮೇಲೆ ಸಾಸಿರ ನೂಱು ಯೋಜನ
ದುದ್ದಮಾದ ಕಡಬದ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಆ ಮರಕ್ಕೆ ಸಾಸಿರ ಪೆರ್ಗೊಂಬು
ಗಳುಂ ಪತ್ತು ಸಾಸಿರ ಕಿರ್ಗೊಂಬುಗಳುಮಾಗಿ ಸರ್ವಕಾಲದೊಳಂ ಪೂಗ
ಳುಂ ಫಲಂಗಳುಮುಂಟಾಗಿ ಬಳಸಿ ಸಾಸಿರ ಯೋಜನ ದಿವ್ಯಪರಿಮಳಮಾ
ಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ಪರ್ವತದೊತ್ತಿನೊಳ್ ಮೂಡಲಾಗಿ ಚೈತ್ರರಥವೆಂಬ ಸಿಂ
ಗರದೋಂಟಮುಂ, ಅರುಣೋದವೆಂಬ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಮೇರು
ವಿಂಗೆ ತೆಂಕಲಾಗಿ ಗನ್ಧಮಾದನವೆಂಬ ಪರ್ವತಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಮೇಲೆ
ಸಾವಿರದ ನೂಱು ಯೋಜನದುದ್ದಮಾದ ನೇಱಲ ಮರನಿರ್ಕುಂ.
ಇದಱ ಕೊಂಬುಗಳಿಂ ಸ್ವಾದುವಾಗಿ ಮೃದುವಾಗಿ ಸುಗನ್ಧಯುಕ್ತ
ಮಾಗಿ ಮಹಾಗಜಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಪ ಪಣ್ಗಳ್ ಪಾಸಱೆಯೊಳ್
ಬಿೞ್ದು ಕರಗಿ ಜಮ್ಬೂನದಿಯೆಂಬ ಪೊೞೆಯಾಗಿ ಮೇರುವಂ ಬಳಸಿ
ಪೊನಲ್ ಪರಿಯುತಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತಡಿಯ ಮಣ್ಗಳ್ ಅರಸದಿಂ ನನೆ
ದುದಱಿಂ ಜಾಂಬೂನದ ಸ್ವರ್ಣಮಾಗಿ ದೇವಭೂಷಣಯೋಗ್ಯಮಾ
ಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತೆಂಕಣ ತಡಿಯೊಳ್ ಗನ್ಧಮಾದನವೆಮ್ಬ ಸಿಂಗರ
ದೋಂಟಮುಂ ಮಾನಸವೆಮ್ಬ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಪಡು
ವಲಾಗಿ ವಿಪುಲವೆಂಬ ಪರ್ವತಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಮೇಲೆ ಸಾಸಿರದ
ನೂಱು ಯೋಜನದುದ್ದಮಾದ ಅರಳಿಯ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಪಣ್ಗ
ಳ್ ಸರ್ವಕಾಲಮುಂ ಮಹಾಕುಂಭಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿ ಪರಿಮಳಯುಕ್ತ
ಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಕ್ಕೆ ಪಡುವಲಾಗಿ ವೈಭ್ರಾಜವೆಂಬ ಸಿಂಗರದೋಂ

ಟಿಮುಂ ಸಿತೋದಮೆಂಬ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಬಡಗಲಾಗಿ ಸುಪಾರ್ಶ್ವಮೆಂಬ ಪರ್ವತಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಮೇಲೆ ಸಾವಿರದ ನೂಱು ಯೋಜನದದ್ದುಮಾದ ಆಲದ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಪಣ್ಗಳ್ ಸರ್ವ ಕಾಲಮುಂ ಮಹಾಕುಂಭಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿ ಪರಿಮಳಯುಕ್ತಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಱಿತ್ತಿನೊಳ್ ನಂದನಮೆಂಬ ಸಿಂಗರದೋಣ್ಟಮುಂ ಸೀತೋದಮೆಂಬ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಈ ನಾಲ್ಕುಂ ಪರ್ವತಂಗಳ ಪೊಱವಳಯದೊಳ್ ಪಲವುಂ ಬೆಟ್ಟಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಇವು ತಾವರೆಯ ಕೇಸರಗಳ ಮರ್ಯಾದೆಯಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಕೇಸರಪರ್ವತಂಗಳೆನಿಪುವು. ಅವಾವುವೆನೆ :—ಮೇರುವಿಂಗೆ ಮೂಡಲಾಗಿ ಸಿತಾಂಭ, ಉದಕಂಜ, ಮಾರ್ಷ, ವಿರುಂಗ, ಮಣಿಶೃಂಗ, ಸಬಿನ್ದು, ಮಂದರ, ವೇಣುಮಂತ, ಸಮೇಘ, ನಿಷಧ, ದೇವಪರ್ವತಮೆಂಬೀ ಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ತೆಂಕಲಾಗಿ ತ್ರಿಶಿರ, ತ್ರಿಶೃಂಗ, ಕಪಿಂಗ, ಪತಂಗ, ಕುಚಕ್ರ, ತಾಂಮ್ರಾಭ, ವಿಶಾಲ, ಶ್ವೇತಧರ, ಸಮೂಲ, ವಸುಧಾರಾ, ರತ್ನಧಾರಾ, ಏಕಶೃಂಗ, ಮಹಾಮೂಲ, ಗಜಶೈಲ, ಪಿಶಾಚಕ, ಪಂಚಶೈಲ, ಕೈಲಾಸ, ಹಿಮವಂತಮೆಂಬೀ ಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಪಡುವಲಾಗಿ ಕಪಿಲ, ಪಿಂಜಕ ಭದ್ರ, ಸುರಸ, ಮಹಾಬಲ ಕುಮುದ, ಮಧುಮಂತ, ಅಂಜನ, ಮಕುಟ, ಕೃಷ್ಣ ಪಾಂಡರ, ಸಹಸ್ರಶಿಖರ, ಪಾರಿಯಾತ್ರ, ತ್ರಿಶೃಂಗಮೆಂಬೀಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಬಡಗಲಾಗಿ ಶಂಖಕೂಟ, ನಿಷಧ, ಹಂಸ, ನಾಗ, ಕಪಿಂಗ, ಇಂದ್ರಶೈಲ, ನೀಲ, ಕನಕಶೃಂಗ, ಶತಶೃಂಗ, ಪುಷ್ಕರ, ಮೇಘಶೈಲ, ವಿರಜ, ಜಾರುಧಿ, ತ್ರಿಶೃಂಗಮೆಂಬೀಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಈ ಕೇಸರಪರ್ವತಂಗಳ ತಪ್ಪಲ್ಗಳೊಳ್ ರಮಣೀಯಮಾಗಿ ದೇವತೆಗಳ್ಗೆ ಕ್ರೀಡಾಸ್ಥಾನಂಗಳಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅವಾವುವೆನೆ:—ಮೇರುವಿಂಗೆ ಮೂಡಲಾಗಿ, ಸಿತಾಂಭಕುಮುದಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಮುನ್ನೂಱು ಯೋಜನದ ನೀಳಮುಂ ನೂಱು ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿ ಸ್ವಾದುವಾಗಿ ನಿರ್ಮಲಮಾಗಿರ್ದ ಜಲದಿಂ ಪೂರ್ಣಮಾದ ಶ್ರೀಸರಸ್ಸೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಕೊಳಗದ ತೋರಮಾದ ತಾವರೆಗಳಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಕೋಟಿದಳಯುಕ್ತಮಾಗಿ ಸ್ವರ್ಣಮಯಮಾದುದೊಂದು ತಾವರೆಯೊಳ್

ಸಾಕ್ಷಾನ್ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇರುತಿರ್ಪಳ್. ಈ ಕೊಳದೊತ್ತಿನೊಳ್ ನೂಱು ಯೋಜನದಗಲಮುಂ ಇನ್ನೂಱುಯೋಜನದ ನೀಳಮುಮಾದ ಬೆಲ್ಲವತ್ತದ ವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಮರಂಗಳಾವಗಂ ಫಲಪುಷ್ಪಯುಕ್ತಮಾಗಿ ಆರೆಕೂಗುದಾರಿಯುದ್ದಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಲ್ಲಿಯುಂ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಿದ್ಧಸಂಗನಿಷೇವಿತೆಯಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂದಾವನಕ್ಕೆ ಶ್ರೀವನವೆಂಬ ಪೆಸರಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ವೈಕಂಕ ಮಣಿಶೈಲವೆಂಬೀಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಇನ್ನೂಱುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ನೂಱುಗಾವುದದಗಲಮುಮಾಗಿ ನಿರ್ಮಲೋದಕಮಾದುದೊಂದು ದೊಣೆಯಿರ್ಕ್ಕುಂ. ಅದಱ ತಡಿಯೊಳರೆಕೂಗುದಾರಿಯುದ್ದಮಾದ ಪಲವುಂ ಮರಗಳಿಂದೆಸೆವುದೊಂದು ಮಹಾವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ನಡುವೆ ಕಾಶ್ಯಪಮುನಿಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಮಹಾನೀಲಕುಂಡಶೈಲಂಗಳ ನಡುವೆ ಪದ್ಮಷಂಡೋಪಶೋಭಿತಮಾದ ಸುಖನದಿಯೆಂಬುದೊಂದು ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತಡಿಯೊಳೈವತ್ತು ಯೋಜನದ ನೀಳಮುಂ ಮೂವತ್ತು ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾದ ಹನೆಯ ಮರದ ಬನಮಿರ್ಕುಂ, ಆಮರಂಗಳರೆಕೂಗುದಾರಿಯುದ್ದಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ದೇವಶೈಲವೆಂಬ ಬೆಟ್ಟದ ತಪ್ಪಲೊಳ್ ಗಿಡಮರಂಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ಸಾವಿರಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ನೂರು ಗಾವುದದಗಲಮುಂ ಸಮತಳಮಾದುದೊಂದು ಕಲ್ಲಱೆಯಾಗಿ ಅದಱ ಮೇಲೆ ಮೊಟಕಾಲುದ್ದ ನೀರುಂಟಾಗಿ ಐರಾವತಕ್ಕೆ ಕ್ರೀಡಾಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇವನಿತುಂ ಮೇರುವಿಂಗೆ ಮೂಡಲಾಗಿರ್ಪ ತಾಣಂಗಳ್. ಮೇರುವಿಂಗೆ ತೆಂಕಲಾಗಿ ತ್ರಿಶಿರಪತಂಗಶೈಲಂಗಳ ನಡುವೆ ಸಿಹಿಯಾಗಿ ತಿಳಿನೀರುಂಟಾದ ಬಹೂದಕಮೆಂಬ ಪೊಱೆ ಪರಿಪುತಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತಡಿಯೊಳ್ ನೂಱುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ಮೂವತ್ತು ಗಾವುದದಗಲಮುಮಾದ ಅತ್ತಿಯ ಕಾಡಿರ್ಕುಂ. ಆ ಮರಂಗಳೊಂದಂಬಿನಿಸುಗೆಯುದ್ದಮಾಗಿ ಪವಳವರ್ಣಮಾದ ಹಱವಿಯ ತೋರಮಾದ ಪಣ್ಗಳುಂಟಾಗಿ ಕರ್ದಮಪ್ರಜಾಪತಿಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ತಾಮ್ರಾಭ ಪತಂಗಶೈಲಂಗಳ ನಡುವೆ ನೂಱುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ, ನೂಱುಗಾವುದದಗಲಮುಮಾದ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಕೆಂದಾವರೆಗಳ್ ಬಾಲಸೂರ್ಯನಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಆ

ಸರೋಮಧ್ಯದೊಳಿರ್ಪುದೊಂದು ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಕೋಟೆಕೊತ್ತಳಗಳಿಂ ದೊಪ್ಪುವುದೊಂದು ವಿದ್ಯಾಧರಪುರಮಿರ್ಕುಂ. ವಿಶಾಲ ಶ್ವೇತಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಮೂವತ್ತು ಗಾವುದದಗಲವುಂ ಐವತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳಮುಮಾಗಿರ್ಪುದೊಂದು ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತಡಿಯೊಳೊಂದು ದೊಡ್ಡಿತಾದ ಮಾವಿನ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಮಾವಿನ ಪಣ್ಗಳ್ ಸುವರ್ಣಸಂಕಾಶಮಾಗಿ ಅತ್ಯಂತಪರಿಮಳಯುಕ್ತಮಾಗಿ ಹ ಱ ವಿ ಯ ತೋರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ವಸುಧಾರಾ ರತ್ನಧಾರ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಮೂವತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳವುಂ ನೂಱುಗಾವುದದಗಲವುಮಪ್ಪುದೊಂದು ಮುಲ್ಲುಗದ ಬನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಪೂಗಳಾವಗಂ ನೂಱುಗಾವುದ ಪರ್ಯಂತಂ ಪರಿಮಳಿಸುತಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಸೂರ್ಯಂಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಪಡುವಲಾಗಿ ಸುಪಾರ್ಶ್ವಶಿಖಿ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ನೂಱುಗಾವುದದಗಲವುಂ ನೂಱುಗಾವುದ ನೀಳವುಂ ಬೆಂಕೆಯಿಂ ಬೆಂದ ಬಿಸಿಯ ನೆಲನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ನಡುವೆ ಇರ್ಪತ್ತುಗಾವುದ ನೆಲಂ ವಹ್ನಿಮಂಡಲಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳಾವಗಂ ಪ್ರಳಯಕಾಲಾಗ್ನಿ ಸೌದೆಯಿಲ್ಲದೆ ಉರಿಯುತಿರ್ಕುಂ. ಕುಮುದಾಂಜನ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಪುಣ್ಯಹ್ರದಮೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತೀರದಲ್ಲಿ ಪತ್ತು ಗಾವುದದಗಲವುಂ ಪತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳವುಮಪ್ಪ ಮಾದಳದ ವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳಾವಗಮರಿಸಿನ ಬಣ್ಣಮಾಗಿ ಪಿರಿದಾದ ಪಣ್ಗಳಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಬೃಹಸ್ಪತಿಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪಿಂಜರ ಸುರಸಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಅನೇಕ ಯೋಜನದ ನೀಳವುಂ ಅನೇಕ ಯೋಜನದಗಲವುಮಪ್ಪ ಮಹಾದ್ರೋಣಿಯೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ವಿಷ್ಣುವಿಂಗೆ ತಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಕೃಷ್ಣಪಾಂಡರ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಮೂವತ್ತುಗಾವುದದಗಲವುಂ ತೊಂಬತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳವುಮಾಗಿ ಮರಗಿಡುಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ನಿಷ್ಪಂಕದೀರ್ಘಿಕೆಯೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಐಗಾವುದದಗಲವಪ್ಪ ಆಲದ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಆ ಮರದೊಳ್ ಚಂದ್ರವರ್ಣನಾಗಿ ನೀಲವಸ್ತ್ರಧರನಾದ ಸಹಸ್ರವದನನೆಂಬ ಸ್ವಾಮಿ ಯಕ್ಷಾದಿಗಳಿಂದಾವಗಂ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುತಿರ್ಪಂ. ಸಹಸ್ರಶಿಖರ ಕುಮುದಪರ್ವತಂ

ಗಳ ನಡುವೆ ಐವತ್ತು ಗಾವುದದಗಲವಾದ ಪಲವುಂ ಸಿಹಿವಣ್ಣ್ಗಳುಂಟಾದ ವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಚಂದ್ರಂಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಬಡಗಲಾಗಿ ಶಂಖಕೂಟನಿಷಧಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಅನೇಕಯೋಜನದಗಲವಾದ ಪುರುಷಸ್ಥಲವೆಂಬ ಸ್ಥಾನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಮರಂಗಳನೇಕಯೋಜನದುದ್ದವಾಗಿರ್ಕುಂ. ಕಪಿಂಗನಾಗ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ನೂಱು ಗಾವುದದಗಲಮುಂ ಇನ್ನೂಱು ಗಾವುದದ ನೀಳಮುಮಾಗಿ ದ್ರಾಕ್ಷಾ ಖರ್ಜೂರದ ವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳಾವಗಂ ಪಣ್ಗಳ್ ಅತ್ಯಂತ ಮಧುರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪುಷ್ಕರಮೇಘಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ನೂಱುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ಅಱುವತ್ತು ಗಾವುದದಗಲಮುಮಾದ ಕಲ್ಲಱೆಯಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕಿನೊಳಂ ಅನೇಕ ಯೋಜನ ವಿಶಾಲಾಯತವಾದ ನಾಲ್ಕು ಕೊಳಂಗಳುಂ ನಾಲ್ಕು ವನಂಗಳುಮಿರ್ಕುಂ. ಕೇಶರಮರ್ಯಾದಾಪರ್ವತಂಗಳ ಮೇಲೆ ಎಣ್ಬಗೆಯ ದೇವತೆಗಳ ಪಟ್ಟಣಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಇವಿನಿತುಂ ಭೋಗಭೂಮಿಗಳೆನಿಕುಂ. ಇವಱೊಳನುಭವಿಸುವ ಭೋಗಮನಿತ್ಯಮಾದುದಱಿಂದೆ ಆನಿವಂ ಬಯಸಿದವನಲ್ತು; ನಿತ್ಯಭೋಗಮೆನಿಪ ನಿನ್ನೂೞಿಗಮನೆ ಬಯಸಿದೆಂ. ನಿಖಿಲಭೋಗಪ್ರದನಪ್ಪ ನೀನೆನಗಿದಂ ನೆಲೆಗೊಳಿಪುದು, ನೆಲೆಗೊಳಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪದಿನೇೞನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ನರಕದೊಳಿೞಿವರೆ ತಾವಕ।
ಚರಣಾಬ್ಜಕೆ ಮಣಿದರಲ್ತು ಮುನ್ನೊರ್ಮೆಯುಮೆಂ ॥
ದುರುವಿಕ್ರಮನಡಿದಾವರೆ।
ಗರಿನೃಪವೇಶ್ಯಾಭುಜಂಗನನುಗೊಳೆ ಪೇೞ್ದಂ ॥ ॥ ೩೨ ॥

ನರಕಾನ್ತಕಾ! ನರಕಮೆಂಬುದು ದುಃಖಾನುಭವಸ್ಥಾನಂ. ಈ ನರಕಂಗಳ್ ಸಪ್ತಪಾತಾಳಲೋಕಂಗಳ ಕೆಳಗಣ ಗರ್ಭೋದಕಕ್ಕೆ ಕೀೞಾಗಿಯುಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಕಟಾಹಮಂ ಪತ್ತಿದ ಗರ್ಭೋದಕಕ್ಕೆ ಮೇಲಾಗಿಯುಮಿರ್ಪ ಬಯಲೊಳ್ ತೆಂಕಣ ದೆಸೆಯೊಳಿರ್ಪ ರೌರವ ಸೂಕರ ರೋಧಮೆಂಬಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪಲವುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ರೌರವಮೆಂಬ ನರಕದೊಳಿರ್ದವನಂ ಯಮಭಟರ್ ಪುಲ್ಲೆಯಂ ಬೇಂಟೆಕಾಱರಿಸುವಂತೆ ದಯೆಯಿಲ್ಲದೆ ಆವಗಮಿಸುತಿರ್ಪರ್. ತಾಂ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರ್ದುಂ ಕಂಡಂತೆ ನುಡಿಯುದವನುಂ, ಕಾಣದುದಂ ನುಡಿದವನುಂ, ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರದೊಳ್ ನಿಂದು ಪಕ್ಷಪಾತಂಗೆಯ್ವವನುಂ, ಪುಸಿಗಾಱನುಂ ಈ ನರಕದೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಬೇಂಟೆಯೊಳ್ ಸಿಲ್ಕಿದ ಪಂದಿಯನಿಱಿವಂತೆ ಆವಗಮಿಱಿಯುತಿರ್ಪರ್. ಆ ನರಕಂ ಸೂಕರಮೆನಿಪುದು. ಗರ್ಭಮಂ ಕರಗಿಸಿದವನುಂ, ಮೂಗು ಬಾಯ್ಗಳಂ ಮುಚ್ಚಿಕೊಲ್ವವನುಂ, ಗೋಹತ್ಯೆಗೆಯ್ವವನುಂ, ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ನೆಲೆವನೆಗೆಯ್ದು ಪಲದೊಳ್ ಪೊೞ್ವರ ನರಕಂ ರೋಧಮೆನಿಪುದು. ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾ ಸುರಾಪಾನ ಸ್ವರ್ಣಸ್ತೇಯ ಗುರುತಲ್ಪಗಮನ ತತ್ಸಂಯೋಗಂಗಳೆನಿಪ ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಂಗಳಂ ಮಾಡಿದವರಿದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಉನ್ನತಮಾದ ಹನೆಯ ಮರನಿಂ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡಪುವ ನರಕಂ ತಾಳಮೆನಿಪುದು. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವೈಶ್ಯರ್ಕಳಂ ಕೊಂದವರಿದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಕಾಯ್ದೆಣ್ಣೆಯ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಯೊಳ್ ಕುದಿಯಿಸುವ ನರಕಂ ತಪ್ತಕುಂಭಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಪತಿವ್ರತೆಯುಂ ಮಾಱಿದವನುಂ ಕುದುರೆಯಂ ಕೊಂದು ಮಾಱುವವನುಂ, ನಂಬಿದವರಂ ಕೈ ಬಿಡುವ

ವನುಂ, ಒಡವುಟ್ಟಿದವಳ್ಗಳುಪಿದವನುಂ, ಅರಮನೆಯ ಮನುಷ್ಯರಂ ಮಡುಪಿದವನುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಬೆಂಕಿಯೊಳ್ ಪುೞುದು ಚೌಳುಪ್ಪಿನೊಳ್ ಪೊರಳಿಪ ನರಕಂ ಲವಣಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ತಂದೆತಾಯ್ ಮೊದಲಾದ ಪಿರಿಯರಂ ದೂಷಿಸುವನುಂ, ವೇದಮಂ ನಿಂದಿಪನುಂ, ಕೂಲಿಗೆ ವೇದಮನೋದಿಪನುಂ, ಸೋದರವಾವನ ಪೆಣ್ಡತಿಗಳುಪಿದ ವನುಂ, ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಕತ್ತಲೆ ಮುಸುಂಕಿದೆಡೆಯೊಳ್ ಕಾಡ ನೊಣ ಜಿಗುಟೆ ಮೊದಲಾದ ಕ್ರೂರಜನ್ತುಗಳೆಡೆವಿಡದೆ ಕಡಿವ ನರಕಂ ಕ್ರಿಮಿಭಕ್ಷಮೆನಿಪುದು. ದೇವಬ್ರಾಹ್ಮಣದ್ವೇಷಿಯುಂ, ಸದಾಚಾರಮಂ ಪಾಣ್ದವನುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಪೞುಗುಟ್ಟಿ ನೀರಂ ಭಕ್ಷಿಸುವ ನರಕಂ ಲಾಲಾಭಕ್ಷಮೆನಿಪುದು. ದೇವಪೂಜೆಯುಂ, ಪಿತೃಕರ್ಮಂ ಮೊದಲಾದುದೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ತನಗೆಂದಟ್ಟುಣ್ಬವರಿದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಕತ್ತಿ ಚೂರಿ ಮೊದಲಾದ ಅಲಗುಗಳ್ ನಟ್ಟಿರ್ಪ ಬಾವಿಯೊಳ್ ನೂಕುವ ನರಕಂ ವಿಶಸನಮೆನಿಪುದು. ಆಯುಧಂಗಳಂ ಮಾಡಿ ಬರ್ದುಂಕುವ ವರುಂ, ಬೇಹುಕಂಬು ಮೊದಲಾದ ಕಪಟದಾಯುಧಂಗಳಂ ಧರಿಸಿದ ವರುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಕಾಸಿದ ಸಂಕಲೆಯಂ ಕಾಲ್ಗೆ ತುಡಿಸಿ ಉರಿಮಸಗುವ ಬಾವಿಯೊಳ್ ತಲೆಕೆಳಗುಮಾಡಿ ತೂಗುವ ನರಕಂ ಅಧೋಮುಖಮೆನಿಪುದು. ಶಾಸ್ತ್ರನಿಷಿದ್ಧವಸ್ತುಗಳಂ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವರಿದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಪೊಲಸುನಾಱುವ ಕೀವಿನತೊಱೆಯ ನರಕಂ ಪೂಯವಹಮೆನಿಪುದು. ದುಡುಕುಗಾಱನುಂ, ಎಲ್ಲರಂ ಬಿಟ್ಟು ತಾನೊರ್ವನೆ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನಮನುಣ್ಬವನುಂ, ಅಡಗು ಮಾಂಸಂ ಪಾಲ್ ಮೊಸಱ್ ತುಪ್ಪ ಜೇನ್ ಮೊದಲಾದ ಸದ್ದ್ರವ್ಯಮುಮಂ ಎಳ್ಳುರ್ಪು ಮೊದಲಾದುವಂ ಮಾಱುವ ವನುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಕಾಸಿದ ಕೀವುಂ ನೆತ್ತರುಂ ತೀವಿದ ಬಾವಿ ರುಧಿರಾಂಭಸನರಕಮೆನಿಪುದು. ತಗಱು ಕೋೞಿ ಮುಂತಾದುವಂ ಜೂದುಗಾಳೆಗಕ್ಕೆ ಬಿಡುವವನಂ, ಆಟ್ಟಮಡಿಕೆಯೊಳೆ ಉಣ್ಬವನುಂ, ವಿಷಮನಿಕ್ಕುವವನುಂ, ಅರಸುಗಳ ಸಂಗಡಮಿಲ್ಲದ ಚಾಡಿಗಳಂ ಪೇೞ್ವವನುಂ, ಪೆಂಡತಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದೊಡವೆಯಿಂ ಬರ್ದುಂಕುವವನುಂ, ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ಸಂಕ್ರಮಣಂ ಮೊದಲಾದ ಪರ್ವಕಾಲದೊಳ್ ಅಭ್ಯಂಗಂ ಸ್ತ್ರೀಸಂಗಂ

ಮೊದಲಾದುವನೆಸಗಿದವನುಂ, ಮನೆಗಳಂ ಕಿರ್ಚಿಕ್ಕಿ ಸುಡುವವನುಂ, ಪಕ್ಕಿಯ ನಿಮಿತ್ತಮಂ ಪೇೞ್ವವನುಂ,(?) ಪಕ್ಕಿಗಳಂ ಪಿಡಿದು ಮಾಱಿ ಬರ್ದುಂಕುವವನುಂ, ಗ್ರಾಮಯಾಜಕನುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಬೆಂಕಿಯಂತೆ ಕಾಯ್ದು ತುಪ್ಪದ ತೊಱೆ ವೈತರಣಿಯೆನೆಪುದು. ಜೇನನಱುವವನುಂ, ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಕೇಡನೆಣಿಸುವವನುಮಿದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಕಾಯ್ದ ಕರ್ಬುನದ ಮೊಳೆಗಳಂ ನಾಂಟಿರ್ಪ ನೆಲದೊಳ್ ನಡೆವ ನರಕಂ ಕೃಷ್ಣಮೆನಿಪುದು. ಧನದಿಂದೆಯುಂ, ಯೌವನದಿಂದೆಯುಂ ಕೊರ್ಬಿ ಮೇರೆಯಂ ಮೀಱಿ ನಡೆವವನುಂ, ಎಂಜಲುಮೈಲಿಗೆಗಳ್ಗೆ ಪೇಸದವನುಂ, ಇಂದ್ರಜಾಲಂ ಮೊದಲಾದ ಕಪಟವಿದ್ಯೆಯಿಂ ಬರ್ದುಂಕುವವನುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಇಂತಿವು ಮೊದಲಾದ ಪಲವುಂ ತೆಱದ ಪಾತಕಂಗಳನೆಸಗಿದವರ್ ಬೀೞ್ವ ನರಕಂಗಳ್ ಪಲವುಂ ತೆಱನಾಗಿ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದಿರ್ಪುವು. ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಸಂಕೀರ್ತನದಿಂದಮೆ ಸಕಲನರಕಭಯಮುಂ ಪರಿಹಾರಮಪ್ಪುದಱಿಂ ನಿನಗೆ ನರಕಾನ್ತಕನೆಂಬ ಪೆಸರಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತಿರ್ಪ ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆನಂಬಿದೆನೆನ್ನ ಭಯಮಂ ಪರಿಹರಿಸಿ, ನಿನ್ನಡಿಯೂೞಿಗಮನಿತ್ತು ಮನ್ನಿಪುದು ಮನ್ನಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯ ದು ಶೈ ಲ ವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪದಿನೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಉದ್ಧತ ಪಾಪಿಗಳುಂ ಪರಿ ।
ಶುದ್ಧರ್ ನಿನ್ನಡಿಯ ನೆನೆದ ಮಾತ್ರದೊಳೆಂದಾ ॥
ಸಿದ್ಧಗರುಡಧ್ವಜಾಙ್ಕಂ ।
ಸಿದ್ಧಾರ್ಚಿತ ಪದಯುಗಂಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ॥ ೩೩ ॥

ಪರಮಪಾವನಾ! ಪಾಪಂಗಳೆಂಬುವು ಕಾಯಿಕಂಗಳೆಂದುಂ, ವಾಚಿಕಂಗಳೆಂದುಂ, ಮಾನಸಿಕಂಗಳೆಂದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪೊಲ್ಲದ ವಸ್ತುಗಳಂ ತಿಂಬುದುಂ, ಪೊಲ್ಲದರ ಮನೆಯೊಳುಣ್ಬುದುಂ, ಪೊಲ್ಲದವರ್ಗೆ ಯಜ್ಞಾದಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳಂ ಮಾಡಿಪುದುಂ, ಪೊಲ್ಲದವರಿಂ ದಾನಮಂ ಕೊಳ್ವುದುಂ, ಪರರ ಪೆಂಡಿರ್ಗಳುಪ್ಪುವುದುಂ, ಪೊಲ್ಲದವರನೋಲಗಿಪುದುಂ, ಪರರೊಡವೆಯನಪಹರಿಪುದುಂ, ಪ್ರಾಣಿಹಿಂಸೆಗೆಯ್ವುದುಂ ಮೊದಲಾದುವು ಕಾಯಿಕಮಾದ ಪಾಪಂಗಳೆನಿಪ್ಪುವು. ನಿಷ್ಠುರೋಕ್ತಿಗಳನಾಡುವುದುಂ, ಪುಸಿವಾತನಾಡುವುದುಂ, ಚಾಡಿಯ ಪೇೞ್ವುದುಂ, ಇಹಪರ ಪ್ರಯೋಜನಮಿಲ್ಲದ ಬಱಿವಾತಿನೊಳ್ ಪ್ರೊೞ್ತುಗಳೆವುದುಂ, ವಿವಾದಂಗೆಯ್ವುದುಂ, ವೇದಮುಮಂ ಕೂಲಿಗೋದಿಪ್ಪುದುಂ, ಪರನಿನ್ದೆಗೆಯ್ವುದುಂ ಮೊದಲಾದುವು ವಾಚಿಕಪಾಪಂಗಳೆನಿಪ್ಪುವು. ಪರರ್ಗೆ ದ್ರೋಹಮನೆಣಿಪುದುಂ, ಸಲ್ಲದಾಸೆಯುಂ, ಸಲ್ಲದ ಕೋಪಮುಂ, ಲೋಭಮುಂ, ಅಜ್ಞಾನಮುಂ, ಕೊಬ್ಬುಂ, ಕೇಣಸರಮುಂ, ಮೊದಲಾದುವು ಮಾನಸಿಕಪಾಪಂಗಳೆನಿಪ್ಪುವು. ಈ ಪ್ರಕಾರದ ಪಾಪಂಗಳಂ ಮಾಡಿದವರ್ ಆವಾವ ಪಾಂಗಿನ ಶರೀರದೊಳ್ಆವಾವ ತೆಱದೊಳ್ ಪಾಪಂಗಳನೆಸಗಿದರ್, ಮರಣಾನ್ತಮೊಳದೇ ಪ್ರಕಾರದ ಯಾತನಾಶರೀರಮಂ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವರ್. ಯಾತನಾಶರೀರಮೆಂಬುದು ಕೊಯ್ದೊಡಂ, ಕೊಱೆದೊಡಂ, ಸೀೞ್ದೊಡಂ ಸುಟ್ಟೊಡಂ ಅೞಿದು ಪೋಗದೆ ಮುಟ್ಟಿದೊಡೆ ಕಂದುವಂತೆ ಮೆಲ್ಲಿತ್ತಾಗಿ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದ ವೇದನೆಯನನುಭವಿಸುತಿರ್ಪುದು ಇಂತಿರ್ಪ ಶರೀರದೊಳ್ ಪಾಪಿಗಳಂ ಯಾತನೆಬಡಿಸುವ ಕ್ರಮವೆಂತೆನೆ: ಈ ಪಾಪಿಯಂ

ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಗರಗಸದಿಂ ಕೊಯ್ವುದುಂ, ಜಾಟಿಯೊಳ್ ಕುತ್ತುವುದುಂ, ಜ್ವಾಲಾ
ನಲದೊಳ್ ಪೊರಳಿಪುದುಂ, ಸಿಂಬೆವುಳುಗಳ ಮಡುವಿನೊಳ್ ಮುಳುಂ
ಗಿಪುದುಂ, ಕಾಯ್ದೆಣ್ಣೆ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಯೊಳ್ ಕುದಿಯಿಪುದುಂ, ತಳಸಿದ
ಕೊಡಲಿಯೊಳ್ ಸಂದುಸಂದುಗಳಂ ಕತ್ತರಿಪುದುಂ, ಪದ್ದು ಕಾಗೆ ಗೂಗೆ
ನಾಯ್ನರಿಗಳ್ಗಂ, ಭೂತಪ್ರೇತಪಿಶಾಚಕಂಗಳ್ಗಂ ಕರುಳ್ ನೆತ್ತರ್ ಕಂ
ಡಂಗಳಂ ಪಚ್ಚುಗುಡುವುದುಂ, ಸಾಣೆವಿಡಿದ ಶಸ್ತ್ರದಂತಿರ್ಪಲಗಳಿಂದೆ
ಸವೆಲೆಗಳ್ಳಿಯು ಕಾಡೆಂಬ ಅಸಿಪತ್ರವನದೊಳ್ ಅತ್ತಣಿಂದಿತ್ತಣ್ಗೋಡಿಸಿ
ಇತ್ತಣಿಂದತ್ತಣ್ಗೋಡಿಸಿ ಮೆಯ್ಯ ಕಣ್ಣುಕರುಳ್ಗಳಂ ಕತ್ತರಿಪುದುಂ, ಸವಣೆ
ಯೊಳಿರಿಸಿ ಬೀಸಿಬೀಸಿಪುವುದುಂ, ಉದ್ದವಾದ ಬೆಟ್ಟದ ಕೊನೆಯ ಕೋ
ಡುಂಗಲ್ಗಳ ಮೇಲೆ ತುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಜರಿಗೆ ತಲೆಕೆಳಗುಮಾಡಿ ನೂಂಕುವುದುಂ,
ಕಾಯ್ದ ಕಾವಲಿಯ ಮೇಲೆ ಪೊರಳಿಪುದುಂ, ಮೆಯ್ಯೆಲ್ಲಮಂ ಪಿರಿದು
ಕಿರುದಾಗಿ ಕತ್ತರಿಪುದುಂ, ಕತ್ತರಿಸಿದ ತುಂಡುಗಳಂ ಗುಂಬದೊಳ್
ತುಂಬಿ ಕುದಿಯಿಸುವುದುಂ—ಇವು ಮೊದಲಾದ ಯಾತನೆಗಳಂ ಪಲವುಂ
ಕೋಟಿಯುಗಮನನುಭವಿಸಿ, ಮಗುೞ್ದು ಭೂಮಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟುವಾಗಳುಂ
ಮಾನಸಿಕಪಾಪಂಗಳನೆಸಗಿದವರ್ ಪಕ್ಷಿಮೃಗಂಗಳಾಗಿಯುಂ, ಕಾಯಿಕ
ಪಾಪಂಗಳನೆಸಗಿದವರ್ ಪುಲ್ಗಿಡುಮರಂಗಳಾಗಿಯುಂ ಪುಟ್ಟುವರ್. ಈ
ಪಾಪಿಗಳೊಳಂ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೆಗೆಯ್ದವರ್ ಶ್ವಾನಸೂಕರಖರೋಷ್ಟ್ರಯೋನಿಗ
ಳೊಳಂ ಆಡು ಕುರಿ ಪುಲ್ಲೆ ಪಕ್ಕಿಗಳೊಳಂ ಚಾಂಡಾಲಯೋನಿಗಳೊಳಂ
ಪಲವುಂ ಬಾರಿ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಸುರಾಪಾನವಂ ಮಾಡಿದ ಪಾಪರ್ ಕ್ರಿ
ಮಿಕೀಟಪತಂಗಯೋನಿಗಳೊಳಂ ಅಮೇಧ್ಯಭಕ್ಷಕಂಗಳಾದ ಶ್ವಾನಸೂಕರಾ
ದಿಗಳೊಳಂ, ಹಿಂಸಕಂಗಳಾದ ಪುಲಿಕರಡಿ ಮುಂತಾದುವಱೊಳಂ, ಅಸ್ಪೃ
ಶ್ಯಂಗಳಾದ ಕಾಗೆ ಗೂಗೆ ಮೊದಲಾದುವಱೊಳುಂ, ಅನ್ತ್ಯ ಜಾತಿಯೊಳಂ
ಪಲಮರ್ಮೆ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಸುವರ್ಣಸ್ತೇಯಮಂ ಮಾಡಿದವರ್ ಪಾವು
ಪಲ್ಲಿಗಳೊಳಂ, ನೀರ ಕಾಗೆ ಕೋೞಿ ಮೊದಲಾದ ಜಲಚರಪಕ್ಷಿಗಳೊಳಂ,
ಭೂತಪ್ರೇತ ಪಿಶಾಚ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸ ಜಾತಿಯೊಳಂ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಗು
ರುತಲ್ಪಗಮನಮನೆಸಗಿದವರ್ ಪುಲ್ ಪೊದರ್ಗಳಾಗಿಯುಂ, ಪೆಣ
ದಿನಿಗಳಾದ ನಾಯ್ನರಿಗಳಾಗಿಯುಂ, ಕ್ರೂರಕರ್ಮರತರಾದ ಮನುಷ್ಯ

ರಾಗಿಯುಂ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಈ ಮಹಾಪಾತಕಿಗಳೊಡನಾಡುವ ತತ್ಸಂಯೋಗವೆಂಬ ಪಾತಕಮನೆಸಗಿದವರ್ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸ ಯೋನಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಇಂತಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪಲವುಂ ತೆಱದ ಪಾಪಂಗಳನೆಸಗಿದವರ್ ಪಲವುಂ ಪಶುಯೋನಿಗಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಈ ಪಾತಕಿಗಳ್ ತಮ್ಮ ಪಾತಕಂಗಳನಿತರ್ಕಂ ಬೇಱೆ ಬೇಱೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮನೆಸಗುವುದು ಜನ್ಮಕೋಟಿಯೊಳಂ ತೀರದು. ದಯಾಳುವಾದ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷದಿಂ ಮನದೊಳ್ ವಿವೇಕಂ ಪುಟ್ಟಿ, ಪಿಂತಣಪಾಪಕ್ಕೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಮುಂಟಾಗಿ ಯಥಾಶಕ್ತಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮನಾಚರಿಸಿ, ನೀನಾಳ್ದನುಂ ತಾನಾಳುಮೆಂಬೆಣಿಕೆಗೂಡಿ, ನಿನ್ನನೇ ನೆನೆಯುತಿರ್ಪುದೆಂಬ ಕೃಷ್ಣಾನುಸ್ಮರಣಮೊಂದೆಱಂದಮೆ ಸಕಲಪಾಪಂಗಳುಂ ಸವಾಸನಮಾಗಿ ಪೋಪುದೆಂಬ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥತತ್ತ್ವಮುಂ ತಿಳಿಯೆ, ನೀನೇ ಪರಮಪಾವನನೆನಿಸುವೈ. ಅದಱಿಂ ನೀನೆನ್ನ ಪಾಪಂಗಳಂ ಪಿರಿದೆನಿಸದೆ ನಿನ್ನ ಪಾವನತ್ವಮುಂ ಮೆಱೆದೆನ್ನಂ ಪೊರೆವುದು ಪೊರೆವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಶ್ರೀಪತಿ ಲೋಕಕರ್ತೃ ನಿಗಮಸ್ತುತನದ್ಭುತವೈಭವಂ ಜಗ ।
ದ್ವ್ಯಾಪನಸಾಧ್ಯಸಾಧಕನಶೇಷಸಮಂ ಪರತತ್ತ್ವನುಂ ಪೃಥ ॥
ಗ್ವಿಧವಿಚಿತ್ರ ಕರ್ಮಫಲದಾಯಕನೆಂದು ಮಹೀಮಹೇಂದ್ರನೊ ।
ಲ್ಲೀಪರಿ ದೈತ್ಯವೈರಿಗೊರೆದಂ ಪದಿನೆಂಟುಮುದಾರಗದ್ಯದೊಳ್ ॥ ೩೪ ॥

ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಮುಂ ಭಾವಿಸೆಯಸುಖಮನಿತ್ಯಂ ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೊಂದೇ
ವಿದಿತಂ ನಿತ್ಯಾಮಿತಾನಂದಮಯಮೆನಿಪ ಘಂಟಾರ್ಥಮಂ ಭಾವಿಸಲ್ಕೇ ॥
ಪದದೊಳ್ ವೈರಾಗ್ಯಮುಂ ಮೋಕ್ಷಮೊಳಿಡಕಮುಮಕ್ಕುಂ ಬುಧರ್ಗೆಂದು ಮಿಕ್ಕಂ ।
ಮುದದೊಳ್ ಪ್ರಾಜ್ಞಪ್ರತಾಪಂ ಸನಕಮುನಿಸಮಾರಾಧಿತಂಗೊಲ್ದು ಪೇಳ್ದಂ ॥ ॥ ೩೫ ॥

ಮುಕ್ತಿಯೊಳಾಸೆಯುಮಿಂತರವಿ ।
ರಕ್ತಿಯುಮನುಗೂಡಿದವರ್ಗೆ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಂ ॥
ಯುಕ್ತಮೆನೆ ಪೇಳ್ದನನಿತರ ।
ಭಕ್ತಕುಟುಂಬಂಗೆ ಮಣಿದು ಚಿಕದೇವೇಂದ್ರಂ ॥ ॥ ೩೬ ॥

ಈರಾಱುಂ ಗದ್ಯದೊಳಿ ।
ನ್ನೋರನ್ತೆಯ ಮುಕ್ತ್ಯುಪಾಯಮಂ ಮೋಕ್ಷಮುಮಂ ॥
ಸೂರಿಸಮಾಜಂ ಸೈಯೆನೆ ।
ನಾರಾಯಣನಡಿಗಳಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮನುಸಿರ್ದಂ ॥ ॥ ೩೭ ॥

ಮೋಕ್ಷದಾನೈಕದೀಕ್ಷಿತಾ! ಲೋಗರ್ ಬಯಸುವ ಪುರುಷಾರ್ಥಂ
ಗಳೊಳರ್ಥಕಾಮಾದಿಗಳಸ್ಥಿರಂಗಳುಮಲ್ಪಸುಖಂಗಳುಮೆಂದು ಅವಂ
ಜಱೆದು, ನಿತ್ಯಮುಂ ನಿರವಧಿಕಾನನ್ದಮುಮಪ್ಪುದಱಿಂ ಮೋಕ್ಷಮೊನ್ದನೆ
ಪೊಗೞ್ದು, ಇದಂ ಸಾಧಿಸಲ್ಕೆ ಕರ್ಮಜ್ಞಾನಭಕ್ತ್ಯಾದಿಗಳುಪಾಯಂಗಳೆಂದುಂ
ವೇದಾಂತಂಗಳಿಂ ತಿಳಿಪಿದ್ಪೈ. ಈ ತತ್ತ್ವಾರ್ಥಮಂ ಪಿರಿಯರುಪದೇಶದಿಂ
ಪೆಱತು ವಿಚಾರಿಸೆ, ಕರ್ಮಯೋಗಮೆಂಬುದು—ಅಱಿವುಮಾರ್ಪುಂ ಪುರು
ಕಿಲ್ಲದೆಮಗೆ ನೀನಿವೆಲ್ಲಮನಿತ್ತು ನೀನಿತ್ತ ಸಾಮಗ್ರಿಯಿಂ ನಿನ್ನೊಱಗ

ಮುಪ್ಪ ನಿತ್ಯಕರ್ಮಂಗಳನೆಮ್ಮ ಕೈಯ್ಯೊಳ್ ನೀನೇ ಮಾಡಿಸುವುದಱಿಂ ವರ್ಣಾಶ್ರಮಧರ್ಮಂಗಳ ನಾಮೆಸಗುವೆವೆಂಬ ಕರ್ತೃತ್ವಕ್ಕಂ ಈ ಕರ್ಮದಿಂದೆ ಈ ಫಲಮಂ ಪಡೆವೆವೆಂಬ ಕಾಮನೆಗಂ ಕಾರಣಮಿಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿದು ಈ ನೆನಪುಗೂಡಿ ವರ್ಣಾಶ್ರಮಧರ್ಮಂಗಳನೆಸಗುವ ಜಾಣ್ಮೆ. ಜ್ಞಾನಯೋಗಮೆಂಬುದು—ಈ ಕರ್ಮಯೋಗದಿಂ ಪಿಂತಣ ಸಕಲ ಪಾಪಂಗಳೆಂಬ ಕಲ್ಮಷಮಂ ಕಳೆದು ನಿರ್ಮಲಮೆನಿಪಂತಃಕರಣದೊಳ್ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತಕ್ರಮದಿಂದಿರ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕುಂ ತತ್ತ್ವಂಗಳ ನೆಲೆಯುಂ ತಿಳಿದು ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕಂ ಅಧಿಕಮೆನಿಪ ಜೀವಾತ್ಮ ಪರಮಾತ್ಮ ಸ್ವರೂಪಮಂ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿದಂತೆ ಅಱಪ ತಿಳಿವು. ಭಕ್ತಿಯೋಗಮೆಂಬುದು—ಜೀವಪರಮರ ನೆಲೆಯುಂ ತಿಳಿದು ನಿತ್ಯಮೆನಿಪ ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ಧರ್ಮಂಗಳನಾಚರಿಸುತ್ತೆ ವೇದಾಂತವಿಹಿತ ಕ್ರಮದೊಳ್ ಪ್ರೀತಿರೂಪಮಾಗಿ ನಿನ್ನಡಿಗಳನೆಡೆವಿಡದೆ ನೆನೆವ ನಿಧಿಧ್ಯಾಸನಂ. ಇವಱ ನೆಲೆಯುಂ ವಿಚಾರಿಪೆ, ಕರ್ಮಯೋಗಂ ಮನಸ್ಸಿಂಗೆ ಪರಿಶುದ್ಧಿಯನೆಸಗುತ್ತೆ ಜ್ಞಾನಯೋಗಮನುಣ್ಮುವಮಾಡಿ ಭಕ್ತಿಯೋಗಕ್ಕಂಗಮಾಗಿರ್ಪುದಲ್ಲದೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂ ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಮಲ್ತು; ಜ್ಞಾನಯೋಗಮುಂ ಭಕ್ತಿಗೆಯ್ದ ಜೀವಾತ್ಮಸ್ವರೂಪಮಂ ಭಕ್ತಿಗೆ ವಿಷಯಮಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪಮಂ ತಿಳಿಪಿ ಭಕ್ತಿಯೋಗಮಂ ಬಳೆಯಿಪುದಲ್ಲದೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂ ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಮಲ್ತು; ಭಕ್ತಿಯೋಗಮುಂ ಆಳ್ದನಪ್ಪ ನಿನ್ನಡಿಯೊಳ್ ಆಳೆನಿಸಿದ ಆಮೆಸಗುವ ಪ್ರೀತಿ, ಲೋಕದೊಳ್ ಆಳ್ದಂಗೆ ಆಳಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದ ಪ್ರೀತಿಯೇ ಕಾರ್ಯಕರಮಲ್ಲದೆ ಆಳೆನಿಸಿದವರ್ಗೆ ಆಳ್ದನೊಳುಂಟಾದ ಪ್ರೀತಿಮಾತ್ರಮೇ ಕಾರ್ಯಕರಮೆಲ್ತೆಂಬುದಱಿಂ ಭಕ್ತಿಯುಂ ಸಾಕ್ಷಾನ್ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಮಲ್ತು. ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದೇ ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಮಪ್ಪುದಱಿಂ ನಿನ್ನ ದಯಾಮೃತದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿ ಬಳೆದ ಪರಾಂಕುಶ ಪರಕಾಲ ಯತಿವರಾದಿಗಳ್ ಪಿಡಿದು ಲಕ್ಷ್ಮಣಾಚಾರ್ಯ ಪರ್ಯಂತಮಾದ ಪಿರಿಯರುಂ ಕುಱಿತೆನ್ನೊಳ್ ದಯೆಗೆಯ್ವುದು ದಯೆಗೆಯ್ವುದು ಅನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತೆನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಸಾತ್ವಿಕಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳೇ ।
ತತ್ವಂ ನಿರ್ಣೀತಮಕ್ಕುಮೆಂದಾದರದಿಂ ॥
ಸಾತ್ವನಿಧಿಯಡಿಗೆ ವೈಷ್ಣವ ।
ತತ್ವೋದ್ಧರಣಪ್ರವೀಣನೊಳ್ಪಿಂದೊರೆದಂ ॥ ॥ ೩೮ ॥

ಸತ್ವಪ್ರವರ್ತಕಾ! ವೇದಾನ್ತಾರ್ಥಮಂ ನಿಶ್ಚಯಿಸುವೆಡೆಯೊಳ್ ಇತಿಹಾಸಪುರಾಣಗಳಿಂದಂ ನಿಶ್ಚಯಿಸವೇಳ್ಪುದು. ಅವಱೊಳ್ ಶ್ರೀ ರಾಮಾಯಣಂ ಭಾರತಂ ಮೊದಲಾದ ಇತಿಹಾಸಂಗಳ್ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆಯನೆ ಪೇೞ್ದುದಱಿಂ ಸಾತ್ವಿಕಂಗಳಾಗಿ ಸರ್ವಾಂಶದೊಳಂ ಪ್ರಮಾಣಂಗಳಾಗಿರ್ಪುವು. ಪುರಾಣಂಗಳನಿತುಂ ಚತುರ್ಮುಖಂ ಪವಣ್ಗೆಯ್ದುದಱಿಂ ಆ ಚತುರ್ಮುಖಂಗೆ ಆವದಿವಸದೊಳಾವಗುಣಂ ಪೆರ್ಚಿರ್ಪುದು, ಆ ದಿನದೊಳ್ ಪೇೞ್ದ ಪುರಾಣಂ ಆ ಗುಣಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಅದೆಂತೆನೆ:— ನಾಲ್ಮೊಗನ ದಿನಕ್ಕೆ ಕಲ್ಪಮೆಂದು ಪೆಸರ್. ನಾಲ್ಮೊಗನುಂ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳ್ ಸಿಲ್ಕಿದವನಾದಕಾರಣಂ ಆತಂಗಂ ಸತ್ವರಜಸ್ತಮೋಗುಣಂಗಳೊಳವು. ಆವ ಕಲ್ಪಂಗಳೊಳ್ ಸತ್ವಗುಣಂ ಪ್ರಬಲಗುಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ, ಆ ದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ಪೇೞ್ದ ಪುರಾಣಂಗಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಂಗಳೆನಿಸಿ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆಯುಂ ಪೊಗೞ್ದು ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಆವ ದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ರಜೋಗುಣಂ ಪ್ರಬಲಮಾಗಿರ್ಕುಂ ಆ ದಿವಸದೊಳ್ ಪೇೞ್ದ ಪುರಾಣಂಗಳ್ ರಾಜಸಂಗಳೆನಿಸಿ ನಾಲ್ಮೊಗನ ಪೆರ್ಮೆಯುಂ ಪೇೞ್ದು ಸ್ವರ್ಗೈಶ್ವರ್ಯಾದಿ ಮಧ್ಯಮಫಲಸಾಧನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಆವ ದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ತಮೋಗುಣಂ ಪ್ರಬಲಮಾಗಿರ್ಕುಂ ಆ ದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ಪೇೞ್ದ ಪುರಾಣಂಗಳ್ ತಾಮಸಂಗಳೆನಿಸಿ ರುದ್ರನ ಪೆರ್ಚುಗೆಯುಂ ನುಡಿದು ಅಧೋಗತಿಸಾಧನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಆದುದಱಿಂ ನಾಲ್ಮೊಗಂ ಸತ್ವೋದ್ರಿಕ್ತದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ಪೇೞ್ದ ಸಾತ್ವಿಕಪುರಾಣಂಗಳ್ ಮುಖ್ಯಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮಿಕ್ಕ ರಾಜಸತಾಮಸಪುರಾಣಂಗಳೊಳ್ ಸಾತ್ವಿಕ ಪುರಾಣಕ್ಕೆ

ವಿರುದ್ಧವಲ್ಲದಂಶಮೆಲ್ಲಮುಂ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ವಿರುದ್ಧಮಾಗಿರ್ಪಂಶಂ ಸ್ವಾರ್ಥದೊಳಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿ ಪ್ರಶಂಸಾದಿಪರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ಮರ್ಯ್ಯಾದೆಯನಱಿಯದೆ ರಾಜಸ ತಾಮಸ ಪುರಾಣಂಗಳೊಳ್ ಪೇೞುದೆಲ್ಲಮುಂ ಪ್ರಮಾಣಮೆಂದು ನಂಬಿ ನಡೆವರ್ಗೆ ಮಧ್ಯಮಗತಿಯುಮಧೋಗತಿಯುಮಪ್ಪುದೆಂದು ಮತ್ಸ್ಯಪುರಾಣದೊಳ್ ಪೇೞ್ದುದು ; ಶ್ರೀಭಗವದ್ಗೀತೆಯೊಳ್ ನೀನುಂ ಪೇೞ್ದೆಲ್ತೆ. ಇದಱ ನೆಲೆಯುಂ ವಿಚಾರಿಸೆ ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥಮಾದ ಮೋಕ್ಷಮೆಂಬುದು ಅರ್ಥಪಂಚಕತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಮಿಲ್ಲದೆ ಕೂಡದು ; ಆ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಂ ಸಾತ್ವಿಕಶಾಸ್ತ್ರಪ್ರವೇಶಮಿಲ್ಲದೆ ಕೂಡದು ; ಆ ಸತ್ವಗುಣಂ ನಿನ್ನ ಜಾಯಮಾನಕಟಾಕ್ಷಮಿಲ್ಲದೆ ಕೂಡದು. ಅದಱಿಂ ನಿನ್ನ ಜಾಯಮಾನಕಟಾಕ್ಷಮಂ ಪಡೆದು ಸಾತ್ವಿಕರಾಗಿ ಸಾತ್ವಿಕಪುರಾಣಾನುಗುಣಮಾಗಿ ವೇದಾನ್ತಾರ್ಥನಿಶ್ಚಯಂಗೆಯ್ವ ಮಹಾತ್ಮರಂ ನೆರೆನಂಬುವ ಸತ್ವಗುಣಮನೆನಗೆ ಪಾಲಿಪುದು ಪಾಲಿಪ್ರದನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಯೋಗಂ ಸಾಂಖ್ಯಂ ಪಾಶುಪ ।
ತಾಗಮುಮಿನಿತರ್ಕೆ ಪಾಂಚರಾತ್ರಂ ಪಿರಿದೆಂ ॥
ದಾಗೋವಿಂದನೊಳುಸಿರ್ದಂ ।
ರಾಗದೆ ದುರ್ಮತವಿಮರ್ದನದ್ಭುತಚರಿತಂ ॥ ॥ ೨೯ ॥

ಸರ್ವತಂತ್ರಸ್ವತಂತ್ರಾ ! ತಂತ್ರಂಗಳೆಂಬುವು—ಸಾಂಖ್ಯಮುಂ, ಯೋಗಮುಂ, ಪಾಶುಪತಮುಂ, ಶ್ರೀ ಪಾಂಚರಾತ್ರಮೆಂಬಿವು. ಇವರ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಾನ್ತಂಗಳೆಂದುಂ, ಆಗಮಂಗಳೆಂದುಂ, ಪೆಸರಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇವಱೊಳ್ ಸಾಂಖ್ಯತಂತ್ರಮೆಂಬುದು ಈ ಪಂಚವಿಂಶತಿತತ್ತ್ವಂಗಳ ಸ್ವರೂಪಮುಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಕಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದಱಿಂ, ತತ್ತ್ವನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ವಂಶದೊಳ್ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ತತ್ತ್ವನಿರೂಪಣದೊಳೆಲ್ಲರುಂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸವೇಳ್ಪುದೆಂದು ಈ ಪಂಚವಿಂಶತಿತತ್ತ್ವಂಗಳಂ ಕೊಣ್ಡಾಡುವ ಕೊಣ್ಡಾಟಂ ಮಿಕ್ಕಿಮೀಱಿ ಈ ತತ್ತ್ವಂಗಳಿಂದಮೇ ಜಗಂ ಪುಟ್ಟುವುದು, ಬೇಱೆ ಇರ್ಪತ್ತಾಱನೆಯ ತತ್ತ್ವಮಾದ ಈಶ್ವರನಂ ಕಂಡವರಾರ್ ? ಎಂದಿವು ಮುಂತಾಗಿ ವೇದವಿರುದ್ಧಂಗಳಾಗಿ ಕೆಲವು ವಚನಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಆಯಂಶಂ ಸ್ತುತಿರೂಪಮಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾಣಮಲ್ತು. ಯೋಗತಂತ್ರಮೆಂಬುದು—ಯಮನಿಯಮಾದಿ ಯೋಗಾಂಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಕಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದಱಿಂ ಯೋಗನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ವ ಅಂಶದೊಳ್ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈಯೋಗನಿರೂಪಣದೊಳೆಲ್ಲರುಂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸಲ್ಕಾಗಿ ಜಗದೀಶ್ವರಂಗಂ ಈಯೋಗಪ್ರಭಾವದಿಂದಮೇ ಜಗದೀಶ್ವರತ್ವಮುಣ್ಟಾಯಿತೆಂಬಿವು ಮುಂತಾಗಿ ವೇದವಿರುದ್ಧಂಗಳಾಗಿ ಕೆಲವು ವಚನಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಆಯಂಶದೊಳ್ ಸ್ತುತಿರೂಪಮಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾಣಮಲ್ತು. ಪಾಶುಪತಮೆಂಬುದು—ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮಂಗಳೆಂಬ ತ್ರಿವರ್ಗಫಲಸಾಧನಮಾದ ದೇವತಾನ್ತರೋಪಾಸನಪ್ರಕಾರಮಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಕಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದಱಿಂದಾದೇವತೋಪಾಸನಾನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ವಂಶದೊಳ್ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ದೇವತಾನ್ತರೋ

ಪಾಸನಂಗಳೊಳೆಲ್ಲರುಂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸಲ್ಕಾಗಿ ಈ ದೇವತಾಂತರಂಗಳೇ ಪರತತ್ವಮೆಂದಿವು ಮುಂತಾಗಿ ವೇದವಿರುದ್ಧಂಗಳಾಗಿ ಕೆಲವು ವಚನಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಆ ಯಂಶದೊಳ್ ಸ್ತುತಿಮಾತ್ರಮೆಯಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾಣಮಲ್ತು. ಶ್ರೀಪಾಂಚರಾತ್ರಮೆಂಬುದು ವೇದಾನ್ತತಾತ್ಪರ್ಯ ವಿಷಯಮಾದ ಭಗವದುಪಾಸನಾನಿರೂಪಣಾರ್ಥವಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದರಿಂ ಸರ್ವಾಂಶದೊಳಂ ವೇದಾನ್ತಾನುಗುಣಮಾಗಿ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಈಯರ್ಥಂ ಮಹಾಭಾರತದ ಶಾನ್ತಿಪರ್ವದೊಳ್ ಸುವ್ಯಕ್ತಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಅದೆಂತೆನೆ :— ಮೋಕ್ಷಧರ್ಮದೊಳ್ ನಿಷ್ಠಾ ನಿರ್ಣಯಾಧ್ಯಾಯದೊಳ್ ವೇದಂಗಳುಂ, ಶ್ರೀಪಾಂಚರಾತ್ರಮುಂ, ಸಾಂಖ್ಯಮುಂ, ಯೋಗಮುಂ, ಪಾಶುಪತಮೆಂಬೀ ಪಂಚಸಿದ್ಧಾಂತಂಗಳುಂ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧಮಾದ ತತ್ವದ ನೆಲೆಗಳಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುವೋ? ಎಲ್ಲಮುಂ ಒನ್ದೇ ತತ್ವದ ನೆಲೆಯಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುವೋ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಪಲವುಂ ದಾರಿಗಳೊಂದೇ ಪಟ್ಟಣಮಂ ಸೇರಿಯೊಂದೇ ನೆಲೆಯಂ ಪಡೆವಂತೆ ವೇದಮುಂ ಶ್ರೀಪಾಂಚರಾತ್ರಮುಂ ಮಿಕ್ಕಿನ ಮೂರುಂ ತಂತ್ರಂಗಳುಂ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆಯುಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿಯೊಂದೇ ನೆಲೆಯಂ ಪಡೆವುವೆಂದು ನಿರ್ಣಯಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಇನ್ತು ತಂತ್ರಂಗಳನಿತುಂ ನಿನ್ನಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತೆ ನಿನಗೆ ಪರತಂತ್ರಮಾಗಿರ್ಪುದರಿಂ, ನೀಂ ಸರ್ವತಂತ್ರಸ್ವತಂತ್ರನೆನಿಸುವೈ. ಇಂತಿರ್ಪ ನೀನೆ ಎನಗೆ ನಿನ್ನ ನೆಲೆಯಂ ತಿಳುಪುವುದು ತಿಳಿಪುವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತೆರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಅಱಯೆ ವಿಷಯಾವಳಿಯೊಳ್ ।
ವೈರಾಗ್ಯಂ ಸುಲಭಮೊಳ್ಪನಱಿವರ್ಗೆಂದಾ ॥
ಸೂರವಡೆಸೂಱೆಗಾಱಿಂ ।
ಸಾರಸಭವಸನ್ನುತಂಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೪೦ ॥

ಅನನ್ಯಜನಸುಲಭಾ ! ಜಗದೊಳ್ ಮನುಜರೊಳ್ ಶಬ್ದಾದಿ ವಿಷಯಂಗಳಂ ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆನಂಬಿದವರ್ಗೆ ನೀಂ ಸುಲಭನೆಂದು ತಿಳಿದ ಮಹಾತ್ಮರ್ ನಿನ್ನಡಿಗಳಂ ಸಾರ್ದು ತಮ್ಮ ಭಾರಮನಿಳುಪಿ ಸುಖದೊಳಿರ್ಪರ್. ಮತ್ತೆ ಕೆಲರ್ ಪಂಡಿತಂಮನ್ಯರ್ ಶರೀರಮುಳ್ಳನ್ನೆವರಂ ವಿಷಯಂಗಳಂ ಬಿಡಕೂಡದುದಱಿಂ ನಿನ್ನ ಭಜನೆ ದುರ್ಘಟಮೆಂಬರ್ ಅವರ್ ಪೇಳ್ವ ಕುಯುಕ್ತಿಗಳ್ ಕೇಳ್ವೊಳವು. ಅದೆಂತೆನೆ:— ವಿಷಯಂಗಳಂ ಪರಿತ್ಯಜಿಸುವುದೆಂಬುದು ಎರಡುತೆಱದಿಂ. ವಿಷಯಂಗಳನಿತುಮಂ ನಾಶಂಗೆಯ್ವುದೊಂದು, ಅಲ್ಲದೊಡೆ ವಿಷಯಂಗಳಿರ್ದೊಡಂ ಅವಂ ಸೋಂಕದಿರ್ಪುದುಮೊಂದು. ಇವಱೊಳ್ ನೀನುಂಟುಮಾಡಿದ ವಿಷಯಂಗಳನಿತುಮಂ ನಾಶಂಗೆಯ್ವೊಡೆ, ನಿನ್ನೊಡವೆಗಳಂ ಕೆಡಿಸಿದ ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹಂ ಬರ್ಪುದು. ವಿಷಯಂಗಳ ಸೋಂಕಿಲ್ಲದಿರ್ಪೆವೆಂದೊಡೆ ಈ ಪ್ರಕೃತಿಮಂಡಲಮಂ ಬಿಟ್ಟು ಪೋಗದೆಱಿಂದಮೆ ಶಕ್ಯಮಲ್ತು. ಊರೊಳಿರ್ಪ ವನಿತಾದಿವಿಷಯಮಂ ಪಾಣ್ದು ಬನದೊಳಿರ್ದೊಡಂ, ನೀರೊಳ್ ಮುಳುಂಗಿರ್ದೊಡಂ, ಆದಿಭರತನಂತೆಯುಂ ಸೌಭರಿಯಂತೆಯುಂ ಎರಳೆಯ ಕಱು, ಮೀನ್, ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಂಗಳ್ ಸಂಸಾರ ಸಂಬಂಧಮನುಂಟುಮಾಡದೆ ಬಿಡವು. ಆದಱಿಂ ವಿಷಯತ್ಯಾಗ ಮಶಕ್ಯಮೆಂಬರ್. ಇವರೊರ್ಮೆಯುಂ ವೇದಾಂತವಿತ್ತುಗಳಪ್ಪ ಪಿರಿಯರಡಿನೆೞಲೊಳಿರ್ದು ಪೊೞ್ತುಗಳೆದವರಲ್ತು. ಪಿರಿಯರುಪದೇಶದಿಂ ತಿಳಿಯೆ ವಿಷಯಪರಿತ್ಯಾಗ ಮತ್ಯಂತಸುಲಭಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಅದೆಂತೆನೆ:— ಆಳೊರ್ವನರಸನನೆಣಿಸದೆ

ಅವನ ಬಂಡಾರಕ್ಕೆ ಸಲುವ ನಾಡು ಬೀಡುಗಳೊಳಿರ್ದೊಡವೆಗಳಂ ತನ್ನೆಗೆಂದು ಗಳಿಸಿ ತನ್ನಿಚ್ಚೆ ಬಂದಂತೆ ಬೀಱುಗೆಯ್ದು ಕಿಡಿಸಿದೊಡೆ, ಅನ್ನೆಗನುಂ ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹಿಯುಮಕ್ಕುಂ. ಅನ್ತಲ್ಲದೆ ತಾನಾಳೆಂಬ ನೆನಪ್ಪುಗೂಡಿ ಅವನ ಸೇವೆಗೆಂದೊಡವೆಗಳಂ ಸಂಪಾದಿಸಿದುದೆಲ್ಲಮನಂದಂದಿಂಗೊಪ್ಪಿಸಿ, ಅವನಾರೋಗಣೆಗೆಯ್ದುೞಿದ ಅಮೃತಾನ್ನಮನುಣ್ಡು, ಅವನುಟ್ಟು ತೊಟ್ಟು ಕಳೆದಿತ್ತೊಡವೆಯುಡಿಗೆಗಳಂ ಧರಿಸಿ ಸಿರಿವಡೆದು ಮೆಱೆದೊಡಂ ನಿಸ್ಪೃಹನುಂ ವಿಶ್ವಾಸಿಯುಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಅಂತು ನಿನ್ನೊಱಗನೆನಿಸಿದ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪಮಂ ತಿಳಿಯದೆ ತಾಂ ಸ್ವತಂತ್ರನೆಂಬ ಜ್ಞಾನದಿಂ ತನ್ನ ಭೋಗಾರ್ಥವಾಗಿ ವಿಷಯಂಗಳನನುಭವಿಸುವಂಗೆ ವಿಷಯತ್ಯಾಗಮುಂ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿಯುಂ ಕೂಡದು. ಅಂತಲ್ಲದೆ ತಾಂ ನಿನಗೆ ಆಳೆನಿಪ ನೆನಪ್ಪುಂಟಾಗಿ ವರ್ಣಾಶ್ರಮಧರ್ಮಂಗಳೆನಿಪ ನಿನ್ನೊಱಗಂಗಳೊಳ್ ಶಕ್ತಿವಂಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಡೆದು ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೆಂಬ ನಿರೂಪಸಹವಾಗಿ ನೀಂ ಕರುಣಿಸಿದ ವಿಷಯಂಗಳನನುಭವಿಸಿದೊಡೆ ಅದುವುಂ ನಿನ್ನೊಱಗಂಗಳಲ್ಲದೆ ವಿಷಯಾಸಕ್ತಿಯಲ್ತು. ಇಂತು ನಡೆದ ವಸಿಷ್ಠವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರ್ ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮದೊಳಿರ್ದುಂ ನಿತ್ಯಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯುಂ ನಿತ್ಯೋಪವಾಸಿಯುಮೆನಿಸಿದರ್. ಅದಱಿಂ ನೀನವರ್ಗೆ ಸುಲಭನೆನಿಪುದು. ವಿಷಯವಿರಕ್ತಿಯನಿತ್ತು, ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿಯನೆನಗೀವುದು ಎನಗೀವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಇರ್ಪತ್ತುಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಸಲ್ಲದು ಕೇವಲಕರ್ಮ್ಮಂ ।
ಬಲ್ಲರ ಮತದಿಂದೆ ಮುಕ್ತಿಮಾರ್ಗಕ್ಕೆಂದಾ ॥
ಬಲ್ಲರ ಬಲ್ಲಹನೊಲವಿಂ ।
ಮೆಲ್ಲಡಿಯೊಳ್ ಮಣಿದು ಹರಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೪೧ ॥

ಸಕಲ ಕರ್ಮ್ಮಫಲಪ್ರದಾ ! ಕರ್ಮ್ಮಮೆಂಬುದು ಮಾನಸರೆಸಗುವೆ ಸಕಂ. ಅದು ಸತ್ಕರ್ಮ್ಮಮೆಂದುಂ ದುಷ್ಕರ್ಮ್ಮಮೆಂದುಂ ಎರಳ್ತೆಱಂ. ಸತ್ಕರ್ಮ್ಮಮೆಂಬುದು ನಿನ್ನ ನಿರೂಪಮಾದ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳ್ ಪೊಗೞ್ತೆವೆತ್ತ ನಡತೆ. ದುಷ್ಕರ್ಮ್ಮಮೆಂಬುದು ಅದಱೊಳಲ್ಲಗಳೆದ ನಡತೆ. ಸತ್ಕರ್ಮ್ಮದಿಂ ಪುಣ್ಯಮುಂ ದುಷ್ಕರ್ಮ್ಮದಿಂ ಪಾಪಮುಮಕ್ಕುಂ. ಪುಣ್ಯಮೆಂಬ್ಬುದು ನಿನ್ನೊಲ್ಮೆ, ಪಾಪಮೆಂಬ್ಬುದು ನಿನ್ನ ಮುನಿಸು. ಪುಣ್ಯದಿಂ ಸುಖಮುಂ ಪಾಪದಿಂ ದುಃಖಮುಮಕ್ಕುಂ. ಆಸತ್ಕರ್ಮ್ಮಮುಂ ನಿತ್ಯಮೆನಿಪ್ಪುದುಂ ಕಾಮ್ಯಮೆಂದುಂ ಎರಳ್ತೆಱಂ. ನಿತ್ಯಮೆಂಬುದು ಈ ವರ್ಣದವರ್ ಈ ಆಶ್ರಮದವರ್ ಇದಂ ನಡೆವುದು, ಇದಂ ಬಿಡುವುದು, ಎಂದು ನೀಂ ಸ್ವರುಚಿಯಿಂ ಬಾಣತಿಗೆಯ್ದೆಸಕಂ. ಇದಂ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತರ್ ನೀಂ ಸರ್ವಜ್ಞನುಂ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಯುಂ ಭಕ್ತವತ್ಸಲನೆಂದುಂ ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆನಂಬಿ, ನಿನ್ನ ಗುಣಂಗಳ್ಗೆ ಮಾಱುವೋಗಿ, ನಿನ್ನಾಣತಿವಿಡಿದು, ನಿನ್ನೊಱಿಗಂಗೆಯ್ವುದೇ ಸ್ವಯಂಫಲಮೆಂದು, ಎಸಗಿ ಮೋಕ್ಷಮಂ ಪಡೆವರ್. ಕಾಮ್ಯಮೆಂಬ್ಬುದು ನಿನ್ನ ಮನಂ ಬಾರದಿರ್ದೊಡಂ ಅವರವರಾಸೆವಡುವ ನಿರ್ಬನ್ಧದಿಂ ಈ ಫಲಮನೆಳಸಿದವನೀಕರ್ಮ್ಮಮನೆಸಗುವುದೆಂದು ಉದಾಸೀನ ಬುದ್ಧಿಯಿಂ ನೀಂ ಕಟ್ಟುಮಾಡಿದುದು. ಫಲದಾಸೆಯಿಂದೀಕಾಮ್ಯಕರ್ಮ್ಮಂಗಳಂ ಸಾಂಗಮಾಗಿಯಾಚರಿಸಿದವರ್ಗೆ ಇಹದೊಳ್ ಪೃಥ್ವೀಪತಿತ್ವಪರ್ಯನ್ತಮಾದೈಶ್ವರ್ಯಮುಂ ಪರದೊಳ್ ಸತ್ಯಲೋಕಾಧಿಪತ್ಯಪರ್ಯಂತಮಾದೈಶ್ವರ್ಯಮುಮೆಂಬುದು. ದುಷ್ಕರ್ಮ್ಮಮೆಂಬುದು ನೀಂ ನಿರವಿಸಿದುದಂ ಬಿಡುವುದುಂ, ನೀನಲ್ಲಗಳೆದುದಂ ನಡೆವುದುಮೆಂಬೆರಡು ತೆಱಂ. ಇದಱಿಂದಿಹದೊಳ್ ಚಿತ್ರವಧಾನ್ತಮಾದ

ದುಃಖಮುಮಂ ಪರದೊಳ್ ಮಹಾನರಕಪಾತಾನ್ತಮಾದ ಯಾತನೆಯುಮಾಕ್ಕುಮೆಂದು ವೇದಾನ್ತವಿತ್ತುಗಳಾದ ಪಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ದು ತಿಳಿದೆಂ. ಇವಱ ನೆಲೆಯಂ ವಿಚಾರಿಸೆ ಕಾಮ್ಯಕರ್ಮಮುಂ ದುಷ್ಕರ್ಮಮುಂ ನಿನ್ನ ಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದಿರ್ದುದಱಿಂ ನಿನ್ನಡಿಯಂ ಸೇರಲೀಸದೆ ಸಂಸಾರಮೆಂಬ ಕೆಱೆಮನೆಯೊಳ್ ಕೆಡಪಿ ಕಾಲ್ತೊಡಕಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಪೊನ್ನ ಕಬ್ಬಿಣ್ಣ ಸಂಕಲೆಗಳಂತಿರ್ಪುವು. ಅದಱಿಂದೀಯೆರಡುಂ ತೆಱದ ಬನ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿಲ್ಕದೆ ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆ ನಂಬಿ ನೀನೊಲ್ದು ನಿರವಿಸಿದುದ್ಯೋಗಮುಂ ಸನ್ತಸದೊಳೆಸಗಿ ನಿನ್ನ ಮೆಚ್ಚುಣೆಯುಂ ಪಡೆವ ಸೈಪನೆನಗೆ ಪಾಲಿಪ್ಪುದು ಪಾಲಿಪ್ಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ್ಯ ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

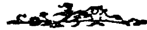

॥ ಇರ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಔದಾಸೀನ್ಯದೊಳಿತರವು ।
ನಾದರದಿಂ ಮುಕ್ತಿಪದಮನೀವೈ ನೀನೆಂ ॥
ದಾದೇವದೇವನಂಘ್ರಿಗೆ ।
ಯಾದವನಾರಾಯಣಾಂಕನೊಲವಿಂದೊರೆದಂ ॥ ೬೨ ॥

ಸರ್ವಾಭೀಷ್ಟಪ್ರದಾ! ಜೀವಾತ್ಮರ್ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳ್ ಪುದುಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ತಂತಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪಮಂ ಮಱೆತು ತಾಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರರೆಂದೆಣಿಸಿ, ದೇಹಮೇ ತಾವೆಂದು ಭ್ರಮಿಸುವರ್. ಈ ಯಜ್ಞಾನಮವಿದ್ಯೆಯೆನಿಪುದು. ತಾಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರರೆಂಬುದಱಿಂ ತಂತಮ್ಮ ಹಿತಂಗೆಯ್ವೆವೆಂದು ಕಾರ್ಯಾಕಾರ್ಯಮನಱಿಯದೆ ತಮಿಚ್ಛೆ ಬಂದಂತೆ ನಡೆವರ್; ಅದು ಕರ್ಮಮೆನಿಪುದು. ಆ ಕರ್ಮಮುಂ ಯಜ್ಞದಾನತಪಸ್ಸು ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಕರ್ಮಮೆಂದುಂ, ಅಕೃತ್ಯಕರಣ ಕೃತ್ಯಾಕರಣಂ ಮೊದಲಾದ ಪಾಪಕರ್ಮಮೆಂದುಂ ಎರಡುಂ ರಾಸಿಯಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಪಲವುಂ ತೆಱನಾದ ಕರ್ಮಂಗಳೊಳಾವುದಂ ಪಲಕರ್ಮಮನಾಚರಿಸುತಿರ್ಪನಾತಂಗೆ ಕರ್ಮದೊಳಭ್ಯಾಸಮುಪ್ಪುದಱಿಂ, ತಾಂ ನಡೆಯುವೇಟ್ಪಿದೆಂಬುದರ್ಕೆ ನೆನಪಿಲ್ಲದೆ ಮಱೆದಿರ್ದಾಗಳುಂ ತಾನಱಿಯದಂತೆ ಮುಂನಡೆದ ಕರ್ಮದೊಳ್ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಪುಟ್ಟುಗುಂ; ಇದು ವಾಸನೆಯೆನಿಪುದು. ಮತ್ತಂ, ತಾಂ ನಡೆದ ಕರ್ಮದೊಳ್ ಮತ್ತಂ ಮಗುಳ್ದಂ ಆಂ ಗೆಯ್ವೆನೆಂಬ ಪ್ರೀತಿ ಪುಟ್ಟುಗುಂ; ಇದು ರುಚಿಯೆನಿಪುದು. ಇಂತು ರುಚಿಗೂಡಿ ನಡೆದವರ್ ಆ ಕರ್ಮದ ಫಲಮಂ ಭುಜಿಸಲ್ಕೆ ಅನುಗುಣಮಾಗಿ ನೀನಿತ್ತ ದೇವಮನುಷ್ಯಾದಿಶರೀರದೊಳ್ ಪುಗುವರ್; ಇದು ಪ್ರಕೃತಿಸಂಬನ್ಧಮನೀವುದು. ಇಂತು ಶರೀರಾತ್ಮಭ್ರಮಂ ಮೊದಲಾದ ಅವಿದ್ಯೆಯುಂ, ಆಭ್ರಮದಿಂ ನಡೆವ ನಡತೆಯೆನಿಪ ಕರ್ಮಮುಂ, ಅನಡತೆಯೊಡಂಬಟ್ಟು ತಾನಱಿಯದಾಗಳುಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವ ವಾಸನೆಯುಂ, ಆ ನಡತೆಯೊಳ್ ಪ್ರೀತಿಯೆಂಬ ರುಚಿಯುಂ, ಆ ರುಚಿವೆರಸು ನಡೆದ ಕರ್ಮಫಲಮಾದ ಶರೀರಸಂಬಂಧಮುಂ ಜನ್ಮಜನ್ಮದೊಳ್ ಮಿಗಲ್ದು ಮರಲ್ದು ಬರ್ಪು

ದೆಱಂದಿದೇ ಸಂಸಾರಚಕ್ರಮೆನಿಪ್ಪುದು. ಈ ಸಂಸಾರಚಕ್ರದೊಳ್ ಬವಣಿಗೊಂಬ ಜೀವಾತ್ಮರ್ ತಂತಮ್ಮ ನಡತೆಗಳಿಂ ಸ್ವರೂಪಮುಱಿಯದಂತೆ ದೀನವರೊಳ್ ದಯೆಗೆಯ್ದು, ಸುಖದುಃಖಾನುಭವದಿಂದವರ ಕರ್ಮಂಗಳಂ ಕಳೆಯುತ್ತೆ ಒರ್ಮೆ ನಿನ್ನಂ ಪೂಜಿಸಿ ಮುಕ್ತಿಯಂ ಪಡೆಯಲ್ಕನುಗುಣಮಾದ ಮನುಷ್ಯಶರೀರಮನುಂಟುಮಾಳ್ಪುದಱಿಂ ನೀಂ ಸಂಸಾರಿಗಳೊಳ್ ದಯೆಯುಳ್ಳವನೆಂಬುದು. ಇನ್ತಿರ್ಪ ಸಂಸಾರಿಗಳೊಳ್ ಕೆಲಂಬರ್ಗೆ ವೈರಾಗ್ಯಮುಂ ಪುಟ್ಟೆ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೆನಿಸೆ ಅವರ್ಗೆ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮನನುಗೊಳಿಪ್ಪುದಱಿಂ ನೀಂ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೊಳ್ ದಯೆಯುಳ್ಳವನೆನಿಪ್ಪುದು. ನಿತ್ಯಮುಕ್ತರ್ಗಂ, ಮೋಕ್ಷಮಂ ಪಡೆದವರ್ಗಂ, ನಿರವಧಿಕಾನನ್ದಮನೆಡೆಬಿಡದೆ ಬಳೆಯಿಸುವುದಱಿಂ, ಮುಕ್ತರೊಳಂ ದಯಾಳುವೆನಿಪ್ಪುದು. ಇಂತು ಸರ್ವಸಮನೆನಿಪ ನೀಂ ನಿನ್ನ ದಯಾಮೃತಾಂಬುಧಿತರಂಗದಿಂದೆನ್ನ ಅಱಿಗೆಯ್ತಂಗಳೆಂಬ ಕರುಮ್ಮ್ರಮಂ ಕಳೆದು ನಿನ್ನಾಳ್ತನಮೆಂಬ ಪ್ರೊಗರಂ ಪೊಣ್ಮಿಪ್ಪುದು ಪೊಣ್ಮಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

|| ಇರ್ಪತ್ತೈದನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ||

ಫಲಮುಪ್ಪುದು ನಿನ್ನಿಂದಮೆ ।
ಪಲತೆಱದೊಳ್ ಪೆಱಿಸಲ್ತು ದಿಟಮೆಂದೊರೆದಂ ॥
ನಲವಿಂ ಸತ್ಯಪರಾಕ್ರಮ ।
ನಲಸದೆ ಕಲ್ಯಾಣಕೀರ್ತಿನಿಲಯನ ಪದದೊಳ್ ॥ ೪೩ ॥

ಪ್ರಸನ್ನಜನಪರಿಪಾಲಕಾ! ಪಾಲನಮೆನೆ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಂಗಳಂ ಪ್ರೋತ್ತಿಸಗುವುದು. ಯೋಗಮೆನೆ—ಮುಂ ಪಡೆಯದ ಶ್ರೇಯಮನೊಡಗೂಡುವುದು. ಕ್ಷೇಮಮೆನೆ—ಮುನ್ನಮೆ ಇರ್ಪ ಶ್ರೇಯಸ್ಸುಗಳಂ ಕಾಪಿಡುವುದು. ಈಯೆರಡರ್ಕಂ ನೀನೇ ಸ್ವತಂತ್ರಕರ್ತೃ; ಪಿಕ್ಕಿನ ಕಾರಣಂಗಳೆಲ್ಲಮುಂ ನಿನ್ನಧೀನಮೆನಿಸಿದುಪಕರಣಂಗಳ್. ಈ ನೆಲೆಯನಱಿಯದೆ ಕೆಲಂಬರ್ ಶಾಸ್ತ್ರತಾತ್ಪರ್ಯದೊಳ್ ಭ್ರಮಿಸುವರ್. ಅವರೊಳ್ ಕೇವಲ ಕರ್ಮಠರ್ ಕರ್ಮದಿಂದಮೇ ಫಲಮೆಂದುಂ, ದೇವತಾನ್ತರಪರಾರಾಧ್ಯರ್ ದೇವತಾನ್ತರದಿಂದಮೇ ಎನ್ದುಂ, ಜ್ಯೋತಿರ್ವಿದರ್ ಗ್ರಹಾನುಕೂಲ್ಯಮೊನ್ದಿದ ಕಾಲದಿಂದಮೇ ಎನ್ದುಂ, ಲೌಕಿಕರ್ ಪುರುಷಯತ್ನದಿಂದಮೇ ಎನ್ದುಂ, ನಾಸ್ತಿಕರ್ ಕಾರಣಮೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನಿಂದಂ ತಾನೇ ಎನ್ದುಂ ಪೇೞ್ವರ್. ಈ ಪಕ್ಷಂಗಳನಿತುಂ ಯುಕ್ತಿವಿರುದ್ಧಂಗಳ್. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ಕರ್ಮಮೆಂಬುದು ತಾಂ ನಡೆವ ನಡತೆ. ಅದು ಅಚೇತನಮಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಪುರುಷಂ ಬಯಸಿದ ಫಲಮಂ ತಿಳಿದೆಸಗಲಱಿಯದು. ದೇವತಾನ್ತರಮುಂ ಚೇತನಮಾದೊಡಂ ತನ್ನ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಕ್ಕಂ ನಿನ್ನಂ ಬಯಸುವುದರಿಂ, ಸ್ವಾತನ್ತ್ರ್ಯದಿಂ ಫಲಮಲ್ತು. ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನಮೇ ಫಲಸಾಧಕಮಾದೊಡೆ ಕಾರಣಮೊಂದುಮಿಲ್ಲದಿರ್ದೊಡಂ ಆವಗಮನಿಬರ್ಗಂ ಅನಿತುಂ ಫಲಮಾಗವೇೞ್ಪುದು. ಆದಱಿಂದಮೊಂದುಂ ಫಲಪ್ರದಂಗಳಲ್ತು. ಮತ್ತಂ ಜಗದೊಳಾಳ್ಗಳಂ ಪೊರೆವರಸಂಗೆ ಆಳ್ಗಳೆಸಗುವ ಊಳಿಗದಂತೆ ಕರ್ಮಂ; ಆಳೆಸಗಿದೂಳಿಗಮನರಸಂಗಂ ಅರಸನಿತ್ತ ಜೀವ-

ನಮನಾಳ್ಗವೊಪ್ಪಿಸುವ ಸೇರುವೆಗಾಱನಂತೆ ದೇವತಾನ್ತರಂಗಳ್ ; ಜೀವಿತಮನೀವುದರ್ಕೆ ಮಿತಿಗೆಯ್ದ ಪಗಲಂತೆ ಕಾಲಂ ; ಅರಸನೂೞಿಗದೊಳ್ ಕೈಕಾಲ್ಗಳನಾಡಿಸುವನ್ತೆ ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನಂ ; ಆಳ್ದನೊಲವನಱಿಯದ ಮರುಳೂೞಿಗದವನಂತೆ ತನ್ನಿಂದೆ ತಾನೆ ಫಲಮೆಪ್ಪುದು. ಇನ್ತಿರೆ, ತಾಂ ಗೆಯ್ದೂೞಿಗದಿಂದಮೇ ಬರ್ದುಂಕುವೆನೆಂದುಂ, ಸೇರುವೆಗಾಱನಿಂದಮೇ ಬಾೞ್ವೆನೆಂದುಂ, ಮಿತಿಗೆಯ್ದ ದಿನಂ ಬಂದೊಡೆ ಸಂಬಳಂ ಬರ್ಕುಮೆಂದುಂ, ವಿಷಯಂಗಳಂ ಸೋಂಕಿ ತನ್ನ ಬೆಮರ ಸೊಮ್ಮಿಂದಮೇ ತಾಂ ಪೇರ್ಚುವೆನೆಂದುಂ, ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಪೆಂಪುವಡೆದಿರ್ಪೆನೆಂದುಂ ಎಣಿಸುವರ್ ಆಳ್ದನೂೞಿಗದೊಳ್ ನೆಲೆನಿಂದು ಕಡೆವಾಯಲಱಿಯರ್. ಅದಱಿಂದೆ ಈ ಭ್ರಾಂತಿಗಳನುೞಿದು ನಿನ್ನಿಂದಮೇ ಬರ್ದುಂಕುವೆನೆಂದು ನಿನ್ನಂ ನೆರೆನಂಬಿದವರ್ ಎನ್ತಪ್ಪರಾದೊಡಂ ಅವರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಂಗಳಂ ಪೊತ್ತೆಸಗುವೆನೆಂದು ನೀಂ ಮುನ್ನಮರ್ಜುನಂಗೆ ಪೇೞ್ದುದಂ ಮಱೆಯದೆ, ಈಗಳೆನ್ನಂ ಪಾಲಿಪುದು ಪಾಲಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತಾಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಸರ್ವರನೋವುವನುಂ ನೀ ।
ನೊರ್ವನೆ ಪೆಱರಾರುಮಾರ್ಪರಲ್ತೆಂದೊರೆದಂ ॥
ನೀರ್ದ್ವಾವಸಿಱನ ಪಾದಕೆ ।
ಪೆರ್ವಗೆದಱವೇಂಟಿಕಾಱನಾದರದಿಂದಂ ॥ ೪೪ ॥

ಸರ್ವರಕ್ಷಕಾ! ನೀನೊರ್ವನೇ ಆನಿಬರಂ ಸಲಹುವಂ. ನೀನಲ್ಲದೆ ಉಱಾವ ದೇವತಾನ್ತರಂಗಳುಂ ತಂದೆ ಮೊದಲಾದ ಬನ್ಧುಗಳುಂ ಧನಧಾನ್ಯಾದಿವಿಭವಂಗಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತು. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ನಾಲ್ಮೊಗಂ ರಕ್ಷಕನಲ್ತೆಂಬುದು ತನ್ನ ತಲೆಯಂ ನೀಗಾಡಿದುದಲ್ಲದೆಯುಂ ವೇದಾಪಹರಣದೊಳ್ ಮುಂಗಾಣದೆ ಮೋಸವೋದುದಱಿಂ ತಿಳಿದುದು. ರುದ್ರನುಂ ರಕ್ಷಕನಲ್ತೆಂಬುದು ವೃಕಾಸುರವರಪ್ರದಾನದೊಳ್ ಬವಣೆಗೊಂಡು ಬನ್ನಂಬಟ್ಟುದಲ್ಲದೆಯುಂ ಕೈದುವಿಡಿದು ಕಾದಿರ್ದುಂ ತನ್ನಿದಿರೊಳ್ ತ್ರೋಳ್ಗಳ್ಪಱಿದ ಱುಚುವ ಬಾಣಾಸುರನಂ ಬಿಟ್ಟು ಪರಿದೋಡಿದುದಱೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತೆಂಬುದು ಹಿರಣ್ಯಾಕ ಬಲಿ ವೃತ್ರಾಸುರಾದ್ಯುಪದ್ರವಂಗಳಿಂ ತಂತಮ್ಮ ಬೀಡುಗಳಂ ಮಾಣ್ದು ಪರಿದೋಡಿದುದಱೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ತಂದೆಯುಂ ರಕ್ಷಕನಲ್ತೆಂಬುದು ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುವಿನೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಒಡಹುಟ್ಟಿದರುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತೆಂಬುದು ವಾಲಿಯೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಮಕ್ಕಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತೆಂಬುದು ಕಂಸನೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಗಂಡಂದಿರುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತೆಂಬುದು ಪಾಂಡವರೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಧನಧಾನ್ಯಾದಿವಿಭವಂಗಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತೆಂಬುದು ದಾಯಿಗರ್ ಪಗೆವರ್ ಕೊಳ್ಳಿಕಳ್ಳರ್ ಪಳ್ಳಂ ಮೊದಲಾದುದಱಿಂದಱಿದು ಪೋಪುದಱೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಇನ್ತು ತಾಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ಲದೊಡಂ ಅಲ್ಪಬುದ್ಧಿಗಳ್ಗೆ ರಕ್ಷಕಂಗಳಂತೆ ತೋಱಿ ಮೋಸಂಗೊಳ್ವುದಱಿಂ ರಕ್ಷಕಾಭಾಸಂಗಳೆನಿಪುವು. ಅಂತಲ್ಲದೆ ನೀಂ ನಾಲ್ಮೊಗಂಗೆ ವೇದಮಂ ತಂದಿತ್ತುಂ, ರುದ್ರಂಗೆ ವೃಕಾದ್ಯುಪದ್ರವಂಗಳಂ ಪರಿಹರಿಸಿಯುಂ, ಇಂದ್ರಾದಿಗಳ್ಗೆ ದಾನವೇಂದ್ರರಂ ಗೆಲ್ದು ತಂತೆ

ವ್ಯಾಧಿಕಾರಂಗಳೊಳ್ ನೆಲಸಿಯುಂ, ಪ್ರಹ್ಲಾದಂಗಭಯಮುಂ, ಸುಗ್ರೀ-
ವಂಗೆ ರಾಜ್ಯಮಂ, ಉಗ್ರಸೇನಂಗರಸುತನಮುಂ, ದ್ರೌಪದಿಗಭಿಮಾನರ-
ಕ್ಷೆಯುಮನೊಡರ್ಚಿ ಸರ್ವರಕ್ಷಕನೆನಿಸಿ ನೆಗಳ್ದ ನಿನ್ನಂ ಮಱೆವೊಕ್ಕು
ನಿನ್ನ ಮೆಲ್ಲಡಿಗಳೇ ಉಪಾಯೋಪೇಯಂಗಳೆಂದು ನೆರೆನಂಬಿ ಪೆಱತೆಲ್ಲಮಂ
ತೊಱೆದು ಅನನ್ಯಗತಿಯೆನಿಸಿದೆಂ. ಎನ್ನಂ ರಕ್ಷಿಪುದು ರಕ್ಷಿಪುದನನ್ಯ-
ಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಇರ್ಪತ್ತೇೞನೆಯ ಪದ್ಯಂ. ॥

ತನ್ನಿರವಿಂ ಕಾನಲ್ಲದೆ ।
ನಿನ್ನಿರವಂ ತಿಳಿವನೆಳವುಗೊಂಬಂ ದಿಟಮುಂ ॥
ದುನ್ನತಮಹಿಮಂಗೊರೆದಂ ।
ಮನ್ನೆಯ ಬಲ್ವೆಗೆಯ ಬಂದಿಕಾಱಂ ನಲವಿಂ ॥ ೨೭ ॥

ಅಖಿಲಲೋಕಶರಣ್ಯಾ ! ನೀಂ ಮಱೆವೊಕ್ಕರೆಡರಂ ಕಳೆದು ಅವರ ಕ್ಷೇಮವುಂ ಸಲಿಪಂ. ಸಕಲಮುಂ ತಿಳಿಯಲ್ಕೆ ಸರ್ವಜ್ಞನುಂ, ತಿಳಿದಂತೆ ಸಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲ್ಕೆ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಯುಮೆಂದು ಪಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ದು ಆಸೆಯಿಂ ನಿನ್ನಂ ಮಱೆವುಗುವೆನೆಂದು ಪೂಣ್ದೆಂ. ಈಗಳುಮೆನ್ನ ದೋಷಂಗಳನೆಣಿಸಿ ಪಿಂದೆಗೆವೆನೆಂದೊಡೆ, ನಿನ್ನ ಗುಣಂಗಳೆನ್ನಳ್ಕಂ ತೀರ್ಚಿ ಬಲ್ಮೆಯಿಂದೆಱೆದೊಯ್ದು ನಿನ್ನ ಸಿರಿಯಡಿನೆಱಲೊಳ್ ನಿಲಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅದೆನ್ತೆನೆ:— ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದೀವರೆಗಮಾನೊಡರ್ಚಿದ ಪಲವುಂ ಪಾತಕಂಗಳನೆಣಿಸಿ ಕೈದೆಗೆವನಿತಱೊಳೆ ಸೇರಿದರ ತಪ್ಪನೊಪ್ಪುಗೆಯ್ವ ನಿನ್ನ ವಾತ್ಸಲ್ಯಗುಣಂ ಮುಂದುವರಿದೆನ್ನಂ ಪಟ್ಟಿಗಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆಂ ಅಜ್ಞನುಮಶಕ್ತನುಮಾದುದಱಿಂ ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತಂ ಬರ್ಪಂತೆ ಇನಿಸುಂ ನಡೆಯಲಾಱದೆನ್ನಂ ನೀನೇ ತೆಱದಿಂ ಕೈಯ್ವಿಡುವೆ ಎಂದೆಣಿಸಿ ಬೆರ್ಚುವನಿತಱೊಳೆ ನೀನೊಡೆಯನುಮಾನೊಡಮೆಯುಮಪ್ಪುದಱಿಂದೊಡೆಯನೊಡಮೆಯಂ ಕಾಪಿಡುವುದರ್ಕೆ ಕೂಲಿಯಿಲ್ಲೆಂಬೀಸ್ವಸ್ವಾಮಿಸಂಬನ್ಧಜ್ಞಾನಮುಭಯಮನೀಯುತ್ತಿದೆ. ಅಖಿಲಹೇಯಪ್ರತ್ಯನೀಕನಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಮೇಲ್ಮೆಯುಮುಂ, ಸಕಲಹೇಯಾಸ್ಪದನಪ್ಪೆನ್ನ ಕೀೞ್ಮೆಯುಮನೆಣಿಸಿ ನಿನಗಮೆನಗಂ ಸಂಗತಿಯಿಲ್ಲೆಂದು ಪಿಂದೆಗೆವನಿತಱೊಳೆ ಪಿರಿಯನಾಗಿಯುಂ ಕಿಱಿಯರೊಳೊಂದುವೆರಸಿ ಸೊಗಯಿಸುವ ನಿನ್ನ ಸೌಶೀಲ್ಯಗುಣಂ ಎನ್ನಂ ಬರಸೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳ್ಗಮವಾಙ್ಮಾನಸಗೋಚರನಪ್ಪ ನಿನ್ನಂ ಆಂ ಕಾಣ್ಬುದರಿಂದೆಂದು ಪೆಱಸಾರ್ವನಿತಱೊಳೆ ಯದುಶೈಲದೀಪಮೆನಿಸಿ ಸಕಲಜನನಯನಾನನ್ದಮಾದ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹಮೆನ್ನನಾಳ್ಗೊಳುತ್ತಿದೆ, ಇನ್ತಪ್ಪುದಱಿಂ

ಜ್ಞಾನಭಕ್ತಿವೈರಾಗ್ಯಾದಿ ಸದ್ಗುಣಸಂಪನ್ನರ್ಗಂ ಅಕಿಂಚನರುಮನನ್ಯಗತಿಗಳುಮಪ್ಪ ಎನ್ನವಂದಿಗರ್ಗಂ ಒಂದೆ ಕಾಪಾಗಿ ಸರ್ವಶರಣ್ಯನೆನಿಸಿಪ ನಿನ್ನಂ ಮಱೆವೊಕ್ಕೆಂ. ಎನ್ನಂ ಕೆಯ್ವಿಡಿದು ಕಾಪಿಡುವುದು ಕಾಪಿಡುವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

‖ ಇರ್ಪತ್ತೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ‖

ಮಾಯಾತತ್ವಾರ್ಯಂಗಳ ।
ನೀಯೆಡೆಯೊಳ್ ಬಿಡಿಸಿ ಸಲಪುವೈ ನೀನೆಂದಾ ‖
ಮಾಯಿಮುಂರಾಟರ ಗಣ್ಡಂ ।
ಮಾಯಾತೀತಂಗೆ ಮಣಿದು ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ‖ ೮೬ ‖

ಸಕಲಜೀವದಯಾಪರಾ! ಜೀವಾತ್ಮರ್ ಪಲರಾಗಿ ನಿತ್ಯರೆಂದುಂ ಮುಕ್ತರೆಂದುಂ ಬದ್ಧರೆಂದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಪರ್. ಅವರೊಳ್ ನಿತ್ಯರ್ ನಿನ್ನ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪದಿಂದೆ ಒರ್ಮೆಯುಂ ಪ್ರಕೃತಿಸಂಬಂಧಮಿಲ್ಲದೆ ಅವಗಂ ನಿನ್ನಯ ಸನ್ನಿಧಿಯೊಳಿರ್ದು ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಪಲವೂಱಿಗದವರಾಗಿರ್ಪರ್. ಮುಕ್ತರೆಂಬರ್ ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂ ಸಂಸಾರದೊಳಿರ್ದು ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷದಿಂ ಸತ್ವಗುಣಸಂಪನ್ನರಾಗಿ ಮುಕ್ತಿಯುಂ ಪಡೆದು ನಿತ್ಯರಂತೆ ನಿನ್ನೂಱಿಗದವರಾಗಿರ್ಪರ್. ಬದ್ಧರೆಂಬರ್ ಸಂಸಾರದೊಳ್ ಕಟ್ಟುವಡೆದು ಪ್ರಕೃತಿಪರತಂತ್ರರಾಗಿರ್ಪರ್. ಈ ಬದ್ಧರುಂ ಸಂಸಾರಿಗಳೆಂದುಂ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೆಂದುಂ ಎರಡುತೆಱನಾಗಿರ್ಪರ್. ಅಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರಿಗಳೆಂಬವರ್ ನಿನ್ನಂ ಮಱೆದು ವಿಷಯಾನುಭವಪರರಾಗಿರ್ಪರ್. ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೆಂಬವರ್ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷದಿಂದೀವಿಷಯಂಗಳೊಳ್ ವೈರಾಗ್ಯಂ ಪುಟ್ಟಿದುದಱಿಂ ಈ ಪ್ರಕೃತಿಸಂಬನ್ಧಮಂ ಕಳೆಯುವೇೞ್ಪೆಂದು ನಿನ್ನಂ ಮಱೆವೊಕ್ಕರ್. ಈ ನಿತ್ಯರ್ಗ್ಗಂ ಮುಕ್ತರ್ಗ್ಗಮಪೇಕ್ಷಿತಮಪ್ಪ ನಿನ್ನೂಱಿಗಮುಂ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳ್ಗಪೇಕ್ಷಿತಮಪ್ಪ ಮೋಕ್ಷಮುಮಂ ನೀನೆ ಮನವೊಲ್ದು ಪಾಲಿಸುವೈ. ಸಂಸಾರಿಗಳ್ಗಮಪೇಕ್ಷಿತಮೆನಿಸುವ ಇಹಪರೈಶ್ವರ್ಯಂಗಳಂ ಅವರವರ್ ಪೂಜಿಪ ದೇವತಾನ್ತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿರ್ದ್ದಂ ಪಾಲಿಸುವೈ. ಇಂತು ನೀಂ ಸಕಲಾತ್ಮವರ್ಗ್ಗದೊಳಂ ದಯೆಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರ್ಪೆ, ಆನಿಂದು ನಿನ್ನಂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವ ಚಾಪಲಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಸಲಪುವುದು ಸಲಪುವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಇರ್ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಸಿರಿಯು ನೆಲೆ ಸಿದ್ಧಭೋಗ್ಯಂ ।
ನಿರವದ್ಯಂ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯವಿಗ್ರಹವೆಂದಾ ॥
ಧರಣೀವರಾಹಬಿರುದಂ ।
ಚರಣಾಬ್ಜಕೆ ಮಣಿದು ಚೆಲ್ವರಾಯಂಗೊರೆದಂ ॥ ೨೯ ॥

ದಿವ್ಯಮಂಗಳವಿಗ್ರಹಾ! ಪ್ರಬುದ್ಧರಾಗಳ್ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷಮಂ ಪಡೆದು ಸಾತ್ತ್ವಿಕರಾದವರ್ ಪ್ರಾಕೃತಮಾದ ಶಬ್ದಾದಿವಿಷಯಂಗಳ್ ಹೇಯಂಗಳೆಂದು ತಿಳಿದು, ಅವಱೊಳ್ ಪ್ರೀತಿಯನುೞಿದು, ಪರಮಭೋಗ್ಯಮಪ್ಪ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹಮಂ ಬಯಸುವರ್. ಕುಮತಿಗಳ್ ಕೆಲಂಬರ್ ನಿನಗೆ ವಿಗ್ರಹಮಿಲ್ಲೆಂದು ಅಪಲಪಿಸುವರ್. ಅವರ್ ಪವಣಿಸುವ ಕುಯುಕ್ತಿಗಳೆನ್ತೆನೆ:—ಪರಮಾತ್ಮಂಗೆ ಶರೀರಮುಂಟಾದೊಡೆ ಜೀವಾತ್ಮನಂತೆ ಕರ್ಮವಶ್ಯನಕ್ಕುಂ; ಶರೀರಾತ್ಮಭ್ರಮದಿಂ ಸಂಸಾರಿಯುಮಕ್ಕುಂ; ಶರೀರಮುಳ್ಳವಂಗೆ ಇಂದ್ರಿಯಸನ್ನಿಕೃಷ್ಟವಸ್ತುಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಲ್ಲದೆ ಸಕಲವಸ್ತುಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಿಲ್ಲದುದಱಿಂ ಸ್ವಾಧೀನಮಾಗಿರ್ಪ ಕಾಲಮೊಳ್ ಮಿತಿಯಾಗಿರ್ಪ ಕಾಲದೊಳಲ್ಲದೆ ಎಣಿಸಿದನ್ತೆಲ್ಲಮನೆಸಗ ಕೂಡದುದಱಿಂದೆ ಅಲ್ಪಶಕ್ತಿಯುಮಕ್ಕುಂ: ಅದಱಿಂದೆ ಪರಮಾತ್ಮಂಗೆ ಶರೀರಮಿಲ್ಲೆಂದು ಪೇೞ್ವರ್. ಈ ಪಕ್ಷಂ ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತವಿಚಾರಂಗೆಯ್ವ ಭಾವುಕರ್ಗೆ ಸೊಗಯಿಸದು. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ದೇವತಿರ್ಯಕ್‌ಸ್ಥಾವರರೂಪಮಾದ ಸಕಲಜೀವಶರೀರದೊಳಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿರ್ದುಂ ನಿರ್ಲೇಪನಾಗಿರ್ಪವಂಗೆ ತನಗೆಂದು ಒಂದು ಶರೀರ ಮುಂಟಾದೊಡೆ ಮುಂ ಪೇೞ್ದ ದೋಷಂ ಬರ್ಕುಮೆಂಬುದು ಯುಕ್ತಮಲ್ತು. ದೇವ ಮನುಷ್ಯಾದಿಗಳ್ ತಂತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಕರ್ಮಾನುಗುಣಮಾದ ಶರೀರದೊಳಿರ್ದು ಕರ್ಮಫಲಮನನುಭವಿಸುವುದಱಿಂದವರ್ಗೆ ಶರೀರಸಂಬಂಧಂ ದೋಷಾವಹಮಾದುದು. ಪರಮಾತ್ಮಂ ತಾಂ ಕರ್ಮಪರವಶನಲ್ಲದೊಡೆ ಜೀವಾತ್ಮರಂ ತತ್ತದ್ವ್ಯಾಪಾರದೊಳ್ ಕರ್ಮಾನುಗುಣವಾಗಿ ಪ್ರೇರಿಸುವುದರ್ಕಾಗಿ ದೇವ ಮನುಷ್ಯಾದಿ-

ಶರೀರದೊಳಿರ್ಪುದು ದೋಷಾವಹಮಲ್ತು. ಇಂತು ಹೇಯಮಾದ ದೇವಾದಿಶರೀರದೊಳಿರ್ದುಂ ನಿರ್ದೋಷನಾಗಿರ್ಪ ನಿನಗೆ ಅಪ್ರಾಕೃತಮಾದ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯವಿಗ್ರಹಸಂಬಂಧದಿಂ ದೋಷಲೇಶಪ್ರಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಮತ್ತಂ, ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯ ಮಂಗಳವಿಗ್ರಹಂ ನಿನ್ನ ವೈಮೆಗೆ ತಕ್ಕುದಾಗಿ ನಿನ್ನ ಮನಂಬಂದುದುಮಾದ ಸುಗನ್ಧಮುಂ ಕಾನ್ತಿಯುಂ ಯೌವನಮುಂ ಮುಂತಾದ ಸಕಲಗುಣಂಗಳಂ ಪಡೆದು ಜ್ಞಾನಬಲೈಶ್ವರ್ಯ ವೀರ್ಯಶಕ್ತಿ ತೇಜಸ್ಸೌಶೀಲ್ಯಾದಿ ಸ್ವರೂಪಗುಣಂಗಳ್ಗೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಿವಾಸಸ್ಥಾನಮಾಗಿ ನಿನ್ನ ನೆನೆದಂತಿರ್ಪುದರಿಂ ನಿನಗತಿಶಯಾವಹಮೆಂದು ಪಿರಿಯರ್ ಪೇಳ್ವರ್. ಅಂತಪ್ಪ ದಿವ್ಯಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರರಸಸರ್ವಸ್ವದಾನದಿಂದೆನ್ನ ಮನೋರಥಮಂ ಸಲಿಪುದು ಸಲಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಮೂವತ್ತನೆಯ ವಿನ್ನಪಂ ॥

ಶ್ರೀನಾಥ ನಿತ್ಯನಿರವಧಿ ।
ಕಾನನ್ದಾನನ್ತ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯ ಫಲಮಂ ॥
ದಾನಿರ್ಮಲನಡಿಗೊರೆದಂ ।
ನಾನಾವಿಧಮಕುಟಮಂಡಲೀಕರಗಣ್ಯಂ ॥ ೩೦ ॥

ಸಕಲಕಲ್ಯಾಣಗುಣಾತ್ಮಕಾ! ನಿನಗಾಮೋದಚೇಲ್ತರದಿಂ ಪಲವು ಬೀಗದಪರಾಧದಱಿಂದಾವಗಂ ನಿನ್ನ ಸಿರಿಯಡಿಯೊಳಾಗಮನೊಡರ್ಚುವುದೆಮಗೆ ಸ್ವತಸ್ಸಿದ್ಧಮೆಂಬುದು ಮಾತ್ರಮಲ್ತು. ಮತ್ತಂ ನಿನ್ನಡಿಯೊ-

ಱಂಗದವರೊಳ್ ನೀಂ ಪೊರೆಯಿಲ್ಲದೊಡವೆರೆದಿರ್ದುಂ ತಣಿಯದೆ ಅರ್ಜುನಾದಿಗಳೊಳಾಳರಸುತನಮಂ ಪಲ್ಲಟಂಗೆಯ್ದು ನಲಿವ ಸುಶೀಲನೆಂದುಂ, ಅವರೊಳ್ ತೋಱಿದ ತಪ್ಪಂ ಸೈರಿಪುದಲ್ಲದೆಯುಂ ಭೃಗುಮುನಿ ಮೊದಲಾದವರೊಳ್ ನೀನೇ ತಪ್ಪಿದವನಂತೆ ಒಡಂಬಡಿಸುವ ಕಡುಸೈರಣೆಯುಳ್ಳವನೆಂದುಂ, ಅವರ್ಗಡಸಿದ ಎಡರಂ ನೀನಿರ್ದೆಡೆಯೊಳೇ ಇರ್ದು ಸಂಕಲ್ಪಮಾತ್ರದಿಂ ಪರಿಹರಿಪುದಲ್ಲದೆಯುಂ ಗಜೇಂದ್ರನ ಮೊಱೆಯನಾಲಿಸಿ ಬಂದು ಕಡುಬೞಗೊಣ್ಡು ನೀಂ ಭರದೊಳೊದವಿದ ಕಟ್ಟೆಱಕದವನೆಂದುಂ, ಅವರೆಸಗುವ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯುಂ ಸಲಿಪುದಲ್ಲದೆಯುಂ ಭೀಷ್ಮನೊಳ್ ನಿನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಹಾನಿಯುಮನಂಗೀಕರಿಸಿದ ಭಕ್ತ ಪ್ರಯೋಜನೈಕಪರನೆಂದುಂ, ಅವರ್ ಅರ್ಚನಾವಿಧಿಯೊಳ್ ನಿವೇದನಂಗೆಯ್ದುದೇನಾದೊಡಮಾರೋಗಿಪುದಲ್ಲದೆ ಸುಚರಿತನ ಕುವರಂ ಬಱಿದೆ ತಂದುಮುಂದಿಟ್ಟ ಭಿಕ್ಷಾನ್ನಮಂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದೊಳ್ ಸೇವಿಸಿದ ಸುಲಭನೆಂದುಂ, ಅವರ್ಗೀವುದೆಲ್ಲಮನಿತ್ತುಂ ಮತ್ತಂ ತಣಿಯದೆ ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರ್ಗೆ ನಿನ್ನನೇ ಇತ್ತು ಯತಿರಾಜಕುಮಾರನೆನಿಸಿದ ಕಡುಚಾಗಿಯೆಂದುಂ, ಅವರ್ಗೆ ದೇಶವಿಶೇಷದೊಳ್ ಸಾಯುಜ್ಯಮನೀವುದಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲಿರ್ಪವರೆಲ್ಲರುಂ ಕಾಣ್ಬಂತೆನ್ನ ರಾಜನ್ಯಪಾಲರಂ ನಿನ್ನರ್ಚಾವಿಗ್ರಹದ ಮೆಲ್ಲಡಿದಾವರೆಯೊಳ್ ಸೇರಿಸಿದ ಪರಮರಕ್ಷಕನೆಂದುಂ, ಇವು ಮೊದಲಾದ ನಿನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಂಗಳಂ ಕೇಳ್ದು ತಿಳಿದು ಸಂತಸಂಬಡೆದು ಈ ಮೊಡೆಯಂಗೆ ಊಳಿಗಮನೆಸಗುವುದಱಿಂದೆಯುಂ ಪೆಱತೊಂದಾನಂದಮಿಲ್ಲೆಂದು ಸ್ವರುಚಿಯಿಂದೀಗಳಾಂ ಪೊಸಮೂಱಂಗದವನುಮೆನಿಸಿ ಸೇರಿದೆಂ, ಎನ್ನನಾಳ್ಗೊಂಬುದು ಆಳ್ಗೊಂಬುದು ಅನನ್ಯಜನಸುಲಭ ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

ಇದು ಸಕಲಜಗದುದಯವಿಭವಾದಿಲೀಲನುಂ, ಲಕ್ಷ್ಮೀಲೋಲನುಂ, ಅಖಿಲಹೇಯಪ್ರತ್ಯನೀಕನುಂ, ಅಪ್ರಾಕೃತಪ್ರತೀಕನುಂ, ಅವಾಪ್ತಸಮಸ್ತ ಕಾಮನುಂ, ಅನಂತಕಲ್ಯಾಣಗುಣಗಣಾರಾಮನುಂ, ಸಾರಸಭವಪೂಜಿತನುಂ, ಸನಕಮುನಿಸಭಾಜಿತನುಂ, ಯದುಶಿಖರಿಶಿಖರಾಲಂಕಾರನುಂ, ಯತಿರಾಜಸಂಪತ್ಕುಮಾರನುಂ, ಆಶ್ರಿತರಕ್ಷಾಪರಾಯಣನುಮಪ್ಪ ಯಾದವಗಿರಿ ನಾರಾಯಣನಡಿದಾವರೆಯಾಟಿಗದೊಳ್ ಬಳೆದೇಟಿಗೆದಳೆದ ಯಾದವಕುಲೋದ್ಧಾರಕನುಂ, ಶುಭಗುಣೋದ್ಧಾರಕನುಮಾದ ದೇವರಾಜನೃಪಾಲಪೌತ್ರನುಂ, ಅತ್ರಿಗೋತ್ರಪವಿತ್ರನುಂ, ದೊಡ್ಡದೇವರಾಜ ಗರ್ಭಾಂಬುಧಿಕಲಾಧರನುಂ, ಸಕಲಕಲಾಧರನುಂ, ಅಶ್ವಾರೋಹಣಕಲಾರೇವಂತನುಂ, ಗಜಾರೋಹಣಮಘವಂತನುಂ, ಅಸ್ತ್ರವಿದ್ಯಾಭೃಗುರಾಮನುಂ, ಅಪ್ರತಿಮಧಾಮನುಂ, ಕರ್ಣಾಟಕಭೂಮಂಡಲಾಧೀಶನುಂ, ದೇವಸಂಕಾಶನುಂ, ಪಶ್ಚಿಮರಂಗಪುರಸಿಂಹಾಸನಾಧಿಷ್ಠಿತನುಂ ಸುಪ್ರತಿಷ್ಠಿತನುಂ, ದೇವಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪರಿಪಾಲನೈಕಾನ್ತನುಂ, ಸಕಲಪ್ರಜಾಕಾನ್ತನುಂ, ಅಸಕೃದಾವರ್ತಿತಷೋಡಶಮಹಾದಾನನುಂ, ಆಶ್ರಿತಸರ್ವಶ್ರೇಯೋನಿದಾನನುಂ, ರಸಿಕಜನಕರ್ಣರಸಾಯನೀಕೃತಸಂಗೀತವಿಸ್ತರನುಂ, ಸಾಹಿತ್ಯವಿದ್ಯಾನಿಕಷಪ್ರಸ್ತರನುಂ, ಪೂರ್ವದಿಗ್ವಿಜಯಯಾತ್ರಾವಿತ್ರಾ ಸಿ ತ ಚೇದಮಂಗಲೋಪಾನ್ತಕಾನ್ತಾರೋಪಗೂಢವ್ಯೂಢಸೇನಾಭಿಗುಪ್ತಪಾಂಡ್ಯಸೇನಾಧಿಪ. ಸಂಗರಕಿರೀಟ ವೆಂಕಟಕೃಷ್ಣಶಿಬಿರಸರ್ವಸ್ವಹರಣಸಮಸಮಯಸಮಾಕ್ರಾನ್ತ ಮಳಲಿ ಪರಮತ್ತಿಶಾಲೆಯ ಚೇದಿಮಂಗಲ ಕೊಂಗು ಧಾರಾಪುರಾದಿ ಪಾಂಡ್ಯನೃಪದುರ್ಗಮ ದುರ್ಗಸ್ತೋಮನುಂ, ಸಂಗರಭೀಮನುಂ, ಉದ್ವೃತ್ತಸುರತ್ರಾಣಚಮೂವಿಕ್ಷೋಭಣವಿಚಕ್ಷಣವಿಕಟಮರಾಟ ಶಿವಾಜಿವಾಜಿಸೇನಾಧಿಪ ಜಯತಜಿಕಾಟಕರ ದಾದಜಿಕಾಕಡ ಪ್ರಮುಖಕಂಠನಾಳೋಚ್ಛಲದ್ರಕ್ತಧಾರಾಸಿಕ್ತ ಕೃಪಾಣಸಂದರ್ಶನವಿಲೀನಹರಜಿ ಸಂತಜಿ ಮುಖ್ಯಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರನೃಪಪ್ರವೇಕನುಂ, ಅಪ್ರತ್ಯನೀಕನುಂ, ಗಂಭೀರೋದ್ಧತಪರಿಘಾವರಣಭೀಷಣಶತಘ್ನೀ ಶತಸಂಕುಲಮತ್ತ ಮಾವಳಿಸೇನಾವಳೀನಿರ್ಮಿತಧರ್ಮಪುರೀಪ್ರಸಭಾಕ್ರಮಣ ಶ್ರವಣಾಪ

ಜರ್ನೀಕೃತ ಕೆಂಗೇರಿ ವಾಮಲೂರು ಬೇವುಹಳ್ಳಿ ಬೈರನೆತ್ತ ಕುನ್ನತ್ತೂರ್ ಮುಖ್ಯದುರ್ಗವರ್ಗನಿರಾಯಾಸಾಕ್ರಮಣನಿರ್ವೃತನಿಜಸೈನಿಕಸಮೂಹನುಂ, ಆಹವಕಲಾಶ್ವೇತವಾಹನನುಂ, ದಕ್ಷಿಣದಿಗ್ವಿಜಯಯಾತ್ರಾವಿತ್ರಾಸಿತ ಪಲಾಯಿತ ಪಾಂಡ್ಯಬಲಾನುಧಾವನಶ್ರಾಂತ ನಿಜಬಲವಿಶ್ರಾಂತಿಸ್ಥಾನೀಕೃತಜಲಧಿವೇಲಾತಮಾಲಾರಣ್ಯನುಂ, ಆನತಜನಶರಣ್ಯನುಂ, ಪಶ್ಚಿಮದಿಗ್ವಿಜಯ ಪ್ರಸ್ಥಾನಭೇರೀರವಾಕರ್ಣನಸಂಭ್ರಾಂತದುರ್ದಾಂತಹುಶಾನಖಾನಸನಾಥ ಕೆಳದಿನೃಪ ಸಮರ್ಪಿತ ಸರ್ವಸ್ವನಿರ್ವಾಪಿತಕೋಪನುಂ, ಅಮಿತಪ್ರತಾಪನುಂ, ಉತ್ತರದಿಗ್ವಿಜಯಸಮಯಾಭಿಯಾತ ಕುತುಪಶಾಹ ವಾಹಿನೀವಿಮರ್ದನ ಕ್ಷಣಾಕ್ರಾಂತ ಕಂಡಿಕೆರೆ ಚಿಕ್ಕನಾಯಕನಹಳ್ಳಿ ಹೊನ್ನವಳ್ಳಿ ಸಾರತವಳ್ಳಿ ತುಱುಗೆರೆ ಪ್ರಮುಖದುರ್ಗಗ್ರಹಪ್ರಾಕಾರವಾರನುಂ, ಅಸಹಾಯಶೂರನುಂ, ಜಡಕನದುರ್ಗಹಠಾದ್ಗ್ರಹಣವೇಳಾನಿಖಾತಸುರಂಗಮುಖಾನಲೋತ್ಕ್ಷಿಪ್ತಗಂಡೋಪಲಪಾತನಿರ್ಧೂತ ಬಿಜ್ಜವರ ಮದ್ದಗಿರಿ ಚೆನ್ನರಾಯದುರ್ಗ ವೀರಣದುರ್ಗಾದ್ಯಸಂಖ್ಯದುರ್ಗವರ್ಗಾಕ್ರಮಣಾವಸರಾವನತಸಾಮಂತನೃಪಾಲಮೌಳಿಮಣಿಘೃಣಿನೀರಾಜಿತಪದರಾಜೀವನುಂ, ಮಹಾನುಭಾವನುಂ, ಸಾಹಜಿಮುಖಮರಾಟನೃಪರಾಜಧಾನೀಕೃತಾಭಂಗುರ ಬೆಂಗಳೂರ್ ಹರಣ ನಿಷ್ಪ್ರಾಣಿತ ಶಂಭುಜಿ ಸಾಹಜಿ ಸಂತಜಿ ಹರಜಿ ಪ್ರಮುಖಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ನೃಪಾಲಜಾಲನುಂ, ರಿಪುಕುಲಕಾಲನುಂ, ಸಂಗ್ರಾಮರಾಮನುಂ, ಸಾಹಸೋದ್ದಾಮನುಂ, ಪ್ರೌಢಪ್ರತಾಪನುಂ, ಪ್ರಕಟಿತಾಟೋಪನುಂ, ಅಮಿತಪರಾಕ್ರಮನುಂ, ಅಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮನುಂ, ಕರ್ಣಾಟಕಚಕ್ರವರ್ತಿಯುಂ, ಕಲ್ಯಾಣಕೀರ್ತಿಯುಂ, ಲೋಕೈಕವೀರನುಂ, ವೀರರೊಳ್ಗಂಡನುಂ, ಗಂಡರೊಳ್ಗಂಡನುಂ, ಅಂತೆಂಬರ ಗಂಡನುಮೆನಿಸಿ ನೆಗಳ್ದ ಶ್ರೀಮದಪ್ರತಿಮವೀರನರಪತಿ ಶ್ರೀ ಚಿಕದೇವಮಹಾರಾಜ ವಿರಚಿತಮಪ್ಪ ದಿವ್ಯಪ್ರಬಂಧಂಗಳೊಳ್

ಚಿಕದೇವರಾಜ ಬಿನ್ನಪಕ್ಕೆ ಜಯಮಂಗಳಂ.

ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಶೋಧನಪತ್ರ

ಪುಟ	ಪಙ್ಕ್ತಿ	ಅಶುದ್ಧಂ	ಶುದ್ಧಂ
2	16	ಲೊಪ್ರಗು	ಲೊಪ್ಪ್ರಗು
4	17	ತೊತ್ತ್ರು	ತೊತ್ತ್ರ
....	20	ಪೆಃಱೂ	ಪೊಱಲ್
....	....	ಶಂಭೊಜಯು	ಶಂಭೊಜಯುಂ
....	21	ಏಕೆಪ್ಪಂ	ಏಕೆಪ್ಪೀ
....	26	ಕೊಶಂ	ಕೋಶಂ
5	15	ಗೀತೆಯೋಳ್	ಗೀತೆಯೊಳ್
6	1	ಜವಾ	ಜಯಾ
....	14	ಶರೀದ	ಶರೀಜ
....	2?	ಜಟುಂ	ಜಟಾಂ
8	10	ಗಳಿಂಪ	ಗಳಿಂದಂ
13	21	ಪ್ರತ್ಯೆಕ್ಷ	ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ
15	6	ಆಯು.ರ್ವೆದ	ಆಯುರ್ವೇದ
....	....	ಧನುಃರ್ವೆದ	ಧನುರ್ವೇದ
23	13	ಏಡಟುಂ	ಏಡಕುಂ
....	21	ತ್ತುಂ	ತಂ
....	22	ಟ್ಟ	ಟ್ಟಿ
29	21	ತಿಳಿಯುಪೇ	ತಿಳಿಯುವೇ
31	5	ಬೊಜಗ	ಬೋಜಗ
57	10	ದಱು	ದಱಃ
....	14	ತಿ-ಡಿಸಿದ	ತೆ-ಡಿಸಿದ
59	7	ಬಂ	ಱಂ

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இரண்டாம் பாகம்

ஸ்ரீமன் மஹீசூர ஸமஸ்தாநாதீச ஸ்ரீமத் ராஜாதி ராஜ
ஸ்ரீ சிகதேவ மகாராஜாவினுலியற்றப்பெற்ற அருமையான
நூல்களுள்

சிகதேவராஜ விண்ணப்பம்

(ஸ்ரீ ராமாநுஜதர்சந ஸாரம் :—தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு,
சில குறிப்புகளுடன்.)

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
48	20	குணங்கன்	குணங்கள்
53	6	ஸகல புவனாவதாரா	ஸகல புவனாதாரா
53	8	பக்ஷி	பரணி
54	11	நிவ்ருத்ராதிகார	நிவ்ருத்தாதிகார
56	3	தாராவலயம்	தாராவலயம்
56	21	இதைச் சுற்ழின	இதைச் சுற்றின
60	25	ஆபித்துநூறு	ஆயிரத்துநூறு
66	5	மங்களின்	மங்களில்
67	11	ரோகம்	ரோதம்
79	24	நம்முன்	நம்முள்
81	4	துர்தங்களை	துர்மதங்களை
82	8	பிரக்	பிர
89	26	மயக்கததால்	மயக்கத்தால்
91	2	பலனுண்டாவது	பலனுண்டாவது
92	8	போல்	பகல் போல்
93	18	அஷ்டச்லொகீ	அஷ்டச்லோகீ

ஸமர்ப்பணம்

இந்நூலுக்கு முகவுரையை நூலாசிரியர் பதினைந்து பாடல்களால் தொடக்கம் செய்கின்றார். முதல் மூன்று செய்யுட்களால் யாதவகிரி நாராயணனையும், தன்னுடைய தலைநகரான ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் அரங்கநாதனையும் துதித்து பகவத் க்ருபையை வேண்டுகிறார். மேல் எட்டு பாடல்களில் தன் திக்கு விஜயத்தையும் விருதுகளையும் வர்ணிக்கிறார். கடைசி நாலு பாடல்களில் தம்முடைய வேதாந்த காலக்ஷேபத்தையும், அந்த வேதாந்தார்த்த தத்துவத்தையெல்லாம் அனைவரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டு எளிய நடையில் நூல் இயற்றியதையும் சொல்லுகிறார்.

அதன் பிறகு, உரை நடையில் கீழ்ச் செய்யுள்களில் கூறினதையே விஸ்தரிக்கிறார். அதற்கு மேல் ஒவ்வொரு விண்ணப்பத்தின் ஸாராம்சமும் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. நூலாசிரியர் ஒவ்வொரு விண்ணப்பத்தின் தொடக்கத்திலும் அதன் ஸாராம்சத்தை ஒரு செய்யுளினால் வெளிப்படுத்துகிறார். எல்லாப் பாடல்களின் அர்த்தமும் உரை நடையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

முதல் பத்து விண்ணப்பங்களில் ஈச்வர தத்துவ நிரூபணம் பண்ணுகிறார். பதினோராம் விண்ணப்பத்தில் சித்-தத்துவ-ஸ்வரூபத்தை விவரித்திருக்கிறார். மேல் ஏழு விண்ணப்பங்களில் அசித்-தத்துவ-நிரூபணம் செய்கிறார். ஆகபதினெட்டு விண்ணப்பங்களால் ஈசுவரன், சேதனம், அசேதனமென்னும் மூன்று தத்துவங்களையும் நிரூபிக்கிறார். இந்த மூன்று தத்துவங்களின் நிலைமையை ஆராய்ந்தால், சித், அசித் ஆகிய தத்துவங்களிரண்டும் அல்ப ஸுகங்களும் அநித்யமுமென்று அவைகளில் வைராக்கியமும், ஈசுவர தத்துவமொன்றே நிரவதிகாநந்தமென்று, அதில் இடையறு

அன்பும் பிறக்கும். இப்படி விஷய விரக்தியும், பரமாத்ம பக்தியும் பிறந்தவர்கட்கு, மோக்ஷோபாயம் அபேக்ஷித மென்று, முன் பன்னிரண்டு விண்ணப்பங்களால் விவரிக்கிறார்.

அருளமுதம் கலந்த மோக்ஷத்தை யருள்வதையே கடமையாய்க்கொண்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அன்பொன்றே மோக்ஷ ஹேது. அவனை அடைக்கலம் புகுந்து, சரணடைந்து, அவனுடைய மெல்லடிகளே உபாயமும் உபேயமுமென்று நம்பி மற்றெல்லாவற்றையும் துறந்த அகிஞ்சனர்களுக்கும், அநந்யகதிகளுக்கும், அவனே ஸர்வ ரக்ஷகனாய், அவர்களது யோக க்ஷேமங்களைச் சுமந்து நடத்துவன். மோக்ஷமென்பது—ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நீங்கி, புனராவர்த்தியில்லாத தேசத்தை (ஸ்ரீவைகுண்டத்தை) அடைந்து, பரவாஸுதேவன் திருவடிகளில் ஈடுபட்டு அவன் உகந்தருளி நியமித்த கைங்கர்யத்தை அநவரதம் செய்துகொண்டு "ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி, வழுவிலா வடிமைசெய்ய வேண்டும் நாம்" என்னும்படி அவன் உகப்பென்னும் நிரவதிகாநந்தத்தை, அவன் ஸந்நிதியில் அனுபவித்துக்கொண்டு நித்யமாய் இருக்கும் இருப்பு. இப்படியெல்லாம் அறிவித்து பாடலைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

சிகதேவராயர் கன்னட மொழியில் இயற்றிய இந்நூல் சொற்சுவையும் பொருட் பொலிவும் ஆழ்ந்த கருத்தும் வாய்ந்து, தெள்ளிய இனிய நன்னடையிலுள்ளது. இந்தச் சுவைகளை கன்னட நூலிலேயே அனுபவிக்க வேண்டும். தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் இவை ஒன்றையும் காணமுடியாது. அடியேனுக்குத் தமிழ் பாஷையில் பயிற்சிக் குறைவு. அறிஞர் சோதனையால் இலக்கணம் முதலிய பிழைகள் விசேஷமாக இராதென்று நம்புகிறேன்.

ஸ்ரீ ரஸ்து

சிகதேவராஜ விண்ணப்பம்

பீடிகை

1. லக்ஷ்மீபதியாயும் எல்லா நற்குணங்களின் கடலாயும், ஆனந்தமய விமானத்தின் உதரத்தில் ஒளிமயமாய் பிரகாசிக்கும் உருவத்தை உடையவனுயும் உள்ள ("நிலவும் சுடர் சூழொளி மூர்த்தி") யதுகிரி நாராயணன் (இந்த) அரசனுக்கு எப்பொழுதும் இரக்ஷகனுய் அருள்புரிவானுக.

2. எல்லா உலகத்தையும் ஆனந்தப்படுத்தும், படைகளின் உதவியினுல் பகைவர் உலகத்தைத் தூளாக்கும், குறைவற்ற உபாயத்தினுல் பகைவரின் மலைக் கோட்டைகளைப் பயனற்றதாகச் செய்யும், சிகதேவேந்திரனுக்கு, ஆநந்தைகரஸமாய், சக்கிரமென்னும் ஆயுதத்தை உடையவனுய், வைகுண்டத்தி லிருப்பவனுன ஸ்ரீ லக்ஷ்மீநாராயணன் பேரரசை அருள்புரிவானுக.

3. ஸ்ரீ யாதவ சைலத்தை அன்புடன் ஆளும் திருநாராயணனின் திருவடித் தாமரையில் பிறந்த வண்டுபோலுள்ள, நற்குணங்களுக் கிருப்பிடமான, மேற்றிசையிலுள்ள ஸ்ரீரங்கமென்னும் நகர்க்கு முடி-சூடிய மன்னனுன, புகழ் வாய்ந்த யதுவம்சமென்னும் கற்பகத்தருவின் செழித்த துளிர் போன்ற சிகதேவேந்திரன் மிக்க பெருமையுடன் மக்களின் அன்பைப்பெற்று அரசுபுரிவானுக.

4. மயனே, சம்பரனே, இந்திரஜித்தோ, மாரீசனே வென்று பயத்தினுல் ஆக்ரா, டில்லி, பாகநகரம், இவைகளின் பிராந்தங்களின் (அரசர்கள்) வெற்றிபெற்ற தலைவனென்று,

தன் முன் பணிவுடன் செலுத்திய திறைகளினால் செருக்குள்ள அந்த சிவாஜியின் செருக்கை முறித்து, அப்ரதிம வீரன் (நிகரில்லாத வீரன்) என்னும் விருதை ஏற்றுக்கொண்டான் (சிகதேவன்)

5. டில்லி வாயிலுக்கு விரைவாகச் சென்று, அதைச் சூறையாடி கோலகொண்டாவை மக்களும் பொருளு மற்று விடும்படி செய்து, விஜயபுரத்தை அழித்து (இந்த) செருக்கினால் பெருத்த அந்த சிவாஜியின் மகன் சம்புஜியின் மேன் மேல் வளரும் செருக்கைத் தனது வியக்கத்தக்க வல்லமையினால் சிகதேவ அரசன் அடக்கினான்.

6. யசவந்த ராவின் மூக்கைக் கொய்து, அவனை ஆயுதமற்றவனாகச் செய்து, உலகம் கொண்டாடும்படி ஜைதஜிகாடியென்பவனைப் புடைத்து சித்திரவதையும் செய்து, தாதஜிகாகடா என்பவன் முகவாய்க்கட்டையை விரைவாகக் கத்தரித்து, (இவைகளால்) எல்லா தேசத்திய கலக்கத்தை போக்கி, பூமண்டலத்தை அப்ரதிம வீரன் ஆண்டு வந்தான்.

7. ஸுரர்களும் அஸுரர்களும் சேர்ந்து, கடலைக் கடையா நிற்க, எண்டிசையில் அலைகள் கவிந்தெழ, அவைகளைப் பாகுபடுத்தித் தூள்தூளாக்கிய மந்தரமலைபோல, பெரிது சிறிதென்னாமல் ஒரு காலத்தில் எண்டிசையிலும் வளைத்துக்கொண்ட பகை அரசரின் படைகளை அபேத்ய விக்ரமன் (வெல்லமுடியாத பராக்கிரமம் உள்ளவன்) புடைத்துப் புடைத்து நாசமாக்கினான்.

8. ஒன்றுகூடிச் சூழ்ந்து முற்றுகை செய்த அரசர் குழாத்தை இடி வேகத்தில் புடைத்தான் என்று கூறில் அது அப்ரதிமனுக்கு ஒரு பெருமையோ? அவனை எதிர்த்த

வலிமை வாய்ந்த படைகள் உள்ளவர்கள் என்னப்பட்ட குதுப-சாகநன் (குடுப்ஷா), ஏதுல-சாகநன் (அடில்ஷா) என்னும் வீரர்களை அடியோடு முழுகவைத்து, நன்றாக தோற்கடித்து, மகிமையைப் பெற்றானென்று கூறில், அது அந்த சிகதேவ அரசனுக்குத் தகும்.

9. தாமதமில்லாமல், டில்லியை ஆளும் அரசனை அழைத்துவந்து அவரிடமிருந்தே தோள்வலிபெற்ற பாக நகராதிபதியையும் விஜயபுரேசனையும், உயிருள்ள பிணங்களைப்போல் பிடித்து, விசேடமாய் பாடுபடுத்தி, கைச்சிறைக் கொண்டு, அபேத்ப விக்ரடனென்னப்பட்ட சிகதேவ நரேந்திரன் அரசுபுரிந்து வாழ்கிறான்.

10. அன்று இவனுக்குப் பயந்து, கீழ்ப்படிந்திருந்த அரசர் கூட்டமெல்லாம் விரைவாக ஒன்றுசேர்ந்து நம்பிக்கையுடன் சிவாஜியைக் கண்டு, அவன் உகக்கும்படி மர்மங்களைத் தெரியப்படுத்த, அவனும் இவர்களுடன் அன்று மோசத்தால் கூட்டுச் சண்டையில் சிறிது முன்வர, கருடன் பாம்புகளின் கூட்டத்தைமேலிருந்து ஒரே பாய்ச்சலாக விரைவில் விழுந்து அழிப்பதைப்போல், அவர்களைக் கொன்று இன்று சிகதேவ அரசன் இன்ப வாழ்விலிருக்கிறான்.

11. ஒரு திசையில் துருக்கர், வேறொரு திசையில் மோரசர், மற்றுமொரு திசையில் ஆரெயர், ஒரு பக்கத்தில் தமிழர், வேறொரு பக்கத்தில் கொடகர், மற்றுமொரு பக்கத்தில் மலைநாட்டார், இவர்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து யுத்தத்தில் முன்னேறும் போது, மிடுக்குடன் அவர் படைகளின் கூட்டத்தை எளிதில் எல்லா திசைகளுக்கும் பலிகொடுத்து, சிகதேவ அரசன் மிக்க புகழ்பெற்று இன்பமாய் வாழ்ந்து விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

12. இவ்விதமாக க்ஷத்ரிய தர்மத்தை நடத்திக் கொண்டு வருகையே ஸ்ரீ லக்ஷ்மீபதிக்குக் கைங்கர்யமென்று சாஸ்திரங்கள் பேசும் உண்மையைத் தெளிவுற அறிந்து கொண்டு, அப்ரதிமாங்கன் காலத்தைக் கழிப்பான்.

13. தான் படித்தறிந்த வேதாந்த உண்மைகளின் போக்கை மற்றவரும் அறியவேண்டுமென்னும் நல்லெண்ணத்தால் ஆதரத்துடன் அப்ரதிமன் யாதவகிரி நாயகன் திருவடிகளில் விண்ணப்பம் செய்தான்.

14. முப்பது விண்ணப்பங்களால் அந்த வேதாந்தார்த்த தத்துவத்தையெல்லாம் எளிதில் புரியும்படி சிக தேவன் இதை (இந்நூலை) யதுசைலநாதன் திருவடியில் விண்ணப்பித்துக் கொண்டான்.

15. விரைவில் எல்லோரும் அறியும்படி, புரியாமை முதலிய தோஷங்களற்ற ஞானத்துடன், அப்ரதிம வீரநரபதி அப்ராக்ருதனை (ஸ்ரீமந் நாராயணனின்) திருவடிகளில் வணங்கி விண்ணப்பம் செய்தான்.

அது எப்படியென்னில்:— ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமன்மஹாராஜாதிராஜனும் ராஜபரமேச்வரனும் பிரௌட பிரதாபனும் அப்ரதிம வீர நரபதியுமான ஸ்ரீ சிகதேவ மகாராஜன் ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தில் ஸிம்மாஸநாரூடனாய் ஸாம்ராஜ்ய தீக்ஷையை ஏற்றுக்கொண்டு தேவ பிராம்மண பரிபாலனத்தை முதன்மையாக்கி, எல்லாக் குடிகளையும் ஆண்டுவரும்பொழுது வட தேசத்தில் கொடியோன் என்னும் பெயர் வாங்கி, அறுபதாயிரம் குதிரைகள், லக்ஷக் கணக்கில் கர்வங்கொண்ட காலாட்கள் கூடின சேனையை நடத்திக்கொண்டு வந்து, டில்லிப் பிரதேசத்தையும் கொள்ளையடி, மோசச் சண்டை செய்து பாழாக்கி, விஜயபுர அரசனை வென்று, அவர்கள் நாடுகளையும், படை வீடுகளையும் கைப்பற்றி, கோல

கொண்டா அரசனைத் துன்புறுத்தி, அவன் கொடுத்ததை ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த செருக்கால், உடனே கன்னட நாட்டில் நுழைந்த சிவாஜியைப் போர்க்களத்தில் தோற்கடித்து, அவன் படைத் தலைவர்களில் ஜைதஜிகாடகன் என்பானைக் குதிரைக் கால்களால் மிதிப்பித்து, ஜீவனுடன் வைத்து, மூக்கு, காது, குடல், கை, கால்களைக் கத்தரித்து, அந்த துண்டங்களால் பேய்க் கூட்டங்களைத் திருப்தி செய்வித்து, மேலும் தாதஜிகாகடன் என்பானின் முகவாய்க்கட்டையைக் கொய்து, அவன் தலையை ஜனக்கூட்டத்தில் ஊர்கோலம் கொண்டு, அந்த வேகத்தால் சாம்பாஜியை பயஸமுத்திரத்தில் மூழ்க வைத்து, அவன் உதவிக்கு வந்த எக்கோஜியை உயிருடன விட்டு, அவனைவிட முக்கியமானவனென்னப்பட்ட யசவந்தராவின் மூக்கை அறுத்து, மேலும் அந்த சாம்பாஜி கப்பம் கொடுத்து தன் சேனைகளையனுப்பி பெருமைபடுத்திய கோலகொண்டா விஜயாபுரத்தவர்களைத் துன்புறுத்தி, அவர்களை மானபங்கம் செய்ய டில்லியை ஆளும் மகாபாதுசாக னென்னப்பட்ட அவரங்கசாஹனை வரவழைத்து, அவன் உதவியால் இவ்விருவர்கள் நாடுகளையும் பொருளையும் கவர்ந்து கைச் சிறைக்கொண்டு, மேலும் அந்த மராடரின் ஆடோபத்தை நம்பி முன் வந்து, இடவலங்களில் சிறிது சிறிது யுத்தம் செய்த மொரசர், தமிழர், கொடகர், மலைநாடு அரசர்களைக் கஷ்டப்படுத்தி, இவ்வகையில் எண் திசைகளையும் ஜயித்து, ஸுகமாய் ஸத்கதா விநோதத்தில் இருக்குமளவில், மனதில் உதித்த தயாரஸத்தால் யோசித்தான் (சிகதேவ அரசன்).

எண் திசைகளிலிருக்கும் பகைவர்கள் அடங்கினதால் அரசர்களிடமிருந்து ஏற்படக்கூடிய பயமில்லாமலும், தேவதானுக்ரகத்தால் நீர்வளம் நிலவளம் நிறைந்ததால் தைவிக

பயமில்லாமலும், பிரஜைகளனைவரும் இம்மையில் ஸுக வாழ்விலிருக்கிறார்கள். இவர்கட்குப் பரகதியையும் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமாயிருக்கிறதென்று ஆராய்ந்து,

"மாம்ஹி பார்த்த வ்யபாச்ரித்ய
யேபி ஸ்யு: பாபயோநய : |
ஸ்திரியோ வைச்யாஸ்ததா சூத்ரா
ஸ்தேபி யாந்தி பராங்கதிம்" ||

என்று கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தானே உறுதிபடுத்தின முறையில், பின் எவ்வளவு பாபிகளாயிருந்தாலும், எந்த ஜாதியில் பிறந்திருந்தாலும், எப்பொழுதும் தத்துவஞானத்துடன் அவனிடத்தில் பக்தி செய்து நம்பினவர்க்கு மோக்ஷம் தப்பமாட்டாதென்று அறிந்து, அக்ஷரமறியாத வேளாளர்கட்கும், பெண்களுக்கும், வடமொழியில் தத்துவ ஞானமேற்படுவது அருமை என்று, எல்லோரும் அறியும்படி கன்னடமொழியில் எளிய நடையிலேயே எல்லா தத்துவார்த்தங்களையும் திரட்டித் தான் தன் குலதேவதையான யாதவகிரி நாராயணனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் விண்ணப்பம் செய்யும் முறையில் முப்பது விண்ணப்பங்களைத் தொகுத்துக் கட்டினான். அவைகளில் :—

முதல் விண்ணப்பத்தில் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸ்ரீமந் நாராயணன், பர, வ்யூஹ, விபவ, அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களை அங்கீகரித்தது பக்தானுக்ரஹார்த்தமென்று அவனுடைய தயாதிசயத்தை வெளியிட்டான்.

இரண்டாம் விண்ணப்பத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஜகத் காரணனென்று நிச்சயித்தான்.

மூன்றும் விண்ணப்பத்தில் அந்த ஜகத் காரண வஸ்துவை அறிய முடியாதென்ற ஆக்ஷேபத்தை நிவர்த்திசெய்தான்.

நான்காம் விண்ணப்பத்தில் அந்த ஜகத் காரண வஸ்துவை அறிவது வேதசாஸ்திரங்களிலிருந்தே என்று வர்ணித்தான்.

ஐந்தாம் விண்ணப்பத்தில் அந்த வேதசாஸ்திரங்களனைத்தும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே குறிப்பிட்டுக் காண்பிக்கும் முறையை அறிவித்தான்.

ஆறும் விண்ணப்பத்தில் அந்த வேத சாஸ்திரங்களில் தோன்றும் விரோதங்களை விலக்கினன்.

ஏழாம் விண்ணப்பத்தில் அந்த வேத சாஸ்திர ஸித்தமாய் நாராயணனுக்குச் சரீரமான ஜகத் மித்யை அல்ல, ஸத்யமாயிருக்கிறது என்பதைத்தாபித்தான்.

எட்டாம் விண்ணப்பத்தில் கனவின் அத்தாட்சியிலிருந்து உலகம் பொய் என்று மயங்காமல் இருக்கும் பொருட்டு, கனவில் காணும் வஸ்துக்களை அந்தக்காலத்தில் ஜகதீச்வரன் உண்டுபண்ணுவதால் ஸத்யம் என்று நிச்சயித்துச் சொன்னன்.

ஒன்பதாம் விண்ணப்பத்தில் ஜகத்தை விஷமமாய் ஸ்ருஷ்டிக்கிறதனுல் ஜகதீச்வரன் விஷமனும், நிர்தயனுமாவான் என்னும் ஆக்ஷேபத்தைத் தீர்த்தான்.

பத்தாம் விண்ணப்பத்தில் கடபடாதி திருஷ்டாந்தத்திலிருந்து ஜகத்திற்கு மூன்றுவகை காரணங்கள் வேறுவேறாய் இருக்கின்றனவென்னும் ஆக்ஷேபத்துக்கு, சிதசித்வஸ்து சரீரகனை ஈச்வரனே மூன்றுவகை காரணங்களுமாய் இருப்பன் என்று ஒப்பத்தக்க உத்தரம் கொடுத்தான்.

இப்படி பத்து விண்ணப்பங்களில், ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரமதயாளுவும், ஜகத்காரணனும் அபரிச்சேத்ய மகிமனும், சகல வேத வேத்யனும், ஆச்சர்ய சரிதனும்,

சேதனா சேதன சரீரகனும், அகடிதார்த்தகடகனும், ஸர்வ ஸமனும், மூன்றுவகைக் காரணனும் என அறிவித்ததனால் ஈச்வரதத்துவ நிரூபணம் பண்ணினான்.

பதினோராம் விண்ணப்பத்தில் ஜீவதத்துவஸ்வரூபத்தை விவரித்தான்.

பன்னிரண்டாம் விண்ணப்பத்தில் தத்துவஸ்ருஷ்டிகிரமத்தைக் காட்டினான்.

பதின்மூன்றாம் விண்ணப்பத்தில் ப்ரும்மாண்ட ஸ்ருஷ்டி முறையை வகுத்துக்காட்டினான்

பதினான்காம் விண்ணப்பத்தில் அந்த ப்ரும்மாண்டத்திலிருக்கும் பதினான்கு லோகங்களுடைய நிலைமையை நிர்ணயித்தான்.

பதினைந்தாம் விண்ணப்பத்தில் பூமண்டலத்தின் பரிமாணத்தைக் கணித்தான்.

பதினாறாம் விண்ணப்பத்தில் ஸுகத்தை அனுபவிக்கும் ஸ்தானமான ஸ்வர்க்கங்களுடைய நிலைமையைத் தெரியவைத்தான்.

பதினேழாம் விண்ணப்பத்தில் துக்கத்தை அனுபவிக்கும் இடங்களான நரகங்களுடைய ஸ்திதியை விரித்துரைத்தான்.

பதினெட்டாம் விண்ணப்பத்தில் பாபபலங்கள் குரூரமாயிருக்குமென்று காட்டி, அந்த பாபங்களனைத்தும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரணாரவிந்தத்தில் பக்தியினாலேயே பரிகாரமாகும், என்பதை மனதில் பதியும்படியாகச் சொன்னான்.

இப்படிப் பரதத்துவஸ்வரூபமென்பது முதலாக இதுவரையில் ஏழு விண்ணப்பங்களில், ப்ராக்ருத ஸிருஷ்டிக்ரமமும், அந்த தத்துவங்களிலிருந்து பிறந்த ப்ரம்மாண்டத்தி

னுடைய விஸ்தாரமும் அந்த ப்ரம்மாண்டத்திலிருக்கும் பதினுலோகங்களுடைய நிலைமையையும், அவைகளில் பூமண்டலத்தின் பரிமாணமும், பூ ஸ்வர்க்கங்களும், நரக யாதனைகளும், அந்த யாதனு பரிகாரோபாயமும் சொன்னதால், அசித் தத்துவ-நிரூபணம் செய்தான்.

இப்படி பதினெட்டு விண்ணப்பங்களால் ஈச்வரன் சேதனம், அசேதனமென்னும் தத்துவத்ரயத்தையும் நிரூபித்தான். இந்த மூன்று தத்துவங்களின் நிலைமையை ஆராய்ந்தால், சித், அசித் ஆகிய தத்துவங்களிரண்டும் அல்ப ஸ்வர்கங்களும் அநித்யமுமென்று, அவைகளில் வைராக்கியமும், ஈச்வர தத்துவமொன்றே நிரவதிகாநந்தமென்று அதில் அனுராக்தியும் பிறக்கும்.

இப்படி விஷயவிரக்தியும் பரமாத்மபக்தியும் பிறந்தவர்கட்கு மோக்ஷோபாயம் அபேக்ஷிதமென்று மூன் பன்னிரண்டு விண்ணப்பங்களினுல் விவரித்தான். அவை தெங்ஙனே யெனில் :—

பத்தோன்பதாம் விண்ணப்பத்தில் நாலு புருஷார்த்தங்களில் மோக்ஷமே பெரிதென்று படிகட்டினுன்.

இருபதாம் விண்ணப்பத்தில் ஸாத்விகசாஸ்திரங்களிலிருந்தே மோக்ஷோபாயத்தை அறியவேண்டுமென்று சொன்னுன்.

இருபத்தோன்றும் விண்ணப்பத்தில் எல்லா தந்திரங்களிலும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரமே பிரபலப்ரமாணமெனபதைக் கோத்துக்காட்டினுன்.

இருபத்திரண்டாம் விண்ணப்பத்தில் மோக்ஷத்திற்கு உபயோகமான விஷயவைராக்கியம் துர்க்கடமென்னும் ஆக்ஷேபத்தைப் போக்கினுன்.

இருபத்திமூன்றும் விண்ணப்பத்தில் கேவலம் கர்மத்தி னிருந்தே முக்தியில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தினன்.

இருபத்துநான்காம் விண்ணப்பத்தில் ஆசைப்பட்ட தெல்லாவற்றையும் அளிக்கும் ஸர்வேசுவரன் வேறு புரு ஷார்த்தங்களை அபேக்ஷித்தவர்கட்கு அவர்கள் அபேக்ஷிக் கும் பலவந்தத்தினல் அந்தப் புருஷார்த்தங்களை ஈவன்; மோக்ஷத்தில் ஆசைப்படுபவர்கட்கு மோக்ஷத்தையே மன முவந்து அருளுவான் என்பதைக் காட்டினன்.

இருபத்தைந்தாம் விண்ணப்பத்தில் காலகர்ம ஸ்வபாவ முதலாயவற்றினின்றே அபேக்ஷிதபலம் கிடைக்குமென்னும் மயக்கத்தைத் தொலைத்தான்.

இருபத்தாறும் விண்ணப்பத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தவிர வேறொருவருக்கும் ரக்ஷணஸாமர்த்தியம் இல்லை என் பதைத் தெரிவித்தான்.

இருபத்தேழாம் விண்ணப்பத்தில் மோக்ஷத்தை அபே க்ஷிக்கிறவன் தன்னுடைய தோஷங்களை எண்ணி பயப்பட வேண்டாம், பகவத் குணங்களையேயெண்ணி தைர்யமா யிருக்க வேண்டுமென்று விளக்கினன்.

இருபத்தெட்டாம் விண்ணப்பத்தில், ஸம்ஸாரத்தின் மூலமெனப்படும், அவித்யா, கர்ம, வாஸனு, ருசி, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களை ஜகதீச்வரன் தானே விடுவிப்பன் என்கிற தைப் பிரகாசப்படுத்தினன்.

இருபத்தோன்பதாம் விண்ணப்பத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயண னுடைய திவ்ய ரூபம் அப்ராக்ருதமாய் முக்த போக்யமா யிருக்குமென்பதை அனுவதித்தான்.

முப்பதாம் விண்ணப்பத்தில் பரவாஸுதேவனுடைய கைங்கர்யம் முக்தர்க்கு பரம போக்யமாயிருக்குமென்ப தைச் சொல்லி நூலை முடித்தான்.

முதல் விண்ணப்பம்

பா.....பரவாஸுதேவ! அடியாரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, வ்யூஹாதிபாவமும்[1] ஏற்றுக்கொண்டாய் — என்று யதுசைலநாதனின் திருவடித் தாமரைகளில் நிகரில்லாதவனென்னும் விருதுள்ளவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸ்ரீமந் நாராயணா! ஸ்ரீ ச்ரிய: பதியாயும் அகில ஹேயப்ரத்யநீகனாயும் ஸகல கல்யாண குணாத்மகனாயும், அவாப்தஸமஸ்த காமனென்னப்பட்டு, ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் திவ்ய மஹிஷீவர்க்க ஸமேதனாய் அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேனாதி நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் உன்னுடைய ஸேவாஸாம்ராஜ்யத்தில், முடிவில்லாதஆனந்தத்தையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு போராநிற்க, உன்னுடைய திருவுள்ளத்திற்பிறந்த ஆகஸ்மிகதயையினால்[6], ப்ரளய காலத்தில் அவ்யக்த ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதியில் அடங்கி, மெழுகில் அழுங்கியிருக்கும் தங்க உரைப்பொடி (துகள்) போல், ரூபத்தை அழிந்திருக்கிற, கர்மத்தில் கட்டுண்டிருக்கிற ஜீவாத்ம வர்க்கத்தை, நித்யமுக்தரைப்போல் மோக்ஷாநந்தத்தில் ஈடுபடுத்த வேண்டுமென்ற உன் ஸத்ய ஸங்கல்பத்தால், ப்ரக்ருதியுள் புகுந்து, மஹதஹங்காரங்களையும் பஞ்ச தந்மாத்ரங்களையும் பஞ்சமஹாபூதங்களையும் உண்டுபண்ணி, இவைகளினின்றும் ப்ரும்மாண்டத்தை ச்ருஷ்டித்து, அது தன்னில் ப்ரும்மாதிஸுர, நர, திர்யக், ஸ்தாவரங்களென்னும் நான்கு வகையில் அவரவர் பூர்வகர்மானுகுண தேகங்களையும், அந்தந்த தேகோசிதமான ஜ்ஞான சக்த்யாதிகளையும் ஈந்து. நீ ப்ரதானம் பண்ணின கரணகளேபராதிகளினின்றே அவர்கள் ஏதேனும் பொல்லாங்கைப் பொருள

அறியாமல் செய்து அழிந்துபடாமல், தக்கவையிவை, தகாதவையிவையென்னும் அறிவைக்கொடுக்கும் வேத சாஸ்திரங்களைக் காருண்யத்தால் அளித்தாய்.

இவ்வளவிலும் உடையவன் கட்டளையைப் பிடித்து நடக்கமாட்டாத ஜடரின் இடர்களைப் போக்கிக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, அவர்களுடன் இருப்பேனென்று மும்மூர்த்திகளின் நடுவிலும், க்ஷீராப்தியிலும், இமையோர் வாஸஸ்தலமான சுவர்க்கம் முதலான இடங்களிலும் நின்றாய். அப்படியானாலும் தேவர், முனிவர், யோகிகள் இவர்களன்றிக்கே மற்றைய மனிதர்க்கு உடனாய் மன்னிவாழ ஆகாமையால், மனிதர்களில் ஆபால கோபாலர்களுள்ளும், கன்று, மாடு, கரடி, அணில், மந்தி முதலான திர்யக் ஜாதிகளுக்கு ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறலாம்படிவாழ ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைக் க்ருபையால் செய்தருளினாய். ஆகிலும் அந்தந்த தேசங்களிலும் அந்தந்தக் காலத்திலும் இருந்தவர்களுக்கு அன்றிக்கே, மற்றையோர்கட்கு உபகாரமாகாததினால், ஸர்வதேச, ஸர்வகால, ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் நிற்கிற ஸத்வசேதனாசேதனவர்க்கங்களிலும் வியாபித்திருந்து மனமொழிமெய்கள் மூன்றிலும் ப்ரேரித்துக் கொண்டு அந்தர்யாமியெனப்பட்டாய். இப்படியானாலும் எங்காகிலும் ஒருவனுக்கு மாத்திரம் அநேக ஜன்மங்களால் ஸாத்யமான யோகத்யான விஷயம் என்பதன்றி யெல்லாருக்கும் கூடவிருந்தும் இல்லாதவன்போல் ஆனபடியால் எல்லா ஜனங்களும் சர்மசக்ஷுஸ்ஸினாலேயே ஸாக்ஷாத்கரித்து அவரவர்கள் மனமிசைந்த கைங்கர்யங்களை நிறைவேற்றி க்ருதார்த்தராகும்படி ஸர்வ ஸுலபமென்னும் அர்ச்சாவதாரத்தைக்கொண்டு, சிலகாலம் ஸத்யலோகத்தில் பிரமனின்றும் ஆராதனத்தை அங்கீகரித்து

பின்பு ஸநத் குமாரருக்கு வச்யப்பட்டு, அவருடன் உத்தர பதரிகாச்ரமத்திற்கு எழுந்தருளி, அவ்விடத்தில் ஸாக்ஷாத் அஷ்டாக்ஷர உபதேச தேசிகனென்று கொண்டாடப்பட்டு, உன் ரூபாந்தரமான "நர" முனியினுல் அர்ச்சனையை (ஆராதனையை) ப்பெற்று, மேலும் இந்த கர்னுடக மண்டலத்திற்கு மண்டனமெனப்படும் (சிரோபூஷணம்) யதுகிரி சிகரத்தை இருப்பிடமாக உகந்து கோயில்கொண்டு, ஸகல ஜனங்களையும் ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷிதனென்று புகழப்பட்டாய். அன்றியும் ஸர்வஜன ஸாதாரணனன்றிக்கே, இந்த யதுவம்சத்தில் பிறந்தவர்களுக்குக் குலதெய்வமாய் தபா விசேஷத்தினுல் காப்பாற்றுகிறவனென்றபடியால், இப்பொழுது என்னிடத்தில் அகாரணமான கருணைக்கடல் அலைகளாய்ப் பொழிந்து க்ஷமிக்கவும், க்ஷமிக்கவும், அநந்யஜனவல்லப ! ஸ்ரீ யது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. ஈச்வரஸ்வரூபந்தான், பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என்று ஐந்து பிரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

அதில் பரத்வமாவது — அகால கால்யமான நலமந்தமில்லாததோர் நாட்டிலே நித்யமுக்தர்களுக்குப் போக்யனாய்க் கொண்டெழுந் தருளியிருக்குமிருப்பு.

வ்யூஹமாவது — ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரார்த்தமாகவும், ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும், உபாஸகானுக்ரஹார்த்தமாகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தரூபேண நிற்கும் நிலை.

விபவம் — அநந்தமாய் கௌண முக்யபேதத்தாலே பேதித்திருக்கும். பரிகணித்துத் தலைக்கட்டப்போகாதபடி அநந்தமாயிருக்கும். இதர ஸஜாதீயமாய்க்கொண்டு ஆவிர்ப்பவிக்கை. இதில் கௌணமென்பது — அவரமென்றபடி. முக்யமென்பது ச்ரேஷ்டமென்றபடி. கௌணமாவது ஆவேசாவதாரம்; முக்யமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம்.

அந்தர்யாமித்வமாவது — அந்த: ப்ரவிச்ய நியந்தாவாயிருக்கை, ஸ்வர்க்கநரகப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகல சேதநர்களுக்கும் துணையாய் அவர்களை விடாதே நிற்கிற நிலைக்குமேலே சுபாச்ரயமான திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு அவர்களுக்கு த்யேயனாகைக்காகவும், அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும், பந்துபூதனாய்க்கொண்டு ஹ்ருதயகமலத்திலே எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

அர்ச்சாவதாரமாவது—'தமருகந்ததெவ்வுருவம்' என்றபடியே சேதநர்க்கபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவவிசேஷங்கள்போலன்றிக்கே தேசகாலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி ஸந்நிதிபண்ணி அபராதங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டு அர்ச்சகபராதந்த்ரமான ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களையுமுடையவனாய்க்கொண்டு கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளி நிற்கும் நிலை.

2. ஸ்ரீமந் நாராயணன் — நாராயண சப்தார்த்தம் முழுவுணர்வும் முழுநலமுமான மிக்காரை உடையனல்லன்; பூமியிலும் ஊர்த்வலோகத்திலு முண்டான ரூபவத்தான அசித்தையும் ரூபரஹிதமான சித்தையுமுடையவன். அதீதமாயும், ஆகாமியாயும் உள்ள வஸ்துக்கள் தாமேயாய் நின்றவன். தர்மங்களோடு, தர்மிகளோடு வாசியற்ற தனக்கு ப்ரகாரமாம்படி நின்ற ஸர்வஸ்மாத்பரன்.

3. ச்ரிய : பதியாய்—பிராட்டி ஈச்வரனுக்கு ப்ரதான ரூபகையாலும், ஸர்வப்ரகாராதிசய ஹேதுவாகையாலும், புருஷகாரத்வேந பகவத் கடாக்ஷத்திலும், தத்பலாஸ்வய பிசாரித்வத்திலும், ப்ரதான ப்ரயோஜனகையாகையாலும், நித்யஸம்ஸாரி விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரனை ஈச்வரனுடைய கடாக்ஷம் லக்ஷ்மீ புருஷகாரமன்றிக்கே கூடாதாகையாலும், இந்த விசேஷணத்தை முதலில் சொல்லிற்று. புருஷகாரை யான பிராட்டியாலே உத்பூதங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்களையுடையவன்.

4. அகிலஹேயப்ரத்யநீகனுகையாவது — தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸுபோலேயும், ஸர்ப்பத்திற்கு கருடனைப் போலேயும், விகாராதி தோஷங்களுக்குப் பிரதி படமா யிருக்கை. த்ரிவிதசேதனுசேதனதோஷமும் ஈச்வரனுக்கு வாராது.

5. ஸகலகல்யாணகுணுத்மகனுய்—ஆச்ரிதர்க்கு பரம போக்யமா யிருக்கை. ஆச்ரிதர்க்கு கல்யாணப்ரதத்வத்தில் ஜாகரூகனுயிருக்கை.

6. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுய்—ஸகலபோக்ய வஸ்துக்களையுமுடையவன், குறைவற்றவன்.

7. திவ்யமஹிஷீவர்க்க ஸமேதனுய் — லக்ஷ்மீ, பூமி, நீளாஸமேதனுய்.

8. ஆகஸ்மிகதயை — நிர்ஹேதுகக்ருபை. (காரண மன்றி உண்டான அருள்.)

9 ப்ரக்ருதி—மிச்ரஸ்த்வமானது. ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் ஸுக்கள் மூன்றோடுங்கூடி பத்தசேதனர்களுடைய ஜ்ஞாந

நந்தத்திற்குத் திரோதாயகமாய் விபரீதஜ்ஞானஜனகமாய் நித்யமாய், ஈசுவரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், ப்ரதேசபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும், விஸத்ருசமாயுமிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய், ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை என்கிற பெயர்களையுடைத்தாயிருக்கும் அசித்விசேஷம்.

ப்ரக்ருதியென்பது — விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே; அவித்யையென்கிறது — ஜ்ஞான விரோதியாகையாலே. மாயையென்பது—விசித்ரச்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே.

10. மஹதகங்காரங்கள் — வைகாரிகப், தைஜஸம், பூதாதி.

11. ஸ்ருஷ்டி—இரண்டாம் விண்ணப்பத்தின் குறிப்பில் பார்க்கவும்.

12. ஜடர்—மூடர், அறிவீனர்.

13. சேதனசேதனங்கள்—சித்தும், அசித்தும், ஈச்வரனும்.

சித்தென்பது—ஆத்மா, சைதன்யாதாரமான வஸ்து.

அசித்து — ஜ்ஞானசூன்யமாய், விகாராஸ்பதமா யிருக்கும் சைதன்ய ஆதாரமான வஸ்து.

ஈச்வரன் அகிலஹேயப்ரத்யநீக, அநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞானசக்த்யாதி கல்யாணகுண பூஷிதனாய் ஸகல ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய் "ஆர்த்தொஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ" என்கிற சதுர்வித புரு

க்ஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனுய், தர்மார்த்தகாமமோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனுய், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனுய், லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயகனுயிருக்கும், "ஒரு புருஷவிசேஷமன்றிக்கே சித்சிந்நியந்தா" வாய், ஸகல சேதநாசேதன விலக்ஷணமாக வும், இவற்றுக்குக் காரணமாகவும், வியாபகமாகவும், தாரக மாகவும், நியாமகமாகவும், சேஷியாகவும் அறியவேண்டும்.

14. ஸாக்ஷாத்காரம்—நேரிலுணர்கை, கருவிகரணுதி களுக்கெல்லாம் ஸாக்ஷியாயிருப்பது.

15. க்ருதார்த்தர்—கருமமுடித்தோர்.

16. உத்தரபதரிகாச்ரமம் — வடநாட்டுத் திருப்பதி களில் ஒன்றுன பதரிகாச்ரமம். இந்த திவ்யதேசத்தில் ஸர்வேச்வரன் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய்க் கொண்டு, நரநாராயணுவதாரம் செய்தருளி, அதில் நாரா யணுக இலந்தை மரத்தின் கீழே தபோநிஷ்டராய் ஜ்ஞான முத்ரையோடு வீற்றிருந்து, ஸர்வாம்சபூதனுய் சிஷ்யனுன நரனுக்குத் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து தத்வபாஜன லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினுன்.

17. அநந்யஜனவத்ஸலபா — அநந்யப்ரயோஜனனுய்த் தன்னையே ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு எளியனுனவன்.

18. ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா — யதுபர்வதமென்னும் திருநாராயணபுரத்தில் ப்ரியமுள்ளவனே, மற்றும் நாய கனே.

இரண்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— "திருமாலே! நீயே ஜகத்தை ஒரு முறையில் படைத்துக்காப்பாற்றி வயிற்றில் சேர்த்துக்கொள்கிறாய். ஆகையால் நீ பரப்ரம்ஹம்" என்று இந்த நரபதி, யது கோத்ரபதிக்கு[1] விண்ணப்பம்செய்தான்.

பரப்ரம்ஹ[2] ஸ்வரூபா! இந்த உலகம் எந்த வஸ்துவி லிருந்து பிறக்கிறதோ, யாதொன்றால் ஜீவிக்கின்றதோ, யாதொன்றில் லயிக்கிறதோ, அந்த வஸ்துவே பரப்ரம்ஹம் என்று குறிப்பிட்டு, இப்பேர்ப்பட்ட ஜகத்காரணவஸ்துவும் நீயே, என்று வேதாந்தங்கள் பற்பல வகையில் ஸாமான்ய. விசேஷ சப்தங்களால் உன்னையே புகழ்ந்தன. இப்படியிருக்கும் நீ, மஹதாதி தத்வக்ரமத்தில் பஞ்சமஹாபூதங்களை உண்டுபண்ணி, அவைகளிலிருந்து பிரும்மாண்டத்தைப் பண்ணி, அதனுள் பிரும்மாதி தேவதைகளைச் சிருஷ்டித்து, அவரவர்கட்கு ஓரோர் அதிகாரத்தை எல்லைப்படுத்திச் சிலரை ஆக்குவது, காப்பது, அழிப்பது, என்னைப்பட்ட உன் கைங்கர்யத்தில் நியமித்தாய். அவர்களும் ஜகத்தில் ஏக தேசத்தில் உன்னுடைய ஆஜ்ஞானுஸாரம் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதுமாக இருக்கிறதனால், அவர்களைக் கொண்டாடுமிடையில் நான்முகனே ஜகத்காரணனென்றும், ருத்ரனே ஜகத்காரணனென்றும், கொண்டாடுவார்கள். இந்த நிலைமையை அறியாதவர் மயங்குவர். ஒருவரையும் ஸ்தோத்திரம் செய்யும் ப்ரஸ்தாபமே யில்லாமல் ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லுமிடத்தில் விசாரம் செய்ததில், ஆதியில் நாராயணனே மிஞ்சியிருந்தானென்றும், அவன் உந்தித்தாமரையில் பிரமன் வெளிப்பட்டானென்றும், அவனுடைய நெற்றிவேர்வையிலிருந்து ருத்ரன் பிறந்தானென்

றும் சொல்லுதலால், நீயே ஜகதாதிகாரணனான பரப்ரம்மம் என்கிறதை ஸாத்விகரறிவித்தறிந்த நான், என் மூவகைத் துன்பங்களையும் போக்கடிக்க வேணுமென்று உன்னடி நிழல் புகுந்தேன், அநந்யஜனவத்ஸலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா! என்னை ஆற்று! என்னை ஆற்று!

குறிப்புகள்

1. யதுகோத்ரபதி — திருநாராயணபுரத்திருநாரணன், யதுகிரிநாதன்.

2. பரப்ரப்ஹம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்ரமம், ஜகத்காரணன், ஜகதாதிகாரணன்.—ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னம் — ச்லோகங்கள் 11, 12, 13, 14ஐயும் ஸ்ரீமான் அண்ணங்கராச்சார் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த "ரத்னப்ரபா" என்னும் வ்யாக்யானத்தையும் பார்க்கவும்.

எல்லா பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாகவும், நியாமகனாகவும் சேஷியாகவும், ஸ்ரீமன் நாராயணனேயாவான். சிவனும் பிரமனும் பரதத்துவமாயிருக்கக் கூடாதவர்கள்.

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் பாடல் — மங்கை பாகன் சடையில் வைத்த கங்கை யார் பதத்து நீர்? வசனமேவு முனிவனுக்கு மைந்தனானதில்லையோ? செங்கையாலிரந்தவன் கபாலமாரகற்றினார்? செய்யதாளின் மலரான் சிரத்திலானதில்லையோ? வெங்கண் வேழமூலமென்ன வந்ததுங்கள் தேவனோ? வீறுவாணனமரிலன்று விறலழிந்ததில்லையோ? அங்கண் ஞாலமுண்டபோது வெள்ளிவெற்பகன்றதோ? ஆதலாலரங்கனன்றி வேறு தெய்வமில்லையே."

"உய்ய உலகுபடைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை." திருநாபிக்கமலத்தில் நாராயணன் நான்முகனைப்படைக்க, நான்முகனும் சங்கரனைப்படைக்க இப்படியே மேன்மேலும் லோகஸ்ருஷ்டி நிகழ்ந்தது.

ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம்—ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது—அசித்தைப் பரிணமிப்பிக்கையும், சேதனர்க்கு சரீரேந்திரியங்களைக் கொடுத்து, ஜ்ஞானவிகாஸத்தைப் பண்ணிவைக்கையும்.

ஸ்திதிப்பிக்கையாவது—ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு நீர்நிலை போல அநுகூலமாக ப்ரவேசித்து நின்று ஸர்வரக்ஷைகளையும் பண்ணுகை.

ஸம்ஹரிக்கையாவது—அவிநீதனை புத்ரனைப் பிதா விலங்கிலிட்டு வைக்குமாப்போலே, விஷயாந்தரங்களிலே கைவளருகிற கரணங்களைக் குலைத்துவிட்டுவைக்கை.

மூன்றும் விண்ணப்பம்.

பா— "நின் கணக்கில்லாத கல்யாண குணங்களை இவ்வளவென்று கணக்கிட அரிதாகிலென்ன? நீ என் ஹ்ருதயத்தில் புகுவாய்" என்று அந்த ஜகதீச்வரனுக்கு ப்ரீதியுடன் ஆட்சி செய்யுமவன் அன்புடன் உரைத்தான்.

அப்ரமேய! ஜகத்தில் ப்ரமேயமென்றால் அறியத்தகுந்த வஸ்து. அந்த வஸ்துவையறிய ப்ரமாணங்கள் ப்ரத்யக்ஷமென்றும், அநுமாநமென்றும், சப்தமென்றும் மூன்று வகைப்படும். அவைகளில் ப்ரத்யக்ஷமென்பது இந்திரியங்களுக்கும் பொருள்களுக்கும் கிட்டின ஸம்பந்தத்தினால் பிறக்குமறிவு. இது ஆறு வகைப்படும். அதெப்படியெனில், கண் திறந்து ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்தால் இது கறுப்பு, இது வெண்மை என்று முதலாகப் பிறக்குமறிவு சாக்ஷுஷ ப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; செவிசாத்துகையில் (கேட்கையில்) இஃதிந்தமாதிரியான ஓசை, இது இவ்வகையான வார்த்தை, இது இந்த அக்ஷரம், இவை முதலாகப் பிறக்குமறிவு ச்ராவண ப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; நாவினால் நவிற்று இது புளிப்பு, இது இனிப்பு, இது உப்பு, இவை முதலாகப் பிறக்குமறிவு ஜிஹ்வாப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; நாசியால் ஒன்றை மணத்தால் இது ஸுகந்தம், இது துர்க்கந்தம், இவை முதலாகப் பிறக்குமறிவு க்ராணப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; சரீரசர்மஸ்பர்சமாகில் இது வெப்பம், இது தட்பம், இவை முதலாக பிறக்குமறிவு ஸ்பார்சிகப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; மனதில் எண்ணுகையில் தனக்கு இப்பொழுது இன்பமாயிருக்கும், இப்பொழுது துன்பமாயிருக்கும், இவை முதலாகப் பிறக்கும் அறிவு மானஸப்ரத்யக்ஷமெனப்படும். இப்படி ப்ரத்யக்ஷம் ஆறுவகையாயிருக்கும். அநுமாந

மென்பது—வேறொன்றை விட்டுத்தான் ஒரு இடத்திலும் பிரிந்திராத வஸ்துவைப்பார்த்து, அந்த இடத்தில் அந்த மற்றைய வஸ்துவை அறிவது. அஃதெங்ஙனேயெனில் — நெருப்பைவிட்டு புகையிராதென்ற நியமத்தைப் பாகசாலையில் நிச்சயித்து, மலைமுதலான விடங்களில் வேறொரு புகையைக்கண்டு, அவ்விடம் நெருப்பு உண்டென்று அறிதல் அநுமான ப்ரமாணமெனப்படும். சப்தப்ரமாணமாவது— இருக்கிறதை இருக்கிறபடி அறிவிக்கும் வசனம். அதுவும் லௌகிகமென்றும் வைதிகமென்றும் இருவகைப்படும். லௌகிகமென்பது லோகத்தில் ஆப்தர் (நண்பர்) சொல்லும் வசனம். வைதிகமென்பது வேதம் முதலான பதினான்கு[1] வித்யைகள். இந்த ப்ரத்யக்ஷாநுமான சப்தங்களென்னும் மூன்று ப்ரமாணங்களிலிருந்தும் உன்னுடைய ஸ்வரூப, ரூப குண[2] விபவாதிகளில் கொஞ்சம், கொஞ்சம் அறியப்படுமன்றிக்கே இப்படியென்று பரிச்சேதித்தல் (தெரிந்துரைத்தல்) அரிதானதால் நீ அப்ரமேயனெனப்படுகிறாய். ஆகிலும் உன்னுடைய அடியார்க்கு எளியனாயிருக்கும் தன்மையைப் பிரகாசிப்பித்து என்னுடைய உள்ளத்தில் கோயில்கொள்ள வேணும், கோயில் கொள்ளவேணும், அநங்கஜனலாவலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. பதினான்கு வித்யைகள் — நான்காம் விண்ணப்பத்தைப் பார்க்கவும்.

2. ஸ்வரூபம் — அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தாலும், கல்யாணைகதாநத்வத்தாலும், ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷ

ணமாய், விபுத்வாத் தேசத: பரிச்சேதராஹிதமாய், நித்யத்வாத் காலத: பரிச்சேதராஹிதமாய், ஸர்வமும் தனக்குப் பிரகாரமாகித்தான் பிரகாரியாய், தனக்கொருப்ரகார்யந்தரமில்லாமையாலே வஸ்துபரிச்சேதராஹிதமுமாய், ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய், ஜ்ஞாநபலைச்வர்யாத்யநந்தகல்யாணகுணகணமஹோததியாய், ச்ரிய: பதியாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தத்தையும் வ்யாபிக்குமிடத்தில் அப்ராக்ருதமாய், சுத்த ஸத்த்வமயமாய், ஸ்வாஸாதாரணமாய், புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாய், புண்யகந்தவாஸிதாநந்ததிகந்தராளமாய், ஸர்வாபாச்ரயமாயுமிருந்துள்ள திவ்யவிக்ரஹம்போலே, வியாபித்து, தரித்து, நியமித்து, இப்படி ஸமஸ்தப்ரகாரத்தாலும், ரக்ஷகமாய்க்கொண்டு சேஷியாயிருக்கும்.

ரூபம் — அப்ராக்ருதமான சோதிவடிவு.

குணம் — அளவிட அரிதானவை, ஆச்ரயணஸௌகர்யாபாதகம், ஆச்ரயகார்யாபாதக குணங்கள் — வாத்ஸல்ய, ஸ்வாமித்வ, ஸௌசீல்ய, ஸௌலப்ய, ஜ்ஞாந, சக்தி, பூர்த்தி ப்ராப்தி. ஏழாம் விண்ணப்பத்தைப் பார்க்கவும்.

நான்காம் விண்ணப்பம்.

பா— "வேதத்திலும் அதனர்த்தமறுதியிடுகிற[1] புரா ணங்களிலும் நீ உன்னைத்தெளிவாய்க் காண்பித்துக்கொள்ளு கிறாய்" என்று அன்புடன் நற்குணன் யாதவகிரிநாதன் திரு வடியில் விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகல வித்யாப்ரவர்த்தகா! வித்யைகள்—வேதங்கள் நான்கும், அங்கங்கள் ஆறும், தர்க்கமும், மீமாம்ஸையும். புராணமும், தர்மசாஸ்திரமும், ஆயுர்வேதமும், தனுர் வேதமும், காந்தர்வமும், அர்த்தசாஸ்திரமும் என்று பதி னெட்டு வகையாயிருக்கும். அவைகளில், ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வமென்கிற நாலு வேதங்களும், பூர்வபாகத்தில் (முதற்பகுதியில்) தர்மம், அர்த்தம், காமம்[2] என்னும் மூன்று வர்க்கத்திற்கும் ஸாதகமான[3] கர்மத்தைச்சொல்லும்; உத்தரபாகத்தில் (பிற்பகுதியில்) உன் ஸ்வரூப, ரூப, குண விபவாதிகளைச் சொல்லி மோக்ஷோபாயத்தைக் காட்டும். அங்கங்களில் சிக்ஷையென்கிறது—ஸ்வர, வர்ண, மாத்ராதி களை நிச்சயிக்கிறது. வ்யாகரணமென்பது — ப்ரக்ருதி[4a] ப்ரத்யயாதி[b] களிலிருந்து அர்த்தத்தைச் சொல்லும் பதங் களை ஏற்படுத்துகிறது. சந்தஸ்ஸென்பது[c] காயத்ரீ, த்ரிஷ் டுப், அனுஷ்டுப், முதலான சந்தோலக்ஷணங்களை நிச்சயிக் கிறது. கல்ப ஸூத்ரமென்பது—வேதத்தில் சொல்லப் பட்ட கர்மத்தை உபயோகிக்கையை நிதானிக்கிறது. ஜ்யோ திஷமென்பது கர்மத்தை ஆசரிக்கும் காலத்தை ஏற்படுத்து கிறது. வேதபுருஷனுக்கு—சந்தஸ் பாதங்களும், கல்ப ஸூத்ரம் கைகளும், வ்யாகரணம் முகமும், சிக்ஷை க்ராணமும் (மூக்கும்), ஜ்யோதிஷம் கண்களும், நிருக்தம்

செவிகளாயுமிருப்பதினால், இவை யாறும் வேதாங்கங்க ளெனப்படும்.

தர்க்கமென்பது வேதார்த்தங்களை யுக்திகளால் ஸ்திரப் படுத்துகிறது. மீமாம்ஸையென்பது வேதார்த்தங்களை, பூர்வபக்ஷ[5] ஸித்தாந்த ரூபமாய் ஆராய்ந்து நிச்சயிக்கும். புராணங்களென்பவை ஜகத் ஸ்ருஷ்டியும், ஸம்ஹாரமும், மந்வந்தரங்களும், வம்சமும், வம்சங்களில் பிறந்தவர்கள் சரித்திரமும் சொல்லுகின்றன. அவை பிராம்ஹம், பாத்மம் முதலான பதினெட்டு வகையாயிருக்கும்.

தர்மசாஸ்திரமென்பது—ஆசார[6] வ்யவஹாரப்ராயச் சித்தங்களைச் சொல்லும். மனு, யாஞ்யவல்க்யம் முதலாய் பதினெட்டு வகையாயிருக்கும்.

ஆயுர்வேதமென்பது — நோய்களின் ஆதிகாரணம், பரிஹாரம் முதலியவைகளை நிரூபிக்கும்.

தனுர்வேதமென்பது—அஸ்த்ர[7] சஸ்த்ர [8]உபயோகம், பின்வாங்குகை முதலியவற்றை நிரூபிக்கும்.

காந்தர்வமென்பது—நடனம், கானம், வாத்தியம் முதலியவற்றை நிரூபிக்கும்.

அர்த்த சாஸ்திரமென்பது — பிரஜாபரிபாலனாதி ராஜ நீதிகளை நிரூபிக்கும். இந்த பதினெட்டு வித்யைகளையும் நீயே லோக நன்மைக்காக பிரஸித்தி செய்ததனால், நீயே ஸகல வித்யாப்ரவர்த்தகனென்னப்படுவாய். இந்த எல்லா வித்யைகளிலும் ப்ரதானமான வேதாந்தத்தில்[9] ப்ரகாசமான உன் ஸ்வரூபத்தை அறிவித்து என் மனதின் அஞ் ஞானத்தை நீக்கி, உன் அடிகளில் ஜ்ஞானபக்தியை முற்ற

வைக்கவும், மூற்றவைக்கவும், அநந்யஜனஸுலபா ! ஸ்ரீய து சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. வேதாந்தத்தின் உண்மையை யறியவேண்டுமானால் ஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராணங்களை ஆதாரமாகக் கொள்ளா விடில் உண்மை தெரியாது.

2. தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் — புருஷார்த்தம் சதுர்விதமாயிறே இருப்பது. தர்மமாவது — இஷ்டா பூர்த்தங்கள். இஷ்டமாவது யாகாதிகள், பூர்த்தமாவது கர்த்தாதி ; ஸாதனதயா புருஷார்த்தமாயிருக்கும்.

கர்மமாவது—ஐஹிக, பாரலௌகிக போக்யபதார்த்தானுபவஸுகம்.

மோக்ஷமாவது — ஆத்மானுபவ பகவதனுபவங்கள். இவற்றில் காமமோக்ஷங்களிரண்டும் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாயிருக்கும்.

3. ஸாதனம்:—ஸாத்யப்பொருளை யுறுதிப்படுத்தும் தாக்ஷி.

4. a. ப்ரக்ருதி—பகுதி.

 b. ப்ரத்யயம்—விகுதி.

 c. சந்தஸ்—யாப்பியல்.

5. பூர்வபக்ஷம்—பிரதிவாதம்; பிரதிகக்ஷியாய் மாறுபடக் கூறுகை.

6. ஆசாரம்—சௌச ஸ்நாநாதி.

வ்யவஹாரம்—தாயபாகாதி விவாத நிர்ணயம்.

ப்ராயச்சித்தம்—பாபசோதகசாந்த்ராயணாதிகள்.

7. அஸ்த்ரம்—ஆயுதம் (கைவிடு படை)

8. சஸ்த்ரம்—பாணம் (கைவிடாப்படை)

9. ப்ரதாநமான வேதாந்தம்—முக்யமான வேதத்தினுத்தரபாகமான உபநிஷதங்கள்.

ஐந்தாம் விண்ணப்பம்.

பா— "ஸகலாத்மக! ஸகல ஜகத்வ்யாபாரமும் உன்னுடையதே என்று ஸகல வேதமும் முறையிடுவது (சாற்றுவது) உன்னைப் பற்றியே" என்று அந்த ஸுகலன் (நற்கலை வல்லோன்) யதுசைலபதிக்கு விண்ணப்பம் செய்தான்,

ஸகல வேதவேத்யா! வேதங்கள்— பூர்வபாகத்தில் யக்ஞாதி ஸத்கர்மங்களை முழுதும் செய்யும் ஒழுங்கையும் அவைகளினால் வரும் பலத்தையும் சொல்லும். உத்தர பாகத்தில் ஸம்ஸாரத்தை இகழ்ந்து ஜீவஸ்வரூபத்தையும் [1] பரப்ரம்மஸ்வரூபத்தையும் நிரூபித்து, மோக்ஷோபாயத்தை விதித்து மோக்ஷாநந்தத்தையும் புகழ்கின்றன. இப்படி அநேக விதமாயிருக்கும் வேதமெல்லாம் உன்னையே புகழ்கிறதென்று பெரியோர் சொல்லுவர். அந்த நிலைமையை ஆராய்கையில், உலகத்தில் கட்டியக்காரர் அரசனைப் புகழும் போது நாடுநகரத்தார் அரசனுணையைக் கடைபிடித்து நடக்கும் வகையையும், அதற்கு மனமுவந்து அரசன் அவர்கட்குத் தருந்தனைக் கொடுக்கும் வகையையும், பிரஜைகள் நிலைமையையும், அரசன் நிலைமையையும், அரசன் ஸந்நிதானத்தை அடையும் வழியையும், ஸந்நிதியிலிருப்போர் ஸுகத்தையும், வருணித்ததில் அரசனையே புகழுவரென்பர். இப்படி வர்ணாச்ரமத்தோரென்கிற உன்னுடைய நாடுநகரத்தார் பண்ணும் யஜ்ஞாதி கர்மங்களென்கிற உன் ஆஜ்ஞா கைங்கர்யமும், அதற்கு வச்யப்பட்டு நீ கொடுக்கும் இந்த லோகத்திலுண்டான போகங்களையும் பாரலௌகிக பலமென்கிற உம்பையும், ஜீவாத்மரென்னும் உன் கைங்கர்ய பரர்கள் நிலைமையும், பரப்ரம்ஹமெனப்படும் உன் நிலைமையையும், மோக்ஷோபாயமென்னும் உன் ஸந்நிதியை அடையத்

தக்க நடத்தைதயையும், மோக்ஷானந்தமெனப்படும் உன் ஸந்நிதியிலிருப்பவர் ஸுகத்தையும், நிரூபணம் செய்வதி ஞல் இந்த வேதங்களெல்லாம் உன்னையே புகழ்கின்றன வென்பது திண்ணம். இந்த அர்த்தத்தைச் சித்தத்தில் வைத்தே :—

"வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்று கீதை யில் சொன்னது.

இப்படி வேதவேத்யனெனப்படும் உன் அதிசயத் தையே ஸகல ஸ்ம்ருதிதிஹாஸபுராணாதிகளும் வருணிக் கின்றன. வருணித்தும் முடிவைக் காணவில்லையென்றால், அநேக மனுஷ்யர்கள் தங்கள் முயற்சியினால் உன் நிலை மையை அறிந்து துதித்துப்பாடிக்கடைக்காண்பாரென்பது (ஈடேறுவரென்பது) இச்சை மாத்ரமே. ஆகையால் நீயே தயைசெய்து உன் ஸ்வரூபத்தை அறிவித்து, என்னை உன் கைங்கர்யபரனென்று இடு, இடு, அநந்யஜனஸுலபா ! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. ஜீவஸ்வரூபம்— "சென்று சென்று பரம்பரமாய்" என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியமன : ப்ராணபுத்திவிலக்ஷண மாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஜ்ஞானாச்ரயமாய், ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், சேஷமாயிருக்கும்.

ஆறும் விண்ணப்பம்.

பா— "பலவிதமாய் (பரஸ்பரவிரோதமாய்) தோற்றும் வேத வசனங்கள், உபதேசத்தினால் பரஸ்பர விரோதமில்லாமலாகும்," என்று கமலநாபன் திருவடியில் வணங்கி அரசர் தலைவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

அற்புத சரிதா! வேதங்கள், உன் ஸ்வரூப ரூப குண விபவங்களைப் பலவிடங்களில் பலபல வகையாய்ச்சொல்லி அறிவிக்கும். ஆசார்யன் மூலமாய்க் கேட்கிறவர்கட்கு இந்த அர்த்தம் ஸுவ்யக்தமாய் (தெளிவாய்) தெரியும். தங்கள் புத்தி பலத்தினால் ஊகிக்குமவர்கட்கு பரஸ்பர விரோதமாய் (ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாய்) த்தோன்றும். அதெப்படியெனில் :—

உன்னை ஸகுணனென்றும், நிர்குணனென்றும், பெரிதுக்கும் பெரியவனென்றும், சிறியதின் சிறியவனென்றும், உருவுடையவனென்றும், உருவு இல்லானெனவும், அவாங்மனஸகோசரனென்றும், வேதவேத்யனென்றும், பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவனென்றும், மத்ஸ்யாதி ரூபங்களில் பிறந்தவனென்றும், கூறுதலால் மந்தமதிகட்கு விரோதம் தோன்றி நிச்சயம் பிறக்காது, பெரியோர் உபதேசத்தினின்று அறிகிறவர்கட்கு இந்த விரோதம் எப்பொழுதும் தோன்றாது.

ஸகுணனெனில் — வாத்ஸல்யாதி குணங்களுள்ளவனென்றும், நிர்குணனென்றால்—ராஜஸதாமஸாதிகளில்லாதவனென்றும் தெரியவருவதால், ஸத்குணங்களெல்லாம் இருக்கின்றன, துர்குணங்களொன்றுமில்லையெனத் தெரிய வரும்.

பெரிதுக்கும் பெரியவனெனில் — பதினன்கு லோகங்களையும் தன் வயிற்றினுட்கொண்டவனென்றும்; சிறியதுக்கும் சிறியவனென்னில்—சிறியதான ஜீவாத்மாவுக்குள் அந்தர்யாமியாயிருப்பனென்றும், தெரியவருவதால் ஸகலபதார்த்தங்களின் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்திருப்பனென்ற நிச்சயம் உண்டாகும்.

ஸாகாரனெனில்—அப்ராக்ருத சரீரமுள்ளவ[1] னென்றும்; நிராகாரனெனில்—ஸகலஹேயாஸ்பதமான ப்ராக்ருத சரீரமில்லாதவனென்றும் தெரியவருவதால், தன் ஸ்வரூபத்திற்கு அநுகுணமாய் தனக்கிச்சாநுகுணமாயிருக்கிற திவ்ய மங்கள விக்ரகங்கள் உள்ளவனென்றும் வ்யக்தமாகும்.

அவாங்மனஸகோசரனெனில்—ஸ்வரூபமும், விக்ரஹமும், குணங்களும், ஐச்வர்யமும் இவ்வளவு என்று அளவிட்டு சொல்லவும் அறியவும் ஆகாதவனென்கிறது.

வேதவேத்யனெனில்—ச்ரிய: பதியும், அகிலஹேயப்ரத்யநீகனும், ஜகத்காரணனும், ஸர்வாந்தர்யாமியும்[2] மோட்சப்ரதனும், என்கிற இவை முதலான மகிமைகளும் வேதத்தில் தெரியவருமென்று காணுதலால், தானறியவேண்டுவதெல்லாமறிந்து மற்றும் மஹிமைகள் உண்டென்று இருக்க வேண்டுமென்பது உறுதிப்பட்டது.

பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவனெனில் — கர்மாதீனமான இவை இல்லையென்றும்; மத்ஸ்யாதிரூபத்தில் பிறந்தானெனில்—துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலன தர்மஸ்தாபனார்த்தமாய்[2] தனதிச்சையால் மனுஷ்யர் முதலான உருவத்தில் தோற்றுவனென்றும் தெரியவருவதால், கர்மத்திற்கு அதீனமில்லாமல் லோகாநுக்ரகார்த்தமென்று[3] விளக்கமாயிற்று.

இப்படி, விரோதமில்லாமல் ஸகல வேதாந்தங்களையும் ஒன்றுபடுத்தி அறிந்தவர் உன்னை ஸர்வாச்சர்யமயனென்பர். உன்னுடைய நிலைமையை நிரூபணம் செய்ய நான் எவ்வளவு? என்னை உன் நிர்வ்யாஜமான அருளமுதக் கடலலைகளில் மிதப்பித்து சீராட்டவும், சீராட்டவும், அநந்பஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. அப்ராக்ருத சரீரம்—மாயையென்கிற மூலப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான ப்ருதிவ்யாதி பஞ்ச பூதங்களினால் உண்டாகாத சரீரம்.

2. துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலன, தர்மஸம்ஸ்தாபனார்த்தம்—தன்னுடைய அநுபவமொழிய க்ஷணகாலமும் செல்லாதே தன்னைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கும் ஸாதுஜனங்களை தன்னுடைய ரூபசேஷ்டிதாவலோகனாலாபாநதானமுகேந ரக்ஷிக்கையும், தத்துவவிரோதிகளான துஷ்க்ருத்துக்களை நசிப்பிக்கையும், தன்னுடைய ஆராதனரூபமாய் க்ஷீணமாய் கிடக்கிற வைதிக தர்மத்தை ஆவேத்யனை தன் ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பித்து ஸ்தாபிக்கையுமாகிற இம்மூன்றுமே பலமென்கை.

3. லோகானுக்ரஹார்த்தம் — அநுக்ரஹமாவது — பிறருடைய துக்கத்தைப்போக்கி இஷ்டத்தை அளிக்கும் பொருட்டுப் பெரியோன் சிறியோன் இடத்தில் செய்கிற அன்பு (கிருபை).

ஏழாம் விண்ணப்பம்.

பா.— "கேளாய்! உன்னுடலாயிருக்கு மென்பதனுல் பிரபஞ்சமெல்லாம் உண்மையானது" என்று யதுசைலநாதன் திருவடிகளில் ஸத்தியப்பிரியன் வசப்பட்டு பக்தியுடன் விண்ணப்பம் ஸமர்ப்பித்தான்.

ஸமஸ்த சிதசித்வஸ்து சரீரகா! பிரபஞ்சமெல்லாம் உனக்கு உடலாயும், நீ இந்த ஜகத்திற்கு பரமாத்மனுயும் இருப்பதனுல், பிரபஞ்சமெல்லாம் நீயொருவனன்றி வேறில்லையென்று வேதசாஸ்திரங்கள் சொல்லும். அதன் உண்மையை அறியாமல் சிலர் மயங்கி, ஜகத்திற்கும் உனக்கும் ஸ்வரூபபேதமில்லை என்று சொல்லுவார். அவர்கள் சொல்லும் வசனங்களெல்லாம் யுக்திக்கு விரோதமாக இருக்குமவை. அதெங்ஙனேயெனில் :— லோகத்தில் வஸ்துரூபமிரண்டாயிருந்து, அவ்விரண்டின் அநேகாந குணங்களும் ஒன்றுய் இருந்தால், அந்த ஒரே வஸ்துவைக்கொண்டு இதற்கும் இதற்கும் பேதமில்லையென்று புத்திமான்கள் சொல்லுவர்.

ப்ரம்ஹத்திற்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் பேதமில்லையென்பவன், இந்த ப்ரபஞ்சமே ப்ரம்ஹம் என்பதனுல் வேறு ப்ரம்ஹமில்லை என்ற சூன்யவாதியாவன்; ப்ரம்ஹமே ப்ரபஞ்சம் என்று சொன்னுல் ப்ரம்ஹம் ஒன்றன்றி வேறொன்றுமில்லை என்று சொல்லும் தானும், தன் வசனமும், தனக்குபதேசித்த குருவும், அந்த குரு அத்யயனம் செய்த வேதாந்தமும் இல்லையென்பதால் நாஸ்திகவாதியாவான்.

இப்படிக்கு சுத்தாத்வைதம் சாஸ்திரவிருத்தமாயிருந்தாலும் உன் கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரமாகாத மனுஷ்யர்

இந்த பக்ஷத்தை அங்கீகரித்து, உன்னுடைய ஜ்ஞான, பல, ஐச்வர்ய, வீர்ய, சக்தி, தேஜஸ், ஸௌசீல்ய, வாத்ஸல்ய, மார்தவ, ஆர்ஜவ, ஸௌஹார்த, ஸாம்ய, காருண்ய, மாதுர்ய, காம்பீர்ய, ஔதார்ய, சாதுர்ய, ஸ்தைர்ய, தைர்ய, பராக்ரம, ஸத்யகாம, ஸத்யஸங்கல்ப, க்ருதித்வ, க்ருதஜ்ஞதா, முதலான எண்ணரிய கல்யாணகுணங்களும் திவ்ய மங்களவிக்ரஹமும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், திவ்யமஹிஷீவர்க்கமும, நித்ய முக்தரும், ஸ்ரீவைகுண்டமும், இவைகளொன்று மில்லையென்றும், மற்றும் உன் லீலோபகரணமான ப்ரம்மாண்டமும், மற்றும் அதனுள்ளிருக்கும் பதினன்கு லோகங்களும், பிரமன் ருத்ரன் முதலான தேவர்களும், ஸப்தத்வீபங்களும், பர்வதங்களும், நதிகளும், தேசங்களும் கிராமங்களும், இல்லாத வேதாந்தத்திலிருந்தே இவை யெல்லாவற்றையு மறிந்தோமென்றும், இம்முறையில் உன்னுடைய நித்ய விபூதியையும் (ஸ்ரீவைகுண்டம்) லீலாவிபூதியையும் (ப்ரம்மாண்டம்) இல்லையென்று அபலாபனம் செய்வர்.

அவர்களில் நீ நிலைத்திருப்பது எப்படியோ! அது ஒரு புறமிருக்கட்டும். உன்னையே உயிர்நிலையாய் நம்பி உன்னுடைய கடாக்ஷத்தைப்பெற்ற உத்தமர் ஸகல வேத சாஸ்திரங்களுக்கும் ஏற்றதாயும் யுக்தியுக்தமாயும் உள்ள விசிஷ்டாத்வைத சாஸ்திரத்தை அங்கீகரித்திருப்பர். அதெங்ஙனேயெனில்:— ஒருவன் உடலில் பிருத்வீ முதலான தத்துவங்கள் இருபத்துநான்கும், ஜீவாத்மனும், அந்தர்யாமியான நீயும் சேர்ந்து, இருபத்தாறு தத்துவங்களிருந்தாலும், மனுஷ்யன் ஒருவன் இருக்குப்படி, இந்த சேதன சேதனங்களனைத்தும், வேறாயிருந்தாலும், உன்னுடைய சரீரமாகிறதனால் நீயொருவனே யெனபது யுக்தம்

இந்த தத்துவ ஜ்ஞானம் என் மனதில் நிலைபெறும்படி நீ க்ருபை செய்தருளவேணும், க்ருபை செய்தருள வேணும், அநந்யஜன ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

எட்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— "கனவில் பார்க்கும் வஸ்துக்களெல்லாம் நீ ஸ்ருஷ்டித்ததனுலேயே, நிச்சயம்" என்று ஒப்புரவாக்கி மலைநாட்டினரை வென்றவன் அஸுராரி திருவடியில் விண்ணப்பம் செய்தான்.

அகடித கடனுஸமர்த்தா[1]! மானிடர்க்கு ஜாகர ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தியென்று மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு. அவைகளில் ஸுஷுப்தியென்கிறது நித்திரை, ஸ்வப்னமென்கிறது கனு, ஜாகரமென்பது விழிப்பு. நித்திரையில், ஜீவாத்மன் பரமாத்மாவான உன்னுள் அடங்கி ஜ்ஞானேந்திரிய[2] வ்யாபாரம் அழிந்திருப்பதால், புறம்பும் உள்ளும் தன்னறிவில்லாமலிருக்கும். விழிப்பிலும் கனவிலும் தன்னறிவு உண்டாயிருக்கும். ஜாகரத்தில் காண்கிற வஸ்துக்களை நீ ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தில் உண்டு பண்ணுவதால் இந்த வஸ்து இதிலிருந்து பிறக்கும், இதற்கு இந்தப் பெயர், இந்த உருவம், இந்த குணம், இதனுலாகும் கார்யமிது, இந்த வஸ்து இவ்வளவு காலம் இருக்குமென்று அளவுபட்டிருக்கும். இருக்கும் காலத்தில் எல்லாருக்கும் தெரிய வரும். கனவில் காணும் வஸ்துக்களை நீ அந்தந்த காலத்தில் ஸங்கல்பமாத்ரத்திலிருந்தே உண்டுபண்ணுவதால், இந்த வஸ்து இதிலிருந்து பிறக்குமென்றும், இதற்கு இதுவே உருவம், இதுவே குணம், இதுவே கார்யம் என்றிவை முதலான பரிமாண மொன்றுமில்லாமல், விசித்ரமாய், உன்னுடைய ஸங்கல்பமிருந்தபடி யிருக்கும். அந்த காலத்தில் கனவைக் காணுமொருவனுக்குத் தோன்றுமன்றி வேறு ஒருவருக்கும் தோன்றமாட்டாது. இப்படி விழிப்பில் காணப்படும் வஸ்து எல்லோருக்கும் காணப்பட்டும், ஸ்திரமாயும் இருக்கும். கனவில் காணும் வஸ்து ஒருவனுக்குத்

தோன்றி விழித்தவுடனே மறைவதனால் அநித்யமா யிருக்கும். உலகநடை யிப்படி இருந்தாலும், நீ சிலரிடத் தில் தயைசெய்து இவ்வரம்பை மாறிக்காண்பிப்பாய். அதெப்படியெனில், முன்பு கோகுலத்தில் பலபத்ரன் கோள் வார்த்தையைக்கேட்டு 'மண்ணைச் சாப்பிடாதிரு' என்று பயப்படுத்தின யசோதைக்கு உன் சிறியச்செவ்வாய் திறந்து பதினாலுலகங்களையும் யாருக்கும் தெரியாதபடி காண்பித் தாய். அப்படியே இரண்டு ஸைன்யத்துக்கும் நடுவில் அர் ஜுனனுக்கு யாருமறியாதபடி விச்வரூபத்தைக் காண்பித் தாய். பின்னும், ஸைந்தவனைக் கொல்வித்து அர்ஜுனனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்ற எண்ணத்துடன் குருக்ஷேத்ரத்தில் பகலில் இருட்டையுண்டுபண்ணினாய். மேலும், கங்கையில் முழுகின ஸுசரித[3] னென்ற அந்தணனைக் கல்யாணி தீர்த் தத்தின் நடுவே எழுப்பினாய். இப்படி பரோக்ஷமல்லாமல் ஸாக்ஷாத்காரமாய் எனக்குக் கனவில் நீ க்ருபைசெய்த நந்தகமென்றும் பெயர்பெற்ற உத்தமமான ஒரு கத்தியைக் கனவு பதார்த்தத்தைப்போல, அந்த காலத்தில் மாத்திரம் அனுபவிக்கத் தக்கதல்லாமல் நித்யமெனப்பட்டு, விழிப்புட னிருக்கையில் எல்லோருக்கும் பார்வையில் பட்டு, நீ ஈந்த மஹிமையினால் ஒரே அடியில் விழுந்து முற்றுகைபோட்ட நாலுதிசை பகைவர் அனைவரையும் வெட்டிவீழ்த்தி வெற்றி யைக்கொண்ட என்னை, உன்னுடைய கைங்கர்யத்தில் அர்ஹனாம்படி ஆட்கொண்டாய். உன்னுடைய திவ்யாத்புத குணஸாகரத்தில் வேதங்களும், பிரமன் முதலானவர்களும் ஒரு துளிக்கும் ஸமமாகமாட்டார். நான் எவ்வளவு? உன் மகிமைக் கடலை வர்ணிப்பதென்று முயற்சிசெய்த என் ஸாஹஸத்தைப் பொறுத்து உன் அடியனென்று ஆநந்தப் படுத்துவது, ஆநந்தப்படுத்துவது, அநந்யஜநஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. அகடிதகடனாஸாமர்த்யம் — சேராத வஸ்துக்களைச் சேர்ப்பிக்கத் தகுந்தவல்லமை.

2. ஜ்ஞாநேந்திரியங்கள்—மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி.

3. ஸுசரிதன் — இவன் வரலாற்றை யாதவகிரி மாஹாத்ம்யத்தில் காணலாம்.

ஒன்பதாம் விண்ணப்பம்

பா—"நியமித்த கர்மகதியை அநுஸரித்தே ஸ்ருஷ்டி செய்யும் நீ, ஸர்வஸமனென்பது திண்ணம்." என்று சௌரியிடம் லோகைகவீரன் விண்ணப்பத்தை மேலும் சொன்னான்.

ஸகலலோகநியாமக ! நீ இந்த ஸம்ஸாரத்தில் சிலருக்குப் பட்டாபிஷேகாதி ஸுகத்தையும், சிலருக்குச் சிரச்சேதனாதி துக்கத்தையும், உண்டுபண்ணுவதனால் விஷமனென்றும், கர்மாநுகுணமான பலனைக் கொடுப்பதனால் கர்மத்திற்குப் பாரதந்த்ரனென்றும், பாபிகள் படும் துக்கத்தைப்போக்கடிக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால் நிர்த்தயனென்றும், சிற்றறிவுள்ளவர்களுக்குத் தோன்றும். இதன் நிலைமையை விசாரஞ்செய்ய, நீ ஆக்ஞை செய்யுமவனாதலால் உன் ப்ரஜைகளெனப்படும் ஜீவன்களெல்லாரிடத்திலும், ஸமபுத்தியுடன், எல்லாரும் உன்னுடைய மனம் உவந்தபடி கைங்கர்யத்தைச் செய்து வாழவேணுமென்றெண்ணி, இன்னின்ன முறையில் நடப்பவர்களுக்கு மோக்ஷமென்றும், இப்பிப்படி நடப்பவர்களுக்கு இஹபரஸௌக்யமென்றும், அறுதியிட்டு, அந்த எல்லையில் யார் யார் எந்த வகையில் நடப்பரோ, அவர்கட்கு அந்த அறுதியிட்ட பலனைத் தவறாமல் கொடுக்கிறதினால் நீ ஸர்வஸமன். உனக்கு ஒருவரிடத்திலும் வைஷம்யமில்லை. இப்படி அவரவர் கர்மாநுகுணமாய் பலன்களைக்கொடுத்தும், நீ ஸ்வதந்த்ரனன்றி பாரதந்த்ரனன்று. பாபிகளுக்குப் பாபாநுகுணமான பலனைக் கொடுத்துக்கொண்டும், அஜாமிளன் முதலான சிலரிடத்தில் அளவுகடந்த தயையைக் காட்டினதால் பரமதயாளுவென்னப்படுவாய். அது எப்படி

யென்றால்—உலகத்தில் தார்மிகனாயிருக்கும் அரசனொரு வன் தன் நாட்டில் இப்படி நடப்பவரை மன்னிப்பேன், இப்படி நடப்பவர்களைத் தண்டிப்பேன் என்று முன்னமே வரையறுத்து, அந்தக் கட்டுப்பாட்டின்படி, இவரிவரென்னாமல் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களை நடத்தினால், பக்ஷபாதமின்றி ஸர்வஸமனென்பர். தான் வரையறுத்த எல்லையை விடாமல் நடப்பிப்பதனால் அவன் ஸ்வதந்த்ரனென்பர். தவறியவர்களைத் தண்டனை செய்யுமிடையில் எங்கேனுமொருவனிடத்தில் குற்றமிருந்தும் மன்னிப்பதால் தயாளுவென்பர். ஆக நீ, உன் ஆஜ்ஞாரூபமான கர்மத்திற்கு அநுகுணமாய்ப் பலனைக் கொடுப்பதனால் ஸர்வஸமனும், அந்த எல்லையைத் தப்பாமல் நடத்துவதனால் ஸ்வதந்த்ரனும், சிலர் குற்றத்தை மன்னிப்பதனால் தயாளுவென்றும், பெரியோர்களிடமிருந்து கேட்டு, உன்னை உயிர்நிலையாகக்கொண்டேன். என்னுடைய குற்றத்தை க்ஷமித்துக், கருணைகூர்வது, கருணைகூர்வது, அநந்ய ஜனஸாலப ! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா !

பத்தாம் விண்ணப்பம்.

பா——"நானாவிதமான ஜகத்திற்கு நீயே மூன்று வகைக் காரணங்களும்," என்று முராவைரியின் திருவடியில் விருதாளிகளின் தலைவன் பரமாநந்தத்தோடு விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகலஜகதேககாரணா !! கார்யத்தை உண்டுபண்ணும் வஸ்து காரணமெனப்படும். அது உபாதான காரணமென்றும், நிமித்தகாரணமென்றும், ஸஹகாரிகாரணமென்றும், மூவகைப்படும். புதியதொரு காரணத்தைப்பெற்றுத் தானே கார்யமெனப்படும் வஸ்து உபாதானகாரணம்; இந்த உபாதானகாரணத்திலிருந்து கார்யத்தை யுண்டுபண்ணும் வகையை அறிந்து உண்டுபண்ணுகிற கர்த்தா நிமித்த காரணம்; இந்த கர்த்தா கார்யத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் ஸஹகாரிகாரணம். இவையெவை யென்னில், ஸ்வர்ணமயமான கடகமகுடாதி கார்யத்திற்கு ஸ்வர்ணம் உபாதானகாரணம், பொன்வினைஞன் நிமித்தகாரணம். சுத்தி, அடைகல், இடுக்கி, நீர், நெருப்பு முதலியவை ஸஹகாரிகாரணம், அன்றியும் மண்மயமான சட்டு, ஆல் முதலியவற்றிற்கு மண்பிண்டம் உபாதான காரணம். குயவன் நிமித்தகாரணம். சக்ரம் முதலியவை ஸஹகாரி காரணம்.

இப்படி உலகத்தில் பிறக்கும் கார்யமெல்லாவற்றிற்கும் மூவகைப்பட்ட காரணங்களும் வெவ்வேறாயிருக்கும். இந்த லோக மர்யாதையை மீறி, ஜகத்தென்ற கார்யத்திற்கு நீ யொருவனே மூவகைக் காரணமாயிருப்பாய். அதெங்ஙனேயெனில் :—மஹாப்ரளயத்தில் பஞ்சமஹா பூதங்களும், பஞ்சதந்மாத்ரைகளும், ஏகாதசேந்திரியங்க

ளும், அஹங்காரதத்துவமும், மஹத் தத்துவமும் சேர்ந்து இருபத்துமூன்று தத்துவங்களும் ப்ரக்ருதியுடன் அடங்கி, மற்றும் ப்ரக்ருதியும் ஜீவனென்னும் இரண்டு தத்துவங்களும், பெயரும், உருவமும், தனித்தனியாய்த் தெரியாதபடி உன்னுள் அடங்கி உன் உடலாயிருப்பதனால், நீயொருவனே இருப்பாய். அந்த வேளையில் நீயே மூவகைக் காரணமாய் ஜகத்தை யுண்டுபண்ணுவதால் ஜகதேககாரணனென்பது திண்ணம். இப்படி ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி ஜீவசரீரகனான நீ, உபாதான காரணமானதனால், புதியதொரு உருவத்தையடைகிறதென்கிற பரிணாமதோஷம்[2] ப்ரக்ருதி மாத்திரத்திற்கன்றி, இத்திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திற்கு அன்றென்று, ஸகலவேதாந்தங்களும் உன்னுடைய மகிமையைப் புகழ்ந்து ஆச்சர்யப்படுகின்றன. இந்த ஜகதுத்பத்தி ஸ்திதி[3]கள் என்னும் உன் திவ்யாத்புத லீலைகளை வர்ணிக்க நானெவ்வளவு? உன்னவரெனப்படும் பெரியோர் பலதடவை உபதேசிக்க, ஓரோர் வார்த்தையைக் கற்றுச்சொல்லும் கிளிக்குஞ்சு போன்ற என் சொல்லுக்கு சித்தத்தில் ஸந்தோஷப்படவும், ஸந்தோஷப்படவும், அநந்யஜன ஸுலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸகலஜகதேககாரணா—"ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன், ஸமஷ்டி வ்யஷ்டிரூப ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கும் காரணபூதன். பரமாணுவாவது, ப்ரதாநமாவது, சேதனனாவது, காரணமாகமாட்டா.

ஸங்கல்பவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நிமித்தகாரணனாயும், நாமரூப விபாகானர்ஹமாய்ப்படி தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற

ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விசிஷ்டனுய்க்கொண்டு உபாதாந காரண மாயும், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி விசிஷ்டனுய்க்கொண்டு ஸஹகாரி காரணமாயிருக்கும். ஜகத்ரூபகார்யோத்பத்தியில் ஈச்வர னே த்ரிவிதகாரணனுயிருக்கும்."

2. பரிணுமதோஷம்—வேறுபாடு அடைவதால் உண் டாகும் தோஷம்.

3. ஜகதுத்பத்திஸ்திதி — உலகைப் படைப்பது, காப்பது.

பதினொன்றும் விண்ணப்பம்.

பா— "ஆராயுங்கால், புத்தி, சரீரம், இவைகளி லிருந்து ஜீவன் விலக்ஷணனென்னும் இந்த நிலைமை உண்மை," என்று சௌரிக்குப் போர்வீரனென்கிற விரு துள்ளவன் பக்தியுடன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

பரமாத்மா[1] ! நீ ஸகலஜீவாத்மவர்க்கத்திற்கும் உயர்ந் தவனாதலால் உன்னை பரமாத்மனென்பது. ஜீவாத்ம ஸ்வ ரூபத்தை விசாரம் செய்யுமளவில் சரீரமே ஜீவாத்மனென் றும், ஸகலசரீரத்திலுமிருக்கும் ஜீவாத்மனொருவனே யென் றும், ஸ்வதந்த்ரனென்றும் சொல்லுவர். இந்தப் பக்ஷங்க ளெல்லாம் யுக்திவிருத்தமாயும், சாஸ்திரவிருத்தமாயுமிருக்கு மவை. அதெங்ஙனேயெனில் :— சரீரமே ஜீவாத்மா வாகில் ம்ருதசரீரம் அச்சு அழியாமலிருந்தும் ஜீவன் போயிற்றென்னும் உலகவார்த்தை கூடாது. சக்ஷுராதி இந்திரியங்களே ஜீவாத்மாவாகில், குருடர் செவிடரிடத்தில் ஜீவாத்மனில்லையென்று சொல்லவேணுமாகும். மனஸ்ஸும் ப்ராணவாயுவும் ஜடமாதலால்[2] ஜீவாத்மனல்ல. ஜ்ஞானமே ஜீவாத்மனாகில் தான் ஜ்ஞானமுள்ளவனெனக்கூடாது. மற்றும் தான் ஜ்ஞானமென்று சொல்லவேண்டும். ஆகை யால் ஜீவாத்மா சரீரபாஹ்யேந்திரியங்களிலிருந்தும்[3] மனஸ், ப்ராணன், ஜ்ஞானமிவைகளிலிருந்தும் வேறாய் ஸ்வப்ரகாசமாயிருக்கும்.[4] ஸகலசரீரங்களிலும் ஜீவாத்ம னொருவனேயாகில் ஒருவன் ச்ரேயஸ்ஸுக்கு மற்றொருவன் பொறாமைப்படுவதும், ஒருவனுக்கு இன்னொருவன் பகை யாவதும், ஒருவனை மற்றொருவன் கொல்லுவதும் கூடாது. எல்லோருடைய அந்தரங்கத்தையும், எல்லோரும் அறிய வேணுமாகும். மேலும் ஒருவனுக்கு வேதாந்த ஜ்ஞானம்

பிறந்த மாத்திரத்தில் எல்லோருக்கும் முக்தியுண்டாவதால் பலரும் வேதாந்தச்ரவணம் செய்வது வ்யர்த்தமாகும். ஜீவாத்மன் ஸ்வதந்த்ரனாகில் துக்கமயமான ஸம்ஸாரத்தை அங்கீகரிக்கமாட்டான். இந்த காரணங்களுடன் கூடின சாஸ்திர வசனங்களிலிருந்து ஜீவாத்மர் பலராய் உன் அடிமைகளாயிருப்பர். நீ, இந்த ஜீவாத்மரனைவருக்கும் தலைவனாய் பரமாத்மனெனப்படுவாய். இப்படி நீ உடையவனும் நாங்கள் உடைமையுமென்னும் ஸ்வ-ஸ்வாமி-பாவ-ஸம்பந்தத்தை இதுவரையுமறியாமல் ஸத்தொழிந்த எனக்கு, நிர்வ்யாஜதயை புரிந்து இப்பொழுது அறிவித்து ஸ்வரூபத்தை உண்டு பண்ணின பிறகு, இன்னும் ச்ரேயஸ்பரம்பரைகளை வளர்ப்பது, வளர்ப்பது, அநந்ய ஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைல வல்லபா!

குறிப்புகள்

1. பரமாத்மா — ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்பரன்.

ஆத்மாவினுடைய தேஹாதி விலக்ஷணத்வம்—"ஆத்மா, தேஹாதிகளிவற்றில் வேறுபட்டிருப்பானொருவன்."

2. ஜடம்—ஜடமாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமன்றிக்கே யிருக்கை.

3. பாஹ்யேந்திரியங்கள் — ஜ்ஞாந கர்ம ஸாதகங்களான பத்து இந்திரியங்கள்.

4. ஸ்வப்ரகாசம்— "தீபம் தீபாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகிற வோபாதி, ப்ரகாசாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகை."

பன்னிரண்டாம் விண்ணப்பம்.

பா—"உன் இச்சைமாத்திரத்திலேயே முன்னெழுந்தது தத்துவஸ்ருஷ்டி" என்று யதுசைலபாலனிதியினுடைய திருவடித்தாமரை ஸன்னிதியில் அஷ்டாங்கிரஹம் செய்யுமவன் சொன்னான்.

பரதத்துவ ஸ்வரூபா! உன் அதீனமாய் உன் சரீரமென்றிருக்கும் தத்துவங்கள் ஜீவனென்றும், ப்ரக்ருதியென்றும் இரண்டாயிருக்கும். அவைகளில் ஜீவதத்துவம் உன் உடைமையாய் ஜ்ஞானாநந்தஸ்வரூபமாய்[1] நித்யமாய் இருக்கும்[2] ப்ரக்ருதி யென்பது தானொன்றும், தன்னிலிருந்து பிறந்த தத்துவங்கள் இருபத்துமூன்றும் சேர்ந்து இருபத்துநாலு தத்துவமாயிருக்கும். அதெங்ஙனேயெனில்:— மஹாப்ரளயத்தில் ப்ரக்ருதி உன்னுள் அடங்கியிருக்கும். அதனுள் ஸத்துவராஜஸ்தமஸ்ஸென்னும் மூன்று குணங்களும் ஸமமாக இருக்கும். இந்த ப்ரக்ருதிக்கு மாயை[3] என்றும், அவித்யையென்றும், ப்ரதானமென்றும் பெயராயிருக்கும். இந்த ப்ரக்ருதி கீழ்ப்புறத்திலும், எண்திசையிலும் வரம்பில்லாமல் வ்யாபித்து, மேலுக்கு வைகுண்டலோகம் வரையிலிருக்கும். இப்படி பூர்ணமாயிருக்கும் ப்ரக்ருதியினுடைய சிலவிடங்களில் ஸத்வராஜஸ்தமோகுணங்கள் ஏற்றமடைந்து மஹத் தத்துவம் பிறக்கும். இப்படி ஸமநிலை நீங்கிய மூன்றுகுணமுள்ள மஹத் தத்துவத்தின் ஓரோர் இடத்தில் ஒரு குணம் மிக்கு, மற்ற இரண்டு குணங்களையும் அடக்கி ஓங்கி நிற்கும். அவ்விடத்தில் ஸத்துவம் அதிகமானால் ஸாத்விகமென்றும், ரஜஸ்ஸு அதிகமானால் ராஜஸமென்றும், தமஸ்ஸு அதிகமானால் தாமஸமென்றும், மூன்றுவகை அஹங்கார தத்துவம் பிறக்கும். இதில்

ஸாத்விகாஹங்காரத்தினின்றும் சப்தத்தை அறியும் செவியும், ஸ்பர்சத்தை அறியும் மெய்யும், ரூபத்தையறியும் கண்ணும், ரஸத்தையறியும் நாவும், கந்தத்தையறியும் நாசியுமாக, ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தும், மற்றும் பேசும் வாயும் குடிக்கும் கையும் நடக்குங் காலும் சரீரதர்பத்தை நடத்தும் பாயு குஹ்யேந்திரியங்களென்னும் கர்மேந்திரியங்களைந்தும், மற்றும் ஜ்ஞாநேந்திரிய கர்மேந்திரியமிரண்டிற்கும் ஸஹாயமான மனஸ்ஸு என்னும் அந்தரிந்திரியமொன்றும், ஆக பதினொன்று இந்திரியங்கள்.

தாமஸாஹங்காரத்தினின்றும் அவ்யக்தமான சப்த குணமுள்ள சப்ததந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த சப்ததந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான சப்தகுணமுள்ள ஆகாசம் பிறக்கும். இந்த ஆகாசத்துடன் கூடின சப்ததந்மாத்ரத்தினின்று அவ்யக்தமான ஸ்பர்சகுணமுள்ள ஸ்பர்சதந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த ஸ்பர்சதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ஸ்பர்சகுணமுள்ள வாயு பிறக்கும். இந்த வாயுவுடன் கூடின ஸ்பர்சதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ரூபகுணமுள்ள ரூபதந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த ரூபதந்மாத்ரத்திலிருந்தே அவ்யக்தமான ரூபகுணமுள்ள தேஜஸ்ஸு பிறக்கும். இந்த தேஜஸ்ஸுடன் கூடின ரூபதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ரஸகுணமுள்ள ரஸதந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த ரஸதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ரஸகுணமுள்ள ஜலம் பிறக்கும். இந்த ஜலத்துடன் கூடின ரஸதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான கந்தகுணமுள்ள கந்ததந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த கந்ததந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான கந்தகுணமுள்ள பிருதிவி பிறக்கும்.

ராஜஸாஹங்காரமென்பது ஸாத்விகாஹங்காரத்திலிருந்து ஏகாதசேந்திரியங்கள் பிறப்பதற்கும், தாமஸாஹங்

காரத்திலிருந்து பஞ்சதந்மாத்ரங்களும் பஞ்சபூதங்களும் பிறப்பதற்கும் ஸஹாயமாயிருக்கும். இப்படி ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரங்களும், ஏகாதசேந்த்ரியங்களும், பஞ்ச தந்மாத்ரங்களும், பஞ்சபூதங்களும், என்று இருபத்துநாலு வகையான அசேதநப்ரக்ருதி தத்துவத்திற்கும், சேதனமான ஜீவதத்துவத்திற்கும் உயர்ந்தோனாகையால், நீயே பரதத்துவமென்று பெரியோரிடமிருந்து கேட்டு, உன்னையே மிக்க நம்பின, என்னை தயை என்னும் அம்ருதத்தில் நனைத்து, உன் குளிர்ந்த கடைக்கண் ஒளியை என்னுள் பொழிந்து, என்னுடைய ரஜஸ்தமோகுணமென்னும் அழுக்கைக் களைந்து, ஸத்வகுணத்தை வளர்ப்பது, வளர்ப்பது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமாய் — "ஜ்ஞானத்துக்கும் ஆநந்தத்துக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கை. ஜ்ஞாநமாவது— ஸ்வஸத்தாமாத்ரத்தாலே ஸ்வாச்ரயத்தைப்பற்றி ஸ்வபரவ்யவஹாரத்துக்கு உடலாயிருப்பதொரு ஆத்மதர்மம். இதுக்கு ஆத்மா ஆச்ரயம்—." "ஆநந்த ரூபத்வமாவது ஸ்வத ஏவேஷ்டத்வம். அதாவது—ஸ்வபாவமே அநுகூலமாயிருக்கை."

2. நித்யமாயிருக்கும்—நித்யமாவது ஸர்வகாலவர்த்தித்வம். ஆத்மாவுக்குச் சொல்கிற ஜந்மமாவது தேஹஸம்பந்தம், மரணமாவது தேஹவியோகமென்கை.

3. மாயை:—மாயையென்பது விசித்ரஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே, அதாவது ஒன்றுபோலன்றிக்கே விஸ்மயநீயங்களான ஆச்சர்யங்களான கார்யங்களை ஜநிப்பிக்கை.

அவித்யை — அவித்யையென்கிறது ஜ்ஞாநவிரோதியாகையாலே.

பதின்மூன்றும் விண்ணப்பம்.

பா— "பல ப்ரும்ஹாண்டங்களை நீ நீர்க்குமிழிபோல் யெழுப்பிப்பாய்"—என்று பத்மநாபனின் ஸுகுமாரமான திருவடியில் போர்வீரன் ப்ரீதிவிசேஷத்துடன் நல்ல விண்ணப்பம் உரைத்தான்.

அநேககோடி ப்ரம்மாண்டநாயகா! நீ ஜீவன்களில் தயைகொண்டு அவர்களுக்குக் கரணகளேபராதிகளைக் கொடுக்கவெண்ணி அந்த சரீரத்திலிருந்து அவர்கள் கர்மங்களைச் செய்யவும், அந்தகர்மபலங்களை அனுபவிக்கவும் இடமான ப்ரம்மாண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தாய். அதெங்ஙனே யெனில்—முன் நீ ஸ்ருஷ்டித்த பஞ்சமஹாபூதங்களும் ஒன்றினொன்று கலக்காமல் வெவ்வேறு யிருப்பதால், ஒரு கார்யத்திற்கும் உதவாததைக்கண்டு அவையெல்லாவற்றையும் பஞ்சீகரணவகையில் ஒன்றாய்ச் சேர்த்தாய். பஞ்சீகரணமெனில் பஞ்சமஹாபூதங்களில் ஒரு மஹாபூதத் தம்சம் பாதியும், மற்ற நாலு பூதங்களின் நாலம்சங்களும் பாதியாகிக் கூட்டில் ஒரு வஸ்துவெனப்படும். அதனால் ஆகாசம் பாதியும், வாயு, தேஜஸ்ஸு, ஜலம், பூமி இவைகளின் அரைக்கால் பாகங்கள் ஒன்றாகூடி பாதியாய், இந்த இரண்டு பாதிகளையும் ஒன்றாகக்கூட்டில், இது பஞ்சீக்ருத ஆகாசமெனப்படும். மேலும் வாய்வம்சத்தில் பாதியும் மற்ற நாலு பூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும்கூடி பஞ்சீக்ருத வாயுவெனப்படும். மற்றும் தேஜோம்சம் பாதியும் மற்ற நாலுபூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும் கூடி தேஜஸ்ஸு எனப்படும். பின்னையும் ஜலாம்சம் பாதியும், மற்ற நாலு பூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும் கூடி ஜலமெனப்படும். மற்றும் ப்ருத்வியம்சம் பாதியும் மற்ற நாலுபூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும் கூடி

ப்ருத்வீயெனப்படும். இப்படி பஞ்சீக்ருத மஹாபூதங்கள் ஒன்றில் மற்ற நாலுபூதங்கள் கலப்பிலிருக்கும். ஒரு பூதத்தினம்சத்தில் பாதியும் மற்ற பூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குமாகி ஏற்றத்தாழ்வாகி ஐந்து ராசிகள் இருப்பதால், எந்த ராசியில் எந்த பூதாம்சம் அதிகமாயிருக்கிறதோ, அந்த ராசிக்கு அந்தப் பூதத்தின் பெயராகும். இப்படியிருக்கும் பஞ்சமஹாபூதங்களும் மஹதஹங்கார தத்துவங்களும் ஒன்றுகூடி ஏழு வஸ்துக்களிலிருந்து ப்ரும்ஹாண்டமுண்டு பண்ணும்பொழுது சட்டியைப்பண்ணும் குலாலாதிகள் போல் சரீராயாஸமின்றி நீரில் குமிழியெழுகிறபடி உன் இச்சாமாத்ரத்தில் உண்டுபண்ணினாய். அதன் பிறகு ப்ரம்மாண்டத்தில் பிறப்பிக்கப்படும், தேவமனுஷ்யதிர்யக்ஸ்தாவர ஸ்ருஷ்டிகளை "ஆள்வைத்து செய்விப்பேன்" என்று நான்முகனைப் படைத்தாய். இப்படி நீயே செய்யும் தத்துவ ஸ்ருஷ்டியும், அண்டஸ்ருஷ்டியும் ப்ரம்ஹஸ்ருஷ்டியும் ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியெனப்படும். பின்பு சதுர்முகனின்றும் செய்விக்கப்படும் தேவாதிஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியெனப்படும். இப்பொழுது சொல்லும் ப்ரம்ஹாண்டத்தைப் போலவே ப்ரம்மாண்டங்களை நீயொருவனே ஸ்ருஷ்டித்து ஆள்வைத்து கார்யம் நடத்துவதினால், அநேக கோடி ப்ரம்மாண்டநாயகனெனப்படுவாய். இந்த ஜகத்வ்யாபாரவ்யாஸங்கத்தில் என்னை மறவாமல் உன் தயார்த்ரசித்தத்தில் நினைப்பது, நினைப்பது, அநந்யஜனவத்ஸலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

பதினான்காம் விண்ணப்பம்.

பா— "எல்லா கர்மபலன்களையும் அனுபவிக்கும் ஸ்தானமான உலகங்களை நீ படைத்தாய்" என்று வீரரில் வீரனானவன் அஸுராரிக்கு[1] (தனுஜாரிக்குச்)ச் சொன்னான்.

ஸகலபுவனாவதாரா ! உலகங்கள் பதினான்கு. அவையெல்லாம் பிரும்மாண்டத்திலிருக்கும், அதெப்படியென்னில், பிரும்மாண்டமென்பது பக்ஷியைப்போல் உருண்டை வடிவாயிருக்கும். அதனுள் அவகாசம் எந்த திசையிலும் ஐம்பதுகோடி யோசனை யளவாயிருக்கும். அதனுள் கீழிருந்து அண்டகபாலத்துக்குமேல் கர்போதகம் இருக்கும் ஸ்தானம் எண்பத்துமூன்று லட்சத்தைம்பதினாயிரம் யோசனையாயிருக்கும். அதற்குமேல் வயலாகிய இடம் இருபத்துநாலுகோடியே பதினான்குலட்சத்து நாற்பத்தெட்டாயிர யோஜனமாயிருக்கும். அங்கு தென்பாகத்தில் ரௌரவாதிநரகங்களும், அதற்குமேல் சேஷலோகமென்பது முப்பத்திரண்டாயிரம் யோஜனையாயிருக்கும். அதற்குமேல் பூமி எழுபதினாயிரம் யோஜனத்திற்குள், ஒவ்வொன்று பத்தாயிரம் யோஜனங்களாகி மாடமாளிகை மரியாதையில் பாதாளம் முதலாய் ஸப்தலோகங்களாயிருக்கும். பூமிக்குமேல் சூர்யமண்டலம் வரையில் ஒரு லட்சம் யோஜனையாயிருக்கும் ஆக கீழ் அண்டபித்தியிலிருந்து[2] சூர்யமண்டலம் வரையில் இருபத்தைந்துகோடி யோஜனையாயிருக்கும். அதற்குமேல் சந்திரமண்டலம் ஒருலட்சம் யோஜனத்திலும் அதற்குமேல் நக்ஷத்திரமண்டலம் ஒரு லட்சம் யோஜனத்திலுமிருக்கும். அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனையில் புதனும், அதற்குமேல் இரண்டுலட்சம் யோஜனையில்

சுக்ரனும், அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனையில் மங்களனும், அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனையில் ப்ருஹஸ்பதியும், அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனத்தில் சனைஸ்சரனுமிருக்கும். அதற்குமேல் ஒரு லட்சம் யோஜனத்தில் ஸப்தரிஷிமண்டலமும் 3, அதற்குமேல் ஒரு லட்சம் யோஜனத்தில் ஜ்யோதிஸ்சக்ரகூடஸ்தனான த்ருவனுமிருப்பன். ஆக சூர்யமண்டலத்திலிருந்து த்ருவ மண்டலம் வரையில் பதினன்குலட்சம் யோஜனையும் ஸுவர்லோகமெனப்பட்டு இந்த்ராதி தேவதைகள் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் ஒருகோடி யோஜனமும் மஹர்லோகமெனப்பட்டு முதல் இந்த்ராதி பதவிகளிலிருந்து நிவ்ருத்தாதிகாரரான தேவதைகள் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் இரண்டு கோடி யோஜனமும், ஜனோலோகமெனப்பட்டு பிரம்ஹபுத்ரர்களான ஸனகாதிமுனிவர்களின் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் எட்டுகோடி யோஜனமும் தபோலோகமெனப்பட்டு ஓங்காராதி பரமரிஷிகளின் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் பன்னிரண்டுகோடி யோஜனமும் ஸத்யலோகமென்னப்பட்டு சதுர்முக ப்ரம்ஹ ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் ஒருகோடியே எண்பத்தாறுலட்ச யோஜனமும் வெட்டவெளியாயிருக்கும். ஆக சூர்யமண்டலத்திலிருந்து மேலண்டப்பித்தி வரையில் இருபத்தைந்து கோடியும், கீழண்டப்பித்தி வரையில் இருபத்தைந்துகோடி யோஜனங்களுமாய் ப்ரம்ஹாண்டம் ஐம்பதுகோடி யோஜனை நீளமாயிருக்கும். இதில் ஸ்திரமான மாடிவீடுபோல் பதினன்கு உலகங்களிலிருக்கும் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு நீயே காரணமாயிருப்பதால் ஸகலபுவனதாரன் என்னப்பட்டாய். ஆகையால் என்னுடைய ஸ்வரூப ரூபஸ்திதிகள் உன்னுடைய அதீனமா

யிருக்குமென்று பெரியோர்களால் கேட்டு என்னுடைய ஹிதாஹிதங்களை விட்டு இருக்கிறேன். என்னை ரக்ஷிக்கும் பொறுப்பு உன்னது, உன்னது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. அஸுராரி—அஸுரர் பகைவன். அஸுரர் தேவதைகளுக்கு ஸஹஜசத்ருக்கள். இவர்களுடைய உத்பத்தி புராணங்களில் பிரமனுடைய தமோமயமான சரீரத்தில் ஜகனப்ரதேசத்தில் நின்றும் உண்டானார்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவர்கள் தைத்யர் (திதிபுத்ரர்) தானவர், (தனுபுத்ரர்)என்று இருவகைப்பட்டிருப்பர். இவர்களுடைய குரு சுக்ராச்சாரியர்.

2. அண்டபித்தி—பிரம்மாண்டச்சுவர். இது பாதாளாதி ஸத்யலோகாந்தமான பதினன்கு லோகங்களையும் சுற்றிக்கொண்டு வெளியிலுள்ள மஹாஜலம் உள்ளே ப்ரவேசியாமல் தடுத்துக் கரையாயிருக்கும்.

3. ஸப்தரிஷிகள் — முனிச்ரேஷ்டர்கள் எழுவர். அவர் மரீசி, அங்கிரஸன், புலஹன், வஸிஷ்டன், அத்திரி, புலஸ்த்யர், கிருது என்போர் ஒரு சாரார். கச்யபன், அத்ரி பாரத்வாஜன், விச்வாமித்ரன், கௌதமன், ஜமதக்னி, வஸிஷ்டன். என்போரையும் ஸப்தரிஷிகளென்பர். இங்கு முதலேழைக் குறிக்கிறது.

பதினைந்தாம் விண்ணப்பம்.

பா— "ஸமுத்திரங்களென்ன, மலைகளென்ன, நதிகளென்ன, இவற்றை உட்கொண்ட தராவலயம் அவ்வளவையும் நீ ஸ்ருஷ்டித்தாயென்பது நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது" என்று கர்னாடக சக்ரவர்த்தி சௌரிக்கு விண்ணப்பம் செய்தான்.

அகண்ட பூமண்டலாதீச்வரா! பூமியைச்சுற்றி அண்டபித்தி உருண்டையா யிருப்பதால் எந்தப்பக்கத்திலும் ஐம்பது கோடி யோஜனையாயிருக்கும். அதெங்ஙனெயென்னில்—பூமத்யத்தில் ஜம்பூத்வீபம் உருண்டையாய் எந்தப் பக்கத்திலும் லட்சயோஜனையா யிருக்கும். இந்த ஜம்பூத்வீப மத்யத்தில் மஹாமேரு ஸ்வர்ண மயமாய் கீழ் பதினாறாயிரம் யோஜனை அகலமும் மஸ்தகத்தின்மேல் முப்பத்திரண்டாயிரம் யோஜனை அகலமுமாய், சதுரமாய் வெல்லத்தைத் தலைகீழாக[1] வைத்தாற்போலிருக்கும். இந்த ஜம்பூத்வீபத்தை சுற்றின உப்புநீர்க்கடல் ஒரு லக்ஷ யோஜனை அகலமும் இதைச்சுற்றின ப்லக்ஷத்வீபம் இரண்டு லக்ஷ யோஜனமும், இதைச் சுற்றின கருப்பஞ்சார்க்கடல் இரண்டு லட்சம் யோஜனமும் இதைச்சுற்றின சால்மத்வீபம் நாலு லட்சம் யோஜனமும், இதைச்சுற்றின ஸுராசமுத்திரம் நாலு லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின குசத்வீபம் எட்டு லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின நெய்க்கடல் எட்டுலட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின க்ரௌஞ்சத்வீபம் பதினாறு லட்ச யோஜனமும், இதைக்சுற்றின தயிர்க்கடல் பதினாறு லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின சாகத்வீபம் முப்பத்திரண்டு லட்ச யோஜனமும் இதைச்சுற்றின பாற்கடல் முப்பத்திரண்டு லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின புஷ்க

ரத்வீபம் அறுபத்துநாலாயிரம் லட்ச யோஜனமும், இதைச் சுற்றின இனிய நீர்க்கடல் அறுபத்துநாலு லட்ச யோஜனமுமாயிருக்கும். இந்தபர்யந்தம் (இதுவரை) மனுஷ்யாதி பிராணிகள் ஸஞ்சாரத்திற்கு யோக்யமாயிருக்கும். அதன் புறவலயம் பிராணிகள் ஸஞ்சாரத்திற்கு யோக்யமில்லாமல், பளிங்குபோல் நிர்மலமாய், ஸ்வர்ணமயமாயிருக்கும் பூமியாய்ப் பத்துகோடியே பதினொன்றுலக்ஷ யோஜனை யகலமாயிருக்கும். இதைச்சுற்றின லோகாலோக பர்வதம் பத்தாயிரம் யோஜனையுயரமாயும், பத்தாயிரம் யோஜனமகலமுமாயிருக்கும். இதைச்சுற்றின அந்தகாரபூமி அண்டகடாஹ பர்யந்தத்திற்கு பன்னிரண்டுகோடியே, முப்பத்திரண்டு லட்சத்து நாற்பதினாயிரம் யோஜனையகலமாயிருக்கும். இப்படி பூமத்யத்திலிருந்து ஒருதிசை அண்டபித்தி பர்யந்தம் இருபத்தைந்துகோடி யோஜனை விஸ்தாரமாயிருக்கும். அதெங்ஙனேயெனில் :—ஜம்பூத்வீபமத்யத்திலிருந்து உப்பு நீர்க்கடல் வரையில் ஐம்பதினாயிரம் யோஜனமும், மற்ற ஆறு த்வீபங்களும் ஏழு ஸமுத்ரங்களும் சேர்ந்து இரண்டு கோடியே ஐம்பத்துமூன்று லட்சயோஜனமும், ஸ்வர்ண பூமி பத்துகோடியே பதினொன்றுலட்ச யோஜனமும், லோகாலோக பர்வதம் பத்தாயிரம் யோஜனமும், அந்தகாரபூமி பன்னிரண்டுகோடியே முப்பத்திரண்டு லட்சத்து நாற்பதினாயிரம் யோஜனமும், சேர்ந்து இருபத்தைந்துகோடி யோஜனமாயிருக்கும். இப்படி மேருமத்யத்திலிருந்து ஒரு பக்கம் இருபத்தைந்துகோடி விஸ்தாரமாயிருப்பதால் பூமண்டலம் ஒரு பக்கத்திய அண்டபித்தியிலிருந்து மற்றொரு பக்கத்து அண்டபித்தி வரையில் ஐம்பதுகோடி யோஜன விஸ்தாரமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட பூமண்டலம் ப்ரளயஸமுத்ரத்தில் முழுகினவன்று நீ சுமந்துக்

காப்பாற்றினதால் அகண்டபூமண்டலாதீச்வர னெனப்படு வாய். உன் ஐச்வர்யத்தின்[2] எல்லையைக்காணப் பிரமன் முதலியவர்களுக்கும் அரிதாகிலும், பிரீதியுடன் நான் என் னறிவுக்கு எட்டினவரையில் விண்ணப்பம் செய்தேன். இதனை க்ஷமிக்கவும், க்ஷமிக்கவும், அநங்கஜனஸாலபா: ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. வெல்லத்தைத் தலைகீழாய் வைத்தபடி—மைஸூர் தேசத்தில் "அச்சு வெல்லம்" என்பார்கள். வெல்லக்கட்டி கள் "ப" எழுத்துப்போல் அச்சில் வார்த்து செய்யப்பட்டு சதுரமாயிருக்கும்.

2. ஐச்வர்யம் — ஐச்வர்யமாவது ஸகலபதார்த்தங் களையும் தத்தத் கர்மானுகுணமாக நியமிக்கும், நியமன ஸாமர்த்யம்.

பதினாறாம் விண்ணப்பம்.

பா— "உலகத்தில் பிரகாசிக்கும் ஸ்வர்க்கங்களின் பேதங்களை நீ உண்டுபண்ணினாய்" என்று யாதவகிரிநாதனடியில் சிறைப்பட்டவரிடத்தில் தயையுள்ள தலைவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

நிகிலபோகப்ரதா![1] போகமென்பது ஸுகம், துக்கம் இவற்றினநுபவம். துக்கத்தை அநுபவிக்கும் இடம் நரகமெனப்படும். ஸுகத்தை அநுபவிக்கும் தேசம் ஸ்வர்க்கம் எனப்படும். இந்த ஸுகாநுபவமான ஸ்வர்க்கங்கள் பதினான்கு லோகங்களிலுமுள. அவைகளில் பூமியிலிருக்கும் ஸ்வர்க்கங்கள் பூஸ்வர்க்கங்களெனப்படும். அவையெவையெனில் :—ஜம்பூத்வீபத்தின்[2] நவவர்ஷங்களில்[3] பாரதவர்ஷமொன்றன்றி மற்றைய எட்டு வர்ஷங்களும், வர்ஷபர்வதங்களும், மஹாமேருவும்,[4] ப்லக்ஷ, சால்மலி, குச, க்ரௌஞ்ச சாகங்களென்னுமைந்து த்வீபங்களிலிருக்கும் முப்பத்தைந்து வர்ஷங்களும், எல்லா வர்ஷ பர்வதங்களும், புஷ்கரத்வீபத்திலிருக்கும் இரண்டு வர்ஷங்களும், வர்ஷபர்வதமொன்றும், இவைகளெல்லாம் பூஸ்வர்க்கங்களெனப்படும். இவைகளில் ஜம்பூத்வீபத்திலிருக்கும் எட்டு வர்ஷங்களிலும் புஷ்கரத்வீபத்திலிருக்கும் இரண்டு வர்ஷங்களிலும் மானிடரெல்லோருக்கும் பத்தாயிரம் வருஷமாயுளுண்டாயிருக்கும்; பிணியும், பொறாமை, பிறர் குணதூஷணம் (அஸூயை) இவைகளொன்றுமில்லாமலிருக்கும்; அனைவரும் உத்தம சாதியராயிருப்பதால், சாதியில் உயர்வு தாழ்வு இல்லாமலிருக்கும்; சாதிவித்யாசமில்லாமையாலேயே ஆசாரபேதமில்லாமலிருக்கும். இங்கு இருக்கும் மனிதரெல்லாம் எப்பொழுதும் பசியும் தாகமுமில்லாமல் பரமஸந்துஷ்ட

ராய், தேவதைகளும் தாமும், ஸமானவேஷத்துடனும், ஸமானசக்தியும், ஸமானபுத்தியாயு மிருப்பர். ப்லக்ஷ, சால்மலி, குச, க்ரௌஞ்ச, சாகத்வீபங்களிலிருக்கும் முப் பத்தைந்து வர்ஷங்களிலும் வர்ஷபர்வதங்களிலும் காலமெப் பொழுதும் த்ரேதாயுக ஸமமாயேயிருக்கும். இவ்விடத்திய மனிதர்களும் தேவகந்தர்வர்களும் கூடியாடிக்கொண்டு ஐந்தாயிரம் வருஷம் ஆயுளுண்டாகி, ஆதி, வ்யாதியொன்று மில்லாமல் ஸௌகத்திலிருப்பர். ப்ராஹ்மண, க்ஷத்ரிய, வைச்ய சூத்ரரென்னும் சுத்தசாதியராய் ஸதாசாரஸம்பன்னராயு மிருடபதல்லாமலொருவரும் கலப்புஜாதியரில்லாமலிருப்பர். இவைகளில் இளாவ்ருதவர்ஷத்தில் பலபல போகங்களுக்கு ஆஸ்பதமாய் அழகான ஸ்தானங்களிருக்கின்றன. அவை யெவையெனில்:— மஹாமேரு அசையாமலிருக்கும் பொருட்டோ யென்னுமாப்போலே பலமான கீல்கள்போல் நான்கு திசையினும் நான்கு பர்வதங்களிருக்கும். அவை களில் கிழக்கு திசையில் மந்தரபர்வதமிருக்கும். அதன் மேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜநமுயரமான கடபமரமிருக்கும் அந்த மரத்திற்கு ஆயிரம் பெரிய கிளைகளும், பதினாயிரம் சிறிய கிளைகளுமாகி யெல்லாக் காலத்திலும் மலர்களும், பழங்களுமுண்டாய்ச் சுற்றி ஆயிரம் யோஜனை திவ்யபரி மளமாயிருக்கும். இந்த பர்வதத்தினருகில் கிழக்கே சைத்ர ரதமென்னும் ச்ருங்காரத் தோட்டமும், அருணோதமென் னும் ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். மேருவுக்குத் தெற்கில் கந்தமா தனமென்னும பர்வதமிருக்கும். அதன்மேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜனமுயரமான நாவல் மரமிருக்கும். இதன் கிளைகளி லிருந்து ருசியாயும் ம்ருதுவாயும், ஸுகந்தமாயும், மஹாகஜ அளவாயுமிருக்கும், பழங்கள் சுற்றெல்லையில் விழுந்து கரைந்து ஜம்பூநதியென்னும் ஆறாய் மேருவைச்சுற்றிப்

புனல் பெருகிக்கொண்டிருக்கும். அதன் கரைமண்கள் அந்த ரஸத்தினால் நனைவதால் ஜாம்பூநதஸ்வர்ணமயமாய் தேவர்களின் அலங்காரத்திற்குத் தகுந்திருக்கும். அதன் தென்னண்டையில் கந்தமாதனமென்னும் ச்ருங்காரத்தோட்டமும், மானஸமென்னும் ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். மேருவின் மேற்கே விபுலமென்னும் பர்வதமிருக்கும். அதன்மேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜனமுயரமான அரசமரமிருக்கும். அதன் பழங்கள் எப்பொழுதும் மஹாகும்ப அளவாய் பரிமளயுக்தமாயிருக்கும். அதற்கு மேற்கில் வைப்ராஜமென்னும் ச்ருங்காரத்தோட்டமும், ஸிதோதமென்னும் ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். மேருவின் வடக்கே ஸுபார்ச்வமென்னும் பர்வதமிருக்கும். அதற்குமேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜனமுயரமுள்ள ஆலமரமிருக்கும். அதன் பழங்கள் எப்பொழுதும் மஹாகும்ப அளவாய் பரிமளயுக்தமாயிருக்கும். அதனருகில் நந்தனமென்னும் ச்ருங்காரத் தோட்டமும் ஸிதோதமென்னும் ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். இந்த நாலு பர்வதங்களின் புறவலயத்தில் பல பர்வதங்களிருக்கும். இவை தாமரை கேஸரங்களின் மயமாயிருப்பதால் கேஸரபர்வதங்களெனப் படும். அவை யெவையெனில்:— மேருவிற்குக் கிழக்காய் ஸிதாம்ப, உதகுஞ்ஜ, மார்ஷ, விருங்க, மணிச்ருங்க, ஸபிந்து, மந்தர, வேணு, மந்த, ஸமேக, நிஷத, தேவபர்வதங்கள் என்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும். மேருவிற்குத் தெற்கே த்ரிசிர, த்ரிச்ருங்க, கபிங்க, பதங்க, குசக்ர, தாம்ராப, விசால, ச்வேதோத, ஸமூல, வஸுதார, ரத்னதார, ஏகச்ருங்க, மஹாமூல, கஜசைல, பிசாசக, பஞ்சசைல, கைலாஸ, ஹிமவந்தமென்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும். மேருவிற்கு மேற்கே கபில, பிஞ்ஜக, பத்ரஸுரஸ, மஹாபல, குமுத, மதுமந்த, அஞ்ஜந, மகுட,

க்ருஷ்ண, பாண்டூர, ஸஹஸ்ரசிகர, பாரியாத்ர, த்ரிச்ருங்க மென்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும். மேருவின் வடக்கே சங்ககூட, நிஷத, ஹம்ஸ, நாக, கபிங்க, இந்த்ரசைல, நீல, கனகச்ருங்க, சதச்ருங்க, புஷ்கர, மேகசைல, விரஜ, ஜாருதி, த்ரிச்ருங்கமென்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும். இந்த கேஸரபர்வதங்களின் தடவரைகள் ரமணீயமாய், தேவதைகளுக்குக் க்ரீடா ஸ்தானங்களாயிருக்கும். அவை யவையெனில், மேருவிற்குக் கிழக்காய், ஸிதாம்ப குமுத பர்வதங்களின் நடுவே, மூன்னூறு யோஜந நீளமும், நூறு யோஜந மகலமுமாய், இனிமையாய் நிர்மலமாய் இருக்கும் ஜலத்தினால் பூர்ணமான ஸ்ரீஸரஸ்ஸென்னும் குளமிருக்கும். அதனுள் மரக்காலளவான தாமரைகளிருக்கும். அவை களில் கோடிதளங்களுடைய ஸ்வர்ணமயமான ஒரு தாமரை யில் ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மி உறைவள். இந்த குளத்தினோ ரத்தில் நூறு யோஜனை யகலமும், இருநூறு யோஜனை நீள முமான வில்வமரவனமிருக்கும். அதனுள் மரங்கள் எப் பொழுதும் பலபுஷ்பயுக்தமாய் கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி[5] உயரமாயிருக்கும். அங்கேயும், மஹாலக்ஷ்மி ஸித்தஸங்க நிஷேவிதையா[6] யிருப்பதால் அந்த வனத்திற்கு ஸ்ரீவன மென்று பெயராயிருக்கும். மேலும் வைகங்க மணிசைல மென்னும் இந்த பர்வதங்களின் நடுவே இருநூறு காத நீள மும் நூறு காத மகலமுமான ஒரு தண்ணீர் சுனையிருக்கும். அதனடியில் கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி உயரமான பலமரங் களினால் பிரகாசிக்குமொரு மஹாவனமிருக்கும். அதன் நடுவில் காச்யபமுனிக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். மற்றும் மஹாநீல குண்டமலைகளின் நடுவே தாமரைக் கூட்டத்தி னால் அழகான பிரகாசமுடைய ஸௌகந்தியென்னும் ஒரு குளமிருக்கும். அதனண்டையில் ஐம்பது யோஜன நீளமும்

முப்பது யோஜன மகலமுமான பனைமரவனமிருக்கும். அந்த மரங்கள் கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி உயரமாயிருக்கும். தேவசைலமென்னும் மலையின் தாழ்வரையில் செடிமரங்களொன்று மில்லாமல் ஆயிரம் காத நீளமும் நூறு காதம் அகலமும் ஸமதளமாய் ஒரு கல்லினால் கட்டப்பட்ட அறை போல் அதன்மேல் முழங்கால் உயரம் நீருடன் ஐராவதத்திற்கு[7] க்ரீடாஸ்தானமாயிருக்கும். இவையெல்லாம் மேருவுக்குக் கிழக்கே இருக்கும் ஸ்தானங்கள். மேருவின் தெற்கே த்ரிசிர பதங்க மலைகளின் நடுவில் தித்திப்பாய் தெள்ளிய நீருடைத்தான பஹூதகமென்னும் நதி பெருகிக்கொண்டிருக்கும். அதன் கரையில் நூறு காத நீளமும் முப்பது காதமகலமுமான அத்திக்காடு இருக்கும். அந்த மரங்கள் ஒரு அம்பு எய்யும் உயரமாய் பவளவர்ணமான மண்குடப் பருமனான பழங்களுடன் கூடி, அங்கு கர்தம ப்ரஜாபதிக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். தாம்ராப பதங்க கிரிகளின் நடுவே நூறு காதம் நீளமும், நூறு காதம் அகலமுமான ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். அதனுள் செந்தாமரைகள் பாலசூர்யனைப்போல் ப்ரகாசமாயிருக்கும். அந்த ஸரஸ்ஸின் மத்தியிலிருக்கும் ஒரு மலைமேல் கோட்டை கொத்தளங்களால் விளங்கும் ஒரு வித்யாதரபுரமிருக்கும். விசால ச்வேத பர்வதங்களின் நடுவே முப்பது காதம் அகலமும் ஐம்பது காதம் நீளமாயிருக்குமொரு குளமிருக்கும். அதன் கரையில் ஒரு பெரிதான மாமரமிருக்கும். அதனில் மாம்பழங்கள் ஸ்வர்ண ஸங்காசமாய் அத்யந்தம் பரிமளயுக்தமாய் மண்குடப் பருமனாயிருக்கும். வஸுதாரா ரத்னதாரா பர்வதங்களின் நடுவே முப்பது காதம் நீளமும் நூறுகாதம் அகலமுமான ஒரு பலாசவனமிருக்கும். அதன் பூக்கள் எப்பொழுதும் நூறுகாத பர்யந்தம் பரிமளித்திருக்கும்; அதனில் சூர்ய

னுக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். மேருவின் மேற்கே ஸுபார்சவ சிகி பர்வதங்களின் நடுவே நூறு காதம் அகலமும் நூறு காதம் நீளமும் நெருப்பால் சுடப்பட்ட சூடான நிலமாயிருக்கும். அதன் நடுவே இருபது காத நிலம் அக்னி மண்டலமாயிருக்கும். அதனுள் எப்பொழுதும் ப்ரளய காலாக்னி விறகில்லாமல் எரிந்துகொண்டிருக்கும். குமுத, அஞ்ஜன பர்வதங்களின் நடுவே புண்யஹ்ரதமென்னும் குளமிருக்கும். அதன் தீரத்தில் பத்து காதம் அகலமும், பத்து காதம் நீளமுமான மாதுளை வனமிருக்கும். அதனுள் எப்பொழுதும் மஞ்சள் வர்ணமாய் பெரிய பழங்களிருக்கும். அதனுள் ப்ருஹஸ்பதிக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். பிஞ்ஜர ஸுரஸ பர்வதங்களின் நடுவே அநேக யோஜனை நீளமும், அநேக யோஜன மகலமுமான மஹாத்ரோணி யென்னும் குளமிருக்கும். அதனுள் விஷ்ணுவுக்கு ஸ்தான மாயிருக்கும். க்ருஷ்ண பாண்டர பர்வதங்களின் நடுவே முப்பது காதமகலமாயும், தொண்ணூறு காதம் நீளமாயும் மரம் செடிகளொன்றுமில்லாமல் நிஷ்பங்கதீர்க்கிகை என்னும் குளமிருக்கும். அதனுள் ஐந்து காத விஸ்தாரமான ஆல மரமிருக்கும். அந்த மரத்தில் சந்திர வர்ணனாய் நீல உடை அணிந்தவனாய் ஸஹஸ்ரவதனனென்னும் ஸ்வாமி யக்ஷாதிகளா லெப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படுவான். ஸஹஸ்ரசிகர குமுத பர்வதங்களின் நடுவே ஐம்பது காதம் அகலமான பலதித்திப்புப் பழங்களை உடைத்தான வனமிருக்கும். அதனுள் சந்திரனுக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். மேருவின் வடக்கே சங்ககூட நிஷத பர்வதங்களின் நடுவே அநேக யோஜன மகலமான புருஷஸ்தலமென்னும் ஸ்தானமிருக்கும். அதனுள் மரங்கள் அநேக யோஜனமுயரமாயிருக்கும். கபிங்க நாக பர்வதங்களின் நடுவே நூறு காதம் அகலமும் இருநூறு

காதம் நீளமுமாய் த்ராக்ஷகர்ஜூர வனமிருக்கும். அதனுள் பழங்கள் எப்பொழுதும் மிக மதுரமாயிருக்கும். புஷ்கர மேக பர்வதங்களின் நடுவே நூறு காதம் நீளமும் அறுபது காதம் அகலமுமான கல்லினல் கட்டப்பட்ட அறையிருக்கும். அதனுள் நான்கு திசையிலும் அநேக யோஜனை யகல நீளமுள்ள நான்கு குளங்களும் நான்கு வனங்களுமிருக்கும். கேஸர மர்யாதா பர்வதங்களின் மேல் எண்வகைத் தேவதைகளின் நகரங்களிருக்கும். இவையெல்லாம் போகபூமியெனப்படும். இவைகளில் அநுபவிக்கும் போகம் அநித்யமானதால் யான் இவைகளை ஆசைப்பட்டவனல்ல. நித்ய போகமென்னும் உன் கைங்கர்யத்தையே ஆசைப்பட்டேன். நிகில போக ப்ரதனென்னும் நீ எனக்கு இதை நிலைநிறுத்துவது, இதை நிலைநிறுத்துவது, அநந்யஜன ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1, நிகிலபோகப்ரதா — ஸமஸ்த பாக்கியங்களையும் கொடுப்பவனே! (கிருபைசெய்பவனே)

2. ஜம்பூத்வீபம்:—இந்த பூமியானது ஜம்பூத்வீபமுள்பட ஏழு த்வீபங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை முறையே ஸப்தஸமுத்ரங்களால் த்வீபங்களாகச் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்குள்ளே ஜம்பூத்வீபமென்பது எல்லாவற்றிற்கும் நடுவிலிருக்கின்றது. மேல் விவரங்களெல்லாம் விஷ்ணு புராணத்தில் காண்க.

3. வர்ஷங்கள் :—கண்டங்கள்.

4. மஹாமேரு பர்வதம்:- ஜம்பூத்வீபத்திற்கு நடுவில் இந்த ஸ்வர்ணபர்வதமானது பூமியென்னுந் தாமரை மலருக்குக் கர்ணிகையைப்போல் விளங்குகின்றது.

5. கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி:— கன்னடநாட்டு கிராமங்களில் "ஒந்துகூகுதாரி" என்றால் ஒரு மனிதன் கூப்பிட்டால் எவ்வளவு தூரம் கேழ்க்குமோ அவ்வளவு தூரமென்று அர்த்தம். இந்த அளவில் பாதி.

6. ஸித்தஸங்க நிஷேவிதையாய்:—ஸித்தர் ஸமூஹத்தால் ஆராதிக்கப்பட்டவளாய்.

7. ஐராவதம்:—தேவேந்த்ர வாஹனமான நான்கு தந்தங்களையுடைய வெள்ளை யானை, திக்கஜங்களிலொன்று.

8. ப்ரளயகாலாக்கினி:— நான்முகனின் ஒரு பகல் முடிவில் ஒரு நைமித்திக ப்ரளயம் உண்டாகும். இந்தத் தின ப்ரளயத்தில், பூலோக, புவர்லோக, ஸுவர்லோகங்கள் தகிக்கப்பட்டு நாசமாகும். இதுவே பிரளயாக்னி.

பதினேழாம் விண்ணப்பம்.

பா— "நரகத்தில் இருத்தப்படுமவர் முன் ஒரு முறையும் உன் திருவடித்தாமரைகளைப் பற்றிலர்," என்று பகை அரசர் வேசிகளுக்கு விடனுனவன் மகா பராக்ரம சாலியின் திருவடித்தாமரையில் அமர்ந்து சொன்னன்.

நரகாந்தகா! நரகம் என்பது துக்கத்தை அநுபவிக்கும் ஸ்தானம். இந்த நரகங்கள் ஏழு பாதாள லோகங்களின் கீழ் இருக்கும் இருட்பள்ளத் தண்ணீருக்குங் கீழாயும் பிரும்மாண்டச் சுவரைப்பற்றின கர்போதகத்திற்கு மேலாயுமிருக்கும் ஸமவெளி ப்ரதேசத்தில் தென்திசையிலிருக்கும் ரௌரவம், ஸூகரம், ரோதம் என்னும் இவை முதலாய் அநேகவிதமாயிருக்கும். ரௌரவமென்னும் நரகத்தில் இருக்குமவனை யமபடர் மானை வேடர்கள் துளைப்பதுபோல், தயையின்றி எப்பொழுதும் பாணத்திற்கு இரையாக்கிக் கொண்டிருப்பர். தான் ஸாட்சியாயிருந்தும் கண்டபடி சொல்லாதவனும், காணுததைச் சொல்கிறவனும், தர்மாதிகாரத்தில் நின்று பக்ஷபாதம் செய்யுமவனும், பொய்ச் சொல்லுமவனும் இந்த நரகத்தில் விழுவர். வேட்டையில் சிக்கிக்கொண்ட பன்றியைத் துன்புறுத்துவதுபோல் எப்பொழுதும் வருத்திக்கொண்டிருக்கிற அந்த நரகம் ஸூகரமெனப்படும். கர்ப்பத்தைக் கரைத்தவனும், மூக்கு வாயை மூடிக்கொல்கிறவனும், பசுக்களைக் கொல்கிறவனும் இதில் விழுவர்.

நில மாளிகை செய்து பள்ளத்தில் புதைக்கப்படுமவர் நரகம் "ரோத" மெனப்படும். ப்ரம்மஹத்தி, மத்யபானம், பொன்திருடல், குருவின் மனைவியைக் கெடுத்தல், இக் குற்றங்களைச் செய்பவருடன் கூடியிருத்தல் எனப்படும் பஞ்சமஹா பாதகங்களைச் செய்யுமவர் இதில் விழுவர்.

உயரமான பனைமரத்திலிருந்து நிலத்திற்குத் தள்ளப் படும் நரகம் தாளமெனப்படும். ராஜாவைக் கொல்கின்றவ னும், வைச்யனைக் கொல்கின்றவனும் இதில் விழுவர்.

காய்ச்சின எண்ணைப் பாண்டத்தில் கொதிப்பிக்கும் நரகம் தப்தகும்பமெனப்படும். பதிவ்ரதையை விற்கின்ற வனும், குதிரையைக்கொன்று விற்கின்றவனும், நம்பினவர் களைக் கைவிடுமவனும், உடன்பிறந்தாளைச் சேருகின்றவ னும், ராஜாவின் வேலைக்காரனைக் கொல்லுமவனும் இதில் விழுவர்.

நெருப்பில் பொரித்து உவர்ப்பான உப்பில் புரளுவிக் கும் நரகம் லவணமெனப்படும். தாய் தந்தை முதலான பெரியோர்களைத் தூஷிப்பவனும், வேத தூஷணை செய்பவ னும், வேதவிக்ரயம் செய்பவனும் (கூலிக்கு வேதத்தை சொல்லிக் கொடுக்குமவனும்) மாமன் பத்நியோடு புணர்கின் றவனும் இதில் விழுவர்.

இருட்டு மூடிக்கொண்டவிடத்தில், காட்டு ஈ, அட்டை முதலிய க்ரூர ஜந்துக்கள் இடைவிடாமல் கடிக்கும் நரகம் க்ருமிபக்ஷமெனப்படும். தேவத்வேஷம், ப்ராஹ்மணத் வேஷம் செய்பவனும், ஸதாசாரத்தை விடுகின்றவனும் இதில் விழுவர்.

பிறர் உமிழ்ந்த நீரைக்குடிக்கும் நரகம் லாலாபக்ஷமெ னப்படும். தேவபூஜை, பித்ருகர்மம் இவை முதலானவை ஒன்றுமில்லாமல் தனக்கென்று சமைத்துக் சாப்பிடுகின்ற வர்கள் இதில் விழுவர்.

பட்டாக்கத்தி, சூரிக்கத்தி முதலிய அலகுகள் நட்டிருக் கும் கிணற்றில் தள்ளும் நரகம் விசஸனமெனப்படும். ஆயு

தம் செய்து பிழைப்பவரும், 'வேகுங்கை' முதலிய கபடாயுதங்களைத் தரித்தவரும் இதில் விழுவர்.

காய்ச்சின கால்விலங்கைக் காலுக்குத் தொடுத்து நெருப்பு ஜ்வாலை ஒன்றின்மேலொன்று ஓங்கும் கிணற்றில் தலைகீழாகத் தூக்கும் நரகம் அதோமுகமெனப்படும். சாஸ்திர நிஷித்தமான வஸ்துக்களை பரிக்ரஹிக்குமவர் இதில் விழுவர்.

அதிக துர்க்கந்தமான சீயுடைய சிற்றாற்றின் நரகம் பூயவஹம் எனப்படும். ஸாஹஸஞ்செய்பவனும் ம்ருஷ்டான்னத்தை யாவரையும் விட்டுத் தானொருவனே உண்பவனும், அவல், மாம்ஸம், பால், தயிர், நெய், தேன் முதலான நல்ல பதார்த்தங்களையும், எள்ளு, உப்பு முதலானவையும் விற்கிறவனும் இதில் விழுவர்.

காய்ச்சின சீ, ரக்தம் நிறைந்த கிணறு ருதிராம்பஸமெனப்படும். செம்மறியாடு, கோழி முதலியவைகளைச் சூது போருக்கு விடுபவனும், சமைத்த சட்டியில் உண்பவனும், விஷமிடுகின்றவனும், அரசர்களிடம் இல்லாத கோள் சொல்பவனும், மனைவி ஸம்பாதித்த பணத்திலிருந்து பிழைப்பவனும், அமாவாஸ்யை, ஸங்க்ரமணம் முதலிய பர்வகாலங்களில் அப்யங்கம்,[1] ஸ்திரீஸங்கமம் முதலானவைகளைப் பண்ணினவனும், வீட்டைக் கொளுத்திவிடுகின்றவனும், பட்சி நிமித்தத்தைச் சொல்லுமவனும், பட்சிகளைப் பிடித்து விற்று வாழுமவனும், கிராம புரோஹிதனும் இதில் விழுவர்.

நெருப்புப்போல் காய்ச்சின நெய்ச்சிற்றாறு வைதரணி எனப்படும். தேனீயை நாசம் செய்யுமவனும், ஊரை அழிப்பவனும் இதில் போய் விழுவார்கள்.

காய்ச்சின இரும்பு ஆணிகள் நாட்டப்பட்டிருக்கும் நிலத்தில் நடக்கச்செய்யும் நரகம் கிருஷ்ணம் என்னப்படும். பணம், வயது இவைகளால் செருக்கடைந்து எல்லைமீறி நடப்பவனும், எச்சில், தீட்டு இவைகளுக்குக் கூசாதவனும், இந்திரஜாலம் முதலான மோசஞ்செய்யும் வித்தைகளினால் பிழைப்பவனும் இதில் விழுவார். இப்படி இவை முதலான அநேகவிதமான பாபஞ்செய்பவர்கள் யாதனைப்படும்படியான நரகங்கள் அநேகவிதமாய் எண்ணில்லாமலிருக்கும். உன்னுடைய திவ்ய ஸங்கீர்த்தனத்திலிருந்தே ஸகல நரகபயமும் பரிஹாரமாவதால், உனக்கு நரகாந்தகனென்னும் பெயர் ஆகியிருக்கும். இப்படிப்பட்ட உன்னையே விசேஷமாய் நம்பியிருக்கும் என்னுடைய பயத்தைப் போக்கடித்து உன்னுடைய திருவடி கைங்கர்யத்தைக் கொடுத்து க்ஷமிக்கவும், க்ஷமிக்கவும், அநந்யஜனஸுலபா ! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. அப்யங்கம்:—தைலாதிகள்கொண்டு எல்லா அவயவங்களையும் மர்த்திக்கையாகிற ஒருவகை தேஹ ஸம்ஸ்காரம்; எண்ணை ஸ்நானம்.

பதினெட்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— "கர்வமுடைய பாபிகளும் உன் திருவடியை நினைத்த மாத்திரத்தில் பரிசுத்தர்" என்று ஸித்தகருடத்வஜாங்கனென்னும் விருதாளி, ஸித்தர்களால் அர்ச்சிக்கப்படும் திருவடியுகளத்திற்கு விண்ணப்பம் செய்தான்.

பரமபாவனு! பாபங்களென்னுமவை, மானஸிகங்களென்றும், வாசிகங்களென்றும், காயிகங்களென்றும் மூன்று விதங்களாயிருக்கும். நிஷித்த பதார்த்தங்களை உண்பதும், அயோக்யர் வீட்டில் உண்ணுவதும், யஜ்ஞாதிகர்மங்களுக்கு தகாதவனுக்கு அவற்றைச் செய்விப்பதும், அயோக்யரிடத்தில் தானம் ஏற்கிறதும், பிறர் மனையாளோடு புணர்கிறதும், அயோக்யர் ஸபையில் ஸ்தானம் வஹிப்பதும், பிறர் உடைமையை அபகரித்தலும், ஜீவஹிம்சை செய்வதும் முதலானவை காயிகமான பாவங்களெனப்படும்.

நிஷ்டுர வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதும், பொய் சொல்கிறதும், கோட்சொல்கிறதும், இஹபரத்திற்குப் பிரயோஜனமில்லாத வீண்வார்த்தையில் காலங்கழிப்பதும், விவாதம் செய்வதும், வேதவிக்ரயஞ்செய்வதும், புறம்பேசுவதும் முதலானவை வாசிகமான பாவங்களெனப்படும்.

பிறருக்குத் தீங்கு எண்ணுவதும், தகாத ஆசையும், தகாத கோபமும், லோபமும், அஜ்ஞானமும் செருக்கும், உட்பகையும், முதலானவை மானஸிக பாவங்கள் எனப்படும்.

இந்தப் பிரகாரமான பாபங்களைப் பண்ணினவர், எந்தெந்த விதமான சரீரத்தில் எங்கெந்த விதங்களில் பாபங்களைப் பண்ணினார்களோ, பாணந்தத்தில் அதே பிரகார

மான யாதனுசரீரத்தை யடைவர். யாதனுசரீரமென்பது —அறுத்தாலும் துளைத்தாலும் கிழித்தாலும் சுட்டாலும் அழிந்துபோகாமல், தொட்டாலே சுருங்கும்படி ம்ருதுவாய், மிதமற்ற வேதனையை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும். இப்படியிருக்கும் சரீரத்தில் அந்த பாபிகளை யாதனைப் படுத்தும் க்ரமம் எப்படியெனில் :—

இந்தப் பாபியை நிறுத்தி ரம்பத்தால் அறுப்பதும், கைவாளால் கொத்துவதும், உவர்ப்பான நிலத்தில் உருட்டுவதும், எலுமிச்சம் புளிசிற்றாற்றில் முழுகவைப்பதும், காய்ச்சின எண்ணை பாண்டத்தில் கொதிப்பிப்பதும், கூராக்கின கோடரியால் (உடலில்) எல்லாப் பூட்டுகளைக் கத்தரிப்பதும், பருந்து, காக்கை, நாய், நரி இவைகளுக்கும் பூதப்ரேத பிசாசுகளுக்கும் குடல், உதிரம், மாம்ஸம், இவைகளைப் பங்கிடுவதும், சாணை பிடித்த சஸ்திரக்கத்திபோலிருக்கும் இலைகளால் பளபளப்பாயிருக்கும் காடாகிற அஸிபத்ரவனத்தில் அந்தப் பக்கத்திலிருந்து இந்தப் பக்கத்திற்கு ஓடுவித்தும், இந்தப் பக்கத்திலிருந்து அந்தப் பக்கத்திற்கு ஓடுவித்தும், உடலின் மாம்ஸத்தையும் குடல்களையும் கத்தரிப்பதும், கவணில் வைத்து வீசி வீசி எறிவதும், உயரமான மலையின் நுனிக்கோட்டுக் கல்லின்மேல் உட்கார வைத்து சறுக்கச்செய்து தலைகீழாக்கித் தள்ளுவதும், காய்ச்சின வாணலியின்மேல் புரட்டுவதும், உடலையெல்லாம் பெரிது சிறிதாகக் கத்தரிப்பதும், கத்தரித்த துண்டுகளைக் குடத்தில் நிறைத்துக் கொதிப்பிப்பதும், இவை முதலான யாதனைகள் பலவும் கோடி யுகம் அனுபவித்து, மறுபடியும் பூமியில் பிறக்கும்போழுதும் மானஸிக பாபங்களைச் செய்தவர் பட்சி மிருகங்களாகவும், காயிக பாபங்களைச் செய்தவர் புல் செடி மரங்களாயும் பிறப்பர். இந்தப்பாவி

களிலும் பிரம்ஹ ஹத்தியைச்செய்தவர், நாய், பன்றி, கழுதை, ஒட்டகம் இவைகளின் யோனிகளிலும், ஆடு, கோழி, மான், பட்சிகளிலும், சண்டாள யோனிகளிலும், பல தடவை பிறந்துக்கொண்டிருப்பர். ஸுராபானம் பண்ணின அந்தணர் க்ருமி கீட பதங்க யோனிகளிலும், அமேத்ய பக்ஷகங்களான நாய், பன்றிகளிலும், ஹிம்சை செய்யும் புலி, கரடி முதலானவைகளிலும், தொடப்படாத காக்கை, கோட்டான் முதலியவைகளிலும், அந்த்யசாதியி லும் பலதடவை பிறந்துகொண்டிருப்பர். பொன் திருடல் செய்தவர், பாம்பு பல்லிகளிலும், நீர்க்காக்கை, நீர்க்கோழி முதலான ஜலசர பட்சிகளிலும், பூதப்ரேத பிசாச ப்ரம்ஹ ராக்ஷஸ ஜாதியிலும் பிறந்துக்கொண்டிருப்பர். குருவின் மனையாளோடு புணர்ந்தவர் புல், புதர், முட்செடிகளாயும், பிணத்தைச் சாப்பிடும் நாய், நரிகளாயும், கொடிய செயலில் நிற்கும் மனிதர்களாயும் பிறந்துகொண்டிருப்பர். இந்த மகா பாவிகளுடன் கூடியாடுகின்றதாகிற 'தத்ஸம்யோகம்' என்னும் பாவத்தைப் பண்ணினவர்கள் பிரம்மராக்ஷஸ்ஸின் யோனியில் பிறந்துகொண்டிருப்பர். இப்படி இவை முத லான பலவித பாவங்களைச் செய்தவர் பல பாபயோனிகளி லும் பிறந்துக்கொண்டிருப்பர். இந்த பாபிகள் தங்கள் பாவமனைத்திற்கும் தனித்தனியே ப்ராயச்சித்தம் பண் ணுவதெனில் ஜந்மகோடியிலும் முடிவு அடையாது. தயாளுவான உன்கடாக்ஷத்தால் மனதில் விவேகம் உதித்து. பிந்தின பாவங்களுக்குப் பச்சாத்தாபமுண்டாய், சக்தி இருந்த அளவு பிராயச்சித்தத்தை ஆசரித்து, நீ ஆண்டவன், தான் ஆள் என்னுமெண்ணம் கூடி, உன்னையே நினைத்திருப் பது என்னும் க்ருஷ்ணானுஸ்மரண மொன்றிலிருந்தே[1] ஸமஸ்தபாவமும் ஸவாஸநமாய்ப் போகுமென்னும் சாஸ்த்

ஸார்த்த தத்துவத்தை யறியும்பொழுது நீயே பரமபாவ னெனப்படுவாய். ஆகையால், நீ என்னுடைய பாவங்கள் பெரிதெனக் கொள்ளாமல் உன்னுடைய பாவனத்வத்தைப் பிரகாசிப்பித்து என்னை ரட்சிப்பது, என்னை ரட்சிப்பது, அநந்யஜநஸுலபா ! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. சாந்திராயண முதலான வ்ரதங்களாயும், யஜ்ஞும், தானம் முதலான கருமங்களாயும், விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸகல பிராயச்சித்தங்களுக்கும் மேலான பிராயச்சித்தம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஸ்மரண ஸங்கீர்த்தனாதிகளேயாம். அதாவது எம்பெருமான் நிருபாதிக ஸர்வசேஷி என்றும், தான் அவனுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் நிருபாதிக தாஸன் என்றும், ஆகையால் அவைகளில் கர்த்ருத்துவாதிகள் ஸ்வாதந்திரியத்தாலல்லவென்றும், அவைகளைப் போக்கும் உபாயம் அவனே என்றும் நினைத்து, அவன் திருவடிகளையே சரணமடைந்து, அவன் திருநாமங்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டிருத்தல். ஆகையால் இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணாநுஸ்மரண பிராயச்சித்தமானது பகவத் குணப் பிரபாவத்திலும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலும் தெளிந்து நிற்கின்ற விலக்ஷணாதிகாரிக்கேயல்லது மற்றவர்களுக்கன்று. மற்றவர்களுக்கோ கர்மாதிகளே என அறியவேண்டும்.

ஜபஹோம அர்ச்சனாதி ஸகல கருமங்களிலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஸ்மரணஞ்செய்து அவனிடம் சரணமடைந்த மகாத்மா அப்போதே ஸகல பாபத்தினின்றும் கிலேசங்களினின்றும் நீங்கினவனாய் மோட்சமடைவான்.

பத்தொன்பதாம் விண்ணப்பம்

பா.— "ச்ரிய: பதி,[1] லோக கர்த்தா, நிகமஸ்துதன் அத்புதவைபவமுள்ளவன், ஜகத்ரூபன், அஸாத்யஸாதகன், அசேஷஸமன், பரதத்வன், ப்ருதக்ரூபவிசித்ர கர்மபலதாயகன்," என்னும் இவ்வகையில் தைத்யாரிக்கு, மஹீமஹேந்திரன் ப்ரீதியுடன் பதினெட்டு உதார கத்யங்களைச் சொன்னான்.

பா.— பதினான்கு லோகங்களையும் ஆராயுமளவில் இவை ஸுகத்தைக் கொடுப்பதில்லை, மற்றும் அநித்யம்; பரப்ரம்ஹமொன்றே நித்யம், அமிதாநந்தமயம், என்றும் தெரியவருகிறது; இந்த முடிவான அர்த்தத்தை ஆராயுமளவில் "பண்டிதர்களுக்கு இந்த நிலையில் (லீலாவிபூதியில்) வைராக்யமும், மோக்ஷத்தில் ஆசையும் உண்டாகும்" என்று ஸனகமுனியால் நன்றாக ஆராதிக்கப்படுமவனுக்கு ப்ரௌடப்ரதாபன் மிகவும் ஸந்தோஷத்தோடு அன்புடன் சொன்னான்.

பா.—"முக்தியில் ஆசையும், இதல்லாத விஷயங்களில் விரக்தியும் கலந்தவர்களுக்கு (இவற்றையனுஸரித்து ஈச்வரனைப் பற்றுமவர்களுக்கு) மோட்சத்திற்கு அவனே உபாயமென்பது யுக்தம்" என்று சுகதேவேந்திரன் தண்டநிட்டு, அநிதர[2] பக்த குடும்பனுக்குச் சொன்னான்.

பா.— முன் ஈராறு பத்யங்களில் ஒரே முகமாய் முக்திக்கு உபாயத்தையும் மோட்சத்தையும் பண்டித மண்டலம் ஒப்பும்படி நாராயணன் திருவடியில் அபேத்யவிக்ரமன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

மோக்ஷதானைகதீக்ஷிதா[3]! வையத்தார் ஆசைப்படும் புருஷார்த்தங்களில் அர்த்தகாமாதிகள் ஸ்திரமற்றவைகளும் அல்பஸுகங்களுமென்று அவைகளைக்கழித்து, நித்ய

மும், நிரவதிகாநந்தமுமான மோக்ஷமொன்றையே புகழ்ந்து, இதைப்பெறுவதற்கு கர்மம், ஜ்ஞானம், பக்தி இவைகள் உபாயங்களென்று வேதாந்தங்களிலிருந்து அறிவித்தாய். இந்த தத்துவார்த்தத்தைப் பெரியோர் உபதேசத்தினின்றும் அறிந்து ஆராயுமளவில் கர்மயோகமென்பது—அறிவும், த்ராணமும், ஸத்வமுமில்லாத எமக்கு நீ இவையெல்லாம் கொடுத்து, நீ கொடுத்த ஸாமக்ரியிலிருந்து உன் ஸேவையென்னும் நித்ய கர்மங்களை எங்கள் கையினால் நீயே செய்விக்கிறதனால், வர்ணாச்ரமதர்மங்களை யாம் செய்வோமென்னும் கர்த்ருத்வத்திற்கும், இந்த கர்மத்திலிருந்து இந்த பலத்தை அடைவோமென்னும் இச்சைக்கும் காரணமில்லையென்று அறிந்து, இந்த நினைவு கூடி வர்ணாச்ரமதர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும் விவேகம்.

ஜ்ஞானயோகமென்பது:— இந்த கர்மயோகத்திலிருந்து பூர்வத்திய ஸகல பாபங்களென்னும் தூய்மையின்மையைக் கழித்து நிர்மலமான அந்த: கரணத்தில் சாஸ்திரத்தில் சொல்லும் முறையில் இருபத்துநான்கு தத்வங்களின் நிலையை அறிந்து, இவையெல்லாவற்றிற்கும் அதிகம் எனப்படும் ஜீவாத்மபரமாத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தபடி அறியும் அறிவு.

பக்தியோகமென்பது:—ஜீவ, பரமர்களின் நிலைமையை அறிந்து நித்யமென்னும் வர்ணாச்ரம கர்மத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு, வேதாந்தத்தில் ஆணையிட்ட வகையில் ப்ரீதிரூபமாய் உன் திருவடிகளை இடைவிடாமல் நினைக்கும் நிதித்யாஸனம்.[4] இவற்றின் நிலையை ஆராயுமளவில், கர்மயோகம் மனதிற்குச் தூய்மையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு ஜ்ஞானயோகத்தை உண்டாக்கி பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாயிருப்பதன்றிக்கே தானாய் மோக்ஷஹேதுவன்று. ஜ்ஞானயோக

மும் பக்திசெய்த ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும் பக்திக்கு விஷயமான உன் ஸ்வரூபத்தையுமறிவித்துப் பக்தியோகத்தை வளர்த்துவதன்றித்தானாய் மோக்ஷஹேதுவன்று. பக்தி யோகம் ஆண்டவன் எனப்படும் உன் அடியில் தாஸர் எனப்படும் யாம் செய்யும் ப்ரீதி. உலகத்தில் ஆருமவனுக்கு ஆட்கள் மேல் பிறந்த ப்ரீதியே கார்யகரமன்றிக்கே ஆளென்னுமவனுக்கு ஆள்பவனிடத்தில் உண்டான ப்ரீதி கார்யகரமன்றாததனால் பக்தியும் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷஹேதுவன்று. உன் ப்ரீதியொன்றே மோக்ஷஹேதுவாகையால் உன் தயாப்ரவாஹத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பராங்குச,[5] பரகால[6] யதிச்ரேஷ்டர்கள் முதலானவர்கள் தொடங்கி லக்ஷ்மணாசார்யர்[7] பர்யந்தமான பெரியோர்களைக் கடாக்ஷித்து என்னிடத்தில் தயைசெய்வது, தயைசெய்வது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. உதார கத்யங்கள் :— எல்லா அர்த்தங்களையும் கொடுப்பதான வசனகாவ்யங்கள்.

2. அநிதர :— எப்பொழுதும் வேறு ஸம்பந்தமில்லாமல் விஷ்ணுஸம்பந்தமாயிருக்கும்.

3. மோக்ஷதானைக தீக்ஷிதன் :—மோட்சத்தைத்தானம் பண்ணுவதை முக்கியமாக வைத்துக்கொண்ட ஒரு பட்டப்பெயர் உற்றவன்.

4. நிதித்யாஸனம் :— த்யானம் செய்யவேணுமென்னும் உறுதியான (தீர்மான) புத்தி.

5. பராங்குசர்:—நம்மாழ்வார்.

6. பரகாலர் :—திருமங்கைமன்னன்.

7. லக்ஷ்மணாசார்யர் :—ஸ்ரீராமானுஜாசார்யர்.

இருபதாம் விண்ணப்பம்.

பா.— "ஸாத்விக சாஸ்திரங்களிலேயே தத்துவம் நிர்ணயிக்கப்படும்" என்று ஸாத்வநிதி திருவடியில் வைஷ்ணவ தத்துவத்தை எடுத்துக் காண்பிப்பதில் பண்டிதனானவன் விச்வாஸத்துடன் அமர்ந்து சொன்னான்.

ஸத்வப்ரவர்த்தகா![1] வேதாந்தார்த்தத்தை நிர்ணயிக்குமளவில் இதிஹாஸ புராணங்களாலேயே நிர்ணயிக்கவமையும். அவைகளில் ஸ்ரீராமாயணம், பாரதம் முதலான இதிஹாஸங்கள் உன்னுடைய மஹிமையையே சொல்லுவதால் ஸாத்விகங்களாய் ஸர்வாம்சத்திலும் ப்ரமாணங்களாயிருக்கும். ஸகல புராணங்களுக்கும் சதுர்முகன் ப்ரவர்த்தகனானபடியால் அந்த சதுர்முகனுக்கு யாதொரு நாளில் (கல்பத்தில்) யாதொரு குணம் விஞ்சியிருக்குமோ அந்த நாளில் சொன்ன புராணம் அந்த குணமாயிருக்கும். அதெப்படியெனில் :—சதுர்முகனின் தினத்திற்கு கல்பமென்று பெயர். சதுர்முகனும் ப்ரக்ருதியில் சிக்குண்ட காரணத்தால் அவனுக்கும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் இந்த குணங்களுண்டு. யாதொரு கல்பங்களில் ஸத்வகுணம் ப்ரபலமாயிருக்குமோ அந்த நாள்களில் சொன்ன புராணங்கள் ஸாத்விகங்களெனப்பட்டு உன் மகிமையைப் புகழ்ந்து மோக்ஷஸாதனமாயிருக்கும். மற்றும் யாதொரு நாளில் ரஜோகுணம் விஞ்சியிருக்குமோ அந்த நாளில் சொன்ன புராணங்கள் ராஜஸமெனப்பட்டு சதுர்முகனின் ஏற்றத்தைச் சொல்லி ஸ்வர்க்கம், ஐச்வர்யம் முதலான மத்யமபலஸாதனமா யிருக்கும். மற்றும் யாதொரு நாட்களில் தமோகுணம் பிரபலமாயிருக்குமோ, அந்த நாட்களில் சொன்ன புராணங்கள் தாமஸங்களெனப்பட்டு ருத்ரனின்

ஙற்றத்தைச் சொல்லி அதோகதி ஸாதனமாயிருக்கும். ஆகையால் சதுர்முகன் ஸத்வம் விஞ்சின தினங்களில் சொன்ன ஸாத்விக புராணங்கள் முக்கிய ப்ரமாணங்களாய் இருக்கும். மற்றைய ராஜஸ, தாமஸ புராணங்களில் ஸாத்விக புராணத்திற்கு விரோதமில்லாத அம்சமெல்லாம் பிரமாணமாயிருக்கும். விருத்தமாயிருக்கும் அம்சம், தங்கள் அர்த்தத்தில் பிரமாணமாயில்லாமல் ஸ்தோத்திராதிபரமாயிருக்கும். இந்த மர்யாதையை அறியாமல் ராஜஸ, தாமஸ புராணங்களில் சொல்லியதெல்லாம் பிரமாணமென்று நம்பி நடக்கிறவர்களுக்கு மத்யமகதியும் அதோகதியும் உண்டாகுமென்று மத்ஸ்ய புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஸ்ரீ பகவத்கீதையில் நீயும் சொன்னாய். இதன் நிலையை விசாரம் செய்ததில் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமென்பது அர்த்தபஞ்சக[2] தத்வஜ்ஞானமில்லாமல் கூடாது; அந்த தத்வஜ்ஞானம் ஸாத்விக சாஸ்திர பரிச்ரமமில்லாமல் கூடாது; அந்த ஸத்வகுணம் உன் ஜாயமான கடாக்ஷமில்லாமல்[3] கூடாது. ஆகையால் உன் ஜாயமான கடாக்ஷத்தைப்பெற்று ஸாத்விகராய் ஸாத்விகபுராணத்திற்கு அநுகுணமாய் வேதாந்தார்த்தத்தை நிர்ணயஞ்செய்யும் மகாத்மாக்களை, விசேஷமாய் நம்புகிற ஸத்வகுணத்தை எனக்கு அருளவேணும், அருளவேணும், அநந்யஜந ஸுலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸத்வப்ரவர்த்தகா:— ஸத்வகுணத்தை நம்முள் வ்யாபிக்கும்படி செய்பவனே.

2. அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானம் ;—அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநமாவது 1 ஸ்வஸ்வரூப, 2 பரஸ்வரூப, 3 புருஷார்த்தஸ்வரூப, 4 உபாயஸ்வரூப, 5 விரோதிஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி அறிகை.

3. ஜாயமான கடாக்ஷம் :—பிறக்கும்பொழுது சேதநன் மேல் விழும் ஈச்வரகடாக்ஷம்.

இருபத்தொன்றும் விண்ணப்பம்.

பா— "யோகம், ஸாங்க்யம், பாசுபதம்—இவ்வாகமங்களெல்லாவற்றிற்கும் பாஞ்சராத்ரம் பெரிது," என்று மதார்த்தங்களை விபர்த்தனம் செய்வதில் ஆச்சரிய சரிதமுள்ளவன் அந்த கோவிந்தனிடம் ப்ரீதியுடன் சொன்னான்.

ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரா[1]! தந்த்ரங்களென்பவை ஸாங்க்யமும், யோகமும், பாசுபதமும், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரமுமாம். இவைகளுக்கு ஸித்தாந்தங்களென்றும், ஆகமங்களென்றும் பெயராம். இவற்றில் ஸாங்க்யதந்த்ரமென்பது இருபத்தைந்து தத்துவங்களின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபணம் செய்யப் பிறந்திருப்பதனால் தத்துவநிரூபணம் செய்யுமம்சத்தில் பிரமாணமாயிருக்கும். இந்த தத்துவ நிரூபணத்தில் எல்லோரும் ப்ரீதியைக் கொள்ளவேண்டுமென்று இவ்விருபத்தைந்து தத்துவங்களையும் கொண்டாடுங் கொண்டாட்டம் அளவுமீறி "இத் தத்துவங்களினின்றே உலகம்பிறப்பது, இவைதல்லாத இருபத்தாறும் தத்துவமான ஈச்வரனைக் கண்டவர் யார்?" என்றிவை முதலான வேதவிருத்தங்களான சில வசனங்களிருக்கின்றன. இந்த பாகம் ஸ்தோத்திரமன்றிக்கே பிரமாணமன்று. யோகதந்த்ரமென்பது யமநியமாதி[2] யோகங்களை நிரூபிக்கப் பிறந்திருப்பதால், யோகநிரூபணம் செய்யுமம்சத்தில் பிரமாணமாகும். இந்த யோக நிரூபணத்தில் எல்லோருக்கும் ப்ரீதியை யுண்டு பண்ண வேண்டுமென்று ஜகதீச்வரனுக்கும் இந்த யோக மகிமையாலேயே ஜகதீச்வரத்வ முண்டாயிற்று, என்றுமிவை முதலான வேதவிருத்தங்களாய் சில வசனங்களிருக்கும். அந்த பாகத்தில் தோத்திரரூபமேயன்றிப் பிரமாணமன்று. பாசுபதமென்பது தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்னும்

மூன்றுவகைப் பலஸாதனமான இதர தேவதைகளை யுபாஸனம் செய்யும் வழியை நிரூபிப்பதற்காகப் பிறந்தமையால் அந்தந்த தேவதைகளை யுபாஸனம் செய்வதில் ப்ரீதியை யுண்டுபண்ணுமம்சத்தில் பிரமாணமாகும். இந்த தேவதாந்தர உபாஸனைகளில் எல்லோரும் ப்ரீதியுடன் முயற்சிக்க வேண்டுமென இந்த தேவதாந்தரங்களே பரதத்துவம் என்றிவை முதலான வேதவிருத்தங்களாய்ச் சில வசனங்களிருக்கும். அந்த பாகத்தில் ஸ்தோத்திரமாத்திரமன்றிக்கே பிரமாணமன்று. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரமென்பது வேதாந்த தாத்பர்ய விஷயமான பகவதுபாஸன நிரூபணார்த்தமாய்ப் பிறந்திருப்பதால் ஸர்வாம்சத்திலும் வேதாந்தத்திற்கேற்றதாய்ப் பிரமாணமாயிருக்கும். இவ்வர்த்தம் மஹாபாரதத்தில் சாந்திபர்வத்தில் நன்றாய் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அஃதெங்ஙனேயெனில்:— மோக்ஷதர்மத்தில் நிஷ்டாநிர்ணயாத்தியாயத்தில்[3] வேதங்களும், ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரமும், ஸாங்க்யமும், யோகமும், பாசுபதமுமென்னுமிந்த ஐந்து ஸித்தாந்தங்களும் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமான தத்துவ நிலைகளை நிர்வாஹிக்கின்றனவா? எல்லாம் ஒரே தத்துவத்தின் நிலையை யாதரிக்கின்றனவா? என்று கேள்விமூலம் விசாரித்துப் பலவழிகள் ஒரே பட்டணத்தைச் சேர்ந்து ஒரே நிலையை யடைவதைப்போல் வேதமும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரமும் மற்ற மூன்று தத்துவங்களும் உன்னுடைய மஹிமையை நிர்வாஹித்து ஒரே நிலையையடையுமென்று நிர்ணயமாயிருக்கிறது. இப்படிக்குத் தந்த்ரங்களெல்லாம் உன்னை நிர்வாஹித்து உனக்குப் பரதந்த்ரமாயிருக்கையால் நீ ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரனென்னப்படுவாய். இப்படியிருக்கும் நீயே எனக்கு உன் நிலையை யறிவிப்பது, அறிவிப்பது, அநங்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரா—எல்லா தந்த்ர ஆகமங்களுக்கும் மேலானவன்.

2. யமநியமாதி—யம, நியம, ஆஸன, ப்ராணாயாம, ப்ரத்யாஹார, த்யான, தாரண, ஸமாதி ரூபமான அஷ்டாங்கயோகம்.

3. நிஷ்டாநிர்ணயாத்யாயம்—எந்த நிலையில் நிற்கக் கூடாது, எந்நிலையில் நிற்கவேண்டுமென்பதை நிர்ணயிக்கு மத்தியாயம்.

இருபத்திரண்டாம் விண்ணப்பம்.

மா— "விஷயங்களின் வரிசையை ஆராய்ந்ததில் ஸ்வஹிததத்துவத்தை அறிந்தவர்களுக்கு வைராக்யம் ஸுலபம்" என்று பிரமனால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவனுக்கு பராக்ரமம் உள்ளவர் ஸேனையைச் சூறையாடினவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

அநந்யஜன ஸுலபா! உலகத்தில் மனிதர்களில் சப்தாதி விஷயங்களைவிட்டு உன்னையே விசேஷமாய் நம்பினவர்கட்கு நீ ஸுலபனென்று அறிந்த மஹாத்மாக்கள் உன் திருவடிகளைச் சார்ந்து தங்களுடைய பாரத்தை இறக்கி ஸுகத்திலிருப்பர். இன்னும் சிலர், பண்டிதரென்று சொல்லிக்கொள்ளுமவர், சரீரம் உள்ளவரையிலும் விஷயங்களை விடக்கூடாமையால் உன்னுடைய பஜனை துர்க்கடமென்பர். அவர்கள் சொல்லும் சில குயுக்திகள் உள. அவையெப்படியெனில் :— விஷயங்களை விட்டுவிடுதலென்பது இருவகை. விஷயங்களனைத்தையும் நாசம்செய்வது ஒன்று; அல்லது விடில், விஷயங்களிருந்தாலும் அவற்றில் ஒட்டாமலிருப்பது மற்றொன்று. இவைகளில் நீ உண்டுபண்ணின விஷயங்களனைத்தையும் நாசம்செய்தால் உன் உடைமைகளைக்கெடுத்த ஸ்வாமித்ரோஹம் வரும். விஷயங்களில் ஒட்டு இல்லாமலிருப்போமென்றால் இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்தை விட்டுப் போகாமையாலேயே ஸாத்யமன்று. ஊரிலிருக்கும் வனிதாதி விஷயங்களைவிட்டு வனத்தில் இருந்தாலும், நீரில் முழுகி இருந்தாலும், ஆதிபரதனைப்போலும், ஸௌபரியைப்

போதும் மான்குட்டி, மீன் முதலிய விஷயங்கள் ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டுபண்ணாமல் விடாது. ஆகையால் விஷயத்தை விடுதல் அஸாத்யமென்பர். இவர்கள் ஒருதடவையும் வேதாந்தத்தை அறிந்தவரென்னும் ஒரு பெரியோர் அடிநிழலிலிருந்து பொழுதைக் கழித்தவரன்று. பெரியோர் உபதேசத்திலிருந்து அறிந்தால் விஷயபரித்யாகம் மிகவும் ஸுலபமாயிருக்கும். அதெப்படியென்றால்—ஆளொருவன் அரசனை எண்ணாமல் அவன் பொக்கிஷத்திற்குச் சேரவேண்டிய நாடு நகரங்களிலிருக்கும் வஸ்துக்களைத் தனக்கென்று கூட்டிக்கொண்டு தன் இச்சை வந்தபடி சில வழித்துக் கெடுத்தால் பொருளாசைக்காரனும், ஸ்வாமித்ரோஹியுமாவான். அப்படியல்லாமல் தான் ஆள் என்னும் நினைவுடன் கூடி அவன் ஸேவைக்கென்று ஸம்பாதித்த அனைவற்றையும் அப்பொழுதைக்கப்போதே ஒப்புவித்து அவன் ஸாப்பிட்டு மிகுதியான அம்ருதான்னத்தை உண்டு, அவன் உடுத்துக் களைந்த பீதகவாடையையும் ஆபரணங்களையு மணிந்து, ஐச்வர்யத்தையடைந்து பெருமைப்பட்டால் நிஷ்ப்ருஹனும், விச்வாஸியுமாவான். ஆக உன் கைங்கர்யத்தைக் கருதும் தன் ஸ்வரூபத்தை யறியாமல், தான் ஸ்வதந்த்ரன் என்னும் ஜ்ஞானத்தினால், தன்னுடைய போகார்த்தமாக விஷயங்களை அனுபவிப்பவனுக்கு விஷயத்யாகமும் உன்னிடத்தில் பக்தியும் கூடாது. அப்படியன்றிக்கே தான் உனக்கு ஆளென்னும் நினைவுண்டாய், வர்ணாச்ரமமென்னும் உன் கைங்கர்யங்களில் தன் ஆற்றலுக்கேற்றவகையில் வஞ்சனையில்லாமல் நடந்துகொண்டு வேதசாஸ்த்ரி

ரங்களென்னும் ப்ரமாணங்களோடு நீ கருணித்த விஷயங் களை யனுபவித்தால் அது உன் கைங்கர்யமல்லாமல் விஷயா ஸக்தியன்று. இப்படி நடந்துகொண்ட வஸிஷ்ட விச்வா மித்ரர்கள் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருந்து நித்யப்ரம்ஹசாரி யும்; நித்யோபவாஸியுமெனப்பட்டார்கள். ஆகையால் நீ அவர்களுக்கு ஸுலபனெனப்படுவது. விஷயவிரக்தியைக் கொடுத்து உன்னிடத்தில் பக்தியை எனக்குக்கொடுப்பது, எனக்குக்கொடுப்பது, அநந்யஜனஸுலபா ! ஸ்ரீயதுசைல வல்லபா !

இருபத்துமூன்றும் விண்ணப்பம்

பா— "முக்தி வழிக்கு ஜ்ஞானிகள் மதத்தில் கேவலகர்மம் தகுதியற்றது" என்று அறிகதோரில் அறிந்தவன் ப்ரீதியுடன் ஸுகுமாரமான திருவடிகளில் பணிந்து ஹரிக்கு விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகல கர்மபலப்ரதா! கர்மமென்பது மானிடர் செய்யும் கார்யம். அது ஸத்கர்மம், துஷ்கர்மமென்று இருவகைப்படும். ஸத்கர்மமென்பது உன் நிரூபமான வேதசாஸ்திரங்களில் புகழ்ப்பெற்ற நடத்தை. ஸத்கர்மத்தால் புண்யமும், துஷ்கர்மத்தால் பாபமும் உண்டாகும். புண்யமென்பது உனது உகப்பு. பாபமென்பது உன் கோபம். புண்யத்தினின்று ஸுகமும் பாபத்தினின்று துக்கமுமுண்டாகும்.

அந்த ஸத்கர்மமும் நித்யமென்றும், காம்யமென்றும் இருவகைப்படும். நித்யமென்பது இந்த வர்ணத்தார், இவ்வாச்ரமத்தார், இதை நடத்தவேண்டும், இதை விடவேண்டும் என்று நீ ஸ்வருசியில் கட்டுப்படுத்தின கார்யம். இதை உன் பக்தர் நீ ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி, பக்த வத்ஸலன் என்று உன்னையே விசேஷமாய் நம்பி, உன் குணங்களுக் கடிமைப்பட்டு, உன் கட்டளையைக் கடைப்பிடிகதது, உன் கைங்கர்யத்தி லீடுபடுவதே ஸ்வயம்பலமென்று கொண்டு, செய்து மோக்ஷத்தை யடைவர்.

காம்யமென்பது, உன் மனம் வாராதிருந்தும் அவரவர் ஆசைப்படுகிறார்களென்ற நிர்ப்பந்தத்தினால் இந்தப் பலத்தை யுத்தேசித்தவன் இக்கர்மத்தைச் செய்வதென்று உதாஸீன புத்தியில் நீ கட்டுப்படுத்தியது. பலத்தில் ஆசையால் இந்த காம்யகர்மங்களை ஸாங்கமாய் ஆசரித்தவர்க

ளுக்கு இவ்வுலகில் ப்ருத்வீபதித்வம் (அரசு) வரையிலுமான ஐச்வர்யமும், பரத்தில் ஸத்யலோகாதிபத்யம் வரையிலுமான ஐச்வர்யமுமாம்.

துஷ்கர்மமென்பது நீ ஆஜ்ஞாபித்ததை விடுவதும், கழித்ததை நடத்துவதுமென்று இருவகைப்படும். இதி லிருந்து இவ்வுலகில் சித்திரவதைவரையிலுமான துக்கமும், பரத்தில் மஹாநரகத்தில் விழுவது வரையிலுமான யாதனை யும் உண்டாகுமென்று வேதாந்த மறிந்தோரான பெரியோர் களைக் கேட்டறிந்தேன்.

இதன் நிலைமை விசாரித்ததில், காம்யகர்மமும், துஷ் கர்மமும் உன் மனதிற்கு வாராமையால் உன்னடியைச் சேர வொட்டாமல் ஸம்ஸாரமென்னும் சிறைவீட்டில் தள்ளிக் கால்கட்டாயிருப்பதால், முறையே பொன், இரும்பு கால் விலங்குகளாயிருக்கின்றன. ஆகையால் இவ்விரண்டு வகை பந்தத்திற் றுள்ளும் அகப்படாமல், உன்னையே விசேஷமாய் நம்பி, நீ உகந்தருளி நியமித்த கைங்கர்யத்தைச் ஸந்தோஷ மாய்ச்செய்து, உன் உகப்பென்னும் பெருமையை யடையும் பேற்றை எனக்கருளுவது, அருளுவது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

இருபத்துநான்காம் விண்ணப்பம்

பா— "உதாஸீனத்தோடு மற்றவையையும்[1] ஆதரத்தோடு முக்திபதத்தையும் நீ கொடுப்பாய்," என்று யாதவ நாராயணனென்னும் விருதுள்ளவன் அன்புடன் அந்த தேவ தேவனது திருவடியில் செப்பினன்.

ஸர்வாபீஷ்டப்ரதா![2] ஜீவாத்மர் ப்ரக்ருதியில் ஆழ்ந்திருப்பதால் தம்தம் ஸ்வரூபத்தை மறந்து தாம் ஸ்வதந்த்ரரென்றெண்ணி, தேகமே தாமென்று மயங்குவர். இந்த அஜ்ஞானம் அவித்யையெனப்படும். தாம் ஸ்வதந்த்ரரென்பதால் தம் தம் ஹிதத்தைச் செய்வோமென்று கார்யாகார்யத்தை[3] யறியாமல் தங்களிச்சை வந்தபடி நடப்பர்; அது கர்மமெனப்படும். அக்கர்மமும், யஜ்ஞமும், தானம், தவம் முதலான ஸத்கர்மமென்றும், அக்ருத்யகரணம், க்ருத்யாகரணம்[4] முதலான பாபகர்மமென்றும் இருகூறுவிருக்கும். இப்படியான பலதிறப்பட்ட கர்மங்களில் பலங்கொடுக்கும் கர்மங்களை யாசரித்திருப்பானொருவனுக்குக் கர்மத்திலப்யாஸ மேற்படுவதால், தான் நடப்பிக்க வேண்டுமென்ற நினைவில்லாமல் மறந்திருந்த காலத்திலும், தன்னையறியாமலே முன் நடந்த கர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்தி பிறக்கும். இது வாஸனையெனப்படும். மேலும், தான் நடத்தின கர்மத்தில் மேலும் மேலும் தான் செய்வனென்ற ப்ரீதியுண்டாகும்; இது ருசியெனப்படும். இப்படி ருசி கூடி நடந்தவர் அந்த கர்மத்தின் பலத்தை உண்ண அநுகுணமாய் நீ கொடுத்த தேவ மனுஷ்யாதி சரீரத்தில் புகுவர்; இது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமெனப்படும். இப்படி சரீரமே ஆத்மா என்று மயங்குதல் முதலான அவித்யையும், அந்த மயக்கத்தால் நடத்தும் நடத்தையென்னும் கர்மமும், அந்த நடத்தையை பற்றி

கரித்து தானறியாமலிருந்தபொழுதும் ப்ரவர்த்திக்கும் வாஸனையும், அந்த நடத்தையில் ப்ரீதியென்னும் ருசியும், அந்த ருசியோடு செய்த கர்மத்தின் பலமான சரீரஸம்பந்தமும், இவையே ஜன்மஜன்மங்களில் சுற்றிச்சுற்றி வருவதனால் ஸம்ஸாரசக்ரமென்பது. இந்த ஸம்ஸார சக்ரத்தில் கஷ்டத்படும் ஜீவாத்மர் அவரவர் நடத்தையிலிருந்து ஸ்வரூபமழியாதபடி நீ அவர்மேல் தயைசெய்து. ஸுகதுக்கானுபவத்திலிருந்து அவரவர் கர்மத்தைக் கழித்துக்கொண்டு ஒருகால் உன்னைப் பூஜித்து முக்தியை யடைவதற் கநுகுணமான மனுஷ்ய சரீரத்தை யுண்டுபண்ணுவதால், நீ ஸம்ஸாரிகளில் தயையுள்ளவனென்பது. இப்படியிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளில் சிலருக்கு வைராக்யமும் பிறந்து முமுக்ஷுக்கள் எனப்பட்டு அவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயத்தை ஸித்தப்படுத்திக்கொடுப்பது நீ யாதலால், நீ முமுக்ஷுக்களில் தயை உள்ளவனென்பது. நித்யமுக்தர்களுக்கும், மோக்ஷத்தை பெற்றவர்க்கும் நிரவதிகாநந்தத்தை இடைவிடாமல் வளர்த்துவதால் முக்தர்களிடத்திலும் தயாளுவென்பது. இப்படி ஸர்வஸமனென்னும் நீ உன் அருளாமுதக் கடலலைகளினால் என்னுடைய துஷ்கர்மங்களென்னும் கர்மங்களைக்கழித்து உன்னவனென்னும பெருமையை உதபவிப்பது, உத்பவிப்பது, அநந்யஜந ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. மற்றவைவையும் :—மோக்ஷமல்லாத வேறு பலங்களையும்.
2. ஸர்வாபீஷ்டப்ரதா :— மிகப் பிரியமான எல்லா வற்றையுமளிப்பவனே.
3. கார்யாகார்யம் :—செய்யத்தக்கதும், தகாததும்.
4. அக்ருத்யகரணம், க்ருத்யாகரணம் :— செய்யக் கூடாததைச் செய்வதும் செய்யவேண்டியதை விடுவதும்.

இருபத்தைந்தாம் விண்ணப்பம்.

பா— "பலவகையில் பலனுண்டாவது உன்னின்றே, வேறொன்றினின்றுமல்ல, இது திண்ணம்," என்று கல்யாண தீர்த்தத்தை[1] நிலையாய்க்கொண்டவனடியில் அயர்ச்சியின்றி ஸத்யபராக்ரமன் உரைத்தான்.

ப்ரபந்நஜனபரிபாலகா![2] காப்பதென்பது யோகக்ஷேமங்களைச் சுமந்து நடத்துவது. யோகமெனில் முன்னடையாத ஐச்வர்யத்தைக் கோர்த்துக்கொடுப்பது. க்ஷேமமெனில் முன்னமேயிருக்கும் ச்ரேயஸ்ஸுக்களைக் காப்பாற்றுவது. இவை இரண்டிற்கும் நீயே ஸ்வதந்த்ரகர்த்தா[3]. மற்றைய காரணங்களெல்லாம் உன்னதீனமெனப்படும் உபகரணங்கள். இந்த நிலையையறியாமல் சிலர் சாஸ்த்ர தாத்பர்யத்தில் மயங்குவர். அவர்களில் கேவலகர்மடர்[4] கர்மத்திலிருந்தே பலன் என்றும், இதரதேவதைகளை விசேஷமாக ஆராதிப்போர் தேவதாந்தரத்திலேயே யென்றும், சோதிடவறிஞர் க்ரஹானுகூலம் பொருந்திய காலத்திலிருந்தேயென்றும், லௌகிகர் புருஷப்ரயத்னத்திலிருந்தேயென்றும், நாஸ்திகர் காரணமொன்றுமின்றிக்கே தன்னின்று தானேயென்றும் சொல்லுவர். இந்த பக்ஷங்களெல்லாம் யுக்திவிருத்தங்கள்.

அங்ஙனமேனெனில்:—கர்மமென்பது தாம் நடக்கும் நடத்தை. அது அசேதனமாயிருப்பதால் புருஷன் ஆசைப்படும் பலத்தையறிந்து கொடுக்க முடியாது. தேவதாந்தரமும் சேதனமானாலும் தன் யோகக்ஷேமத்திற்குன்னை வேண்டுவதனால் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தில் பலனன்று. புருஷப்ரயத்னமே பலஸாதகமாகில், காரணமொன்றில்லாதிருந்தாலும் எப்போழுதும் எல்லாருக்கும் எல்லா பலனுமாக

வேண்டும். ஆகையாலிவையொன்றும் பலத்தைத் தருவன வல்ல.

மேலும், உலகத்தில் ஆட்களை ரக்ஷிக்குமரசனுக்கு ஆட்கள் செய்யும் பணிவிடைபோல் கர்மம்; ஆள் செய்த பணிவிடையை அரசனுக்கும் அரசன்கொடுத்த வூதியத்தை ஆட்களுக்கும் சேர்ப்பிக்கும் மத்யஸ்தன்போல் தேவதாந்தரங்கள்; வூதியத்தைக் கொடுப்பதற்கு குறிப்பிட்ட கூ போல் காலம்; அரசனது பணிவிடையில் கைகால்களையாட்டுவதுபோல் புருஷப்ரயத்தனம்; ஆளுடையவனுடைய உகப்பையறியா வூழியனைப்போலத் தன்னின்றுதானே பலனென்பது. இப்படியிருக்கத் தான் செய்யும் பணிவிடையிலேயே பிழைப்பேனென்றும், மத்யஸ்தனாலேயே வளர்வேனென்றும், ஏற்படுத்தின நாள் வந்தால் சம்பளம் வருமென்றும், விஷயங்களையொட்டித் தன்னுடைய வியர்வையின் பலத்தினாலேயே தான் வளர்வேனென்றும், காரணமில்லாமல் பெருமையடைந் திருக்கிறேனென்றும் எண்ணுகின்றவர்கள் ஆளுடவனுடைய வூழியத்தில் நன்றாய் நின்று கடைவாயிலறியாராவார்.

ஆகையால் இந்த மயக்கங்களைவிட்டு உன்னாலேயே பிழைப்பேனென உன்னை விசேஷமாய் நம்பினவர் எப்பேர்ப்பட்டவராயினும் அவர்களது யோக க்ஷேமங்களைச் சுமந்து நடத்துவேனென்று நீ முன்னமே அர்ஜுனனுக்குக் கூறினதை மறவாமல் இப்பொழுதென்னை ரட்சிப்பது, ரட்சிப்பது, அநங்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. கல்யாணதீர்த்தம் :—திருநாராயணபுரத்திலுள்ள கல்யாணி என்னும் முக்ய தீர்த்தம்.

2. ப்ரபன்னஜன பரிபாலக:—ப்ரபத்தி செய்தவர் களைக் காப்பவனே.

ப்ரபத்தியாவது:— "இப்படிப்பட்ட முக்யஸாதக மான பக்தியாதல், கர்மஜ்ஞானத்தில் பரம்பரா ஸாதநத் தாலே யாதல், அதற்கு உறுப்பான ஆத்மாலங்காரங்கள் ஒன்றுமில்லாமையாலும் உத்தரோத்தரம் ஸம்பாதிக் கைக்கு அதிகாரமாதல், இச்சையாதல், இல்லாமையாலும் மற்ற அனுகூலபரிகாரங்களொன்று மின்றியே விபரீத பரி காரங்களில்லாததின்றியே இருக்கையாலும், இப்படி இருந் தோமேன்று அநுதாபங்கூட வின்றிக்கே த்வேஷம் பெருத் திருக்கையாலும், அல்பஜ்ஞதையாலே அறியவல்லதொன் றின்றியே விஷயாக்ராந்தசித்ததையாலே தன்வசமின் றியே, அல்பகால வர்த்திபாதையாலே ஒன்றும் செய்கைக்கு அவஸரமின்றியே இருக்கையாலும், தேச காலங்கள் பேதித் தாலும், 'நம்மால் எம்பெருமானை ஸாதிக்கப்போகாது,' ஆகையாலே எம்பெருமானை இழந்தோ மித்தனையாகாதே என்று சோகிக்கிறவன் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி"—அப்பன் ஸ்ரீனிவாஸாசார்யா ரருளிச்செய்த அஷ்டச்லோகிவ்யாக் யானம்.

3. ஸ்வதந்த்ரகர்த்தா:—இஷ்டப்படி நடத்துபவன்.

4. கேவலகர்மடர்:— பொருளறியாமல் கேவலம் கர்மாசரணையிலேயே ஆழ்ந்தவர்கள்.

இருபத்தாறும் விண்ணப்பம்.

பா—"எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிப்பவன் நீ ஒருவனே, வேறு யாரும் ஸாமர்த்தியமுள்ளவரன்று"—என்று பத்மநாபன் திருவடிகளில் பெரிய பகைவர் ஸேனையை வேட்டையாடுவோன் அன்புடன் உரைத்தான்.

ஸர்வரக்ஷகா![1] நீ ஒருவனே அனைவரையும் காப்பாற்றுபவன். நீயல்லாமல் மற்ற தேவதாந்தரங்களும், தகப்பன் முதலான பந்துக்களும், தனதான்யாதி ஐச்வர்யங்களும் ரக்ஷகரல்லர். அதெப்படியெனில்—நான்முகன் ரக்ஷகனன்றென்பது தன் தலையைப் போக்கடித்துக் கொண்டதும் அல்லாமல் வேதாபஹாரண[2] காலத்தில் செய்வதறியாமல் மோசம் போனதால் தெரியவந்தது. ருத்ரனும் ரக்ஷகனன்று என்பது வ்ருகாஸுரனுக்கு வரமளித்து அதனால் கஷ்டப்பட்டதுமல்லாமல் கையில் அஸ்த்ரம் பிடித்துக்காத்திருந்தும் தன்னெதிரில் தோள்கள் கத்தரிக்கப்பட்டதனால் கூக்குரலிடும் வாணாஸுரனை விட்டுத் தோற்றோடினதனாலும் தெரியவந்தது. இந்திராதி தேவதைகளும் ரக்ஷகரல்லரென்பது ஹிரண்யகசிபு, பலி, வ்ருத்ராஸுரன் முதலானோர் உபத்ரவங்களிலிருந்து தத்தம் நிலைகளைவிட்டு விரைந்தோடியதில் தெரிந்தன. தகப்பனும் ரக்ஷகனன்று என்பது ஹிரண்யகசிபுவினால் தெரியவந்தது. உடன்பிறந்தவர்களும் ரக்ஷகரல்லரென்பது வாலியால் தெரிந்தது. பிள்ளைகளும் ரக்ஷகரல்லரென்பது கம்ஸனாலும், பதிகளும் ரக்ஷகரல்லரென்பது பாண்டவர்களாலும், தனதான்யாதி ஐச்வர்யங்களும் ரக்ஷகங்களல்லவென்பது தாயாதிகள், பகைவர், நெருப்பு, திருடர், வெள்ளம் முதலியவற்றாலழிவதிலிருந்தும் தெரியவந்தது. இப்படித்தாம் ரக்ஷகரல்லாமலிருந்தும் அற்பபுத்திகளுக்கு ரக்ஷ

கங்கள் போலத் தோன்றி மோசஞ்செய்வதால் (இவை) ரக்ஷகாபாஸங்களெனப்படும்[3] அப்படியன்றிக்கே நான்முகனுக்கு வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்தளித்தும், ருத்ரனுக்கு வ்ருகாதி உபத்ரவங்களைப் போக்கடித்தும், இந்த்ராதிகளுக்குத் தான வேந்த்ரர்களை வென்று அவரவரதிகாரங்களில் நிறுத்தியும், ப்ரஹ்லாதனுக்கபயத்தையும், ஸுக்ரீவனுக்கு ராஜ்யத்தையும், உக்ரஸேனனுக்கு அரசதந்த்தையும், த்ரௌபதிக்கு அபிமான ரக்ஷையையும் சேர்த்துக்கொடுத்து ஸர்வரக்ஷகனெனப்பட்டுப் பிரஸித்தியைப்பெற்ற உன்னைச் சரணடைந்து உன்னுடைய மெல்லடிகளே உபாயமும் உபேயமுமென்று விசேஷமாய் நம்பி மற்றெல்லாவற்றையும் துறந்து அநந்யகதி[4] யெனப்பட்டேன். என்னை ரக்ஷிப்பது, ரக்ஷிப்பது, அநந்ய ஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸர்வரக்ஷகா—அனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவனே! அதாவது அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகை.

2. வேதாபஹரணமாவது — வேதங்களைப் பறிகொடுத்துப் பிரமன் தவித்து நின்றது. இவ்வாபத்தைப்போக்கினது ஹயக்ரீவாவதாரத்தில். எம்பெருமான் ஆதிகாலத்தில் நான்முகனைப்படைத்துப் பிரளயகாலத்தில் மறைந்துகிடந்த வேதங்களைப் பிரகாசப்படுத்தி அவனுக்குபதேசித்து அனுக்ரஹிக்க, அப்பிரமன் வேதங்களைக் கண்ணுகக்கொண்டு விச்வஸ்ருஷ்டியைச் செய்ய ஆரம்பித்தபோது பகவானிடத்தினின்று ரஜஸ் தமோகுணங்களின் வடிவமாகத் தோன்றிய மது கைடபரென்னுமிரண்டஸுரர்கள் அந்த வேதங்களையபகரித்துக்கொண்டு கடலினுட் புகுந்து பாதாளம் சென்று

னர். வேதங்களைப் பறிகொடுத்த நான்முகன் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாது திகைத்து நெடுங்காலம் 'கண்ணிழந்தேன், தனமிழந்தேன்' என்று கதறியழுது பிறகு சிறிது தெளிந்து எம்பெருமானைத் துதிக்க, அவரும் ஹயக்ரீவரூபியாக எழுந்தருளிப் பாதாளம்சென்று மது கைடபர்களை ஸம்ஹரித்து வேதங்களை மீட்டுவந்து பிரமனிடமளித்தார்.

'முன் ஒருகல்பத்தின் அந்தத்தில் பிரமன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்றும் வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோமுகனென்னும் கொடிய அஸுரன் கவர்ந்து கொண்டு பிரளய வெள்ளத்துள் மறைந்து செல்ல, எம்பெருமானதனை யுணர்ந்து ஒரு பெருமீனுகத்திருவவதரித்து அப்பெருங் கடலினுட் புகுந்து அவ்வஸுரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொன்று வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து பிரமனிடம் கொடுத்தருளினன்'—என்ற வரலாறு முண்டு. இவ்வஸுரன் பெயரை ஹயக்ரீவனென்பாரு முண்டு. மத்ஸ்யாவதாரம், ஹம்ஸாவதாரம், ஹயக்ரீவாவதாரம் என்ற மூன்றவதாரங்களால் எம்பெருமான் பிரமனை வேதாபஹரணமாகிற ஆபத்தில் நின்றும் விடுவித்தான். புராணபேதத்தாலும் கல்ப பேதத்தாலும் கதைகளைச் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுண்டு. (ரத்நப்ரபா.)

3. ரக்ஷகாபாஸம்—ஆபாஸம் எனில் பொய்த்தோற்றம். உதாரணமாக, ஆபாஸதர்மம் எனில் வஸ்துதः அதர்மமாயிருந்து தர்மம்போலே தோற்றுவது. அப்படியே ரக்ஷகத்வமும்.

4. அநந்யகதி—வேறுபுகலொன்றில்லாதவன்.

இருபத்தேழாம் விண்ணப்பம்.

பா—"தன்னிருப்பில் தான் ஏக்கமற்று உன்னிருப்பை யறிபவன் வீடு பெறுவன், இது திண்ணம்" என்று துணிந்து வரும் வீரராம் பகைவரைச் சிறைபடுத்துபவன் உயர்ந்த படிமையுடையானுக்குப் ப்ரீதியுடன் சொன்னான்.

அகில லோகசரண்யா![1] நீ அடைக்கலம் புகுந்தார் இடரைக் களைந்து அவர் விரும்பின அளிப்பாய். எல்லாம் (நம்மையும் நம் ஹிதா ஹிதங்களையும்) அறிவதால் ஸர்வஜ்ஞனென்றும் அறிந்தபடி செய்து முடிப்பதால் ஸர்வசக்தியும் என்று பெரியோர்களால் கேட்டு ஆசையால் உன்னை யடைக்கலம் அடைவேனென முயற்சித்தேன். இப்பொழுதும் என்னுடைய தோஷங்களை யெண்ணிப் பின்வாங்குவேனெனில், உன்னுடைய குணங்கள் என்னுடைய பயத்தைத் தீர்த்து, பலவந்தமாய் இழுத்துக்கொண்டு போய் உன் திருவடி நிழலில் நிறுத்துகின்றன. அதெங்ஙனேயெனில்—அநாதி காலமாய் இதுவரையிலும் நான் செய்த அநேகமான பாபங்களை நினைத்துப் பின்வாங்குமளவிலேயே அடைந்தவர் தோஷத்தை போக்யமாகக்கொள்ளும் உன் வாத்ஸல்யகுணம் முன்வந்து என்னைக்கச்சைகட்டுவிக்கிறது. அறிவீனனும் அசக்தனுமானதால் உன் சித்தமுவந்தபடி சிறிதுகூட நடக்கமாட்டாத என்னை நீ எந்த வகையில் கைபிடிப்பாயென்றெண்ணித் திகைக்குமளவில், நீ உடையனும் நான் உடைமையும் என்கிறதால் உடையவன் உடைமையைக் காப்பாற்றுவதற்குக் கூலியில்லை என்கிற ஸ்வ-ஸ்வாமி-ஸம்பந்த 2 ஜ்ஞானம் அபயத்தைக்கொடுக்கிறது. அகில ஹேயப்ரத்

யனீகனென்னும் உன் மேன்மையையும், ஸகல ஹேயாஸ்பத மான என் கீழ்மையையும் பார்த்து, உனக்குமெனக்கும் சேர்க்கையில்லை யென்று பின்வாங்குமளவிலேயே, பெரியவனு யிருந்தும் தாழ்ந்தவர்களோடு வாசியறக்கலந்து ஸந்தோஷப் படுத்தும் உன் ஸௌசீல்யகுணம் என்னை வரும்படி இழுக் கிறது. ப்ரம்மாதிகளுக்கும் அவாங்மனஸகோசர[3]னென் னும் உன்னை நான் காண்பதரிதெனப் பின்வாங்குமளவில், யது சைலதீபமெனப்பட்டு ஸகலஜனநயனானந்தமான உன் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் என்னை யாட்கொள்கின்றது. இப்படி யாகையால் ஞானபக்தி வைராக்யாதி ஸத்குணஸம்பன்னர் களுக்கும், அகிஞ்சனர்களும்[4] அநந்யகதிகளுமான[5] என்னைப்போன்றவர்களுக்குமொரே ரக்ஷகமாய் ஸர்வஶரண்ய ன் எனப்பட்ட உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்தேன். என்னைக்கைபிடித்துக் காப்பாற்றுவது, காப்பாற்றுவது, அநந்யஜன ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. அகிலலோக சரண்யா!—நம்முடைய நன்மை தீமைகளையும் பாராதே ஸமஸ்த லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கக் கூடியவனே.

2. ஸ்வ-ஸ்வாமி-ஸம்பந்தம் — உலகத்தில் பொருளை யுடையவன் அதைத்தனது இஷ்டப்படி அனுபவிக்கவும், பெட்டியில் வைத்துப் பேணவும், பிறர்க்குதவவும் தானே ஸ்வதந்த்ரனாய் எப்படி உபயோகிக்கிறானோ, அப்படி இவ் வாத்மாவை ஈச்வரனும் ஒருபடி வைக்கவும் தள்ளவும், எடுக்

னவும் ஸ்வதந்த்ர பாத்யதை யுடையவன்; ஜீவாத்மாவும் அப் பொருள்போலவே ஸ்வாதந்த்ர்யமின்றி அவனனுகூலத் துக்கே கடமைப்பட்டு என்றும் வாழக்கூடியவன்.

3. அவாங்மனஸகோசரன் — வாக்குக்கும் மனதிற்கு மெட்டாதவன்.

4. அகிஞ்சனர் — ஒரு ஸாதனமுமில்லாதார்.

5. அநந்யகதிகள் — வேறுகதியற்றவர்.

இருபத்தெட்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— "மாயையையும் அதன் கார்யங்களையும் இந்த இடத்தில் விடுவித்து நீ ப்ரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவாய்" என்று, அந்த மாயாவிகளான மராட்டியரை வென்று அதீன மாக்கிக்கொண்டவன் மாயாதீதனுக்குத்[1] தண்டம் ஸமர்ப் பித்து விண்ணப்பித்தான்.

ஸகலஜீவதயாபரா! ஜீவாத்மர் பலராய் நித்யரென்றும், முக்தரென்றும், பத்தரென்றும் மூன்றுபடியாயிருப்பர். அவர்களில் நித்யர் உன் ஸத்ய ஸங்கல்பத்தால் ஒரு காலமே னும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமில்லாமல் எப்பொழுதும் உன் னுடைய ஸன்னிதியிலிருந்து உன் கல்யாண குணங்களை யனுபவித்துக்கொண்டே உன்னுடைய பலவித கைங்கர்யங் களிலீடுபட்டிருப்பர். முக்தரென்போர் அநாதிகாலத்தி லிருந்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உன் கடாக்ஷத்தினால் ஸத்வ குண ஸம்பன்னராய் முக்தியை யடைந்து நித்யரைப்போல் உன்னுடைய கைங்கர்யபரராயிருப்பர். பத்தரென்பார் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்பட்டு ப்ரக்ருதி பாதந்த்ரராயிருப்பர்.[2] இந்த பத்தர்களும் ஸம்ஸாரிகளென்றும், முமுக்ஷுக்களென் றும் இருவகைப்பட்டிருப்பர். ஸம்ஸாரிகள் உன்னை மறந்து விஷயானுபவத்தில் ஆஸக்தியுள்ளவராயிருப்பர். முமுக்ஷுக் களோ உன் கடாக்ஷத்தினால் விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறந்து அதனாலிந்தப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நீக்கவேண்டு மென்று உன்னையடைக்கலம் புகுவர். இந்த நித்யர்களுக்கும் முக்தர்களுக்கும் அபேக்ஷிதமான உன் கைங்கர்யத்தையும், முமுக்ஷுக்களுக்கு அபேக்ஷிதமான மோக்ஷத்தையும் நீயே மனமுவந்து கொடுத்தருள்வாய். ஸம்ஸாரிகளுக்கபேக்ஷிதம் எனப்படும் இஹபர ஐச்வர்யங்களை அவரவர் தொழும்

தேவதாந்தரங்களின் அந்தர்யாமியாயிருந்து அருள்வாய். இப்படி நீ ஸர்வ ஆத்ம வர்க்கங்களிலும் தயைசெய்து கொண்டிரா நிற்க, நான் இன்று உன்னைப்பிரார்த்திக்கும் சாபல்யத்தைப் பொறுத்து, என் பிரார்த்தனையை நிறை வேற்றவேண்டும், நிறைவேற்றவேண்டும், அநந்யஜன ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. மாயாதீதன்—(1) மாயையை நீக்கிப் பார்க்கப் படுவோன்.

   (2) மாயைக்கு விலக்ஷணமானவன்.

2. ப்ரக்ருதிபாதந்த்ரர்—ப்ரக்ருதிக்குட்பட்டவர்.

இருபத்தொன்பதாம் விண்ணப்பம்.

பா— "உன்னுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹம், ஸ்ரீலக்ஷ்மிக்கு நிலை, ஸித்தபோக்யம் 1, நிரவத்யம் 2," என்று செல்வாராயர் 3 திருவடித்தாமரைகளில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, தரணீவராஹனென்னும் விருதாளி சொன்னான்.

திவ்யமங்கள விக்ரஹா! பிறக்கும் பொழுது உன்னுடைய கடாக்ஷத்தைப்பெற்று ஸாத்விகரானவர்கள் ப்ராக்ருதமான சப்தாதிவிஷயங்கள் தோஷங்களென்றறிந்து அவைகளில் ப்ரீதியைவிட்டு, பரமபோக்யமான உன்னுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை அபேக்ஷிப்பர். குமதிகள் 4 சிலர் உனக்கு விக்ரஹமில்லையென்று அபலாபனம் செய்வர். அவர்கள் சொல்லும் குயுக்தி5களெப்படியென்றால்—பரமாத்மனுக்குச் சரீரமுண்டாகில் ஜீவாத்மனைப்போல் கர்மவச்யனாவன் 6; சரீரமே ஆத்மாவென்ற மயக்கத்தால் ஸம்ஸாரியுமாவான்; சரீரமுள்ளவனுக்கு இந்த்ரிய ஸந்நிக்ருஷ்டவஸ்து 7 ஸாக்ஷாத்காரமன்றி 8 ஸகலவஸ்து ஸாக்ஷாத்கார மில்லாமையால், ஸ்வாதீனமாய் இருக்கும் காலத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் காலத்திலல்லாமல் எண்ணியதெல்லாவற்றையும் செய்யக் கூடாமையாலே அற்பசக்தியுள்ளவனுமாவான். ஆகையால் பரமாத்மனுக்குச் சரீரமில்லை எனச்சொல்வர். இந்த பக்ஷம்9 யுக்தாயுக்த விசாரம்10 செய்யுமறிஞருக்கு ஒவ்வாது. அஃது எங்ஙனேயெனில்—தேவ திர்யக் ஸ்தாவரரூபமான ஸகலஜீவ சரீரத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருந்தும்11 நிர்லேபனா12யிருப்பவனுக்குத் தனக்கென்று ஒரு சரீரம் உண்டானால் முன் சொன்ன தோஷம் வருமென்பது யுக்தமன்று. தேவமனுஷ்யாதிகள் தம்தம் பூர்வகர்மாநுகுணமான சரீரத்திலிருந்து கர்மபலத்தை யனுபவிப்பதால் அவர்களுக்குச்சரீர ஸம்பந்

தம் தோஷாவஹமானது.[13] பரமாத்மன் தான் கர்மபரவச னல்லாதிருப்பதனுல், ஜீவாத்மரை அந்தந்த வ்யாபாரத்தில் கர்மாநுகுணமாய் ப்ரேரிப்பதற்காக தேவமனுஷ்யாதி சரீரத் திலிருப்பது தோஷாவஹமன்று. இப்படி தோஷமானதேவ திகளுடைய சரீரங்களிலிருந்தும் நிர்தோஷனுயிருக்கும் உனக்கு அப்ராக்ருதமான[14] உன் திவ்ய விக்ரஹ ஸம்பந்தத் தினுல் தோஷலேச ப்ரஸக்தியில்லை[15]; மேலும் உன் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் உன் மகிமைக்குத் தகுந்ததாய் உன் மன திற்கு உவந்ததான ஸௌகந்தம், காந்தி, யௌவனம முதலான ஸகலகுணங்களையும் கொண்டு, ஞான, பல, ஐச்வர்ய, வீர்ய, தேஜஸ், ஸௌசீல்யாதி ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு ப்ர காசமாய், லக்ஷ்மீ நிவாஸ ஸ்தானமாய் உன் இச்சைபோ லிருப்பதால், உனக்கு அதிசயாவஹமென்று[16] பெரியோர் சொல்வர். அப்பேர்ப்பட்ட திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸாக்ஷாத் கார ரஸ ஸர்வஸ்வதானத்தினுல்[17] என்னுடைய மனோ ரதத்தை நிறைவேற்றுவது, நிறைவேற்றுவது, அநந்ய ஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸித்தபோக்யம்—ஸித்தர்களுக்கு (ஸநகஸநந்தனுதி கள்) அனுபவிக்கும் பொருள்.

2. நிரவத்யம்—தோஷமற்றது.

3. செல்வராயர் — செல்வப்பிள்ளை (திருநாராயண புரத்து ஸம்பத்குமாரன்)

4. குமதிகள்—அறிவற்றவர், துர்மதிகள்.

5. குயுக்திகள்—நேர்மையில்லா யுக்திகள்.

6. கர்மவச்யன்—கர்மத்திற்குட்பட்டவன்.

7. இந்த்ரியஸந்நிக்ருஷ்டவஸ்து — இந்த்ரியங்களுக்கு; அவைகளாலறியும்படியான அளவு ஸமீபமாயிருக்கும் வஸ்து.

8. ஸாக்ஷாத்காரம் — கருவிகரணாதிகளுக்கெல்லாம் ஸாக்ஷியாயிருப்பது, நேருணர்கை, பிரத்யக்ஷம்.

9. பக்ஷம்—கட்சி.

10. யுக்தாயுக்த விசாரம்—தகுந்தது தகாததென்று யோசிக்கை.

11. அந்தர்யாமியாயிருத்தல்—சேதனர்களுள்ளே ப்ரவேசித்து ஸகலப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை.

12. நிர்லேபன்—ஒட்டில்லாதவன்.

13. தோஷாவஹமாவது—தோஷத்தைப்பெறப்பது.

14. அப்ராக்ருதமான—மாயையென்கிற மூலப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களாலுண்டாகாததான.

15. தோஷலேசப்ரஸக்தியில்லை—தோஷத்தின் அணுவளவின் விசாரங்கூட இல்லை.

16. அதிசயாவஹம்-பெருமையைச் செய்யும் பொருள்.

17. ஸாக்ஷாத்கார ரஸ ஸர்வஸ்வதானம்—ஸாக்ஷாத்கார ரஸத்தைப் பூரணமாகக் கொடுப்பது.

முப்பதாம் விண்ணப்பம்.

பா—"ஸ்ரீநாத! நித்யநிரவதிகானந்த! அநந்த! உன்னுடைய ஸேவையே பலன்" என்று நானுவிதமான கிரீடங்களை யணியும் அரசர்களை வென்றவன் அந்த நிர்மலனடிக்கு விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகல கல்யாண குணாத்மகா![3] உனக்கு நாங்கள் ஏழேழு பிறவிக்கும் பலவிதமான கைங்கர்ய பாரானமையின் எப்பொழுதும் உன் திருவடி கைங்கர்யம் செய்வது எங்களுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தம்[4] என்பது மாத்திரமன்று. மற்றும் உன்னடியில் கைங்கர்யபரர்களுடன் வாசியறக் கூடியிருந்தும் த்ருப்தியடையாமல் அர்ஜுனாதிகளிடத்தில் ஆளாயிருக்கும் நிலை, அரசனாயிருக்கும் நிலை, இவைகளைத் தலைகீழாக்கிச் சந்தோஷத்துடன் நடத்தும் ஸுசீலனென்றும்; அவர்களிடத்தில் கண்ட குற்றங்களைச் சகிப்பதல்லாமல் ப்ருகுமுனி முதலானவர்களிடத்தில் நீயே தவறியவனைப்போல் ஸமாதானம் செய்யும்படியான மிக்க பொறுமையுள்ளவனென்றும்; அவர்களைச் சூழ்ந்த இடர்களை நீ இருக்குமிடத்திலிருந்தே ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் போக்கடிப்பதன்றி கஜேந்த்ரனுடைய முறையீட்டைக் கேட்டவந்நாள் கதறிக்கொண்டு நீ வேகமாய் வந்துதவினதான மிகுதியான தயையுள்ளவனென்றும்; அவரவர்கள்செய்யும் ப்ரதிஜ்ஞைகளை நிறைவேற்றுவதல்லாமல் பீஷ்மனிடத்தில் உனது ப்ரதிஜ்ஞாஹானியை யங்கீகரித்த பக்தப்ரயோஜனைகபரனென்றும்; அவர்கள் அர்ச்சனவிதியில் நிவேதனம்செய்தது அற்பமான

லும் அமுது செய்வதுமல்லாமல், ஸுசரிதன் குமாரன் வேறொரு உபகாரணமின்றி முன்வைத்த பிக்ஷான்னத்தைப் பிரத்யக்ஷமாய் அங்கீகரித்த ஸுலபனென்றும்; அவர்களுக்குக் கொடுப்பதெல்லாங்கொடுத்தும் மேலும் த்ருப்தியின்றி இராமானுஜாசார்யருக்கு உன்னையே கொடுத்து, யதிராஜ குமாரன் எனப்பட்ட அத்யந்த த்யாகியென்றும்; அவர்களுக்குத் தேசவிசேஷத்தில் 5 ஸாயுஜ்யத்தைக் கொடுப்பதல்லாமல் இங்கிருக்குமனைவரும் காணும்படி என்னுடைய ராஜன்யபாலரை உன்னுடைய அர்ச்சாவிக்ரஹத்தின் மெல்லிய திருவடித்தாமரைகளில் சேரவைத்த பரமரக்ஷகனென்றும்; இவைமுதலான உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களைக் கேட்டறிந்து ஸந்தோஷமடைந்து, இந்த உடையனுக்குக் குற்றேவல் செய்வதைக்காட்டிலும் வேறொரு ஆனந்தமில்லை யென்று ஸ்வருசியால் இப்பொழுது நான் புதிய குற்றேவலாளன் எனப்பட்டுச் சேர்ந்தேன். என்னை ஆட்கொள்வது, ஆட்கொள்வது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. நித்யநிரவதிகானந்த — ஆனந்தமயனான இவனது ஆனந்தம் அபரிச்சின்னமாய் வாயினால் சொல்லவும், நெஞ்சால் நினைக்கவும் முடியாது (தைத்திரீயோபநிஷத் ஆனந்த வல்லி பார்க்கவும்.)

2. அநந்த—ஸ்வரூப, குண, விபூதிகளில் எல்லையில்லாதவன்; ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தினாலும் அழிவற்றவன் விஷ்ணு.

3. ஸகல கல்யாணகுணாத்மகா — ஸகலசப்தம் குணசூர்ணிகையில் எம்பெருமானருளிச்செய்த குணங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது. குணங்களுக்குக் கல்யாணத்வமாவது, ஆச்ரிதர்க்குப் பரமபோக்யமாயிருக்கை. திவ்யமங்களவிக்ரஹத்துக்கு திவ்யாபரணங்கள்போலே யாயிற்று; திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு குணங்கள் ஔஜ்வல்யகரமா யிருக்கும்.

4. ஸ்வதஸ்ஸித்தம்—பிறப்போடே பிறந்தது.

5. தேசவிசேஷம்—ஒரு குறிப்பிட்ட இடமான ஸ்ரீவைகுண்டம்.

முடிவுரை

இது எல்லா உலகங்களையும் பிறப்பிக்கும் வல்லமை முதலியவைகளில் விளையாடுமவனும் (ஸர்வஜகதுதய விப வாதி லீலனும்); பெரிய பிராட்டியாரின் அன்பில் முழுகின வனும் (இலக்ஷ்மி லோலனும்); எவ்விதமான பொல்லாங்கின் சாயையும் இல்லாதவனும் (அகில ஹேய ப்ரத்யநீகனும்); சுத்தஸத்வ திவ்யமங்கள விக்ரஹனும் (அப்ராக்ருத ப்ரதீக னும்); ஸகலபோக்ய வஸ்துக்களையுமுடையவனும், குறை வற்றவனும் (அவாப்த ஸமஸ்தகாமனும்); அளவிட அரி தான கல்யாணகுண ஸமூகத்தை உடையவனும் (அனந்த கல்யாணகுணகணாராமனும்); பிரமனால் ஆராதிக்கப் படுமவனும் (ஸாரஸபவபூஜிதனும்); ஸனகமுனியினால் துதிக்கப்பட்டவனும் (ஸனகமுனி ஸபாஜிதனும்); யதிராஜ ஸம்பத் குமாரனும்; தன்னை அடைந்தவர்களை காப்பாற்று வதில் தீட்சை கொண்டவனும் (ஆச்ரிதரக்ஷா பராயண னும்); இப்படிப்பட்ட யாதவகிரி நாராயணன் திருவடித் தாமரைகளின் கைங்கர்யத்தில் வளர்ந்து மேன்மைபெற்ற யாதவகுலத்தை உயர்த்தினவனும் நற்குணங்களின் ஏற்றத் தையுடையவனுமான தேவராஜ அரசனின் பேரனும், அத்திரிகோத்திரத்தில் பிறந்து தூய்மையுடையவனும், தொட்ட தேவராஜனின் வயிற்றில் பிறந்தவனும், ... இப்படியெல்லாம் சொல்லப்பட்டு புகழ்வாய்ந்த ஸ்ரீமத் அப்ரதிமவீர நரபதி ஸ்ரீ சிககேதவ மஹாராஜனால் இயற்றப் பெற்ற அரிய நூல்களில் "சிககேதவராய விண்ணப்பம்" என்னும் நூலுக்கு ஜயமங்களம்.

[கீழ் சொன்ன விருதுகளையும் மேலும் சிலவற்றையும் வசனரூபத்திலுள்ள இம முடிவுரை கூறுகிறது. ஆனந்த கரமான சைலியில் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது.]

ஸ்ரீ மதே ராமாநுஜாய நம:

Sri Ramakrishna Printing Works, Woods Road, Madras 2

PART III.

CHIKADEVARAJA BINNAPAM.

The essence of Ramanuja Darsana.

A free English translation with some notes.

NOTE.

The royal author commences the introduction to his work with fifteen verses. The first three are "Benedictory verses (*Mangala Slokas*)" in which the author invokes the blessings of Sriman-Narayana of Thirunarayanapura (Melkote) and Sri Ranganatha of Srirangapatna, his capital. In the next eight verses he describes the suppression of enemy-kings in all the eight directions of his kingdom. In the last four verses the birth of the work (*Grantha-avatara*) is explained. Though in the introduction the subject-matter of each of the Thirty Representations is told concisely and clearly, the author heads with a verse each of the Representations except the Nineteenth which has four verses. These verses also describe the subject-matter, but in a somewhat different form. The meanings of all the verses are given in prose in the English translation.

The description of *Panchikarana* in Representation No. 13; that of the measurements of the *Brahmanda* and the fourteen worlds therein in 14; the computation of the dimensions of the *Bhumandala* in 15; the positions of the *Bhu-svargas* in 16; the several kinds of Hells and the tortures depicted in 17; and the manner of inflicting tortures in Hells described in 18; (these) are not translated as they are of a somewhat technical nature. But these Representations are fully translated in Tamil. The curious reader is referred to this translation or to the original in Kannada.

|| Srirastu ||

(" May there be prosperity." The word 'Sri' is used as an auspicious sign at the commencement.)

CHIKADEVARAJA BINNAPAM.

1. The Lord of Sri, an ocean of all auspicious attributes, of All-transcendent Form, shining with brilliant lustre in the abode of *Anandamayavimana* (at Thirunarayanapura or Melkote). May this Narayana of Yadugiri be always the Protector of this king (the lord of men.)

2. He who is the essence of bliss to him (Chikadevendra) who assures happiness to his subjects; who is the Holy Discus-weapon to Mahi-chakra (the king Chikadevendra) who tramples down the army-circle of the enemy; who is the *Vaikunta* or the abode of bliss to *Dharani-brihadurgavarga* (the paramount Lord over kings who possess fortresses on the summit of mountains that sustain the earth in its form) who frustrates the flawless stratagems of the enemy; May (such a) Lakshmi-Narayana bestow sovereignty on this Chikadevendra.

3. May Chikadevendra who is the large black-bee born in the Lotus-feet of the Lover and Lord of the Holy Mount Yadusaila, who is the repository of virtue, who is the lord of the throne of the city of Paschima-Rangadhama, who is the well developed tender-shoot of the 'wish-yielding tree' of the famous

Yadavas, (may he) rule the kingdom with great renown earning the love of his subjects.

4. He (Chikadevendra) bore the title of 'Incomparable Warrior' by curbing down the pride or haughtiness of Sivaji who attacked (him)—Sivaji whose pride was heightened by the help of the tributes placed before him as the victorious lord, by the people of the provinces of Agra, Delhi and Bhaganagara, who trembled with fear taking him (Sivaji) to be Maya, or Sambara, or the son of the ten-headed Ravana (Indrajit), or Maricha.

5. King Chikadeva, with wondrous valour, brought down the pride or arrogance of Sambhoji, son of Sivaji, which had reached its height, and whose conceit made him think himself great (or who had grown fat with conceit), because he moved with celerity at the gates of Delhi and plundered it, made Golkonda desolate and completely devoid of all its wealth, and thrashed down Bijapur.

6. Apratimaveera (Chikadeva of unrivalled prowess) ruled the world (his kingdom) driving distress from all countries under his sway, inasmuch as he cut off the nose of Yesavanta Rao and disarmed him; hit Jaitajee-ghati so hard as to elicit praise from his subjects and tortured him; and cut off at once the lower part of the mouth of Dadajee-Kakada,

7. Like the Mandara mountain which split asunder and reduced to dust the rising waves which

enveloped it, when the gods and *asuras* together churned the ocean (with this mountain as the churning-rod), Abhedyavikrama (the king of invincible valour) rapidly annihilated by inflicting defeat after defeat without discriminating between the great and the small, the armies of enemy kings which at one time besieged him in all the eight directions.

8. Would it be an adequate glory to Apratima (the unrivalled one) if it is said that with a lightning stroke he defeated the band of enemy kings who coming together on all sides, besieged him ? It would indeed befit king Chikadeva if it is said that he attained glory by severely routing the valorous Kutuba-sahana and Yedula-sahana, who were said to possess strong armies when they opposed him.

9. Bringing (to his side) without delay the Ruler of Delhi and getting his aid, Abhedyavikrama (the king of invincible valour) seized the king of Bhaganagara and the lord of Vijayapura who had earned praises and prizes from this very ruler of Delhi (who were vassals and ruled depending on the strength and support of this very ruler of Delhi), as if they were merely corpses with bare life left in them, and made them captives putting them to severe torture ; Chikadeva, the Indra of men, ruled the kingdom and lived happily.

10. All the groups of kings who on that day (previously) had through fear submitted to him (Chikadevendra), with confidence or strength arising from

speedily joining together, contacted Sivaji and in a manner which would please him, revealed secrets; and when with these kings on that day he (Sivaji) through duplicity advanced a little in the general warfare (between Chikadeva on the one hand and Sivaji and his allies on the other), (Chikadeva) pounced upon them in exactly the same manner in which the mount of Vishnu (Garuda) would pounce from above on groups of snakes, and playfully killed them (defeated them by killing largely); and this day king Chikadeva is living prosperously.

11. The Mahomadans from one direction, the Morasars from another direction, the Arayas from still another direction, the Thigalars from one part, the Kodagars from another part, and the Malaivars from still another part, joined together; while these were attempting to advance in the general warfare, he (Chikadeva) with his valour easily gave as oblation (to the gods) in all directions the assemblage of the armies (of his enemies); king Chikadeva, thus earning great renown, is living happily with splendour.

12. In this manner discharging the duties of the king (that is, carrying on the administration of the country in accordance with the dictates of the *sastras*) and considering that alone as service to the Lord of Lakshmi, Apratimanka (he who bears the stamp of being the unrivalled) spends his time in conversing about the *sastras* and in expounding the significances of the truths therein contained.

13. As a result of the good intention arisen from the knowledge acquired by study, namely, that others also should acquire knowledge (*jnana*), Apratima (the unrivalled) represented with respect at the feet of the Master of Yadavagiri in a manner that could be understood by all, the path of truth expounded in the *Vedanta*.

14. This, Chikadeva submitted at the feet of the Lord of Yadusaila in thirty Representations (*Binnapams*), a lucid exposition in an easily digestible form of the significances of all the truths in that *Vedanta*.

15. The unrivalled warrior king (ruler of men) making obeisance unto the feet of Aprakrita (the Lord who is beyond Nature) submitted (these Representations), with (his) knowledge free from the flaws of want of understanding and the like, in a manner that could be easily (or quickly) understood by all.

It is as follows:—May it be well with Chikadeva Maharaja. The glorious king of great kings; the holiest king among kings; the recipient of dignified praise; the unrivalled warrior; king Chikadeva Maharaja, in Srirangapatna (his capital), ascending the throne, assumed the reins of administration; and giving prominence to the protection of gods and Brahmans was reigning, affording protection to all his subjects. While he was thus engaged, Sivaji the haughty, in the northern country with sixty thousand cavalry and proud infantry in lakhs looted the whole

country of Delhi and in treacherous fighting made it desolate ; won victory over the king of Vijayapura and captured his country and camps; and tortured the king of Golkonda, and accepted the tribute offered by him. Proud of this achievement he suddenly attacked the Kannada country. Chikadeva put him to disgrace on the battle-ground ; and got trampled by the hoofs of horses and yet kept alive Jaitajee-katakara, one of the commanders under Sivaji, and cut to pieces his nose, ears, intestines, hands and legs, and with those pieces appeased the hunger of groups of devils. Further he cut off the lower part of the mouth of Dadaji-kakada and got paraded among the people his severed head. With this impetuosity Chikadeva drowned Samboji in the ocean of fear and made Ekkoji who came to his help think lowly of his life. The nose of Yesavanta Rao, the chief commander of Samboji was cut off. Further getting angry against the kings of Golkonda and Vijayapura who gave tributes to Samboji and sent armies to his help, thus making him proud and haughty, Chikkadeva got Aurangashah, the ruler of Delhi and the great Padshah, to put them to disgrace ; and with his help captured their countries and wealth and made them captives. Still further he gave trouble to the kings of the Morasars, Thigalars, Kodagars and Malaivars who advanced with confidence in Mahrata boasts and engaged in small fights on the left and right. In this manner, winning victory in all the eight directions of his kingdom, Chikadeva while resting in peace and enjoying with pleasure good conversations, deliberated

thus, as a result of the rising in his mind of the sentiment of mercy.

"The subjects, are free from fear of enemy kings, as the foes in all the eight directions have been suppressed ; they, the subjects, are free from the fear of the gods as by the grace of the *devatas* there have been rains and crops in plenty ; hence all the subjects of the kingdom are leading a happy life" Reflecting that these should be helped to attain salvation, (remembering the declaration in the Gita.)

> "For finding refuge in Me, O Arjuna, those who may be of sinful birth, women, Vaisyas as well as Sudras—all reach the supreme goal." (Gita, IX-32)

coming to know that in accordance with what is thus demonstrated in the Gita by Sri Krishna Himself, however sinful they might have been in the past, in whatever caste they might be born, that salvation would not fail even to these, provided that always with the knowledge of truth they placed implicit faith in Him with devotional love, and considering that it was not possible for the unlettered Sudras and women to acquire the knowledge of truth (*tatva-gnana*) through Sanskrit, he (the author) under the pretext of submitting Representations at the holy lotus-feet of his family-deity, Yadavagiri Narayana, collecting together the significances of all the truths and principles (*akhila-tattva-artha*), in an easy style in Kannada expressions and in a manner that all

might understand, composed Thirty Representations. Among these :—

In the First Representation he shows the greatness of the mercy of the Lord by expounding that the condescension of Sriman Narayana, who is fulfilled of all desires, in associating His All-transcendent Form with the Manifestations of *Paratva* (the Manifestation Supreme), *Vyuha* (the Manifestation Operative), *Vibhava* (the Manifestation Distinctive), *Antaryamin* (the Manifestation Pervasive), and *Archavatara* (the Manifestation worshippable), is for the purpose of protecting or rewarding His devotees ;

In the Second he determines that Sriman-Narayana alone is the cause of the universe ;

In the Third he refutes the objection that the world-cause could not be known ;

In the Fourth he explains that a knowledge of that world-cause is from the Veda-Sastras alone ;

In the Fifth he makes known the manner in which all those Veda-Sastras expound Sriman-Narayana ;

In the Sixth he reconciles the apparent contradictions in those Veda-Sastras ;

In the Seventh he determines that the universe, the body of Narayana, as established by the Veda-Sastras, is no illusion and is real ;

In the Eighth, with a view to show that from the example of dreams there may not be any delusion that the world is unreal or false, he makes the expo-

sition that the objects seen in dreams are real, as they are created by Jagadisvara at that time ;

In the Ninth he refutes the objection that inequality in creation can impute partiality and hard-heartedness to the Lord ;

In the Tenth the objection that on the analogy of pots, clothes and the like, the three causes of the world (material, efficient and accessory) are distinct from one another is answered by his declaring that Jagadisvara, who has as His body all the intelligent and non-intelligent things (*chit* and *achit*), is alone all the three causes of the universe.

In this manner in the Ten Representations he demonstrated *Isvara-Tatva* (the Essence and Attributes of the Lord) by making known that Sriman-Narayana alone was superlatively merciful, was the cause of the universe, was of unlimited glory, was known from all the Vedas, was of wonderful actions, was one whose body was constituted of all the intelligent and non-intelligent things ; was the worker of miracles or what transcended our conception, was the same in respect to all beings, and was all the three causes of the Cosmos.

In the Eleventh Representation, he explains the nature of the *Jiva-tattva* (soul-truth or the essence and characters of the finite soul).

In the Twelfth, he describes the process of the creation of the *tattvas* (principles),

In the Thirteenth, he explains in detail the process of the creation of the *Brahmanda*.

In the Fourteenth, he determines the position of the fourteen worlds in the *Brahmanda.*

In the Fifteenth, he computes the dimensions of the *Bhumandala* (the earth).

In the Sixteenth, he makes known the positions of *Bhu-Svargas*, which are the places for experiencing pleasure and happiness.

In the Seventeenth, he details the conditions obtaining in the *Narakas* (Hells) which are the places where retributory tortures are undergone.

In the Eighteenth, he shows that the fruits of sins are terribly cruel and convincingly declares that all such sins would be washed away only by devotional love towards and faith in the holy lotus-feet of Sriman-Narayana.

Thus commencing with the *Para-tattva-svarupa* (the nature of the Essence and Attributes of the Lord), so far, in the seven Representations (12 to 18) he determined the nature of *achit-tattva* (the essence and properties of matter) by narrating the system of the evolution of matter (R. 12, *Prakriti-srishti*), the extent of the *Brahmanda* born of those *achit-tattvas* (R. 13), the position of the fourteen worlds in that *Brahmanda* (R. 14), the dimensions of the earth (R. 15), the *Bhu-svargas* (R. 16), tortures in Hell (R. 17), and the means of avoiding those tortures (R. 18).

In this manner by the Eighteen Representations he described the *Tattva-traya* (the three ultimate principles of the universe) which are *Isvara* (the Lord), *Chetana* (the rational being, the finite soul), and

Achetana (matter). An examination of the characteristics or the positions of these three *Tattvas*, will give rise to renunciation of the two *tattvas* of *chit* and *achit* on the ground that they are of small happiness and non-eternal, and to attachment to *Isvara-Tattva* for the reason that it is the one of unsurpassed bliss In the following twice-six (or twelve) Representations he will explain that the means to salvation is desirable to those in whom, in the aforesaid manner, lustlessness and devotional love (*Bhakti*) in the *Paramatman* are born. The explanation is as follows:—

In the Nineteenth Representation he lays the foundation that of the four *Purusharthas* (soul-sought ends or goals) *Moksha* is the greatest;

In the Twentieth, he points out that the means to salvation is to be known from Sattvika-Sastras alone;

In the Twenty-first, he establishes by reasoning that among the *Tantras Sri Pancharatra* alone is of the highest authority;

In the Twenty-second, he refutes the objection that lustlessness (renunciation of desires in sensual objects), which is helpful to salvation, is hard to attain;

In the Twenty-third, he firmly confirms that *Mukti* (salvation) cannot be attained by *Kevala-karma* (by the mere path of work);

In the Twenty-fourth, he reveals that *Sarvesvara*, the Grantor of everything that is desired, would grant to those who desired other *Purusharthas* (i.e. those other than salvation) such *Purusharthas* consequent

on the necessity arising by their so desiring; while to those who seek salvation He would grant willingly and with pleasure salvation alone.

In the Twenty-fifth, he dispels the delusion that the desired fruits could be had from *Kala* (time), *Karma* (work), *Svabhava* (nature), and the like alone;

In the Twenty-sixth, he makes known that the power of protection vests in Narayana alone and in none else;

In the Twenty-seventh, he lays down that the salvation-seeker need not be in fear, ruminating on his own sins, but should remain in faith, meditating on the attributes of *Bhagavan*;

In the Twenty-eighth, he shows that the relationship with *avidya*, *karma*, *vasana*, *ruchi*, and *prakriti-sambandha*, which are the root-causes of *samsara*, would be severed by Jagadisvara Himself;

In the Twenty-nintn, he confirms that the holy All-transcendent Form of Sriman-Narayana is *Aprakrita* (*Suddha-sattva* or Pure Substance) and is enjoyable by the muktas;

In the Thirtieth Representation, he says that consecrated services to *Para-Vasudeva* (the Lord in *Sri Vaikunta*) is the supreme bliss to the *Muktas*; and he concludes the work.

Representation No. 1.

[In this Representation is proclaimed the greatness of the Mercy of the Lord by showing that the con-descension of Sriman-Narayana, who is fulfilled of all desires, in associating His All-transcendent Form with the manifestations of *Paratva* (the Manifestation Supreme), *Vyuha* (The Manifestation Operative), *Vibhava* (Manifestation Distinctive or Incarnate), *Antar-yami-tva* (the Manifestation Pervasive), and *Archavatara* (the Manifestation Worshippable), is for the purpose of protecting or rewarding His devotees.]

"O Paravasudeva (the Manifestation Supreme which is in *Sri Vaikunta*)! For the purpose of protecting Your devotees You associated Your All-transcendent Form with the *Vyuha* and other Manifestations." Thus submitted he who bore the title of 'the unrivalled' at the holy feet of the Lord of the Mount Yadusaila (Thirunarayanapura or Mel-kote).

Sriman Narayana (the Glorious Narayana)! You are celebrated as the Lord of *Sri*, as the entire opposite of every kind of evil, as the mine of all auspicious attributes, and as the fulfilled of all desires. In Your abode of *Sri Vaikunta*, in the company of Your Holy Consorts,

You cause to rise bliss limitlessly in the sovereignty of rendering to You consecrated services, in the eternally freed souls like Ananta, Garuda, Vishvaksena, and others as well as in the Muktas (Freed or Released souls). While thus affording audience in *Sri Vaikunta* there springs up in Your mind an inexplicable tide of mercy. This mercy takes up the form of Your desire to make the *baddhas* (bound souls) partake of the Moksha-bliss just like the eternally free and the freed souls—*baddhas* who, at Dissolution, bereft of all forms are merged in the non-manifest subtle *prakriti* in the manner of gold-dust in a ball of wax—. As a result of this desire You, with Your indefeasible will, enter into *prakriti* and evolve *Mahat*, *Ahamkara*, the *Pancha-tanmatras*, and the *Pancha-Mahabhutas*. From these You evolve the *Brahmanda*. Therein You create the four classes, namely, Brahma and the like gods, human beings, animals, and immovables. To these You grant bodies in conformity with their past *Karmas*, and bestow knowledge and strength appropriate to such bodies. Further, with the intention that these may not bring about their own destruction by committing, without knowing the truth, some evil deed by the very organs and bodies granted by You, You, out of compassion,

make available the *Veda-Sastras*, which make known what is right and what is wrong. Notwithstanding the facilities thus created, the stupid and the ignorant are not capable of acting up to the commands of the Master (the Lord). In order to release these from distress and to protect them, You condescend to be with them and manifest Yourself in the middle of the *Trimurthis* (Brahma, Vishnu and Siva), in the Milk-Ocean, in *Svarga* the abode of gods and in such other places. Even so, apart from the gods, *munis* and *yogins*, this does not give scope to the other ordinary human beings to live happily with You as one of them. Therefore you undertake by Your grace to incarnate Yourself as Rama, Krishna and so on, so that among men even youngsters and cow-herds, and among animals calves, cows, bears, squirrels, monkeys, and such like, may also live happily with You as one of them. Even this does not benefit those other than the ones who are in the particular countries and at the particular times (of Your incarnations). So You pervade in all the classes of *chetanas* and *achetanas* (in all the intelligent and non-intelligent beings) in all places at all times and under all conditions; and motivate them in their thoughts, words and deeds; and hence You are

celebrated as the *Antaryamin* (the internal Controller). Even so, it is only to some rare one that You are the object of *yoga*-meditation, which becomes fruitful by practice in several births; while to all others, though You are with them, it is as if You are non-existent. Therefore You associated Yourself with the *Archavatara* (the Manifestation Worshippable) which in all ways is of easy accessibility, so that all people may visualise You with the fleshy eyes (with their *prakrita*-organs) and render unto You such consecrated service as is to their liking and thus work out their *Karma* and become eligible for salvation. In this Manifestation in *Satya-loka* You accepted for sometime worship by Brahma. Thereafter You became the beloved of Sanathkumara and with him arrived in North Badarikashrama. There You were celebrated as the Guru (Spiritual Teacher) who personally instructed the *Ashtakshara* (the Holy Prayer 'Om namo Narayanaya') and got worshipped by the *muni* 'Nara' who was Yourself in another form. Further, You were pleased to adopt as Your abode Yadugirisikhara, the crown ornament of this Karnataka world, and You were praised as one who had taken a vow for the protection of all. Moreover, besides being the same in respect

to all beings, You are the Family-god of all those who are born in this *Yadu-vamsa* and have been protecting them by Your special grace. Hence may You be pleased now to rain on me showers of Your ceaseless ocean of mercy and to pardon me. Pardon me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

---

1. This Representation is also in a way a summary of what follows. The subjects referred to herein are further described in the subsequent Representations.

2. The Five Manifestations of God and their objects are lucidly described herein. The subject is elaborately discussed by Sri Pillai Lokacharya in the *Isvara-Prakarana* of his *Tattva-Traya* and the commentary thereon by Sage Vara Yogin (1370 A C. to 1443 A C.).

3. *Sriyah-Pathi*—The South Indian *Alvars* and *Acharyas* hold that *Sriyah-Pathithva* or *Lakshmi*-Consortship is the chief essence-pointing attribute of the Lord. It is an inseparable relation and hence *Mithuna*-worship is the cult. She is the ever-present Mediatrix between the *Chetana* and the Lord. She is the cause of all kinds of eminence to the Lord. It is the mediation of *Sri* that secures to the *Samsarin* the grace of the Lord. For these reasons among others this attribute is first mentioned.

4. The word 'Narayana' conveys more than one meaning. It signifies that in the matter of omniscience and all goodness the Lord has neither an equa nor a superior. He is the possessor of all the non-intelligent things in various forms and of all the formless intelligent things. That is to say, all these are His modes He possesses them as His body. He is all the things that existed, that exist and that might come to exist. He is superior to everything other than Himself and has as His *prakara* all *dharmas* and *dharmins* without distinction.

5. *Akhila-heya-pratyanika*—Like *tejas* to darkness, Garuda to serpent, the Lord is the entire opposite to every kind of evil. Thus this attribute signifies that the Lord destroys all the sins of His devotees.

6. The Holy Consorts of the Lord are *Lakshmi*, *Bhumi* and *Neela*.

7. The Visishtadvaita Philosophy posits as the three ultimate realities, *chit* (sentients), *achit* (non-sentients) and *Isvara* (the Lord).

8. *Chit* is the soul; the thing which has the support of intelligence. *Achit* is the thing which is non-intelligent and which is subject to modifications. *Isvara* is the *Purusha* who is the controller of *chit* and *achit*. The Lord is He whose flame-like spiritual essence is itself infinite; He is wholly self-manifest and self-happy and is the entire opposite of every kind of evil and is the unique seat of every kind of good, and is thus distinguished from every other entity. He is as

such quite distinct from all the intelligent and non-intelligent things; He is their cause and sustainer; He pervades them and rules them; and He is their master. The Lord is adorned with hosts of amiable attributes such as intelligence, power, etc. He is the Evolver, Preserver, and Dissolver of everything that has had a beginning whether as a wholesale aggregated mass or as a product developed in detail. He is the fit resort of all the four kinds of aspirants enumerated as—(a) the impoverished and distressed soul, (b) the novice in fortune-seeking, (c) the seeker of self-knowledge and self-satisfaction, and (d) the seeker of knowledge concerning God, and the sole satisfaction of God. He is the gracious grantor conformably to recipients' needs, of all the four kinds of boons enumerated as *dharma* (meritorious works), wealth (*artha*), enjoyment (*kama*), and salvation (*moksha*). He is possessed of an All-transcendent Form; and His Consorts are the Goddesses, *Lakshmi*, *Bhumi* and *Neela*.

Representation No. 2.

[In this Representation it is determined that Sriman-Narayana alone is the cause of the universe.]

" O the Lord of Sri ! You alone in a certain order evolve, preserve and dissolve (take into Your stomach) the universe. Hence You alone are the *Para-Brahman* (the Supreme *Brahman*)." Thus submitted this ruler of men to the Lord of Yadugiri.

Para-Brahma-Svarupa (of the form of *Para-Brahman*) ! That thing alone is *Para-Brahman* from which this universe is born, by which it exists, and in which it merges. Thus defining, the *Vedantas* in several ways by means of general and special expressions praise You alone as this kind of world-cause. You of this celebrity create all the *pancha-maha-bhutas* (the Five Great Elements) in the *tattva* order of *Mahat* and so on ; from these You evolve *Brahmanda* ; therein You create Brahma and the other gods. You vest each of these with certain authorities and prescribe their jurisdiction. Some of these You order for Your services of creation,

preservation and dissolution. They also in an insignificant part of the universe engage themselves in obedience to Your orders in the act of creating, protecting and destroying. In eulogising them for thus functioning, they are praised thus—'the Four-faced god alone is the cause of the world'; 'Rudra alone is the cause of the world'—. Those who are ignorant of this aspect are deluded. Examining the context wherein is told, without any mention of praise of any one, the process of the evolution of the universe, it is found declared that in the beginning Narayana alone existed, that Brahma jutted out of His navel-lotus and that Rudra was born from the sweat of the brow of Brahma. Hence You alone are the *Para-Brahman*, who is the First Cause of the universe. This I learnt from the saintly men of wisdom; and for the release from the three-fold pains of sensual existence I have sought refuge in the shadow of Your Holy Feet. May You be pleased to console me. Console me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

---

1. Some of the points referred to herein are further explained in the subsequent Representations.

2. The Lord's Evolution, Preservation and Dissolution of the universe are described in detail in the *Isvara-Prakarana* of the *Tattva-Traya* and in the commentary thereon by Sage Vara Yogin. Evolution by *Isvara* consists in the modification of *achit* and in granting the *chetanas* bodies and organs and causing the manifestation of knowledge. Preservation consists in entering into all things created and abiding therein immanent and affording them all kinds of protection in the manner of a tank full of water for the crops under it. Dissolution consists in depriving the *chetanas* of their organs which more and more associate with sensual objects, just as a father keeps in fetters a disobedient and vagabond son.

3. The three-fold pains of sensual existence are known as those brought on (a) by one's own temperament (*adhyatma*), (b) by one's fellow creatures (*adhi-bhautika*), and (c) by celestial Powers presiding over heat, rain, etc., (*Adhi-Daivika*).

Representation No. 3.

[In this Representation the objection that the world-cause cannot be known is refuted.]

"What if Your innumerable auspicious attributes are impossible to be counted as so many? You will enter my heart." The ruler (or sovereign) thus submitted to *Jagadisvara* with devotional love and faith.

Aprameyah (Immeasurable One)! In the world *prameya* is the object to be known. (The *prameya* is the object of correct knowledge, that is, the object cognised by the *pramana* or the means or instrument of right cognition). The *pramanas* for the knowledge of that thing are of three kinds, namely, *prathyaksha* (direct perception), *anumana* (inference) and *sabda* (trustworthy words).

Of these *prathyaksha* is the knowledge born of the relation obtained between the senses and the objects. This too is of six kinds, as hereunder :—If the eyes are opened and a certain thing is perceived, the knowledge that is born such as that it is black or that it is white and so on, is called direct perception by the organ of vision or seeing. The knowledge that springs

upon hearing such as that it is this kind of sound, that it is this kind of word, that it is this kind of letter and so on, is called direct perception by the organ of hearing. The knowledge that arises by tasting with the tongue such as that it is sour, that it is sweet, that it is saltish and so on, is called direct perception by the organ of tasting. By smelling a thing with the nose, the knowledge obtained such as that it is fragrant, that it is of bad smell and so on, is called direct perception by the organ of smelling. The knowledge that comes when the skin is contacted, such as that it is hot, that it is cold and so on, is called direct perception by the organ of touch. The knowledge that arises when thinking, such as that now it is pleasant to me, that it is now distressing and so on, is called direct perception by the mind. In this manner *prathyaksha* is of six kinds.

Anumana is, while perceiving a thing which does not exist in any place without another thing, the cognisance of the other thing in that place; and it is as follows:—Determining by observation in the kitchen the fact that smoke does not exist without fire, the cognisance of fire when smoke is seen on the hill and in such other places is called *anumana pramana.* (Anumana—

inference—is invariable concomitance by the method of agreement and by the method of difference).

The *Sabda-pramana* is the expression that depicts truly a thing as it exists. That also is of two kinds, namely, *laukika* and *vaidika*. In the world, the *laukika* is the expression which a trustworthy person expresses. The *vaidika* comprises the fourteen sciences of the *Veda* and others (*Vide* Representation No. 4).

From these three *pramanas* of *prathyaksha*, *anumana* and *sabda*, it is only an iota of Your essence, Your all-transcendent form, Your attributes and Your glory that could be known; and it is not possible to ascertain these as so much; hence You are celebrated as Aprameyah (Immeasurable). Notwithstanding, may You be pleased to manifest Your easy attainability by Your devotees and to take Your abode in the innermost recess of my heart. Abide in me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yedusaila!

The Lord is the entire opposite of every kind of evil and is the unique seat of every kind of good and is

thus distinguished from every other entity. In other words, the Lord being opposed to all that is evil, and being the abiding place of limitless perfections, He is in His essential nature distinct from everything other than Himself. He is boundless alike, as to (1) extension, (2) duration, and (3) mass. He is Omnipresent and hence boundless as to extension. He is eternal and hence boundless as to duration. Everything is His *prakara* or mode, and He is the *Prakarin*; He is not the mode of anything. He is therefore boundless as to mass. He is thus distinguished from all other entities, namely, matter, matter-clogged souls, released souls, and eternal angels. He comprehends, pervades and inspires the totality of souls and bodies. He is worthy of being designated " All " ('*Visvam*,' '*Sarvah*' as in Gita, XI-40), in consequence of His having all else as parasatic adjunct to His all-pervading-all-ruling Self, that is, such adjunct as body is to soul; whereas He Himself is not a parasatic adjunct to, or limited to the likeness of, anything else. He is the Self-existent and the Self-luminous, and is the Infinite One, who, all great Himself in essence and attributes, makes all others great. He is boundless as to the number and excellence of His attributes at every point and moment of His presence. He is an ocean of all groups of auspicious qualities such as *jnana*, *bala*, *aisvarya*, and so on. He is the Lord of *Sri*. While pervading everything other than Himself, He is *aprakrita*. He is full of the Pure Substance (*Suddha-sattva*), uncommon, tender like a garland of flowers.

and is of pure sweet-scented fragrance which pervades the whole universe, In this kind of His Manifestation Worshippable, He is the asylum to all in His All-transcendent Form. He pervedas, sustains and rules. Thus being in all ways the Protector, He is the All-Master.

Representation No. 4.

[In this Representation it is shown that the knowledge of that world-cause (the Lord) is from the *Veda-Sastras* alone.]

"You clearly manifest Yourself in the *Veda* and in the *puranas* and such others which make known the significances of the *Veda*." Susila (he of righteous conduct) thus submitted with devotional love at the feet of the Lord of Yadavagiri.

O *Sakala-vidya-Pravarthaka* (the Founder of all Sciences)! The Sciences are of eighteen kinds, namely, the four *Vedas*, the six *Angas*, *Tharka*, *Mimamsa*, *Purana*, *Dharma-Sastra*, *Ayurveda*, *Dhanurveda*, *Gandharva*, and *Artha-Sastra*. Of these the four *Vedas* of *Rik*, *Yajus*, *Saman* and *Atharvan* in their first part (*purva-bhaga*), tell of *karma* which is the means to the *trivarga* of *dharma* (duty), *artha* (wealth) and *kama* (delights); and in the second part (*uttara-bhaga*) they, after describing Your natural essence, Your all-transcendent form, Your attributes and Your glory, show the means to salvation. Among the *Angas* (auxiliaries), *siksha*—or phonetics which deals with the proper pronunciation and

euphony of words—determines the *svara* (accent), *varna* (letter or word) and *matra* (a prosodial or syllabic instant, the time required to pronounce a short vowel): *Vyakarana* or grammar determines the words which signify meanings by means of *prakriti* (the radical or root form of a word to which case terminations and other affixes are applied) and *pratyaya* (a termination, an affix or suffix): *Chandas* (metrical science, prosody) determines the characteristics of prosody, such as *gayatri* (a vedic metre of 24 syllables), *anushtupa* (a class of metres consisting of four *padas* of 8 syllables each, the whole stanza consisting of 32 syllables; it also stands as a general name for all metres which have eight syllables in each foot), and the like: *Kalpa Sutra* (a manual of rituals in the form of *Sutras* or the code of liturgy) prescribes the mode of observance of the *karmas* mentioned in the *Vedas*: and *jyotisha* fixes the time for the observance of *karmas*. *Chandases* are the feet of the *Veda-Purusha*, *Kalpa Sutras* are the hands, *Vyakarana* is the face, *Siksha* is the nose, *Jyotisha* the eyes, and *Nirukta* (which deals with etymology and proper meaning of *Vedic* words) are the ears. Hence these six are called *Veda-Angas* (auxiliaries to the *Veda*).

Tarka (a system of doctrine founded on pure reasoning or free thinking; Logic; a philosophical system, particularly one of the six principal *darshanas*) establishes by pure reasoning the meanings of *Vedas*. *Mimamsa* (one of the six chief *darsanas* or systems of Indian philosophy) determines the meanings of the *Vedas* by the method of *purvapaksha* (a statement of objections that is given with an intention to meet them). *Puranas* (Sacred Histories) treat of the five topics of (1) the evolution of the universe, (2) the dissolution, (3) the period or age of the Manus, (4) dynasties of kings, and (5) the history of those born in the dynasties; they are eighteen such as *Brahmam*, *Padmam*, and so on. *Dharma Sastra* (a code of laws, jurispudence) describes *achara* (established usage; fixed rule of conduct in life, customary law, institute or precept), *Vyavahara* (a title of legal procedure such as a decision in a litigation for partition, etc.,) and *prayaschitta* (a religious act to atone for sin); these also are eighteen, namely, those of Manu, Yagnavalkya and so on. *Ayurveda* (Medical Science) treats of the root causes of diseases and their remedies, etc. *Dhanurveda* (the science of archery, one of the four *upavedas*) explains the mode of using weapons or arms, arrows, etc., and

of taking them back. *Gandharva* (a subordinate *Veda* treating of music attached to the *Samaveda*) treats of dancing, vocal and instrumental music, etc. *Artha-Sastra* (Science of polity, political science, politics) treats of administration, protection of subjects, etc.

[The *Upavedas* are a class of writings subordinate to the *Vedas*. There are four such *Upavedas*, one being attached to each of the four *Vedas*; thus *Ayurveda* to *Rigveda*; (according to some authorities such as Susruta, it is a part of *Atharvaveda*); *Dhanurveda* or Military Science to *Yajurveda*; *Gandharva-veda* or Music to *Samaveda*; and *Sthapatya-Sastra* or Mechanics to *Atharvaveda*]

You alone, for the good of the world, promulgated these eighteen Sciences, and hence You are celebrated as *Sakalavidya-Pravarthaka* (the Originator of all the Sciences). Making known Your essence that is manifest in the *Vedanta*, which is the principal of all the Sciences mentioned and thereby dispelling ignorance from my mind, may You be pleased to develop in me knowledge and devotional love to Your holy feet. Develop (these), O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila !

1. The meaning of the *Veda* is determined by means of *Smritis*, *Itihasas* and *Puranas*.

2. The *Purushartha* (soul-sought-goal) is that end or goal (*artha*) which, by the soul or *purusha*, is sought to be attained. It is fivefold according as it is (1) virtue or duty (*Dharma*), (2) wealth or its right use (*Artha*), (3) relish (*Kama*), (4) self-satisfaction or the enjovment of self (*Atmanubhava*), or (5) God-satisfaction or the enjoyment of God (*Bhagavad-anubhava*).

3 *Dharma* consists of the various acts resorted to for the fostering of living creatures.

4. The *purushartha* of wealth (*Artha*) consists in expending from a sense of duty, with choice of worthy (i) places, (ii) time, and (iii) objects, money, corn, etc., acquired by means suited to one's caste (*varna*) and station in life (*asrama*-order), and with division among God-service, father's service, and living creatures' service.

5. *Kama* (relish) is of two kinds. 'Relish,' in this world, consists of various species of delights derived from the enjoyment of sense-objects, namely, sound, and so on. 'Relish,' in future worlds, consists of the enjoyment of sense-objects, namely, sound, and so on, in the society of celestial damsels, after drinking in proportion to the merit acquired, a draft of nectar; placed above the reach of the six *urmis* or the three pairs of the waves of disquiet, known as hunger and thirst, grief and gloom, and decrepitude

and death (*Shadhurmi*); and after proceeding to higher and brighter worlds than the present, *viz.*, *svarga* and so on.

6. The enjoyment of self (*Atma-anubhava*) is mere freedom from the consciousness of pain, and the consciousness of self alone; and this state too, has been called a state of salvation.

7. True salvation (*Moksha*) or the soul-sought supreme goal (*Parama-purushartha* which is the 'summum-bonum'), that is, the enjoyment of God (*Bhagavad-anubhava*) consists in becoming one whose essential nature is eternal service. The steps of the process are :—

(1) the annihilation of that portion of merit, and demerit, which remains as the remnant of such works as have begun to bear fruit, and the fruit of which must necessarily be enjoyed ;

(2) casting away in disgust, the gross-body or *sthula-sarira*, as contradistinguished from the subtle-body or *sukshma-sarira*. The gross-body is the seat of the six vicissitudes to which all matter is subject, and which are described by the expressions that it (a) comes into being *i.e.*, is evolved, (b) continues to be in the evolved state, (c) changes its evolved state, (d) increases, (e) decreases, and (f) ceases to be *i.e.* is reabsorbed. This gross-body is also the origin of the threefold pains of sensual existence, namely, (a) *Adhi-atmaka*, or what is due to our own inward vanities; (b) *Adhi-bhautika*, or what is derived through

our contentions or want of adjustment with our fellow-beings of various grades, namely, human, animal, vegetable, and mineral; and (c) *Adhi-daivika*, or what is due to droughts, cyclones, and the like visitations sent us for our sins, by the gods, who, by the appointment of the Supreme Being, bear rule over us, and operate as various forces in Nature. It (the gross-body) is also the cause of veiling from our sight the nature of God, and of producing wrong or reversed knowledge, *i.e.*, the mistaking of one thing for another that is wholly different from it; and is the promotor of motion or roll in the wheel of birth ;

(3) emerging out of the body by the way of '*su-shumna*' nerve, opening a passage in the skull ;

(4) attaining with the subtle-body the heaven-reaching path ;

(5) proceeding through the very centre of the solar sphere upto a certain point of the path ;

(6) then, by bathing in the Viraja (the 'Cleansing Stream), casting off also the *sukshma-sarira* (subtle-body) and *vasana-renu* (the instinct-breeding atom) ;

(7) obtaining too, the privilege of the touch of the hand of the *A-manava* (Superhuman Angel), so as to be healed of every burn ;

(8) being clothed in a non-gross body which is made of wholly pure matter, *i.e.*, matter consisting of the five celestial elements, and which brings know-

ledge and bliss, which is the unique instrument for seeing God and which is transcendently bright;

(9) reaching the Blest Great-Hall of all transcendent bliss, while crowned angels come forward and receive one in proper form; and

(10) enjoying ever the Blessed Lord of All-transcendent Heaven, or that unique Presence that blooms in the middle of a flood of brightness, that is entwined with Bliss, that is served by Earth and other Goddesses, *enmasse*, and that shines with transcendent body, while hosts of angels meet in worship.

Representation No. 5.

[In this Representation is made known the manner in which those *Veda-Sastras* expound Sriman-Narayana alone.]

"Sakalatmaka (the Soul of all)! All the *Vedas* proclaim You alone as the possessor of all the world-energy." Sukala (the proficient in superior arts) thus submitted to the Lord of Yadusaila.

[World-energy is the universal power extending to the creation, sustentation, and so on, of the worlds, the power of ruling and guiding the different forms of motion and rest belonging to animate and inanimate nature.]

Sakala-veda-vedya (the One known from all the *Vedas*)! The *Vedas* in their First Part (*Purva-Bhaga*) relate the method or manner of successfully and completely performing *yajnas* (sacrifices) and such other righteous and religious deeds, and the fruits accruing therefrom. In the Second Part (*Uttara-Bhaga*) *samsara* is decried, the essence of the individual soul and the essence of the *Para-Brahman* are determined, the means to salvation is prescribed, and salvation-bliss is

praised. Elderly men of wisdom say that all the *Vedas*, which in this manner are of several kinds, praise You alone. Considering that position (it will be seen to be similar to that of righteous kings). In the world, if the royal heralds in the context of praising the king were to describe the manner in which the urban and rural subjects should conduct themselves in carrying out the king's laws, the way in which the king pleased with their conduct would adequately reward them, the position of the subjects and the status of the king, the process of securing audience with the king, and the happiness enjoyed by those in that audience, it would be said that they (the heralds) were praising the king himself.

Likewise, as the *Vedas* demonstrate the rituals of *yajna* and the like which the *varna-sramites* (*Chetanas* of different castes and in different stations in life) who are Your urban and rural subjects perform as consecrated services to You and as ordained by You; the livelihood which pleased with such services You bestow in the form of this world-fruit and the other world-fruit (salvation); the position of the *jiv ıtmas* who are Your servants (those who render consecrated services); Your status who are celebrat-

ed as the *Para-Brahman*; the means to salvation which is the conduct to secure Your audience; and salvation-bliss which is the happiness of those who are in Your audience. Hence it is the established truth that all these *Vedas* praise You alone. It is keeping this significance in mind that in the *Gita* it is said "I alone am to be known by all the *Vedas*."

In this manner all the *Smritis*, *Itihasas*, *Puranas* and *Agamas* describe Your eminence alone who are celebrated as *Veda-Vedya*. Though so describing they have not seen the end. Such being the case that several human beings by their own efforts would realise Your status and would attain the end by praising and worshipping You, is a mere wish. Hence may You Yourself be pleased to bestow Your grace and make known Your essence and employ me as Your servant (consecrated service renderer). Employ me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

---

1. *Jiva-svarupa* or *atma-svarupa*—*Vide* notes to Representation No. 11.

2. *World-energy*—*Sruti* and *Smriti* alike declare that the energies connected with the rule of the

entire world are the exclusive attributes of the Highest Person who is the Controller. A few are cited below as illustrative.

(*a*) " From whom all these things are born, in whom, when born, they live, and whom they enter when they perish ; etc." (*Taith. Up*, *III-1-1*).

(*b*) " Existence alone, my dear child, was in the beginning, one only without a second. It thought— ' May I become manifold and be born,' etc." (*Chan. Up. VI-2-1*).

(*c*) " *Brahman* indeed, alone existed in the beginning. That One evolved, etc." (*Brih. Up*, *III-4-11*).

(*d*) " *Atman* indeed, alone existed in the beginning ; nothing else vibrated ; He, seeing projected the world ; etc." (*Ait. Up. I-1*).

(*e*) " Alone Narayana existed, etc." (*Maho. Up. I-1*).

(*f*) " From that (*Brahman*) sprang spatial ether " ; " From fear of it (the Imperishable *Brahman* the wind blows, etc." ; " By command of that Imperishable, sun and moon stand held apart."—*Taith. Up. and Brih. Up.*

(*g*) " With Me, as the superintending overlord, My *prakriti* gives birth to the world, etc." ; " I stand supporting all this world with but a part of Myself." ; " I am the origin as well as the dissolution of the whole world." ; " I am the source of all ; everything proceeds from Me."—*Bhagavadgita.*

(*h*) He (*Brahman*) meditated wishing to create various things out of His body." ; " The Commander of all beings."—*Manu.*

3. Sri Bhattar in *Srirangraja stava*, (II-19), says as follows—" To begin with, the *Vedas* are infallible authorities—these are independent authorities not standing in need of other authorities—*Smritis. Itihasas, Puranas*, and the *Purva* and *Uttara Mimamsa Nyayas* act as *Upabrahmanas*—that is, they help in the understanding of the deep spiritual meanings of the *Vedas* —The First Part of the *Veda* retires after making known the mode of Thy Worship. The Second Part retires after pointing out the means of attaining Thy lotus-feet by bringing to reflection Thy actions of the evolution of the world and the like, Thy attributes of intelligence, power, and so on, and the greatness of Thy glory manifested by the two *vibhutis*. O Lord, Thou Thyself hast declared that—' By all the *Vedas* I alone am known.' "

On account of the difference in the subjects expounded the *Veda* is of two parts. The *Purva Bhaga-Karmakanda* expounds works and the *Uttara Bhaga-Jnanakanda* expounds the *Para-Bramhan.* It could be seen from how the *Purva Mimamsa* and the *Uttara Mimamsa* commence, that the exposition of the two parts is respectively works pertaining to worship or works which are really in the form of worship, and *Bramhan* the object worshipped. How the work takes the form of worship is explained in a lucid manner for which he is celebrated by *Sage Vara-yogin*

in his commentary on the first four aphorisms of *Sri Vachana Bhushana* of *Sri Lokacharya.*

4. The sentiment expressed in the first sentence of the last para of the Representation is what is elaborately described by *Saint Alavandar* in *slokas* 7 and 8 of his *Stotra Ratna.* What the *Saint* says is briefly as hereunder ;—Even an insignificant part of the qualities of the Lord could not be measured by such men of great wisdom-knowledge as Brahma, Rudra and the like ; it is a ridiculous act on the part of one (himself) of little knowledge to attempt to praise those qualities. He next consoles himself and says that he would praise as far as his strength and intellect went ; it is only thus that the *Vedas* and Brahma and the like praise the Lord ; where is the difference between a small thing and a big mountain in the matter of being drowned in the ocean ?

Representation No. 6.

[The apparent contradictions in those *Veda-sastras* are reconciled in this Representation.]

The chief of kings making obeisance unto the holy feet of the Lotus-navelled Lord, submitted—"The *Vedic* passages which appear to be of several kinds (*i e.* to be contradictory of one another) would become free from contradictions from the teaching (of the *acharyas*)."

Adbhuta-Charita (the Lord of marvellous deeds)! The *Vedas* in several contexts in various ways make known Your essence, form, attributes and glory. This significance will be clearly manifest to those who listen to it through the teaching of the *acharya*. To those who conjecture on the strength of their own intellect they (the *Vedic* passages) would seem to contradict one another. How it is so is as follows :—You are said to be *saguna* and *nirguna*; Greater than the greatest and Smaller than the smallest; to possess a form and to be formless; to be beyond speech and thought and to be known from all the *Vedas*; and to be free from birth and death and to be born in the shape of fish and so on. These seem

to be contradictions to the dull intellect and as such truth will not dawn on them. But to those who come to know the significances of these statements through the teachings of elderly men (men of wisdom-knowledge), they will never appear to be contradictions.

To be *saguna* means that the Lord possesses the attributes of *vatsalya* and the like. (Vatsalya is caressing parental fondness, such for instance, as the tender cow has for her newly eaned calf); while to be *nirguna* means absence of the qualities of *rajas*, *tamas*, and the like. Such being the meanings, the positive conclusion is that the Lord possesses all the good qualities and is free from all evil qualities. (The Lord is the unique seat of every kind of good and is the entire opposite of every kind of evil *i.e.* is free from all evil, is infinite and is the mine of all auspiciousness.)

That He is 'Greater than the greatest' signifies that the Lord is one who keeps in His stomach (*udara*) all the fourteen worlds; and that He is 'Smaller that the smallest' signifies that the Lord abides as the *antaryamin* (Indwelling Controller) in the *jivatma* (the individual soul) which is spiritually atomic. Thus deter-

mined, the firm conviction springs up that the Lord pervades everything from both within and without.

That He is '*Sakara*' means that the Lord possesses the *aprakrita* body (*Suddha-Sattva* or Pure Substance body); and that He is '*Nira-kara*' means that he does not possess a body which is *prakrita* (a Mixed Substance body) and which is subject to all kinds of flaws and impurities. With these correct meanings, it becomes elear that the Lord is possessed of an all-transcendent auspicious form which is worthy of His essence and which is of His own much beloved choice.

"That He is beyond speech and thought" signifies that the Lord is one whose essence, form, attributes and glory are not capable of being limited by measurement and described and known; "that He is known by all the *Vedas*" signifies that it could be known from the *Vedas* that He is the Lord of *Sri*, is the entire opposite of every kind of evil, is the cause of the universe, is the Indwelling Controller in all things, and is the bestower of salvation, and is the possessor of such other eminent qualities. The true significances being such, it becomes firmly established

that one has to learn all that one is capable of learning about the Lord and yet feel that there are more eminent qualities to be known about Him.

"That He is free from birth and death" imports that He has not the birth which is subject to *karma*; and "that He is born in the shape of the fish and the like" imports that the Lord of His own free will incarnates Himself as a human being and so on, for the protection of the good and the destruction of evil doers, and for the firm establishment of righteousness (*Vide* verses 7 and 8 of Chapter IV, Sri *Bagavad-Gita*). The meanings having been thus declared, it becomes established that His incarnation is not due to *karma*, but is for the purpose of fostering and protecting the world (that is, for the removal of griefs and the granting of desires).

In this manner those who have acquired the spirit of reconciliation of all the contradictory passages in the *Vedas* and interpret them so as to prevent contradiction, and preserve the principal or primary sense say that You are all-wonderful. What qualification have I to determine Your position? May you be pleased to

float me in the nectar ocean of Your unaccountable grace and fondle me. Fondle me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

---

1. *Aprakrita-Sarira*—The body which is not born of the *Pancha-bhutas* (five elements) of earth and so on that are the modifications of *mula-prakriti* (primordial matter called *maya*).

2. *Dushta-nigraha sishta-paripalana dharma-sthapanartha*—In the two *slokas* of the *Bhagavadgita* referred to above, the proper occasion as well as the true aim of divine incarnations are told. "When, through the unchecked assertion of the common man's tendency to be selfish, unrighteousness grows with wild vigour and at the same time righteousness withers away too much, then arises the greatest of all possible dangers to society and civilisation,—and also as a matter of course to the attainment by man of the soul's salvation. Hence it is on such highly critical occasions that God incarnates Himself to avert such an undeniably fatal danger by duly bestowing protection on the good and by dealing out at the same time deserved destruction to the wicked."

An orthodox version.—The three fruits of incarnation are :—(*a*) the protection by the manifestation of His form, actions, glances, etc. of *sadhus* (God-devoted saintly men) who cannot suffer non-experi-

encing Him even for a moment and who are ever eager to visualise Him; (*b*) the destruction of the wicked who act as obstacles to such saintly men; and (*c*) the establishment of righteousness or *Vaidika-dharma* which is of the form of His worship and which has withered, by the manifestation of His non-nescient essence.

3. *Lokanugrahartha*—The grace which the Great evince in the low with a view to remove the distress of others and to grant their desires, is *anugraha*.

Representation No. 7.

[In this Representation it is determined that the world which is the body of Narayana (the Lord) as established in the *Veda-Sastra*, is no illusion, but is a reality or in truth exists as a reality.]

"May You be pleased to hear. The whole of the universe is real because it is Your body." The lover of truth enamoured of the Lord thus submitted with devotional love at the feet of the Protector of Sri Yedusaila.

Samasta-chidachid-Sariraka! (The embodiment of all the intelligent (*chit*) and non-intelligent (*achit*) things). As the whole universe is Your body and as You are the Supreme Soul of this universe, the *Vada-Sastras* say that the whole universe is You alone and there is nothing other than Yourself. Ignorant of the true significance of this statement some becoming subject to illusion say that there is no difference in essence between Yourself and the universe. All their statements are contrary to reason or are illogical. It is in this manner. In the world, if a thing is of dual form and if the shape and qualities of the two forms are the same, observing that one thing, the intelligent will say that

there is no difference between this form and that. If the person who contends that there is no difference between the *Brahman* and the universe, says that this universe alone is the *Brahman* he becomes a nihilist who denies the existence of a separate *Brahman*. If he says that the *Brahman* alone is the universe, he denies himself who has said that other than the *Brahman* there is nothing else, his own saying, the guru who taught him and the *Vedanta* which that preceptor studied; and he thus becomes an atheist. In this manner, though Suddhadvaita is contrary to the *Sastras*, persons who have not become the object of Your grace adhere to this view alone. They deny Your innumerable auspicious attributes such as *jnana* (knowing all), *bala* (supporting all), *aisvarya* (ruling all), *virya* (remaining inexhaustible), *sakti* (working miracles), *tejas* (overpowering all, Himself being unaided or undaunted by anything), *sausilya* (condescension), *vatsalya* (caressing parental fondness), *mardava* (softness), *arjava* (straight forwardness), *sauharda* (easy accessibility), *samya* (same to all or all beings' friend), *karunya* (mercy) *madhurya* (softness), *gambhirya* (inscrutable nobility), *audarya* (all-bountiful), *chaturya*

(dexterity), *sthirya* (firmness), *dhairya* (valour), *saurya* (power to conquer), *parakrama* (heroism), *satyakama* (desiring the truth, being the fulfilled of all desires), *satya-sankalpa* (willing the truth, being of indefeasible will), *krititva* (gain secured), *kritajnata* (gratefulness) and so on.

They also deny the existence of any of the following, namely, Your all-transcendent and auspicious form, Your holy weapons and ornaments, Your holy consorts, the Eternals and the released souls and *Sri Vaikuuta* (Your abode). They further declare as non-existent the *Brahmanda* which is the intruement of Your sport, the therein existing fourteen worlds, the *devas* like Brahma, Rudra, and the like, the seven islands, the seven oceans, the mountains, the rivers, the countries, the villages, their own parents who gave birth to them, and even themselves. They say that they learnt all these from the non-existent *Vedanta* alone. In this manner they conceal the truth about the reality of the Nitya vibhuti (*Sri Vaikunta*) and the Lila-vibhuti (the *Brahmanda*). In what manner is Your existence amidst these? Let this stand apart. The mahatmans, who are in the absolute faith that You alone are their life-breath and who have

become the objects of Your grace, have accepted the *Visishtadvaita* Philosophy alone, which "satisfies the triple tests of *Sruti* (Scripture), *ukti* (logic) and *anubhava* (instinctive experience), and which recognises the claims of both faith and reason." It is in this manner. In a person's body there are the twenty-four *tattvas* (principles) of earth and so on, there is the *jivatma*: and there are You as the *antaryamin*. Notwithstanding this aggregate of twenty-six *tattvas*, there is only one person. Likewise, though all these intelligent and non-intelligent things exist separately, as they are Your body, it is but reasonable to say that You are the only one existing. May You be pleased to instal firmly in my mind this knowledge of the essential truth. Instal in me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

---

1 As is the case with all actions of the Lord, His attributes also are intended more for redeeming His refugees than for anything else. Of the eternal immeasurable and innumerable attributes of the Lord, twenty-five in particular are mentioned in this Representation. These are those that are narrated by *Bhagavan* Ramanuja, in his *Saranagati Gadya*. They may be divided into four classes according

to the character of the souls in dealing with whom such attributes are called into play.

(*a*) The first class consists of the first six attributes called *Shad-Gunyam* (*jnana* to *tejas*). Sages have, out of the infinite number of the Lord's attributes, made particular mention of these six primary or principal attributes. All other attributes mentioned are the development of the six. These are manifeted towards all kinds of souls. Their significances are herein described :—

1. *Jnana* :—

(i) The omniscience (jnana) of the Lord is such that He, of Himself, directly cognises all things in every respect and at every moment. He knows simultaneously and without needing the intervention of any organ or other medium by His inherent power alone, all things in full perfection, *i.e.*, without any defect on the score of those varying degrees of accuracy and certainty, which characterise the knowledge of limited beings, in consequence of the knowledge of these beings being dependent on organs, mediums and other conditions.

(ii) His omniscience is of such inherent power that it cognises the differences in natures and names of the innumerable *jivatmans* who are created dissimilarly because of their *karma*.

(iii) His is the unsurpassed knowledge ; it is the uncontracted knowledge which is the mark of the *sesha* ; that by which the *chetana* realises that he

is *sesha* to the *Seshi* and that he is appropriable by the Lord.

(iv) It is an attribute which is all-brilliant and which in one and the same manner manifests all things. It is the marking attribute which determines what is good and what is evil to the *chetanas*. It is for dealing with those who do not possess the knowledge to ascertain as to what is good and what is evil to them. Hence it is for the benefit of the ignorant. The Lord's omniscience is the antidote to the soul's nescience.

2. *Bala*—

(i) It is the supporting capacity which supports by a mere iota of His will all created things.

(ii) It signifies that the work of creation, *i.e.*, evolution is not the cause of any trouble to the Lord.

(iii) It is the valour which controls without any effort both the *vibhuthis* (*nitya-vibhuti* and ~~the~~ *lila-vibhuti*).

3. *Aisvarya*—

(i) It is the ruling capacity of tying down according to their *karma* all the supported *jivatmas*.

(ii) It is the rulership which perfectly and easily controls and rules the sustained universe.

(iii) It is the storehouse of all kinds of wealth which enables the granting of every desire prayed for.

(iv) It is the independence which is the characteristic of free agency (of all actions in the universe)

4. *Vīrya*—

(i) It is the condition of remaining without any suffering from being the cause of the universe and ruling it.

(ii) It is remaining inehaustible though sustaining and ruling everything.

(iii) Though creating everything He Himself remains without any change.

(iv) He Himself remains without any modification though He is the material cause of the universe.

5. *Sakti*—

(i) It is the strength to complete successfully the work undertaken without allowing any obstacle to intervene.

(ii) It is the impelling force which gives strength to act to the *chetanas* inclined to activity.

(iii) It is the strength of being the material cause of the universe.

(iv) It is the power of working miracles or what transcends our conception.

(v) It is the power which enables the incapable to attain their desires and to avoid evil. His Omnipotence is the antidote to the souls' impotence.

6. *Tejas*—

(i) Overpowering all, He Himself is unaided or undaunted by anything.

(ii) It is that eminence which even without any action by mere mention of His name destroys the enemies.

(iii) It is the praise which is born of the attributes of *virya*, *sakti*, etc.

(*b*) The next twelve attributes which come under the second class are manifested towards souls who trust Him :—

7. *Sausilya*—

(i) His condescension makes Him stoop to souls who feel themselves unworthy of Him.

(ii) If He who is high mixes with the low without any difference, it will make the latter feel " He is one of our own " and will make them associate with Him ignoring His sublimity (breaking asunder His greatness).

(iii) This condescension of the Lord is the antidote to the souls who stand, reflecting on their lowness.

(iv) This attribute is manifested in the cases of Guha, Sabari, etc.

8. *Vatsalya*—

(i) It is such a love that views as good even the blemishes or imperfections of those souls who trust Him. That is to say, He weans them from their imperfections and clothes them with His auspicious attributes.

(ii) It is an attribute which takes relish in the imperfections of the souls who trust Him, just as a tender cow takes a relish in the mucus covering the body of the just eaned calf and licks it up.

(iii) This parental fondness is employed in raising souls who are conscious of their imperfections, namely, (*a*) *avidya* or ignorance, (*b*) *karma* or enslaving action, (*c*) *vasana* or unconscious tendency to pursue worthless objects, (*d*) *ruchi* or conscious tendency or relish for such pursuits, and (*e*) *prakriti-sambandha*—or gross embodiment. These constitute a series of conditions or states in which each succeeding one is induced by what immediately ,precedes it. Through the whole of this series, bound souls have been rotating in countless transmigrations; and from it the Lord's sovereign grace (*nirankuseswara-daya*), in fulness of time, will release all such souls, by conferring on them the perfect bliss of eternal salvation.

9. *Mardava*—

(i) He is, when separated from loving souls beloved so aggrieved as to make their grief dwindle before His, as much as a cow's foot-step dwindles before the ocean's expanse. Vide also the Ramayana, V-38-68: and V-66-10-11.

(ii) His softness or inability to bear separation from souls that trust Him alone, is shown towards one who, trusting Him alone, dread separation from Him.

10. *Arjava*—

His openness, unreserve or frankness, teaches and comforts souls who confess the mutual non-conformity of their own thought, word and deed. Vide the saying:—("*Manasi-angad—Mahatmanam.*') 'In bad

souls thought, word and deed are all in discord ; while in great souls they, one and all, ever harmonise.'' Also compare the description in the Ramayana, II-22 29.

" By straight-adjusting truth, Rama doth gain all worlds, by bounty gains the poor ; by meek service gains the elders ; and by fair fight, unstained by ungallant tricks (freaks), gains the foes ; (*Satyena—satravan*)."

11. *Sauharda—*

(i) He is ever bent on doing good to all beings both when they are aware of it and when they are not.

(ii) His constant well-wishing is impressed on souls, who feel themselves as constant ill-wishers and foes, unto themselves.

(iii) His easy accessibility is shown by His appearing to souls who long to see Him. Saint Nammalvar says :—" Worship with love, He stands before the eye." The *Vishnu Purana* says " What pain is there in thinking of Him ? And, thought of, He, straight, blessing brings "

12. *Samya—*

(i) This *samyata* is in the matter of pervasion, support, refuge, protection, and all-mastership. It does not extend to the use of all in the same manner (*Sarva-viniyoga*).

(ii) Without being a respector of persons. He graciously receives all souls that seek Him as their

refuge, however lowly they may be in point of birth, knowledge, or achievement. Vide the Gita, IX-29.

13. *Karunya*—

(i) Unconditioned feeling of intolerance in respect of the grief of others.

(ii) His mercy is employed in the relief of souls who are aggrieved. Being *dina-dayalu*, He is moved to mercy when souls are grieved

14. ***Madhurya*—**

(i) He is all-sweet in His essence, His form, His attributes, and His glory.

(ii) He so superlatively delights His refugees at all times, as to make them at once and for ever forget all sensual enjoyment to which, till becoming acquainted with Him, they had, from time without beginning been addicted. Vide ***Stotra Ratna.*** V-27.

15. *Gambhirya*—

What the Lord intends to do to those who trust Him is beyond the ken of anyone. He has no concern about the greatness of His gift and the smallness of the person on whom it is bestowed. Having done everything for Him, He feels as if he did nothing.

16. *Audarya*—

(i) Granting the desires of those who trust Him, Himself cognising their desires.

(ii) He bestows His all on His refugees, and this in such a way that He does not feel that He has

conferred on them any boon at all, but sees that they freely appropriate everything as if it were their own and do not in the least feel that they are in any degree burdened with a painful sense of obligation such as necessitates a desire in them to make any kind of return to Him. Vide the *Gita* VII-18.

17. *Chaturya*—

(i) The imperfections of the refugees. He conceals from the knowledge of the Mediatrix *Sri*.

(ii) Were the refugees to suspect His protection grace, He would dispel such fear and afford them protection.

(iii) Behaving like a householder who shuts his eyes to the faults of his wife, children, and other dear ones, He reckons not His refugees' faults. Vide *Stotra Ratna*, V-18; and *Chhan. Up* III-1-42.

18. *Sthairya*—

(i) Though thousands ef objects may come in the way, He does not fail to carry out his vow of protection to His refugees.

(ii) In respect of His refugees, what He determines He carries out *i.e.*, His determination is unshakeable.

(iii) Though cognisant of the imperfections of His refugees, He does not get angry and does not desert them.

(iv) He stands by His refugees and protects them, resisting even His beloved consort, the Great

Goddess of the Universe, and all souls' loving Mother and Mediatrix—when in order to put His firmness to the test, She Herself, turning accuser against them, points out their faults.

(c) The next three attributes which constitute the third class are manifested towards the enemies of those who trust Him.

19. *Dhairya*—

(i) It is the valour which pays no heed to the enemy.

(ii) Sri Rama, even when Ravana and his forces, were in tact and had not been engaged, celebrated on the ocean-beach the installation of Sri Vibhishana as the King of Lanka.

(iii) The approach of the main force of the enemy did not produce any effect in Perumal (Sri Rama). He remained as calm and self-confident as before.

20. *Saurya*—

Entering the line of enemy forces, as if entering the line of one's own forces. This manifests self-confidence in victory and complete disregard of the strength of the enemy.

21. *Parakrama*—

When the army of the enemy advances, heroically moving about therein with bow and arrow in hand in such a way that the enemy is so bewildered as not to realise that the hero is his enemy.

(*d*) The last four attributes comprise the fourth class and are manifested towards those who trust Him, towards the end or object of (their) attainment, and towards the means of reaching the goal :—

22. *Satya-kama*—

(i) In passages setting forth the greatness of the Lord, the word "Kama" is used as a generic term, denoting whatever is a lively appurtenance of the Lord, be it His attributes, His body or His realm. "Kama" according to its etymology is equivalent to "that which is loved" *Satya-kama* means one who loves or desires the truth.

(ii) In *Saranagati Gadya*, Bhagavan Ramanuja uses the terms "Satya Kama" and "Satya Sankalpa" in three different places with different shades of significance. In the *Guna-Choornika* "Satya Kama" signifies His auspicious attributes and His realm or glory which can be experienced by His refugees.

(iii) It also shows that He is the possessor of eternal things which are the implements (instruments or means) to creation which is the base for the relation of the *chetanas* with the bodies.

(iv) In the *Guna-Choornika*, the term signifies His attributes and glory, loved by Him through their being enjoyable by His refugees. In the middle context it signifies the Possessor as objects of sport of *prakriti*, *purusha* and time. In the third context, it signifies that He has all the desires fulfilled and that

He does not stand in need of satisfaction by what the refugee may offer.

(v) The Lord of the Eternal Heaven and superlative Lover of godly souls, deigns even to work wonders in order to meet His refugees' wishes, as for instance in the cases of Sandipani and the Vaidika. The *Chand. Up.* VIII-1-5 says—"Action does not bring in bondage to Him! He does not wane, nor is He subject to death, grief, hunger, thirst, etc. The Eternal Heaven with all its delights is His; His will is indefeasible; such is this Soul." The *Vishnu-Purana* says—"The term *Bhagavan* or venerable Lord means the Lord—who ever directly knows all at once and who without bounds and without any admixture of unlovely traits, supports, guides. is untired, overpowers and astonishes."

23. *Satya-sankalpa*—

(i) Wills the truth.

(ii) Indefeasible will, unfailing in the matter of willing strange things and bestowing them. The Lord establishes for His refugees as in the case of Dhruva, stations, which did not exist before.

(iii) Capable of creating efficacious, strange, enjoyable things. As these two attributes 'Satya-Kama' and 'Satya-Sankalpa' are the manifestations of the creation of the universe also, they are for the protection of the universe.

(iv) His resolve in the matter of His desire to create is infallible.

(v) In the *Guna-choornika* the term signifies the strength to create unfailingly strange, enjoyable things. In the middle context it signifies trat His determination which is the cause of the sport (of the process of the universe) is irresistible. In the third context it signifies the power of working miracles (or those which are beyond our conception) by His mere volition.

24. *Krititva*—

He counts every gain He secures to His refugees, as a gain secured to Himself. Vide the following text - *Ramayana* I-1-85. "After having installed Vibhishana in Lanka as the king of the Rakshasas, Rama, having gained His end, felt at ease and glad"

25. *Kritajnatva*—

The Lord is an appreciator of good work. He never thinks of any of the immense services He Himself has done to His refugees, but ever dwells on what little good they at any time have done- Vide the following text, *Ramayana*, II-1-11. "He feels with grateful zest a single favour done to Him somehow, being self-possessed. He does not mind being offended against even a hundred times.

11. The fourteen worlds are:— *Atala, Vitala, Sutala, Rasatala, Talatala Mahatala, Patala* and *Bhu, Bhuva, Suva, Maha, Jana. Tapa, and Satya.* The former seven are in the descending order while the latter seven are in the ascending order.

III. The seven islands are :— *Jambu. Plaksha, Kusa, Krauncha, Saka, Salmali and Pushkara.*

IV. The seven oceans are :— *Lavana, Ikshu, Sura, Sarpi, Dadhi, Ksheera, and Suddha Jala.*

Representation No. 8.

[That there may not be any delusion from the example of dreams, that the world is unreal or false, the exposition is made in this Representation to the effect that the objects seen in dreams are real, as they are created by *Jagadiswara* at that time.]

" All things seen in a dream are realistic for the reason that they are created by You. " So submitted in a convincing manner the Victor of the Malayas at the Holy Feet of *Asurari* (the Lord who is the enemy of *Asuras*).

O *Aghatita-ghatana-samartha* (Worker of the miracles or what transcends our very conception) ! Men are subject to the three states of *jagara*, *svapna* and *sushupti*. Of these *sushupti* is the state of dreamless sleep, *svapna* is dream, and *jagara* is wakefulness. In the state of dreamless sleep, the *jivatma* is merged in You, who are the *Paramatma* and for the time, the *jivatma* puts off all instruments of knowledge and action and becomes incapable of knowledge and enjoyment and repairs to the place of utter rest *i e.*, the Highest Self. Hence it is there without internal or external consciousness. In he states of wakefulness and dream, the *jivatma*

is conscious. The things perceived in the state of wakefulness are created by You in accordance with the scheme of evolution. They are therefore subject to such limitations as—this thing is born of this ; this is its name ; this is its shape ; and this is its quality ; this is the purpose of this thing ; and this thing will exist during this period of time. It is manifest to all during its time of existence. As the things seen in dreams are created by You for the time by mere willing, they are not subject to sueh limitations as—this thing is born of this ; this is its shape ; this is its quality ; this is its purpose ; and so on. Those things are therefore of a wonderful nature according as You will (but not illusions). At that time they are manifest only to the dreaming person and are not visible to others. Thus the objects perceived in the state of wakefulness are manifest to all and are more or less permanent ; while the things seen in dresms are manifest only to the dreaming person, and as they disappear immediately that person awakes, they are of temporary existence or they subsist for a time only.

[In dreams the Lord creates, in accordance with the merit or demerit of living beings, things of a special nature, subsisting for a certain time only, and

perceived only by the individual soul for whom they are meant. That is to say, the things seen by an individual soul in his dreams are specially created by the Supreme Person, and are meant by Him to be a retribution or recompense—whether as reward or punishment—for deeds of minor importance ; they therefore last for the time of the dream only, and are perceived by that soul only.]

Though such is the experience of the world, Your manifestation to the particular person who becomes the recipient of Your grace, transcends that experience and the limitations mentioned above. The following are some of the illustrative instances. In former times, in Gokula, to Yasoda who, listening to the tale-bearing of Balabhadra, threateningly bade You not to swallow mud, You opened Your red little mouth and therein manifested to her the fourteen worlds without being visible to others. Likewise in the very midst of the two armies (of the Pandavas and the Kauravas) without being perceived by others, You manifested to Arjuna Your universal form (*visvarupa*). In Kurukshetra, with the purpose of getting Saindhava killed and thereby protecting Arjuna, You caused darkness in day-time. Again You caused the Brahmin Sucharita who took a dip in the holy Ganga to rise in the midst of the holy waters of Kalyani

(a holy tank in Tirunarayanapuram or Melkote vide *Yadavagiri Mahatmya*). In addition to these instances not witnessed by me, in my dream in actual perception, You granted me out of Your grace the famous and superior sword called "Nandaka". This sword, unlike dream-perceived things which were to be experienced during that time only, became permanent and visible to all in the state of wakefulness. With this sword, by the might of Your gift, I came out victorious by cutting to pieces in one stroke the total of the enemies who advancing in one mass besieged on all the four sides. This person You took as Your servant, making him eligible for Your service. Even the *Vedas*, Brahma (the four-faced creator) and the like do not know to count even a particle of the ocean of Your holy and wonderful attributes. How much am I? May You be pleased to forgive my impertinence in rushing with the purpose of trying to describe Your ocean of eminence, and to make me blissful as Your man. Make me blissful, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

Representation No. 9.

[In this Representation the objection that inequality in creation would attach partiality and hard heartedness to the Lord, is refuted.]

"That You, who create according to the course of the Law of *Karma* enacted by Yourself, are the same in respect to all beings, is the certain truth." (The Lord is the Law and the Law-giver.) Lokaikaveera (The greatest warrior in the world i.e. The King) thus submitted impressively to *Sauri* (the Lord).

Sakala-loka-niyamaka (Controller of the entire universe)! To persons of little knowledge it would appear that You are partial because in this *samsara* You bring about to some happiness extending up to installation as a king, while to some others grief extending up to being beheaded; that You are subservient to *karma* because You grant fruits agreeably to *karma*; and that You are hardhearted because without dispelling the griefs under which sinners groan, You are a passive observer or witness. An examination of the stand of this contention results in rebutting it as follows :—You are the Ruler and all the *jivatmas* are Your subjects. Impartially

You intend that all these *jivatmas* should lead a happy life by rendering to You consecrated service which is to Your pleasure. You have ruled that such and such a conduct would procure *moksha* and that such and such a conduct would bring ephemeral happiness in this world and in the next world of *Svarga.* In accordance with Your ruling You unfailingly award fruits to all beings appropriate to their conduct. Thus You are the same in respect to all beings and You are not partial in respect of any one. Though awarding fruits in this manner, according to the karma of each being, You are independent and not subservient to anything. Though awarding punishments to sinners apposite to their sins, You sometimes evince limitless mercy as in the case of Ajamila and the like. You are therefore celebrated as All-merciful.

Here is the analogy. In the world a righteous king enacts in advance that in his territory he would pardon such and such a conduct and punish such and such a conduct, without any distinction as to personalities; he grants pardon and awards punishment in strict accordance with his own enactment; such a king

would be called impartial and said to be the same in respect of all his subjects. Because he enforces to the letter his own enactment, he would be said to be independent. In punishing the wrong-doers, the king may in some exceptional case grant pardon, though there is wrong action; he would then be said to be merciful. Likewise, You are the same in respect to all beings as You award fruits in accordance with the law of *karma* which is Your own enactment; You are independent as You enforce that law to its very letter; and You are merciful since in exceptional cases You grant pardon to the sinner. Having come to know these truths from the teachings of the elders, I have taken refuge in You as my life-sustainer. May You be pleased to rectify my faults and bestow Your mercy on me. Bestow Your mercy, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

---

1. *Sakalaloka-Niyamaka*—

Controller of the entire universe. It is the nature of the Lord to abide in every being as *antaryamin* and control its actions. All the activities of the body arise as a result of the intention and judgment of the embodied, the indwelling *jivatman*. Likewise, as the universe consisting of intelligent and

non-intelligent things is the body of the Lord, all the activities of the universe arise as a result of the intention and judgment of the indwelling *Paramatman*.

2. *Vishama Srishti*—

Inequality in creation: creating as *devas*, animals and so on; some predominantly happy, some with severe suffering; and some with a mixture of happiness and suffering. The cause of inequality in creation is to be sought in the difference in beings and disparity in *karma*.

3. *Karma-Paratantra*—

Slave to *karma*. This person, though possessing unrestricted knowledge, is unable to do anything in accordance with his intention because of his subserviency to *karma*; likewise though blissful by nature is unable to be happy with the world and is subject to sufferings.

4. *Svatantra*—

Independent. The Lord is the entire opposite of ignorance and such flaws; He has no controller over Him. Hence other than His volition there is no other cause for His actions

6. *Sarvasama*—

The same in respect to all beings. This sameness in all the three kinds of intelligent things, (Eternals, Released Souls and Bound Souls) and non-intelligent things (*Suddha Sattva* and *Misra Sattva* and *Sattva*

Sunya), is confined to pervasion, sustenance, being the asylum to one and all, giving protection, and all-mastership. It does not extend to the creation of all beings in one and the same manner. As inequality in creation grows in accordance with the *karma* of each being, there is no defeat in the Lord's characteristic of being the same in respect to all beings.

Representation No. 10.

[In this Representation the objection that on the example of pots, cloth and the like, the three causes of the world are distinct from one another is answered by declaring that *Jagadiswara* who has as His body all the intelligent and non-intelligent things (*chit* and *achit*) is alone all the three causes of the universe.]

"You alone are all the three kinds of causes of the several kinds of worlds." Thus submitted with supreme joy the Head of Title-holders at the holy feet of Mura-Vairi (the Foe of the *asura* Mura, that is, the Lord Sriman Narayana).

O Sakala-jagadeka-karana (The One Cause of the entire Kosmos)! The thing which produces the effect is called the cause. This cause is of three kinds, namely, *upadana-karana* (material cause), *nimitta-karana* (efficient or operative cause) and *sahakari-karana* (accessory cause). Acted on by (lit-getting) a fresh cause, that thing which itself becomes the effect, is the material cause; the agent or doer, who, knowing the process of producing the effected thing from this material cause, brings forth the effected thing is the efficient or operative cause;

and the accessories or the instruments required by this agent or doer to produce the effected thing are the accessory cause. These are as follows :— Gold is the material cause of golden bangles, coronets, and the like; the goldsmith is the efficient or operative cause; and hand-hammer, anvil, clutches, water, fire, and the like, constitute the accessory cause. Similarly, a lump of clay is the material cause of mud-pots, mud-plates and the like; the potter is the efficient or operative cause; and the wheel, etc., form the accessory cause. In this manner, in the world, the three kinds of causes for all the effected things coming into existence, are distinct from one another. Transcending this worldly experience, You (the Lord) alone are all the three causes for the effected thing called the universe. It is thus explained. The aggregate of the twenty-three *tattvas* (or principles), consisting of the *pancha mahabhutas* (the great five elements), the five *tanmatras*, the eleven senses or organs, the *ahamkara-tattva* and the *mahat-tattva*, are in the maha-pralaya or universal dissolution absorbed in *prakriti*; the then remaining two *tattvas* of *Prakriti* and *Jiva* are so merged in You as Your body or mode as not to be distinguished by name and form.

Hence, then, You alone remain (or exist). At that time You alone, becoming all the three causes, evolve the universe, and hence it is the established truth that the universe is from the One Cause. All the *Vedantas* which praise Your eminence and wonder at it, proclaim that though You, who possess as Your body or mode the subtle *prakriti* and *chit*, become the material cause, the flaw arising from the modification of attaining a fresh form, does not attach to Your brilliant soul-essence but it is only to *prakriti* that such flaw attaches. What is my capacity to describe Your grand, brilliant and marvellous sports of the evolution and the sustentation of the universe ? Great men who are Your godly-servants having repeatedly taught me, I repeat a word or two just like a young parrot which learns a word or two and repeats the same. May You be pleased with my prattling. Be pleased, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila !

---

1. The Lord alone is the cause of the entire cosmos; He is the cause of the general as well as the detailed aspects of evolution. Neither the atom, nor the *pradhana* (prakriti), nor the *chetana* (rational being) can be the cause.

2. In his distinctive aspect of willing, He is the efficient or operative cause; in His distinctive aspect of possessing as His body or mode the intelligent and non-intelligent things in their subtle state when they are not distinguishable by names and forms, He is the material cause; and in his distinctive aspects of omniscience, omnipotence, and the like, He is the accessory cause. Thus in bringing forth the effected thing in the shape of the universe, *Isvara* alone is the three kinds of causes.

Representation No. 11.

[In the manner described in the foregoing ten Representations, *Isvara-Tattva* (God-Truth or the essence and attributes of the Lord) has been demonstrated, since it is made known that Sriman Narayana alone is superlatively merciful, is the cause of the universe, is of unlimited glory, is known from all the *Vedas*, is of wonderful deeds, is one whose body is constituted of the mass of intelligent things and the entire category of non-intelligent things, is the worker of miracles or what transcends our conception (that is, He possesses the power of bringing together those things that would not join with one another), is the same in respect to all beings, and is all the three causes of the Kosmos (or is all the three agencies required for creation).

In the eleventh Representation the nature of soul-truth (*Jiva-tattva*) is explained.]

"If deliberated on, it would be found that the *jiva* or the individual soul is distinct from intellect, body and so on, and this position or state is the truth." Thus submitted he who held the title of "Valiant Fighter" to Sauri (the Lord) with devotional love.

Paramatman (Supreme Soul)! As You are superior to all classes of *jivatmans*, You are celebrated as the *Paramatman*. In the context

of examining the nature of the *jivatman*, some say that the body is the *jivatman*; or that the external organs are the *jivatman*, or that there is only one *jivatman* (Ekatman) that abides in all the bodies, and that the *jivatman* is independent. All these contentions are against logic and contrary to the *Sastras*. It is in this way. If the body alone is the *jivatman*, there is no place for the general worldly expression "The *Jiva* is extinct," which is in vogue in respect of the dead body even when it is not disfigured. If the eyes and the like organs alone are the *jivatman*, then it will have to be said that there is *jivatman* in the blind, in the deaf, and in such other defectives. The mind and the life-breath are non-intelligent or non-sentient, and as such they cannot be the *jivatman*. If knowledge (*jnana*) alone is the *jivatman*, then he should not say that "he possesses knowledge", but he has to say that "he is knowledge." Hence the *jivatman* is distinct from the body, the external organs, the mind, the life-breath, and knowledge, and it is self-luminous. If it is only one *jivatman*, who abides in all the bodies, then one should not be jealous of the prosperity of another; one should not become the enemy of another; one should not

kill another; the secrets of all will have to be known by all; further as the acquisition of the knowledge of the *Vedanta* by one would bring in release (salvation) to all, the listening to the teachings of the *Vedanta* by several persons would become purposeless.

If the *jivatman* is independent, he would not accept *samsara*, which is full of grief. For these reasons and from the contextual texts in the *Sastras*, the *jivatmans* are seen to be infinite in number and are Your servants. You are the Master of all the *jivatmans* and are celebrated as *Paramatman*. In this manner, You are the *proprietor* and we are the property; this relation of Master and servant was unknown to me till now. You are now pleased by Your unaccountable grace to give me this knowledge; and revived my soul-essence, which was as it were non-existent. May You be pleased to develop in me more of this soul-salvation knowledge. Grow more, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila.

The hypothesis denying the plurality of souls is refuted by its incompatibility—*first*, with individuals'

distinctive appropriations of pleasure and pain; *secondly*, with the varied states of individual development; *thirdly*, with inequalities in creation—that is, the inequalities found in individuals at the very time of their birth, these inequalifies being due solely to the distinction of individuals and the difference of individual action and merit or *Karma*; *fourthly*, with Revelation, which expressly affirms plurality of souls.

Representation No. 12.

[This Representation exhibits the process of the creation of the *Tattvas* (the ultimate principles).]

"It is merely by Your volition alone that the creation of the *tattvas* progressed." So submitted the Destroyer of the wicked at the holy lotus feet of the Protecting-treasure (Sriman Narayana) of Yadusaila.

Para-tattva-svarupa (The Essence of the Supreme *Tattva*) ! The *tattvas* which are subservient to You and which constitute Your body are two, namely, the *jivas* (individual souls) and *prakriti* (non-intelligent matter). Of these the *jiva-tattva* is Your property, is of the essence of knowledge and bliss, and is eternal. *Prakriti* with itself as one and with the twenty-three subspecies born of it, aggregates to twenty-four *tattvas*. This is as follows:—In universal dissolution (*mahapralaya*), *prakriti* is merged in You. In it, its three inherent qualities of *sattva*, *rajas* and *tamas* are in equilibrium. This *prakriti* has the other names of *maya*, *avidya* and *pradhana*. It pervades without limit the nether regions and the eight cardinal points; while in the upper

regions, its jurisdiction extends upto Sri Vaikunta, the sphere of the pure substance. In some places of this completely *prakriti*-pervaded sphere, the qualities of *sattva*, *rajas* and *tamas* attain a state of inequilibrium or are disturbed out of their equilibrium, and the *mahat-tattva* is born. In some parts of this *mahat-tattva* in which the three inherent qualities in inequilibrium are evenly distributed, one of the three qualities puts down the other two and itself becomes predominant. There, if *sattva* predominates it is called *sattvika*, if *rajas* predominates, it is called *rajasa*; and if *tamas* predominates, it is called *tamasa*. In this manner, three kinds of *aham-kara* tattvas are born. Of these, from the *sattvika-ahamkara* are born the eleven organs of sense and action. These are the five sense organs—*srotra*, the organ of hearing or the organ which apprehends sound; *tvak*, the organ of feeling or touch or the organ which apprehends feeling or touch; and *chakshus*, the organ of seeing or the organ which apprehends vision; *jihva* or *rasana*, the organ of tasting or the organ which apprehends taste; and *ghrana*, the organ of smelling or the organ which apprehends smell; the five organs of action—*vak*, the organ of speech; *pani*, the

organ of prehension or seizing; *pada*, the organ of locomotion; *payu*, the organ which discharges non-assimilable liquids; and *guhya-indriya*, the organ which discharges non-assimilable solids; and *manas* (mind), the internal organ which helps both sense and action, being the instrument of attention (c.f. the plastic medium of Plato).

From *tamasa-ahamkara* springs the *sabda-tanmatra*, which is undeveloped ether, characterised by the potentiality of audibility. From the undeveloped ether or the element of incipient audibility (*sabda-tanmatra*) spring—

(*a*) its own denser form, namely, developed ether called *akasa*, because it is manifest everywhere, and is endowed with, and characterised by, the actual manifestation of audibility, and

(*b*) undeveloped air or the element of incipient touch, called *Sparsa-tanmatra*, because it is endowed with, and characterised by, the potentiality of tangibility.

From the undeveloped air or the element of incipient tangibility (*Sparsa-tanmatra*) spring—

(*a*) its own denser form, namely, developed air called *Vayu*, because it moves or blows as

wind so as to manifest its characteristic of actual tangibility, and

(*b*) undeveloped light or flame or the element of incipient visibility, called *Rupa-tanmatra*, because it is endowed with, and characterised by, the potentiality of visibility.

From undeveloped light or flame i.e., the element of incipient visibility (*Rupa-tanmatra*) spring—

(*a*) its own denser form, namely, developed light or flame which is characterised by actual visibility, and

(*b*) undeveloped water or liquid, i.e., the element of incipient tastability called *Rasa-tanmatra*, because it is endowed with, and characterised by, the potentiality of tastability.

From undeveloped water or liquid i. e. the element of incipient tastability (*Rasa tanmatra*) spring—

(*a*) Its own denser form, namely developed liquid called *ap*, because it is everywhere pervaded by the quality of actual tastability, and

(*b*) Undeveloped earth or solid *i.e.*, the element of incipient smellability called *Gandha-*

tanmatra because it is endowed with, and characterised by, the potentiality of smellability.

From undeveloped earth or solid *i.e.*, the element of incipient smellability (*Gandha-tanmatra*), springs its own denser form, developed earth or solid called *Prithvi*, because it is the most developed of all the elements.

[The *tanmatras* are the elements in their undeveloped state i. e. in that state in which they cannot be distinguished as pleasant, un-pleasant, or indifferent. Vide *Sri Vishnu Purana*, I-2-44,47]

Rajasa-aham-kara (or matter called egoism) stirs and so aids, the two other species of *aham-kara*, namely, the *sattvika* or pure, and the *tamasa* or dark, when they produce their respective products, namely, the eleven organs and the five developed and the five undeveloped elements.

You are greater than the twenty four species of non-sentient *Prakriti-tattvas*-namely *Prakriti mahat, aham-kara*, the eleven organs of sense and action, the five *tanmatras*, and the five elements—, and the sentient *jiva-tattva*. Hence You alone are the *Para-tattva*. This I have

learnt from elders (Your godly servants). May You be pleased to develop in me, who entertain absolute faith in You, the quality of *sattva* by drenching me in the nectar of Your mercy and by pouring on me the brilliance of Your cool side-glance and by uprooting the weeds which are in the form of *rajas* and *tamas*. Develop in me the sattva quality, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

Prakriti is called *avidya* (ignorance or rather non-knowledge) because it is obstructive of knowledge. Although the term "*avidya*" is used in various senses *i.e.*, to denote (a) the absence of knowledge, (b) that which is other than knowledge, and (*c*) that which obstructs knowledge, the context requires its being construed in the last mentioned sense. It is called *maya* (the wondrous), because it yields wonderful products. It is called '*Pradhana*,' because it is the primary germ out of which all material appearances are evolved.

Representation No. 13.

[In this Representation is described in detail the process of creation of *Brahmanda* (the egg of Brahman, the primordial egg from which the universe sprang.)]

"You will cause to spring up *Brahmandas* like bubbles in water." The valiant warrior thus submitted with devotional love a good representation at the tender holy feet of Padmanabha (the lotus-navelled Lord).

Aneka-koti-Brahmandanayaka (the Lord of several crores of *Brahmandas*)! Pitying the *jivas* You willed to grant them organs and bodies and created the *Brahmanda*, the place wherein the *jivas* were to engage themselves in actions through the bodies granted to them and were to experience the fruits of such actions. The creation of the *Brahmanda* is as follows :—observing that the Pancha-mahabhutas (the five great elements) previously created by You, while remaining distinct without being compounded together, were not useful for any work, You mixed together all the products by the process of *Panchi-karana*. This *Panchi-karana* is the mixing or compounding of half of one of the five

great elements with an eighth of the remaining four elements making the other half, it is thus that anything is caused.

[Further details of *Panchi-karana* in respect of each element are then described and this may be studied in the original itself or in the Tamil translation. The mixture or compounding (*Panchi-karana*) of large portions of each of the original simple elements, with small portions of each of the four elements other than itself, is the cause of each element, as presented to us, appearing to possess more than one of the characteristic qualities mentioned. That is, each element as presented to us, is in reality, not simple as it appears to a superficial observer, but is a mixture. But owing to the fact that, in each such mixture, some one simple element predonimates, the mixture is roughly distinguished by the name of its predominant simple element, such as the air, ether, etc. One instance among others of a superficial observer ascribing to an element more than one characteristic quality is that the etherial sky appears blue, it is also owing to the aforesaid compounding of the original simple elements.]

In creating the *Brahmanda* by the mixture of the seven described products consisting of the *pancha-mahabhutas*, *mahat* and *aham-kara*, unlike the potter who undergoes physical exertion while making pots, etc., You caused it to spring

up without any effort by Your mere willing, just as bubbles are caused to spring up in water. (The creation of the *Brahmanda* is the building up of a system). Thereafter You created therein the four faced god (*Brahma*) with the intention of carrying out, through this servant, the creation of gods, men, animals and immovables who are caused to be born in the *Brahmanda*. The creation of the *tattvas*, *anda* and *Brahma* which in this manner, You create immediately, *i.e.*, without employing any intermediate agency, is said to be *samashti-srishti* (wholesale creation). There-after the creation of gods and so on, done through the four-faced god (*Brahma*) is said to be *vyashti-srishti* (creation in detail). Like the *Brahmanda* herein described You alone create several such *Brahmandas* and get work done through Your appointed servants, hence You are proclaimed as the Lord of several crores of *Brahmandas*. In preoccupation with the process of the universe may You be pleased not to forget me but to remember me in Your merciful and tender thought. Remember me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

The system of the universe and all products lead-

ing up to it, the Lord creates immediately *i.e.*, without employing any intermediate agency. While all the products within the system, He creates mediately *i.e.*, through the agency of finite souls whose hearts, He, indwelling inspires.

The system having been created as described and the elements evolved outside thereof having been transferred into the ether and other products therein found, then, in order that, with these products, the different spheres might be formed and that, in these spheres *karma-bound* souls may be classified as gods, men and the lower kingdoms of nature, animate and inanimate,—the Lord creates the four-faced god (Chatur-mukha) in whose body dwells the whole mass of *karma-bound* souls contained in the system over which such four-faced god is made to preside. All subsequent products, the Lord is pleased to produce mediately *i.e.*, through the agency of this four-faced god.

Representation No. 14.

[The position or state of the fourteen worlds in the *Brahmanda* is determined in this Representation.]

The warrior of warriors with devotional love submitted to *Danujari* (the enemy of the *danavas*, the Lord)—"You created the worlds which are the places for experiencing the fruits of all the '*Karmas*'."

Sakala-bhuvanadhara (The foundation of all the worlds)! The worlds are fourteen and they are in the *Brahmanda*.

[Then follow the dimensions and other particulars about the *Brahmanda* and the fourteen worlds therein; this portion may be studied in the original or in the Tamil translation. The names of the fourteen worlds in the *Brahmanda*, seven of which are the upper worlds one above the other in an ascending order and the remaining seven of which are the nether worlds one below another in a descending order, are given in Para 2 of the notes to Representation No. 7.]

You are celebrated as *Sakala-bhuvanadhara* because You alone are the cause of the nature, state or position and activity of all the beings in

the fourteen worlds. I have learnt from the teaching of elders (Your godly-servants) that, therefore, my nature, state or position and activity are also under Your control. Hence, I have given up concerning myself about what is good and what is evil to me. The manner of protecting me lies in You. It lies in You, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila !

Representation No. 15.

[The dimensions of the earth (*Bhumandala*) are computed in this Representation.]

The Emperor of Karnataka submitted to Sauri (one born in the line of Surasena; the Lord)— "It is the established truth that You created all the oceans, the mountains, the rivers and the earth (*Dhara-Valaya*) enclosing all these".

Akhanda-bhumandaladhisvara (The Supreme Ruler of the entire world)!

[Then follow detailed descriptions and measurements. Reference is invited to the Kannada original or the Tamil translation.]

On the day when the *bhumandala* of this description was drowned in the *pralaya*-ocean, You bore it and protected it. Hence You are proclaimed as *Akhanda-bhumandaladhisvara*. Though it is scarcely possible to *Brahma* and others to see the limit of Your glory or controlling might, I have made representations about it with devotional love as much as my poor knowledge ran. Pardon this attempt of mine. Pardon, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

Representation No. 16.

[The state or positions of the *Bhu-Svargas* which are the places for the experiencing of happiness, are made known in this Representation.]

"You created the differences in the *svargas* which shine in the world." Thus submitted he who is merciful towards his captives at the feet of the Lord of Yadugiri.

Nikhila-bhoga-prada, (The Bestower of all kinds of bliss)! *Bhoga* is the experiencing of happiness and unhappiness. The region where unhappiness (grief, distress) is experienced, is called *naraka* (hell). The region where happiness is experienced is called *svarga*. These *svargas*, which are the places of enjoying happiness, exist in all the fourteen worlds.

[The several *bhu-svargas* are then mentioned with detailed and long descriptions of each of them; reference is invited to the Kannada original or the Tamil translation.]

The happiness enjoyed in *bhoga-bhumies* (worlds of enjoyment) are transient, and hence I am not one desirous of these. I desire only the *nitya-bhoga* (eternal bliss) of Your conse-

crated service. You are proclaimed as *nikhila-bhoga-prada.* May You therefore be pleased to cause this (the eternal bliss of rendering consecrated services to You) to stay in me firmly. Make this to stay in me firmly, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Srī Yadusaila!

Representation No. 17.

[This Representation narrates in detail the conditions obtaining in the Naraka (hells) which are the places where tortures are inflicted.]

The terror of enemy-kings, making deep obeisance unto the holy feet of the Omnipotent, submitted—"Those who are tortured in hell had not, in the past, even once made obeisance unto Your holy lotus-feet."

Narakantaka (The Destroyer of hells)! The hells are places where grief is suffered.

[Then follow detailed descriptions of the several kinds of hells, of the tortures suffered therein, and of the various kinds of sins. These may be studied in the original or in the Tamil translation.]

In this manner, there are a limitless number of hells of various kinds into which those who committed these and other several kinds of sins fall. It is only by singing Your holy prayer that the fear of all hells is dispelled. You are therefore proclimed as *Narakantaka.* I entertain absolute faith in You, having this celebrity. May You be pleased to dispel my fear, to bestow on me the privilege of rendering consecrated

services to Your holy feet, and to pardon me. Pardon me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila !

Representation No. 18.

[In this Representation it is shown that the fruits of sins are terribly cruel and it is convincingly shown that all such sins would be washed away only by devotional love (*bhakti*) and faith in the holy lotus feet of Sriman Narayana.]

"Even the proud sinners become pure by the mere thought of Your holy feet." The holder of the title *Siddha-Garuda-Dwajanka* (one whose banner bears the insignia of the victorious Garuda) thus submitted at the holy pair of feet, which are worshipped by the *Siddhas* (Men of great purity and holiness).

Paramapavana (the Supreme Purifier)! Sins are of three classes, namely, those committed by deed, those committed by thought and those committed by word. Sins committed by deed are—eating prohibited articles or things, taking food in the house of the wicked, getting *yajnanas* (religious sacrifices) performed by those who are wicked or not eligible to perform the same, accepting gifts from the unworthy, getting contact with the wives of others, association with the wicked, appropriating the property of others,

doing violence to beings, and the like. Sins committed by word are—giving expression to abusive language, uttering lies, carrying tales, wasting time in useless talks which benefit (one) neither in this world nor in the next, engaging oneself in litigation or in illogical argumentative discussion, teaching the *Veda* for wages, abusing others behind their backs, and the like. Sins committed by thought are—evil intention in respect of others, unattainable desires, impotent wrath, miserliness, ignorance, jealousy or pride, inimical feeling, and the like. Those who commit these kinds of sins obtain after death that kind of *yatana-sarira* (suffering body) which is of the same kind as the body in which, in several ways, sins were committed. This *yatana-sarira* cannot be destroyed by cutting or by piercing, or by tearing, or by burning; it is so soft as to fade by a mere touch. But it undergoes limitless suffering.

[Then follows a detailed description of the manner of inflicting in Hell several kinds of tortures on such suffering bodies of the sinners mentioned, as also of other kinds of sinners, and of the bodies they get in their next births; reference is invited to the original or the Tamil translation.]

In this manner, those who commit these and such other several kinds of sins will continue to be born in several kinds of sinful wombs. It is impossible for these sinners even in crores of births to perform and complete the different kinds of expiatory rites prescribed for each of the sins committed by them. You are merciful and by Your grace wisdom should dawn in their minds; repentance for past sins should arise—(" Alas! I have transgressed the commandments of the Lord. What can I do? It is only such persons, who, having committed sins, cry as above with an acutely distressed mind, that are eligible to perform expiatory rites and not others.) Expiatory rites should be performed to the best of one's capacity with the reflection that You are the Ruler and that he (the sinner) is Your servant; and finally there should be *Krishnanusmarana*, which is constant meditatian on You alone. It is by this meditation alone that all sins become extinct even without a shadow of taint. If the truth of this *Sastra*-significance is known, You alone will be proclaimed as *Paramapavana* (or, a knowledge of the truth of this sastra-significance would make one to proclaim You alone as *Paramapavana*.) Therefore, may You be pleased without counting

my sins as great, to manifest Your purifying quality and protect me. Protect me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

Representation No. 19.

[Thus, the *Para-tattva-svarupa* (the Lord's nature or the nature of the God-truth or God-essence) is dealt with in the first ten Representations. In the eleventh, the nature of the soul is described. In the following seven Representations (12 to 18), the nature of the *achit-tattva* (matter) has been determined by detailing the process of the evolution of matter (R. 12— *Prakriti-Srishti*), the extent of the *Brahmanda* born from those *achit-tattvas* (R. 13), the positions of the fourteen worlds in that *Brahmanda* (R. 14), the dimensions of the earth (R. 15), the Bhu-svargas (R. 16), the tortures in hells (R. 17), and the means to avoid suffering from those tortures (R. 18).

In this manner in the eighteen Representations the *tattva-traya* (the three verities) which are *Isvara* (God), *chetana* (soul) and *achetana* (matter) have been ascertained. An examination of the characteristics or the positions of these three verities gives rise to non-attachment in respect of the two *tattvas* of *chit* and *achit* on the ground that they can bestow only little happiness and are non-eternal, and to attachment in respect of the *Isvara-tattva* for the reason that it is the only one of unsurpassed bliss. In the following twice-six (or twelve) Representations, it is explained that the means to salvation is desirable to those in whom in this manner, lustlessness and *bhakti* (devotional love) to the *Parabrahman* are born. The explanation is as follows:—In the nineteenth Repre-

sentation the foundation is laid for the teaching that of the four objectives (*dharma, artha, kama* and *moksha*) sought after by men, *moksha* is the greatest.]

1. In the preceding eighteen Gadyas which convey all significances, the *Mahimahendra* (the king who is the great *Indra* of this world) with devotional love addressed *Daitya-vairi* (the Lord who is the enemy of the *Daityas* or the *Asuras*) in the following terms:— The Lord of Sri (*Sriman Narayana*—R. No. 1); the Evolver of the Kosmos (*Para-Brahma-Svarupa*—R. No.2); the *Veda*-praised (*Nigamastutan,* one who is praised by all the *Vedas,* one who is known by all the *Vedas*—R. No. 5—this includes *Aprameya*—R. No. 3., *Sakala-vidya-pravarthaka*—R. No. 4., and *Sakala-Veda-vedya*—R. No. 5.); the wonderful Might or Glory—R. No. 6, (*Adbhuta-Vaibhava* - *Adbhuta-Charita*); The World-Embodied (*Jagadrupa*— *Samasta-chidachid-vastu-sariraka*—who has as his body all the intelligent and non-intelligent things—R. No.7); Miracle-worker (*Asadhya-sadhaka* — *Aghatita-ghatana-samartha*—R. No. 8); One who is the same in respect of all beings (*Asesha-samana*—R. No. 9); The Supreme Tattva-essence (*Paratattva-Svarupa*— R. No. 12. — *Sakalajagadeka-Karana*—R. No. 10, and *Paramatma*—R. No.11

are included.); and bestower of different kinds of wonderful *karma* fruits (*Prithagrupa-vichitra-karma-phala-dayaka*).

2. *Praudha-pratapa* (the king of celebrated valour) submitted with devotional love and with great pleasure as follows to Him who is well-worshipped by Sanakamuni :—An examination of the fourteen worlds reveals that they afford no happiness and that they are non-eternal; and it becomes revealed that *Parabrahman* alone is eternal and is full of limitless bliss. An investigation into this conclusive significance will bring in to men of wisdom renunciation in this world (*lila-vibhuti*) and desire for *moksha* or salvation.

3. Chika-devendra, making obeisance unto Him who has as his family all those who, without any other relations, are ever in relation with Him, submitted thus—"The means to salvation is appropriate to those in whom are combined the desire for *mukti* (release from karma-bondage) and renunciation in respect of all other things." (To those who take refuge in Him with faith and desire for mukti combined with renunciation in respect of all other things, it is but appropriate that He alone should be the means to salvation.)

4. *Abhedya-vikrama* (King of indefeasible valour) submitted, in the succeeding twice-six *Gadyas* at the holy feet of Narayana in a manner which the entire world of wise men would pronounce as correct, and with consistency, the means to *mukti* and *moksha*.

Moksha-danaika-dikshita (the Lord who is bound as by a vow exclusively to bestowing salvation as a gift) ! Of the objectives sought after by men of this world, *artha* (wealth), *kama* (enjoyment) and the like are to be discarded, as they are fleeting and of small happiness; *moksha* (salvation or the emancipation of the soul and God-attainment) alone is to be praised (i.e., to be sought after) because it is eternal and of unsurpassed bliss; and to attain this *moksha*, *karma*, *jnana*, *bhakti* and the like are the means; these truths You made known by the *Vedantas*. Learning this true significance from the teachings of elderly men of wisdom and studying it, *Karma-Yoga* is seen to be of the following characteristic :—We are bereft of knowledge, protection and vitality ; You bestowed all these on us ; You Yourself get performed by us with the materials granted by You the (*sastra*-ordained) daily duties, which are but Your consecrated services ; hence there is no reason

for any assumption of agency or doership on our part under the impression that we are performing the duties of *varnasrama* (duties prescribed for the different castes and stations in life); nor for the desire that from this *karma* we will obtain this fruit. Realising this and performing the duties of *varnasrama* with this wisdom-knowledge, is *Karma-Yoga.*

Jnana-Yoga is of the following characteristic :—Washing off by this *karma-yoga* all impurities which are the past sins, and in the pure mind thus attained cognising the states of the twenty four *tattvas* in the manner instructed in the *sastras*, to realise as if by actual vision the essence of the *jivatman* and *Paramatman* which (two) are said to be superior to all the twenty-four *tattvas*, is *Jnana-Yoga.*

Bhakti-Yoga is of the following characteristic :—Knowing the positions of the *Jiva* and *Parama*, observing the daily duties of *varnasrama* and meditating on Your holy feet without a break and with a determined mind and with devotional love in the way taught in the *Vedanta*, as for our good, is *nidhidhyasana* (engaging in meditation with a firmly determined mind) or *bhakti-yoga.*

Examining the positions of these *yogas*, it is seen that *karma-yoga* brings in purity in the mind and thereby gives birth to *Jnana-yoga*; and other than being a limb of *Bhakti-Yoga* it is not an independent means to salvation. *Jnana-yoga* also makes known the nature of the *jivatman*, who evinces devotional love towards the *Paramatman*, and the nature of Yourself who is the object of devotional love, and thereby develops *bhakti-yoga*, but is not an independent means to salvation. *Bhakti-yoga* also is only the devotional love which we who are Your servants or subjects evince in the holy feet of You who are the Master or Ruler. In the world it is only the love that springs in the Ruler towards his subjects that is efficacicus and not indeed the love which the servants or subjects entertain towards the ruler. Likewise *bhakti* also is not the immediate cause for *moksha*. Your love alone is the cause for *moksha*. Hence glancing at the great saints and acharyas beginning with Parankusa (Saint Nammalvar), Parakala (Tirumangai-mannan) and the holy *sanyasins* and such others extending upto Lakshmanacharya (Sri Ramanuja) who were born and grew in the nectar of Your mercy,

may You be pleased to manifest mercy towards me. Manifest mercy towards me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

Representation No. 20.

[This Representation declares that the means to salvation is to be known from the *sattvika-sastras* alone.]

The pandit in the exposition of *vaishnava tattva* (visishtadvaita philosophy) submitted with confidence and respect at the holy feet of the Treasure-house of *Sattva* (the Lord) thus—"*Tattva* (truth) is determined in the *Sattvika-sastras* alone."

Sattva-pravartaka (He who makes the quality of *sattva* pervade in us)! In determining the meaning of the *Vedanta*, it should be (noted that it should be) determined from the *itihasas* (sacred epics) and *puranas* (sacred histories). Of these the *itihasas* of *Sri Ramayana*, *Bharata* and the like describe Your greatness or glory alone, and hence they are *sattvika* and are authorities in all respects. The four-faced god (Brahma) is the originator of all the *puranas*. The Purana narrated by that god on a particular day of his life will be of that quality which was predominant in him on the day on which he narrated the *purana*. It is in this wise. A day of the four-faced god is called a *kalpa*. As

he also is entangled in *prakriti* (and is subject to *karma*-bondage) he is possessed of the qualities of *sattva*, *rajas* and *tamas* (which are inherent in *prakriti*). In the *kalpas* in which the quality of *sattva* predominates in him, the *puranas* told or narrated on those days are called *sattvikas*. They praise Your greatness and act as the means to salvation. Further, the *puranas* told on those days in which the quality of *rajas* predominates in him, are *rajasa*. They speak of the exalted position of the four-faced God and are the means to *svarga*, wealth and the like fruits of a middle class (*i.e.*, neither the best nor the worst). Again the *puranas* narrated on those days in which the quality of *tamas* predominates in him, are called *tamasa*. They speak of the exalted position of Rudra and are the means to perdition. Therefore the *sattvika-puranas* told by the four-faced god on the days on which the quality of sattva in him weilded controlling influence, are the chief authorities. In the remaining *rojasa* and *tamasa puranas* all portions that are not contrary to the *sattvika-puranas* are authorities. All portions therein which are contrary to the *sattvika-puranas* are no authorities in respect of the apparent meanings conveyed by them; and they are intent merely on courteous

praise. Ignorant of this etiquette those that believe that all that is told in the *rajasa* and *tamasa puranas* are authorities earn as the result middle class fruits and perdition, respectively. So it is said in the *Matsya-purana*. You also have said so in the *Bhagavad-Gita*. Investigating this position, it is observed that there is no salvation which is the highest soul-sought end without a knowledge of the *artha-panchaka* (the five topics–self's nature, God's nature, nature of the soul-sought end or goal, the nature of the means to salvation, and the nature of the obstacles). That *tattva-knowledge* (*artha-panchaka* knowledge) is not attainable without an acquaintance with the *sattvika-sastras*. That *sattva* quality cannot be had without Your special glance of grace at the time of birth. Therefore may You be pleased to grant me that *sattva* quality which makes one entertain great faith, in the *mahatmas* who, obtaining Your special glance of grace at the time of their births and becoming *sattvikas*, determine the meanings of the *vedanta* in accordance with the *sattvika-puranas*. Grant me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Srī Yadusaila!

Representation No. 21.

[It is established in this Representation by reasoning and comparison that among the *Tantras*, Sri Pancharatra alone is the highest authority.]

He of wonderful activity in demolishing perverted religions, submitted with devotional love to Govinda that above all the *Agamas* of *Yoga*, *Sankhya* and *Pasupata*, *Pancharatra* stands as the supreme.

Sarvatantra-svatantra (the Lord who transcends all *Tantras*)! The *Tantras* are *Sankhya*, *Yoga*, *Pasupata* and *Sri Pancharatra*. These also bear the other names of *Siddhantas* and *Agamas*. Of these the *Sankhya-tantra* has been born to investigate into the nature of the twenty-five *tattvas* and as such it is the authority in the matter of determining these *tattvas*. The praise bestowed on these twenty-five *tattvas* with a view that all may take a loving interest in the determination of these *tattvas*, goes beyond limit. So much so, it is said that the universe is born of these *tattvas* alone and it is asked "Who has seen the twenty-sixth *tattva* of *Isvara*?"—. There are these and like expressions, which contradict the *Veda*. These passages are nothing more

than praises and are not authorities. The *Yoga-tantra* has been born to investigate into the *Yogas* of *Yama*, *Niyama* and the like, and as such it is the authority in the matter of determining these *yogas*. With the intention that all may evince a loving interest in the determination of this *yoga*, it is said that it is by its great efficacy alone that the Lordship of the world accrued to Jagadisvara. There are to be found such expressions contradicting the *Veda*. These passages are but praises and are not authorities. The *Pasupata* has been born to investigate into the mode of *upasana* (meditation or worship) of gods other than the Lord. This *upasana* is the means to attain the three classes of fruits of *dharma*, *artha* and *kama*; and as such it is the authority in the matter of determining that *devatantaropasana*. Here also, with the desire that all may entertain a loving interest in the determination of this *upasana*, it is said that these other gods alone are the *Supreme Tattva*. Such passages contradicting the *Veda*, which are to be found, are no more than praises and are no authorities. *Sri Pancharatra* has been born to investigate into the *upasana* of *Bhagavan*, which is the essence of the object of the *Vedanta*, and as such agreeably to the *Vedanta* this *Tantra* is

the authority in all respects. This is clearly manifest in the *Santi-parva* of the *Mahabharata*. In the Chapter on *Mokshadharma* the subject is enquired into by the following interrogatory and the reply thereto :—

"Do the five *siddhantas* of the *Vedas*, the *Pancharatra*, the *Sankhya*, the *Yoga* and the *Pasupata* propound different positions of the *tattvas*, contradicting one another, or do all of them expound one and the same position in respect of the *tattvas*?" Just as several paths reaching the same town attain the same state, it has been established that the *Vedas*, the *Pancharatra* and the remaining three *Tantras* also expound Your greatness and attain one and the same position. In this manner, all the *tantras* demonstrate You alone and are subordinate to You. Hence You are celebrated as *Sarvatantra-svatantra*. May You, who are of this aspect, be pleased to make known to me Your state. Make known to me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You. O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

The Lord Vasudeva, being animated by infinite pity, tenderness and magnanimity and with a view to enable his devotees to grasp the true meaning of the

Vedas, Himself composed the *Pancharatra-sastra*; 'Of the whole Pancharatra, Narayana Himself is the promulgator.' Its authority has been accepted by a long line of teachers. Sri Yamunacharya in his *Agama Pramana* and Sri Ramanujacharya in his *Sri Bhashya* have shown that it is in harmony with the Vedas. It may be added that our temple worship owes a great deal to the Pancharatra.

The author of the *Sutras* (*Vyasa*) who is also the author of the Bharata-Samhita *i.e.*, the Mahabharata, in the Chapter called *Mokshadharma*, explains at great length the Pancharatra system and then says, 'From the lengthy Bharata story this body of doctrine has been extracted with the churning-staff of mind. This great Upanishad, consistent with the four Vedas, in harmony with *Sankhya* and *Yoga* was called by Him (Narayana) by the name of Pancharatra. This is excellent, this is *Brahman*, this is supremely beneficial. Fully agreeing with the *Rik*, *Yajus*, the *Saman*, and the *Atharvangiras*, this doctrine will be truly authoritative.' The terms *Sankhya* and *Yoga* here denote *jnana-yoga* and *karma-yoga*.—*Vide* Gita III-3—.

The question referred to in the Representation, means—'Do the Sankhya, the Yoga, the *Pasupata* and the Pancharatra set forth one and the same reality or different ones? If the former, what is that reality? If the latter, they convey contradictory doctrines, and, as reality is not something which may be optionally assumed to be either such or such, one of those doctrines only can be acknowledged as

authoritative, and the question then arises which is to be so acknowledged? The answer to the question is given in the passage beginning, 'Know, royal Sage, all those different views. The promulgator of the Sankhya is Kapila,' etc. Here the human origin of the Sankhya, Yoga and Pasupata is established on the ground of their having been produced by Kapila, Hiranyagarbha and Pasupati. The next clause intimates the non-human character of the Vedas; and finally the clause declares that Narayana Himself revealed the Pancharatra doctrine. The connected purport of these different clauses is as follows. As the systems of human origin set forth doctrines mutually contradictory and, moreover, teach what is in conflict with the matter known from the Veda—which, on account of its non-human character, is raised above all suspicion of error and other imperfections—they cannot be accepted as authoritative with regard to anything not depending on human action and choice. Now the matter to be known from the Veda is Narayana who is none other than the highest *Brahman*. It hence follows that the entities set forth in those different systems—the *pradhana*, *the soul* (*purusha*), Pasupati, and so on—have to be viewed as real only so far as Narayana, *i.e.*, the Highest *Brahman*, as known from the Vedanta texts, constitutes their Self. This the text directly declares in the passage, 'In all those doctrines it is seen, in accordance with tradition and reasoning, that the Lord Narayana is the only basis.' This means—'To him who considers the entities set forth in those

systems with the help of argumentation, it is evident that Narayana alone is the basis of all those entities. In other words, as the entities set forth in those systems are not Brahman, any one who remembers the teaching of the texts such as "all this are indeed *Brahman*," "Narayana is all," which declare the *Brahman* to be the Self of all, comes to the conclusion that Narayana alone is the basis of those entities. As thus it is settled that the highest Brahman, as known from the Vedanta texts, or Narayana himself is the promulgator of the entire Pancharatra and this system teaches the nature of Narayana and the proper way of worshipping Him, none can disestablish the view that in the Pancharatra all the other doctrines are comprised. For this reason the Mahabharata says, 'Thus the Sankhya-yoga and the Veda and Aranyaka, being members of one another are called the Pancharatra,' *i.e.*, the Sankhya, the Yoga, the Vedas, and the Aranyakas, which are members of one another because they are one in so far as aiming at setting forth, one Truth, together are called the Pancharatra.

The Sankhya explains the twenty-five principles, the Yoga teaches certain practices and means of mental concentration, and the Aranyakas teach that all the subordinate principles have their true Self in *Brahman*, that the mental concentration enjoined in the Yoga is a mode of meditation on *Brahman* and that the rites and works which are set forth in the Veda are means to win the favour of *Brahman*—thus

giving instructions as to *Brahman's* nature. Now all these elements in their inward connection, are clearly set forth in the Pancharatra by the highest Brahman *i.e.,* Narayana Himself. The Sariraka Sastra (*i e.,* the Vedanta) does not disprove the principles assumed by the Sankhyas, but merely their view of their not having *Brahman* for their Self; and similarly in its criticism on the Yoga and Pasupata systems, it merely refutes the view of the Lord being a mere instrumental cause, the erroneous assumptions as to the relative position of higher and lower entities, and certain practices not warranted by the Vedas; but it does not reject the Yoga itself, nor again the Lord Pasupati. Hence the Smriti says, 'The Sankhya, the Yoga, the Pancharatra, the Vedas and the Pasupata doctrine all these having their proof in the Self may not be destroyed by arguments'. The essential points in all these doctrines are to be adopted, not to be rejected absolutely. For, as said in the Smriti text quoted above, in 'all these doctrines it is seen, according to tradition and reasoning, that the Lord Narayana is the only basis'.

(The above is from Thibaut's translation of Sri Bhashya on Vedanta Sutra II—2-43; the matters under inverted commas are translations of passages in Mokshadharma of Mahabharata.)

Representation No. 22.

[In this Representation the objection that lustlessness (renunciation of desires for sensual objects) which is helpful to salvation, is hard to attain is refuted.]

" An examination of the category of sentient objects reveals that renunciation is easy to those who know the truth about what is good to their own selves."—To Him (the Lord) who was praised by Brahma, he who looted the armies of powerful enemies, thus submitted.

Ananya jana-sulabha (Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to Him)! The *mahatmas* who possess the knowledge that You are easily accessible to those men in the world who, renouncing all sensual objects (or becoming lustless) entertain intense faith in You alone, (such *mahatmas*) take refuge in Your holy feet, thus unburden themselves and rest happily. There are others who consider themselves to be pandits (learned men) and say that, as it is not possible to renounce sense-objects so long as the body continues, Your worship is unattainable. There are some irrational and illogical arguments which they advance. They

are as follows :—Renunciation of sense-objects is of two kinds; one is the complete destruction of all sense-objects and the other alternative is, while sense-objects exist, not to have any attachment for them. In the former case, if all the sense-objects created by You are destroyed, there will accrue the sin of treachery to the Master in having destroyed His properties. In the latter case, if we want to be free from attachment towards sense-objects, it is not possible to do so as we have not left and gone away from this *prakriti*-world. Avoiding contact in towns with such sense-objects as women and the like, even if resort is to be had to forest-life or even if we drown ourselves in water, like Adi-Bharata and Saubhari, respectively, deer, fish and the like sense-objects will not leave us without bringing us into relation with *samsara*. They say that therefore lustlessness is impossible.

These are persons who had never spent any time in the shadow of the feet of great men versed in the *Vedanta*. If one learns from the teachings of elders (godly men of wisdom), lustlessness or renunciation of sense-objects becomes an easy matter. If a servant or a subject without a thought of the king collects for his own

purpose in the towns and the country in the name of the king things which ought to go to the king's treasury and spends them as he likes and squanders them, he will be dubbed as avaricious and treacherous to the king. On the other hand if he fully realises that he is the servant of the king, renders accounts then and there of all the things he earns for the purpose of the service of the king, partakes of the remnants of the king's nectar-food, wears the used dress and ornaments presented by the king, and thus becoming rich, feels elated, he will be considered self-less and faithful. Likewise, lustlessness and devotional love for You cannot accrue to a person who is ignorant of his own nature (*self's* nature) which is the rendering of consecrated services to You, and who is under the impression (illusion) that he is independent and that he experiences sense-objects for his own enjoyment. On the contrary if the person realises that he is Your servant, discharges sincerely to the best of his ability the duties prescribed for his caste and station in life—duties which are but Your consecrated services—, and enjoy experiences which You are graciously pleased to grant—experiences which are consistent with the dictates of the *Veda*—, that also would be Your consecrated service and not attach-

ment to sense-objects. Conducting themselves in this manner, Vasishta and Visvamitra, though remaining in the *grihastha-asrama* (house-holder's state) are celebrated respectively as the ever-celibate and as the ever-foodless. It is therefore said that You are of easy accessibility to them. May You be pleased to make me lustless and to grant me devotional love to You. Grant me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

Representation No. 23.

[It is firmly established in this Representation that *mukti* (release or salvation) cannot be attained by *Kevala-karma* (the mere path of work).]

He who had learnt the truth from men of wisdom-knowledge, making obeisance with devotional love unto the tender holy feet of Sri Hari thus submitted :—"In the opinion of men of wisdom-knowledge *Kevala-karma* does not pave the path to salvation."

[*Kevala-karma* :—Adherence to the path of *karma* only. Those adopting such an attitude are of the view that *Yagna* (sacrifice) and the like ritualistic works alone have the power of procuring all kinds of fruits in this world as well as in the other world.]

Sakala-karma-phala-prada (the Grantor of the fruits of all kinds of *karma*)! *Karma* is work performed by human beings. It is of two kinds, namely, *satkarma* and *dushkarma*. *Satkarma* is conduct which has earned praise in the *Vedas* which are your injunctions or writs. *Dushkarma* is conduct that is discarded in the *Vedas*. *Punya* from *satkarma* and *papa* from *dushkarma* will accrue. *Punya* is what is to Your pleasure and *papa* is what raises Your wrath. Happiness and grief are the respective results of *punya* and *papa* (good and evil deeds).

That *Satkarma* is again of two kinds, namely, *nitya* and *kamya*. The *nitya* kind consists of works which, in Your own taste, You have severally prescribed for persons of different castes and in different stations in life, as those which are to be performed and those which should not be acted upon. Your devotees realise that You are omniscient, omnipotent and of caressing parental fondness towards Your devotees ; thereby they entertain absolute faith in You, become slaves to Your auspicious attributes, adhere to Your injunctions, and perform the duties prescribed by You thinking that the rendering of consecrated services (in the form of *nitya-karma*) is itself the fruit and thus attain salvation. The *kamya* kind consists of works which do not appeal to Your mind but which because of the necessity arising from individual desires You have in difference ordained to the effect that persons longing for such and such fruits should perform such and such works. Those who, with the desire for the fruits, perform these *kamya-karmas* completely in the manner prescribed, stand to gain power and pelf which in this world may extend to the sovereignty of the world and in the other world to the lordship of *Satyaloka*.

Dushkarma is of two kinds, namely, omission to perform the duties prescribed by You and commission of deeds prohibited by You. By such a conduct will befall grief which in this world may extend to suffering cruel torture and in the next world to falling into the Great Hell and suffering torture therein.

I have learnt these truths from godly elders versed in the *Vedanta*. Examining this position, it is seen that *kamya-karma* and *dush-karma* prevent the attaining of Your holy feet, since they do not appeal to your mind. They drive the *chetana* into the prison house of *samsara*, act as obstacles, and operate as gold and iron fetters, respectively. Hence may You be pleased to grant me the *punya* or gift of earning Your approval (or grant me the gift of earning the greatness of Your pleasure) by performing, without being caught in either of the two bondages, with intense faith in You and with devotional joy, Your consecrated services which are ordered by You and which are to Your pleasure. Grant me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

Representation No. 21.

In this Representation it is revealed that *Sarvesvara*, the Grantor of all desires, will grant to those who seek other *purusharthas* (objectives other than salvation) their respective desires because of the necessity arising by their so desiring; while to those who seek salvation, He will grant willingly and with pleasure salvation alone]

"You will grant other fruits (fruits other than salvation) with indifference; while the status of salvation you will grant with eagerness." Thus submitted with devotional love at the holy feet of the God of gods he who has the title of "Yadava-Narayana."

Sarvabhishta-prada (the Grantor of all desires)! The *jivatmas*, consequent on their being immersed in *prakriti*, forget their own nature (self's nature; the soul essence is that he is *sesha* to the *seshi*), and think themselves to be independent and are under illusion that the body is the "I" (the soul). This ignorance is called *avidya* (non-intelligence which admits of various shades, such as non-apprehension, wrong apprehension, and preverse apprehension). Because they so consider themselves, they begin to act,

without a knowledge of what ought to be done and what ought not to be committed, as they like under the impression that they themselves would achieve their own good. That is said to be *karma*. That *karma* is of two classes—*satkarma* (righteous deeds) such as sacrifice (Yajna), gift, penance and the like; and *papakarma* (sinful deeds) such as committing what ought not to be committed and omitting what ought not to be omitted, and the like. Thus karma is of various kinds.

Of the several kinds of *karmas*, one who takes up fruit bearing works with the object of earning fruits gets habitual experience in such works. This habit or tendency, even when he has no thought that he has to conduct such works and has forgotten them, will lead him to activity in such works without his being conscious of the same. This is called *vasana* (erratic tendency, propensity or instinct which is *unaccompanied* by consciousness and is manifold owing to the multiplicity of its causes). Further, in the works performed by him, egotistic desire to act likewise again and again will spring up. This is called *ruchi*. (Erratic tendency, inclination or taste which is *accompanied* by consciousness and which too is of various kinds owing to the varied chara-

cter of its objects). In this manner, those who perform works with *ruchi* for the purpose of experiencing the fruits of such works will enter the suitable bodies given by You such as those of the *devas*, men and so on. This is called *prakriti-sambandha* (relation with *prakriti*). Thus, *avidya* which causes the illusion that the body is the soul, and so on; *karma* which is the conduct pursued or work performed as the result of that illusion; *vasana* which, acquisceing in that conduct, leads to activity even when not accompanied by consciousness; *ruchi* which is the consequent love in such conduct or works; and embodiment (*prakriti-sambandha*) which is the *karma-phala* (*karma*-fruit) of the conduct pursued or of the works performed with such *ruchi*; (these) come one after another again and again in birth after birth. Henee this is called the wheel of *samsara*. The *jivatmans* caught in this wheel of samsara suffer grief and distress.

You are compassionate towards them and create for them suitable human bodies wherewith, without losing their self-essence by their conduct, they may exhaust by retributory experience the fruits of *punya* and *papa* works and thereby attain salvation by worshipping You at

one time or other. Hence You are *merciful towards* the *samsārins*. Among these, when in some of them renunciation (lustlessness) springs up and they become *salvation*-seekers, You get ready for them the means to salvation ; thus You are merciful towards the seekers after salvation (mumukshus). Since in the released souls who are eternal and in those who newly attain salvation, You develop without intermission limitless bliss, You are merciful towards the *Muktas*. In this manner, You are the same in respect to all beings. May You be pleased to cause to be washed off my *karmas* of sinful deeds by the waves of the ocean of Your nectar-like grace and to cause to spring in me the greatness that I am Yours, cause to spring in me, O Lord of easy aceessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila !

Representation No. 25.

[In this Representation the illusion that the desired fruits would resnlt from *kala* (time), *karma* (work), *svabhava* (nature) and the like alone, is dispelled.]

At the holy feet of Him who has taken His abode on the banks of the *Kalyana-tirtha* (*Kalyani* is a holy tank in Tirunarayanapuram or Melkote), Satya Parakrama (the king of righteous power) with devotional love and without sloth submitted thus :—"It is from You alone that in several ways fruits originate and not from anything else; this is the truth."

Prapanna-jana-paripalaka (Protector always of those who seek refuge in Him)! Protection is to look after and carry on *yoga* and *kshema*. *Yoga* stands for the acquisition of such good things and advantages as have not been obtained, while *kshema* is the safe-guarding of the good that has already been obtained. You are the independent doer or actor of both of them. All other causes are accessories, and are subordinate to You. Ignorant of this position, some are under the illusion regarding the purport of the *Sastras*. Among these the *kevala-karmatas* say

that the fruit is from *karma* alone; the ardent worshippers of other gods (*i.e.*, gods other than the Lord) say that the fruits are from these gods alone; the learned astrclogers say that fruits are from time with favourable planetary conditions; laukikas (wordly men) say that fruits are from human efforts; and atheists say that without any cause fruits will result of their own accord. All these contentions are against reason. It is in this manner. *Karma* is conduct which one pursues or is work that one performs; as it is non-intelligent or non-sentient, it is not capable of knowing the fruit desired by the *purusha* (*chetana*) and much less of granting it. The other gods (other than the Lord), though they are sentient (*chetanas*), themselves seek You for their *yoga* and *kshema*, and hence they are not capable of granting fruits independently. If the efforts of the *purusha* (the individual soul) are capable of procuring fruits, then, even without any cause, all fruits should always accrue to all persons. Hence none of these can procure fruits. Further, *karma* is like the services which in the world the servants render to the king who protects them; the other gods are like the middlemen who submit to the king the services rendered by the servants and pay them the livelihood,

salaries or wages granted to them by the king; time is like the number of days of work fixed for the payment of wages; the efforts of the *purusha* (human efforts) are like the activities of the limbs in rendering services to the king; and to say that fruits will result of their own accord is to be like the simple servant who is ignorant of the pleasure of the ruler or king. Circumstances being such, those who think that they live by the services rendered by them, that they prosper by the middlemen, that wages will come when time fixed arrives, that they grow by the sweat of their own brows, and that they have become prosperous by accident, are ignorant of firm stand in the front-door service of the ruler or king. (In the context of God attainment this may be taken to signify that these are persons who have not stood well in rendering conscecrated services to the Lord and are ignorant of the front-door). May You therefore be pleased to proteet me now without forgetting what in former times You said to Arjuna, namely, those bereft of illusion such as those mentioned above and placing implicit faith in You with the determination that they would prosper by You alone, whoever and whatever such persons be, You have assured them that You would look after and carry on the *yoga*

and *kshema* of those persons. Protect me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila !

---

1. *Kevala-karmata*—Those who, without knowing the essential truth, are immersed in the mere observance of rituals.

2. The reference to the *Gita* is particularly to IX—22. In this verse, the expressions *yoga* and *kshema* are used. Sri Ramamanuja interprets *yoga* as God-attainment and *kshema* as non-return to the mundane world. The bestowed God-attainment will be eternally safeguarded.

Representation No. 26.

[In this Representation, it is made known that other than Sriman Narayana in none else does the power of affording protection vest.]

He who plays the hunter in the armies of powerful enemies, with devotional respect and love, submitted at the holy feet of *Padmanabha* thus :—"You alone are the protector of all; none else possesses this capacity."

Sarva-rakshaka (the protector of all beings)! You alone are the protector of all beings. (Protection is generally warding off evil and bestowing desires). Other than You, the other gods, father and like relations, and the prosperity from wealth and grains, are not protectors. It is in the following manner. That the four-faced god is no protector is seen from the fact that he himself got his head lost; and further when the *Vedas* were seized and taken away he got duped and did not know what to do. Rudra also is no protector; by granting the boon prayed for by Vrikasura, Rudra himself got into trouble; further with weapon in hand he was out to protect Banasura but when the arms of the latter were cut in

Rudra's very presence and he was crying from pain, Rudra, deserting Banasura, ran away defeated. Indra and the other deities also are no protectors; when troubled by Hiranyaka, Bali, Vritrasura and others, Indra and other deities ran away, deserting their abodes. That the father is no protector is seen from Hiranyakashipu. That blood relations are no protectors is seen from Vali. That sons are no protectors is seen from Kamsa. That husbands are no protectors is seen from the Pandavas. Wealth, grains and such other riches are not protectors; these are subject to destruction by agnates, foes, fire, thieves, flood and so on. In this manner, though these are no protectors, to men of little knowledge, they appear to be protectors and these men are thus deceived. They are therefore said to be *rakshaka-abhasas* (unreal or fallacious appearances of being protectors when in reality they are not protectors). You being unlike them, the *Vedas* were recovered and presented to the four-faced god; Rudra was relieved from the harm of Vrikasura and others; the *danavendras* were routed and Indra and the other deities were re-established in their several positions; Prahlada was afforded protection; Sugriva was given a kingdom; Ugrasena was given sovereignty; and Draupadi was saved from

being put to shame. By such acts as these, You became celebrated as the All-Protector. In You of such celebrity, I have taken refuge; I am in full faith that Your holy tender feet alone are the means and the end; and renouncing every thing else, I have become *ananyagati* (one without any other refuge). May You be pleased to protect me. Protect me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

Representation No. 27.

[In this Representation it is advised that the seeker after salvation should not be afraid, ruminating on his own sins, but should take courage (remain in faith and confidence), contemplating the holy and auspicious attributes of *Bhagavan*.]

"Bereft of fear in his own state, he, who comes to understand or to know Your state, will attain salvation; this is the certain truth." To Him of the highest eminence thus submitted with devotional love he who puts in captivity the warrior-foes who come surrendering to him.

Akhila-loka-saranya (the Asylum of the whole universe; He who without regard to our virtues and sins, possesses the power of protecting the whole universe)! You will remove the distress of all those who seek refuge in You and grant them their desires. I came to know from listening to men of wisdom-knowledge that You are omniscient to cognise all things (immediately and simultaneously, and this includes ourselves and what is good and what is evil to us); and that You are omnipotent to carry out to completion according to Your will what has been cognised. As a result of the desire generated by

such listening, I tried to seek refuge in You. Even now, thinking of my sins while I try to retreat (from that attempt), Your attributes dispel my fears and forcibly drag me on and place me in the shadow of Your holy feet. It is in this way. Deliberating on the several sins committed by me from beginningless time up to date, just when I attempt to retreat, Your attribute of *vatsalya*—which is such a love that it takes as agreeable even the blemishes or imperfections of those souls that take refuge in You—, stands before me and girds up my loins. I am ignorant and helpless and so I am incapable of conducting myself in any the least degree in such a way as would be to Your pleasure. Contemplating in what way You would rescue such a person as myself, just when I am deluded, the knowledge of the relation of the proprietor and the property, that is, that You are the Proprietor and I am the property, and that there could be no wages to the proprietor for protecting his own property, gives me protection from fear. Considering Your greatness, who is the entire opposite of every kind of evil, my lowness, who is the seat of all kinds of evils, just when I try to retreat under the impression that there can be no association between You and me, Your attribute of *sauṣīlya*-

in mixing freely with the low though You are high, and giving them pleasure thereby, drags me unto You. Coming to know that You are not reachable by word or thought even by Brahma and the like, just when I attempt to shirk back, thinking that I cannot visualise You, (or, just when I attempt to retreat thinking that I cannot visualise You who is not reachable by word or thought even by Brahma and the like), Your All-transcendent and All-auspicious Form celebrated as the Light of Yadusaila and the cynosure of all eyes enslaves me. Such being the facts, You are the same Protector and the universal Asylum to all men who are full of the righteous qualities of knowledge, devotional love, renunciation (lust-lessness) and the like, as well as to men of my ilk who are without any other means and who have no other refuge; and I have taken refuge in You of such eminence. May You be pleased to raise me up and protect me. Protect me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

Svasvami-sambhandha—The relation of the Proprietor and the property. This is one of the nine relationships which the Almighty Lord Narayana,

Consort of Lakshmi, holds with reference to the human soul. This relationship represents the Lord as the Proprietor, in as much as He governs the whole of the animate and inanimate creation as their Inner-Soul (*Antaryamin*). Accordingly, the individual soul is His property. In this mundane world, the owner or proprietor of a property is seen to utilise his belongings in the best way he deems fit, irrespective of the wishes or conveniences of the dependent beings or things He enjoys himself at their expense, using them according to his own sweet will and pleasure for his own benefit or the benefit of others, makes them over to others, if necessary, or keeps them unused under lock and key, or uses them with indifference or throws them away as good-for-nothing stuff. To do so, he has every right, and nobody can reasonably question such a procedure, *as the property is his.* In the same way the supreme Lord may be considered to have every right and privilege to deal with His *property*—the individual soul. He may dispose of the soul in the best way He may deem suitable, either to elevate or degrade him or otherwise dispose of him. Being *a dependent entity,* like the property or the belongings of a proprietor, the individual soul is bound to obey his Lord, and his existence or happiness is solely dependent on the Lord's absolute will. The suzerainty of Lord Narayana over the whole universe, consisting of the *chit* and *achit,* is referred to in unequivocal language in various texts.

Representation No. 28.

[In this Representation it is shown that the relations with *avidya, karma, vasana* and *ruchi*, and *prakriti-sambandha*, which are the root-causes of *samsara*, will be severed by *Jagadisvara* Himself.]

Making obeisance to *Mayatita* (*i.e.*, He who is seen when our veil of *maya* is removed; He who transcends *maya*), he who won victory over the treacherous Marattas and made them captives, submitted thus:—"You will release us here from *maya* and its activities and fulfil our prayers."

Sakala-jeeva-dayapara (the Merciful towards all beings)! Jivatmans (souls) are infinite in number. They are comprised in three classes made up of (1) *nityas* (Eternals or Ever-free Beings), (2) *muktas* (freed beings), and (3) *baddhas* (bound beings). Of these the *nityas* by Your indefeasible will have never been in material bondage even once; they are always in Your audience, experiencing Your auspicious attributes and are Your several servants, rendering consecrated services to You. The *muktas* were in *samsara* from beginningless time; by Your grace they became full of the *sattva* quality and attained

salvation (that is, their connection with the necessity for rolling in impure bodies, has been severed); like the *nityas*, they also are Your servants, rendering consecrated services to You. The *baddhas* are captives in *samsara* and are subordinate to *prakriti*. These *baddhas* are also of two classes, namely, *samsarins* and *mumukshus*. The *samsarins*, forgetting You, are addicted to sense-objects. The *mumukshus*, having by Your grace become lustless (or acquired the spirit of renunciation), thereby seek refuge in You with the prayer that they may be released from *samsara* or the bondage of *prakriti*. You Yourself with pleasure bestow on these eternals and the Freed Beings the rendering of consecrated services to You; likewise to the *mumukshus* You will grant the salvation which they desire. The *samsarins* desire wealth in this world as well as in the next (*svarga*); You will grant their desires, remaining as *Antaryamin* in the different gods which these worship. In this manner, You are pleased to manifest Your mercy in respect of all classes of *jivatmans*. May You be pleased to pardon or tolerate my restiveness in the desire of praying to You and to fulfil my prayers. Fulfil my prayers, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted

to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

"*Maya* means *prakriti*, as representing the whole of the material universe. It also means the delusion which *prakriti* ordinarily produces—the delusion which tends to hide the reality of God from human vision. *Prakriti*, as representing the whole of the material universe, belongs to God. The field of *prakriti* is very tempting to the *purusha* or the individual soul It is easier there for the *purusha* to yield to the sway of *tamas* and *rajas* than to keep up the even balance of illuminated and unselfish *sattva*. In such a trying condition, his best and most unfailing support is such trust in God as will make him rely upon God with complete confidence. Sri Krishna says that those, who take refuge in God entirely, manage to cross beyond the delusion of *maya*: to them the curtain of *prakriti* is drawn aside, and the glory of the vision of God shines before their eyes in all its benevolent splendour and mighty magnificence.

God transcends *prakriti* and its three qualities *vide* Gita—VII. 13 "God forms the Soul of the universe and pervades it throughout; still He is apart and above the materiality and mutability of the universe. He is the All and the All-in-All. The almighty God can have no unfulfilled desires, and His all-knowing will is always law It is absolutely impossible for us to think of Him as being capable of ever becoming subject to *karma*. Since God is All Love, He is quite

untouched by the "qualities" of *prakriti*, even though He is always wakefully active in governing the universe of His creation. In spite of His immanence in the universe, God is essentially distinct and detached from it. He is therefore indestructible and above the "qualities" of *prakriti*." (*Gita Lectures* by the late Professor M. Rangacharya.)

Prakriti is called *maya* because it yields wonderful products.

Representation No. 29.

[It is confirmed in this Representation that the All-transcendent Form of Sriman Narayana is *aprakrita* (suddha-sattva or pure substance) and is enjoyable by the *muktas*.]

"Your all-auspicious, all-transcendent and all-holy form is the abode of Sri Lakshmi, is the object of enjoyment by the *siddhas* (such as Sanaka, Sananda, and the like), and is flawless." Making obeisance unto the holy lotus feet of *Selvaraya* (Salvappillai or Sampatkumara, the *utsava-vigraha* of Thirunarayanapuram), thus submitted to Him he who bears the title of *Dharani-varaha* (the bear who holds up the earth).

Divya mangala-vigraha (the possessor of the all-auspicious, all-transcendent and all-holy Form)! They who receive at the time of birth the special glance of Your grace and have thereby become *sattviks* (men of gentleness), realising or knowing that sound and such other sense-objects which are of *prakriti*, are sinful or impure, renounce all attachment in such things and desire Your all-auspicious, all-transcendent and all-holy form which is supremely enjoyable. Some perverted intellects (ignorant and wicked-minded people) will say in detraction that You have no form. Their irrational or illogical argu-

ment runs as follows :—If the *Paramatman* were to have a body, He would be subject to *karma*, just like the *jivatmans*; He would also become a *samsarin* by the illusion that the body is the *atman* ; the perception of the person with a body is confined to things which are in proximity to the senses or which are within the reachable distance of the senses, and does not extend to all things, and hence He will not be able to achieve all things He thinks of ; He will therefore be of very little strength. For these reasons they say that the *Paramatman* has no body. This contention is not countenanced by men of wisdom who discriminate between what is reasonable and what is unreasonable. Their reasoning is as follows :—Though the Lord is immanent (*antaryamin*) in the bodies of all beings which are in the shape of *devas*, men, animals, immovables, and the like, He is not attached to these bodies like individual souls and none of their flaws attaches to Him. If such a Lord takes up a body of His own, it is unreasonable to say that the flaws above mentioned would attach to Him. Because the *devas*, men, and so on, experience the fruits of their *karma* remaining in bodies apposite to their previous *karma*, the relation with bodies to them is productive of flaws. Since

the *Paramatman* is not subject to *karma*, His immanence in the bodies of *devas*, men, and the like, which is for the purpose of motivating the *jivatmans* in different activities according to their *karma*, does not bring in any flaw to the Lord. To You (the Lord) who are flawless though abiding in this manner in the bodies of the *devas* and so on which are full of flaws, there does not arise even a shadow of the taint of flaw, because of Your relation with the *aprakrita* holy form. Further, Your all-transcendent, all-auspicious and all-holy form is quite in keeping with Your eminence; it possesses all the qualities of fragrance, brilliance, youthfulness, and the like which are to Your liking. It manifests Your natural attributes of *jnana*, *bala*, *aisvarya*, *virya*, *tejas*, *sausilya* and so on; it is the abode of Sri Lakshmi and is in accordance with your liking. Great men, therefore, say that this form bears Your greatness. I pray that You may be pleased to fulfil my desire by gifting all the essence of the vision of that all-transcendent and all-auspicious and all-celebrated form (the essence of the vision itself is the said form). Fulfil my desire, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

Representation No. 30.

[With this Representation, the work is concluded with the declaration that consecrated service to *Paravasudeva* (the Manifestation Supreme in *Sri Vaikunta*) is the highest bliss to released souls (*muktas*).]

"Lord of *Sri!* The eternal limitless Bliss! the Infinite! Your consecrated service alone is the fruit." He who had won victory against kings with different kinds of crowns thus submitted at the holy feet of the Flawless (the Lord).

Sakala-kalyana-gunatmaka (the Composite of all auspicious qualities)! From fourteen generations (that is, generation after generation) we have been Your several servants rendering all kinds of consecrated services. Hence this act of always rendering consecrated services at Your holy feet is born right with our birth; and it is not this much alone. Further, You are not satisfied with mixing without distinction in the company of Your servants who render consecrated services at Your holy feet; and in the case of Arjuna and the like, You made topsy-turvy servantship and kingship. You are such a joyfully sporting *Susila* (the Affable or Condescending Lord). You not only bear with the faults

observed in them (the service-rendering servants), but also in the case of *Bhrigu Muni* and others, You appeased them as if You Yourself were at fault. You are of such supreme forgiveness. Remaining in the place where You are by mere willing, You relieve these from the distress surrounding them. Not satisfied with such an action, on the day on which You heard the prayerful wailings of *Gajendra* (the king of elephants) You became perturbed, ran in haste and helped him out of distress. You are such an all-merciful Lord. You are solely bent upon being useful to Your *bhaktas* (devotees); You not only make fulfilled their promises, but in respect of *Bhishma*, You also agreed to break Your own promise (which act was for the sake of Your devotee). In the course of worship, You condescendingly partake of the food offered by them (*nivedana*) however meagre; and still further in the case of the young son of Sucharita, the food offered by the youngster was bereft of condiments and had been obtained by the begging bowl; notwithstanding all this, You visibly partook of the same actually. You are such a *Sulabha* (the easily reached, easily-managed, or Familiar). Not satisfied with bestowing on them all that has to be given, You gave Yourself to

Ramanujacharya and became known as *Yatiraja-kumara* (son of *Yatiraja*). You are of such great resignation. You are the Supreme Protector; You grant them audience in *Sri Vaikunta*; and further, even in this world, as could be seen by all, You have joined my royal ancestors to Your tender lotus-feet in Your Manifestation worshippable (*Archavatara*). By listening to and knowing these and other auspicious attributes of Yours, I feel happy. I am convinced that there is no other bliss than rendering consecrated services to this Master. From my own taste, I have now approached You as a new service-rendering servant. May You be pleased to employ me as Your servant rendering consecrated services. Employ me, O Lord of easy accessibility to those who are exclusively devoted to You, O Lover and Lord of the Mount Sri Yadusaila!

---

1. The bliss of the All-Bliss (the Lord) is beyond speech and thought (Vide *Anandavalli Taitt. up*). The Infinite (*Ananta*) is *Vishnu*, whose essence attributes and glory are limitless and imperishable.

2. *Sakala-kalyana-gunatmaka*—The word 'Sakala' signifies all the attributes narrated by Sri Ramanuja in the *Guna-Churnika* of his *Saranagati-gadya*. *Vide* Representation No. 7. Auspiciousness to attributes consists in their being supremely enjoyable by His

refugees. Just as His holy ornaments add lustre to His holy and auspicious all-transcendent form, likewise the attributes add brilliance to His holy and auspicious self-essence.

3. The incidents referred to in this Representation may be studied in the *Mahabharata* and the *Yadavagiri Mahatmya.*

4. The Representations are thirty in number. It looks as if this is to indicate that the *tattvas* are thirty in number, namely, the twenty-four *achit-tattvas,* the one *jiva tattva* and the *Isvara-tattva* consisting of the five manifestations of *paratva, vyuha. vibhava, antaryami* and *archavatara.* Saint Andal also has adopted the number thirty in her 'Tiruppavai'.

CONCLUSION.

[The author has a somewhat long *gadya* after the close of the last Representation. Except the first and the last few lines the rest of the *gadya* is a narration of the valour and titles of the royal author. It is, as it were, a summary of what has already appeared in several contexts in the work. The style of the *gadya* affords pleasant reading and may be enjoyed by reading the Kannada original. Here is given a general translation of the first and the last few lines.]

This—Yadugiri Narayana, who is the glorious player with the evolution, sustentation and dissolution of the world; who is rolling in the love of Lakshmi; who is the entire opposite of every kind of evil (who is free from even the shadow of any taint of evil); who is possessed of a *suddha-sattva* (pure substance) form all transcendent and holy; who is possessed of all enjoyable objects and is fulfilled of all desires; who is the pleasure garden (or asylum) of innumerable groups of auspicious attributes; who is worshipped by the four-faced god (Brahma); who is praised by Sanaka-Muni; who is the ornament to the peak of the Mount Yadusaila; who is Yatiraja-Sampatkumara; and who is absorbed in the protection of all those who seek refuge in

Him ;—(Chikadeva) grandson of the king Devaraja who grew and attained eminence in rendering consecrated services at the lotus-feet of this Yadugiri Narayana, who lifted up (raised the estimation of) the *Yadava-kula*, and who was possessed of the greatness of good qualities ; and son of the king Doddadevaraja who was born in the *Atri-gotra* and who was pure ; etc., etc. ;—(Chikadeva) who is praised in all these ways and who is of unrivalled valour ;—among the holy works of this celebrated Maharaja

Jaya-Mangalam

to this Chikadevaraja Binnapam.

May Auspiciousness Long Live to this Work.

ERRATA

PAGE	LINE	FOR	READ
viii	8	ratakara	Katakara
13	25	unque	unique
14	7	extention	extension
,,	14	penades	pervades
15	4	do	do
29	14	liks	like
33	last line	pleased	pleased to
34	3	exelisively	exclusively
,,	7	ef	of
,,	13	incornations	incarnations
37	24	same	being the same
42	5	inehaustible	inexhaustible
53	5	aae	are
,,	last line	he	the
67	14	*jivatman*	no jivatman
82	12	description	descriptions
87	19	*yajanas*	*yajnas*
104	14	mhd	mind
113	19	in difference	in indifference
118	16	Yours cause	Yours. Cause
139	21	(*Vishnu*	Vishnu